

Az Albérlők Háza

Serfőző Larry regénye

Az Albérlők Háza

v.

Egy Emigráns Emelkedése és Bukása

Egy Tanulságos Testamentum
Serfőző Larry előadásában

A mű eredeti címe: The Flophouse
Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2010
Fordította: Serfőző Levente
@ Serfőző Levente, 2013 Hungarian Translation

Első Fejezet

Bronx, cc. 2004

Soha nem gondoltam volna, hogy valaha is ilyen alacsonyra süllyedek. Termékeny éveimnek alkonyán egy szobánként kiadott rozoga házban lakom, egy totálisan jellegtelen Bronxi kerületben, ahol reménytelenül gyökér nélküli vagyok, és senkit sem ismerek.

Mondhatnánk, hogy rosszabb is lehetne. Mennyivel rosszabb? Halott is lehetnék, de az jobb lenne. Alulról szagolhatnám az ibolyát, vagy hamuvá égethetnének és beonthetnének egy fémlemezből hengergetett urnába, mintha lenne valaki a világon, aki hajlandó lenne pénzt és időt tölteni, hogy temetéssel bajlódjon.

Ennek lehetőségét erősen kétségbe kell vonnom.

Nem mindig volt így. Nem születtem öregnek és pénztelennek. Az embernek kitartóan kell munkálkodnia azon, hogy kiérdemelje helyét az élet szeméttartójának legalján.

Hol is kezdjem. Harminc egynéhány évvel ezelőtt, egykoron egy leánnyal csókolódtam. Nem az utcán, vagy egy kocsinak a hátsó ülésén, az utca tisztességénél jóval alantasabb lett volna, kocsink meg sem neki, sem nekem nem volt.

Magas volt és kékszemű, és istenien formás testtel rendelkezett, és javasolta, hogy menjünk fel szüleim lakására, amikor senki nincs odahaza.

Az évek távlatából visszatekintve, és a tapasztalatok után, amikre az élet rákényszerített, meg kell, hogy állapítsam, hogy egy nőszülendő fiatalembernek ragaszkodnia kell a saját fajtájához. Ma már megértem, hogy vitéz és bátor férfiak miért harcolnak a hazájukért, a hitükért, a kultúrájukért és a saját civilizációjukért. Soha életemben egyetlen fegyver sem dördült el a kezemben, és mégis harminc éven keresztül kellett harcolnom egy kéretlen háborút, egy könyörtelen ellenség ellen, saját magam ellen, az én saját rövidlátó és zavarodott elméjű hiszékenységem ellen.

Ildikó, így nevezték őt, a hátam mögött ült rajzasztalánál, egy neves tervező-mérnöki cég irodájában, Budapest belvárosában, egy modern épület tizenegyedik emeletén, ahonnan csodálatos panoráma nyílt előre, messze száz kilométeres távolságba, a végtelen magyar síkság felé keletre.

— Zoltán, — suttogta felém. — Miért nem szakítasz vele? Nem veszed észre, hogy mit csinál veled?

— Ki fogom adni az útját, — fordultam félig hátra Ildikó fele, hogy láthassam kételkedően fürkésző arcát. — Valamelyik nap. Nemsokára. Meglásd, hogy megteszem.

— Akkor, Zoltán, — nézett rám szigorúan, szemében kételkedés, vád és

korholás fénylett, — akkor gyere velem az operába ma este. A Carment játszzák és lenne hozzá két belépőnk. A szüleim készségesen átengedik nekünk a szezonjegyüket.

— Carmen, — feleltem elábrándozva és közben Dórára gondoltam, a másik leányra. Eljegyzett vőlegénye voltam Dórának, de Dóra tudta, hogy nincs szándékomban elvenni feleségül. Ha együtt voltam vele felcsúsztottam balkezem gyűrűs ujjára a sima karikagyűrűt, hogy igazoljam neki eljegyzésünket, ami frigykarikát soha nem terveztem viselni a jobbomon, hogy hivatalos házasságunkat jelképezze.

De nem akarom elveszíteni gondolataimnak fonalát és nem akarok kellemetlen dolgokat szándékom ellenére felidézni. Kérem, engedjék meg régen eltűnt fellegekbe néző kellemesebb visszaemlékezéseimnek szentimentális folytatását. Még csak annyit, hogy, amint nem voltam Dóra közelében, a gyűrűt azonnal lecsúsztottam ujjamról és belesüllyesztettem nadrágom zsebébe, ahol normális körülmények között tartottam. Hosszú és hajlékony ujjaimmal, játszi könnyedséggel tudtam a gyűrűt le és felvenni, mialatt kezemet a zsebemben tartottam és anélkül, hogy bárki észrevette volna a gerinctelen és aljas cselekedet. Egy életvitel tele hazugságokkal és becsapásokkal, már akkor és azóta is ilyenek voltak a dolgaim. Már akkor magamban hordoztam elkárhozásomnak mérgezett magvait. A becstelenség már fiatalkori karakterem szerves része volt és előre predesztinált a bukásra, bármekkora erőfeszítést is fektettem bele a későbbiekben, hogy sikerre menjek.

Ildikó nem tudta, hogy jegygyűrűt viselek, amikor nem volt lehetséges, hogy rajtakapjon. Ildikó teljesen ártatlan volt és Dóra megérdemelte a sorsot, ami várt rá, legalább is én így látom a dolgokat harminc év után, ami időnek minden percét ifjúkori tetteim teljes megbánásával töltöttem.

Tegnap vettem egy doboz patkánymérget. Percekkel ezelőtt belekevertem két leveseskanállal a pohár forralt tejbe, ami most előttem áll. Meg fogom inni, még ma este, kinek van szüksége a betiltott orvosi segítségre, hogy véget vessen életének. Ez az életvédő törvény is csak egy felfújtt üresség, egy cirkuszi csinnadratta semmiért. Ha valaki meg akarja ölni magát, hát tegye. Ki akarna egy örült öngyilkos és a kivégzőosztag közé állni.

Talán a megmaradt mérget belekeverem, micsoda felemelő gondolat, örvendezek ötletemen, az automata kávéfőzőbe töltendő darált kávéba és beprogramozom, hogy másnap reggel a többi albérlők megbetegedjenek és rettenetes kínok között kimúljanak ebből a világból. A frissen főzött kávé aromájának nem fognak tudni ellent állni.

Talán el kellene halasztanom a saját végzetemet, hogy én nevetsek utoljára, ahogy a rendőrök rám verik a bilincset és elhurcolnak a börtönbe, a legméltóbb helyre, amit legjobban megérdemlek. Oda ahol nem kell lakbért fizetnem és ahol nem kell aggódnom, hogy lesz e vacsorám.

Természetesen soha nem tennék ilyesmit, mert ez visszataszító és gyilkos dolog lenne, és remek alkalmat adna az ördögnek, hogy elhurcoljon a pokolba. De főleg azért nem, mert még mindig meg kell írnom az emlékirataimat, egy százezer szó hosszú gyóntatószéki vallomást, amit magam mögött szeretnék hagyni, hogy bizonyítsam

becsületes ember mivoltomat. Hogy megvetésre méltó szabadgondolkozó voltam, egy utálatos gazember némelyek szemében, egy szánalmas tekergő másokéban, aki megpróbálta, és akinek nem sikerült, mert magában hordozta a szenvedélyes szeretet és a megértő szánalom bűnét, amit bujaságnak és parázna vágyaknak is lehetne nevezni. De aki egy olyan ember volt, aki nem tudott nemet mondani, ha valaki szívességre kérte vagy pénzt akart kölcsönözni. Aki megszámlálatlanul számolta ki tárcájából a bankókat, hogy kisegítse szeretteit és barátait, ha bajba kerültek vagy a szükség megkörményezte őket.

Visszafele menve a szobámba, ami nem nagyobb, mint egy fél hálófülke vagy egy benyíló a lépcsőház felett, betérek a vécére és beöntöm a pohár tejet a kagylóba, majd lehúzem és utána megmosom a kezemet. A szobámban bent előkeresem az üres írkát, amit az előző bérlő hagyott az ágy alatt és a ceruza csonttal, amit néhány nappal ezelőtt az utcán találtam eldobva és elkezdem írni emlékirataimat.

Második Fejezet

Kőbánya, 1964

Egy atlétakülsejű, de mégis finom kinézetű fiatalember, fekete csontkeretes szemüveggel az orrán és karjába kapaszkodva egy vékony kis nő, gesztenyeszemű, alacsony és mintegy tizenkilenc éves sötéthajú teremtés, mentek kettesben egy messzibe nyúló magas kőfal oldalán, az éjszaka legijesztőbb sötétjében. A fal másik oldalán a régi zsidótemető rejlik, egy elvadult burjánokkal bőven benőtt relikvia a végtelen nagyságú Kerepesi Temető távoli sarkában, több mint félórányi járásra Budapest belvárosának sziporkázó neonfényeitől és a civilizáció határát jelző utolsó utcalámpától.

Közvetlen az egyenetlen és sok helyen töredezett járda kövezete mellett, ahol a fiatal pár egymáshoz bújva melegítette egymást és lassan lépkedett előre a koraszeptemberi éjszaka fénytelen sötétjében, húzódtak a 37-s villamos sínjei. Négy megkopott acélforma korhadó talpfákon és közöttük a laza zúzottkő. Két szinte végtelen messzeségbe húzódó vágánypár, a Kőbánya kerület és a régi Nemzeti Színház impozáns belvárosi épülete között, ami történetünk kezdetének évében, 1964-ben még érintetlen állapotban megvolt, mielőtt kormányparancsra le nem bontották.

A fiatalember szeme álmosnak tűnt és kissé imbolygott versenyfutásban edzett, erős lábain. A kárhozottan késői óra már régen meghaladta rendes nyugalomba térésének idejét. Most először kísérte haza ezt a leányt, és fogalma sem volt, hogy a kis nő hol lakik.

— Már nem vagyunk messze, Zoltán, —suttogta a leány hízelegve. — Itt nincs mitől félni. Nem jár erre senki.

Irtózatossá zajjal csattogva egy expresszvonat, egy fényekben úszó leviathán száguldott át a fejük felett húzódó viadukton. Egy másodperc hosszáig, mint egy tündöklő meteor kivilágította a göcsörtös gallyakat és a kripták és az obeliszk formáit melyek, mint megzavart kísértetek tornyosodtak magasra a fiatal pár feje felett. Az acélszörny felkavarta légnyomás és a megkopott vasúti sínek rémséges kattogása megingatta az omladozó falat és beomlással fenyegetett, hogy maga alá temeti a merénylőket, akik zavarni merik a halottak békéjét.

A fiatal férfi többé nem volt már képes gondolkozni, agyműködésének energiáit már órákkal ezelőtt kimerítette és hiába kérdezte magától. — Mikor lesz már vége ennek a gyaloglásnak és miért teszem én ezt? Nem erre gondoltam, amikor megígértem, hogy ezt a leányt kiviszem vacsorázni egy táncos étterembe.

De az események, mint mindig, valamiféle fesztelen és erőszakmentes út mentén fejlődnek, és a fiatalember nem tudott nemet mondani és nem tudott nem hinni a leány önzetlenül veszélytelen és előre való megfontolás nélküli szándékaiban. Semmi nem lett

előre ravaszul megtervezve, senki nem csal így csapdába vagy manipulál másokat, hogy elérje rejtett, szóban ki nem mondható, talán alávaló szándékait.

— *Miért gondolnám így, — szidta magát a fiatalember. — Dóra olyan egyenes, könnyen kezelhető személynek látszik és olyan remekül éreztük magunkat az étteremben. Egy kiváló táncos, szinte libeg együtt a zenével és soha nem hagy ki egyetlen ütemet, és milyen finoman engedte, hogy magamhoz húzzam és érezzem gyenge, szinte fejletlen testét, keskeny és hajlékony derekát, és ahogy nem utasított el, ahogy férfiasságom a lába közé nyomtam.*

Mégis, soha nem fogok állandó jelleggel kijárni vele, társadalmi helyzete jóval alacsonyabb az enyémnél. Zoltán tépelődött csendesen magában, — bár ez nem jelenti azt, hogy ne kóstoljam meg ízét zsenge húsának és ne igyak fiatalos életvidámságának varázslatos kútjából.

— Mit szólna édesapád? — idézte fel Zoltán Dóra szavait, ahogy a leány lágyan suttogetta felé, amikor először érintette meg a kezét, a reszketeg, alig érthető és szégyenlősen bizonytalan tiltakozást. — Ha barátok lennénk és kezdenénk kijárni és csinálnánk dolgokat, amiket jó barátok tesznek együtt, csak barátok, hiszen nem lennénk semmi más. Semmi komoly nem lenne és csak egy minden ígéretés nélküli kapcsolatot tartanánk.

Zoltán nem félt semmitől, akkoriban, soha semmi rossz nem történhet vele, vélte. Védett és oltalmazott életet élt idáig. Nem gazdagot, de szabályozottat és családja által előre eltervezettet, ahogy azt tanárai tanácsolták, ahogy edzője parancsolta és természetesen, ahogy a párt doktrína megkövetelte.

— *Ez csak egy könnyű kaland, — gondolta. — Az olyan fajtákból, amit bármikor félbe lehet szakítani, egy másodpercnyi idő alatti elhatározással.*

Dóra Zoltán édesapjának irodájában dolgozott, mint kezdő gépíró, vagy kisegítő aktarendező, egy jelentéktelen fiatal és üde női segítség az osztályvezetői rangú építésvezető idősebb férfi mérnökök között, és a tucatnyi menstruációját már elhagyott női rajzoló társaságában, akik mint egy falka pletykaéhes cifra kakadu vették állandó jelleggel körül. Zoltán gyakran kereste fel apját, aki szintén osztályvezetői rangú építésvezető volt a hatalmas mérnöki cégnél, hogy elvégezze jelenlegi szemeszterére kiadott magasnyomású kazán tervezési feladatának rajzolási részét.

Zoltánnak egy múltó pillanatra szembe tűnt Dóra, mostani randevú partnere és gyalogló társa az éjszakában, ahogy a fiatal nő sietve hordta széjjel a papírokat, készítette a stencil másolatokat, ahogy ujjait lilára színezte a szépia, és hogy mennyire ártatlannak látszott, mint aki két számot sem tud rendesen összeadni, semhogy előre megtervezzen egy komplex haditervet, hogy hogyan ejtse csapdába a kiszemelt férfit és hogyan irányítsa az eseményeket a saját előnyére.

Micsoda végzetes tévedés. Dóra szintén észrevette Zoltánt és kikérte a tanácsát és útmutatását az oly készségesen erre hajlandó és orrukát mindenbe beleütő női munkatársaknak, hogy ezzel megtegye az első lépést és kivethesse hálóját, hogy elnyerje az olyannyira óhajtott és értékes első díjat, a végtelen ígérekkel és a siker beláthatatlan horizontjával rendelkező aranyborjút.

A fiatalok elérték a fallal körülvett temető legtávolabbi sarkát és egy széles, leaszfaltozott térségre jutottak ki, egy hatalmas sportstadion előtt. Jobbjukon a földből

összelapátolt töltés elképesztő magasságba emelkedett és a villamossínek egészen felkúsztak a tetejébe. Egy állomás, padokkal és eső elleni tetőzettel és kivilágítatlanul az éjnek ezen órájában, ahogy a sárga villamosok nem közlekedtek éjfél és reggel öt óra között, gubbasztott a legvégében, ahol a töltés egy erős acélhídnak adott helyet, egy széles főközlekedési út, a Hungaria körút felett. Keskeny ékként beszorítva a villamossínek és a vasúti pályatértség között, ahol tehervonatok álltak néma csendben, és a szénrel és szálfákkal, homokkal és kövekkel megrakott vagonok és marhavagonok között, egy sor családi ház, büszkesége és öröme a vasutasoknak, szakszervezetbe tömörült gépészeknek, bakteroknak és kalauzoknak, talált magának védelmet és rejtekhelyet. A sötétség eltakarta a házak nyomasztóan örömtelen szennyes téglával borított arcúlatát és árnyékba burkolta poros korommal borított zöldszékes kertjeiket és haldokló gyümölcsfáikat. De Zoltán most már tudta, hogy merre vannak. Ismerős volt neki a hely. Régebben sokat versenyzett a szomszédos stadion futópályáján, és mély megvetéssel nézett le a nehezen dolgozó vasúti munkások származásos otthonaira.

Zoltán joggal gondolta, hogy ő sokkal jobb életet fog magának teremteni. A gimnáziumban az első tanulók között volt, minden tantárgyból a legjobb jegyei voltak, és a gimnáziumot követő években is és ma már közel volt ahhoz, hogy a Műszaki Egyetemen megszerezze mérnöki diplomáját.

De Dóra más jövőt tervezett neki. Ha hajlandó volt lekötöni magát a lánnyal, az egyetlen dolog, amit óhajthatott, vagy meg tudnak engedni maguknak egy kissé nagyobb, mint tíz négyzetméteres otthon volt, kettőjüknek, ami nagyság egy könnyen lehetséges jövőbeli gyermeknek is elegendő kellett majd legyen.

Szerencsére ez a kilátás ebben a pillanatban nem fordult meg elméjében és kötelességének érezte, hogy hazakísérje a leányt egészen hazáig és türelmesen várjon, amíg az kinyitja otthonának ajtaját és belépjen lakóhelyére. Zoltánnak fogalma sem volt, hogy a leány hol lakik, egy bérházban, egy családi házban, vagy egy hullámlemezről összetákolott dobozban. Tehát Zoltán nem mondta, hogy csak idáig jön, itt már megvárja az első trolibuszt, ami jön majd a Hungaria körúton és innentől már Dóra bizonyára hazatalál magától.

Nem. Nem mondott semmit, ment tovább a leány oldalán és ezzel megpecsételte sorsát.

Még két villamos megállót, talán tízpercnyi gyaloglás és elértek egy második főutat, ahol Dóra jobbra fordult és befordult egy háromemeletes, három lépcsőházas hosszú blokklakásos épületbe, ami legjobban egy nyomasztóan sivár és jellegtelen betontéglára emlékeztetett.

A fiatal férfi megállt a lépcső aljában és nézte, ahogy Dóra könnyedén felfut a lépcsőkön, magas sarkú cipőiben és rövid fehér szoknyájában, és egy pillanatra megmutatja ceruza vékony leheletszerű lábait és hozzá kivillantja csontos térdeit. A leány fentről még visszanézett rá, és ahogy kizárta az ijesztően sötét lakás ajtaját köszönet és vonzalom ragyogott csillogó szemében.

— Köszönöm, Zoltán, — mondta Dóra, — délután várj rám az autóbusz végállomásnál, ahogy megbeszéltük, és ahogy megígérted, — és kezével búcsút intett a fiúnak és lassan becsukta maga mögött az ajtót.

Felajzva a vágytól és a könnyű hódítás ígéretétől, Zoltán hosszasan nézett a lány után, ahogy végre ismét szabad lett, talán csak egy néhány órára, majd megfordult és elment.

Néhány órával korábban Dóra nem engedte, hogy szájon csókolja. Egy ügyesen eltervezett nőies cselszövés, ami pontosan beleillett széleskörű, mestertervébe, hogy kezdetben mutasson ártatlanságot, hogy nehezen legyen kapható, főleg nem egy zenés-táncos vacsora áráért. Még akkor, ahogy egymáshoz szorosan közel ültek a ligeti padon, a 75-ös trolibusz még mindig közlekedett. Az utolsó éjfél körül hagyta el a Váci úti végállomást. De Dóra nem figyelmeztette. Akarta, hogy hazakísérje, a lehető leghosszabb útvonalon, körbe és köröskörül a hatalmas Kerepesi temető körül.

Mennyire romantikus lélek volt Zoltán, és mennyire ostoba, hogy nem intett le egy taxit a lánynak. Zoltán lakása rövid gyaloglásnyira volt a Városliget közelében, ahova vacsora után kivitte a lányt, hogy behajtsa rajta járandóságát, hogy annyira kedves volt hozzá vacsora alatt, és úgy általában, és hogy kivitte egy ilyen aránylag költséges randevúra.

Akkor még nem tűnt fel neki, csak hónapokkal később monda meg a lány, ahogy bement lakásába, anyjának a lakásába, hogy azért nem gyújtotta fel a villanyt, mert nem volt áramszolgáltatás. Testvérbátyja, aki nem keresett semmi pénzt, és akitől kérték, hogy fizesse ki az elektromos számla ráeső részét, mert ő is ott lakott feleségével és kis babájukkal, nem volt hajlandó fizetni és a vita hevében fejszét ragadott és apró darabokra zúzta a villanyórát.

A szolgáltatás nem lett helyreállítva, amíg a nagymama ki nem fizette a hátralékos számlát, kifizette a fia okozta kárt, ami eljárás több hétig, talán egy hónapig is tartott.

Egy ilyen abbéráció neki, szemben Zoltánnal, akinek bármi vandalizmus kivételesen szokatlan esemény lehetett, de nekik, a városi dologtalan lumpenproletárság tagjainak az élet megszokottan mindennapos része volt, hogy erőszakos úton rendezzék le anyagi különbségeiket.

Zoltánnak fogalma sem volt, hogy ilyen emberek létezhetnek, a hősi proletárdiktatúra államformájának tizenötödik évében.

Micsoda nyitány a későbbi nagy szerelmi drámához.

Harmadik Fejezet

Bronx, cc. 2004

A reggel kis íróasztalomnál talál alva, arcra borultan a sárga irkatömbre, amit az éjszaka megtöltöttem üres szavaimmal, eseményekről írva, amiket többé meg nem változtathatok, és emlékeimmel, amit már régen elfelejtettnek tartottam, amik már régen le kellett volna, hogy süllyedjenek a lelkem fenekén terjedező posvány mélyébe.

A nap sugarai özönlének be az ablakon, amin nincs függöny vagy sötétítő és eszembe juttatják, hogy egy új nap érkezett, ami újabb kilátástalanságot hoz és semmi reményt, hogy bármi eredményt is lássak, és bármi okom legyen továbbra is életben maradni. Felkelek az ágyból és kibotorkálok a folyosóra, majd a konyhába. Talán egy csésze kávé után más színben fogom látni a világot, tépelődök, ha valaki meg akar mérgezni, hát legyen úgy; már nagyon belefáradtam, hogy az élni akarás morzsáíért könnyörögjek.

A konyhában ott találok Vitray Miskát, egy pomádés pojácát, aki nimbuszként hordja maga körül a leereszkedő felsőbbbség kegyeletét. A pusztá jelenlététől undorodom. Utálom, amiért olyan tüskéstermészetű vesztés, de albérlők vagyunk ugyanabban a házban, kivéve Vitrayé az egyik legnagyobb szoba, saját televíziója van antennával, amit a lyukas háztető omladozó mellvédjére szerelt.

— Jó reggelt, — bólint felém, ahogy belépek.

— Mi lenne benne a jó, — morgom, — csak annyit jelent, hogy az asszonytartás, amit volt feleségemnek fizetek egy nappal régebben esedékes és a bank egy nappal több büntetést számol, amiért régóta érvénytelenített hitelkártyámon túlléptem a megszabott hitelkeretet.

— Próbáltad már a lovakat? — kérdezi Vitray csúfondáros iróniával a hangjában.

— Nem, — rázom meg a fejemet, egy szótagnál hosszabb válaszra sem méltatva a pimaszt. A cipőm talpánál is kevesebbet ér ez az ember. A kopott bőrtalpnál, amin befoltozhatatlan luk éktelenkedik, egy a sok közül, amit életem folyamán tulajdonomba gyűjtöttem.

— Nyilvánvalóan, — Vitray megvonja a vállát és összehúzott apró disznószeemeivel meredten bámul rám. — Egy ember, aki nem mer, akinek soha nincs kurázsija, az soha nem fogja learatni a siker bőséges jutalmait.

— Jutalmak, — intem el magamtól kezem türelmetlen legyintésével. — Intellektuális értékekben gondolkozva, én fényévekkel járok maga előtt és mégis, mindenek ellenére, ez a rengeteg erkölcsi vagyon adott e nekem egy pillanatnyi meglepődést, amit büszkén a magasba emelhetnék, és amiben örömet lelhetném?

— Tehát, ha jól értem, — vigyorog Vitray pimaszul. — Maga már nagyon sokat veszített és soha nem nyert semmit.

Vitray Mihály nem volt az a korrekt fajtájú ember akitől, még ebben a jelenlegi anyagi helyzetemben és minden szerencsét hiányoló életsorsomban, le kellett volna, hogy nyeljek bármiféle leereszkedő halandzsát. Vitray egy vérszegény külsejű megvetésre méltó kicsi manusz volt, dúsan göndörödő fekete pofaszakállal, amire nagyon büszke volt, és amit gyakran fésülgetett. Ha valaki, ő megérdemelte a mindennapos patkányméreg adagot. De mégis, voltak saját ötletei, amiket valami megfoghatatlanul érthetetlen pénzforrás látszott alátámasztani, amit mindenki elfogadhatónak és természetesnek tartott és soha nem vonták kétségbe legitimitásukat.

Hegyezni kezdem a fületem, mint valami huszárló, ha hallja a harci trombitaszót bár érzem, hogy valahol mélyen a gyomrom fenekén a sértett hiúság fekete kígyója mocorogni kezd és rágni kezdi a lépemet. Még egy koszos szimpátia szót hallok ettől a falu hülyéjétől és letépem a fejét és vizeldének fogom használni a nyakát.

Valami barátságosan vicces, de végtelenül ravasz grimasz lebben át Mihály arcán és kedves gyengédséggel megérinti karomat.

— Félre minden tréfával, — kezdi és sunyi tekintetével gyorsan körbevizsgálja a szobát. — Ne tarts engem valami hamis barátnak, aki több bajt óhajt neked, mint jót. Soha nem ajánlanám, hogy hazardírozd el az utolsó dollárod egy olyan kockázatos dolgon, mint a lóverseny. Az eredményeket előre elhatározzák, a zsokék doppinggal etetik a lovakat, és egy balek soha nem nyer, hacsak nem bennfentes, hacsak nem egy respektált tagja az uralkodó osztálynak vagy nincs egy nagybátyja a maffiában. Idefigyelj, pénzt könnyen lehet találni, mégpedig hordószámra, valaki csak erősen kell, hogy akarja és hajlandó legyen elegendő mélyre lehajolni érte. Mindannyinknak megadatott a lehetőség, csak előítéleteink megvakítanak és megkötik a kezünket.

— Tényleg, — felelem neki a gyűlölet hideg mosolyával az arcomon. — Te aztán a legszebb példája vagy ennek az elméletnek.

Mihály sértődött hangon váratlanul felnyerít. — Ahogy feltettem a kérdést, úgy feleltél, — mereszti rám a szemét és flegmatikus, érdektelen hangon folytatja. — Te azt hiszed, hogy én valami megvetésre méltó bűnöző vagyok, egy szabadjára engedett dörzsölt ügyeskedő, de enged meg, barátom, hogy tudtadra juttassak egy fundamentális axiómát. A bűnözés nem más, mint a társadalmi egyenlőtlenségek elleni tiltakozásnak egy nemes formája, egy szükséges rossz, amivel egyensúlyban tartjuk a javak elosztását.

— Amíg el nem kapnak. — felelem és a kávéfőző kancsóját a csap alá tartom és megeresztem a hidegvizet. — És le nem ültetnek a dutyiba, együtt a pedofil bácsikkal és a gyilkosokkal.

Életemben már éppen elegendő hibát vétettem lobbanékony izgágaságból és ingerlékenységből és robbanékony temperamentumom miatt. Tehát, figyelmeztetem magamat, hagyd abba az üres dumát, mi hasznom lenne abból, hogy ezzel az emberrel megértessem indítókaimat és megmagyarázzam neki, hogy hol állok az életben. Mint két pók az üres vödörben csak felemésztenénk egymást. Határozatlanságommal már régen tönkretettem az életemet; jó ember akartam lenni, és letértem a járt utamról, hogy segítsék másokon és adjak, és itt van ez a fiatal imposztor, aki ugyanarra a platformra akarja magát felemelni, ahol én állok,

büszkén és minden szegénységem ellenére. Igaz ugyanabban a szegényes épületben lakunk, ugyanabban az utcában és ugyanazt a szennyezett városi levegőt lélegezzük, de mégis. Hogyan merészeli állítani, hogy az ő ocsmány útjai jobbak, mint az enyéme. Ugyanahhoz a keserves véghez fognak vezetni és a végén mind a ketten ugyanabban a nyomorult elkeseredésben fogunk osztozni. A világ az ostobák és a gazemberek gyülekezete, csak én vagyok az egyetlen dicsfényes élő kivétel.

Okos értelmem teljesen hatástalan lenne ostobasága ellen, figyelmeztetem magam, nem lenne szabad, hogy keressem a ködös elméleteket, amik szellemi horizontja mögött lebegnek. Ideái beteggé tennének, és ahol betegség van, ott gyógyítanak is és én nem akarok meggyógyulni. A tehetetlenség gyötrelmes érzése fog el, hogy képtelen vagyok kényszeríteni, hogy megcsókolja a földet, amit nyilvánvaló vétkével megszenteltetett. Szeretnék egyet behúzni neki, de mind mindig, cselekedett helyett csak sóhajtok és feladom a küzdelmet. Nem vagyok végzetének irányító ura; hadd mondja el az az ember, hogy mit forgat az eszében, akármennyire undorítóak is lesznek majd a szavai. Nem fogok neki felsőbb moralitást oktatni; nem fogok neki prédikálni becsületességet.

Ahogy fordulok el tőle, hogy elérjem a doboz darált kávé, már hallom is a válaszát. Ocsmányan sértő véleményét, amit még nem is tud rendesen szavakba önteni.

— Kedves öntelt barátom, a te búskomor krédód lett a te vallásod és a te törvényed, — Vitray valami ravasz árnyalattal a hangjában beszél hozzám és figyelmezetően rázza a mutatóujját, ahogy folytatja. — Te oly nagyra tartod magadat, és mégis, semmivel sem vagy különb, mint a többi tetű. Mérnök voltál, és mi lett a keresetteddel? Világosíts fel az elmémet. Remélem, hogy nem retteged az igazságot.

Belekanalazom a kávé a gépbe és felpöccentem az indítókapcsolót. — Három lányom van és egy fiam. — Kezdem valami szándékosan rábeszélő hangon és Vitrayval szemben leülök az asztalhoz. — Gondjukat viseltem és neveltem őket és mindegyikből sikeres, becsületes személy lett. Büszke vagyok, hogy egyengettem útjukat gyermekkoruktól kezdve, egyetemi éveiken keresztül, és még utána is, egészen addig, amíg pénzem volt hozzá.

— Négy leszármazott, — Vitray röhög megvetően, — Hány feleségtől? Valld csak be nekem, Zoltán. Ugye nagy bolondja voltál a nőknek.

— Három, — hajtom le a fejemet és próbálom elrejtetni a könnyeimet, melyek előbukkannak és kiülnek szemhéjam szélére. A felidézett emlék azt tépi fel, ami a legjobban fáj.

— Ne nevetess, — Vitray hahotázik, és olyan undorítóan rázza a fejét, hogy rá tudnék okádni. — Három. Neked? Barátocskám, nemcsak, hogy egy tetű vagy, hanem egy idióta is. Fel kell tételeznem, hogy soha nem tanultál a saját tévedéseidből.

— Ki vele? — ordítok rá és öklömmel az asztalra csapok. — Mondj legalább egyet a földrengető hatalmas ötleteidből. A fejemet teszem fel a zöldséges ládában rothadó káposztafej ellenébe, hogy nincs semmi ötleted, nincs egyetlen egy sem, aminek valami értelme lenne, vagy aminek bármi hasznát lehetne venni.

Elhallgat és farkasszemet néz velem. Két perc telik el ellenséges, rosszat váró csendben. Végül rákönyökölök az asztalra és államot a tenyerembe nyugtatom. Mindent átható szúrós szemeimmel öt centi közletről rámeredek erre a göthös verébkakasra és megvetéssel mondom neki.

— Tudtam, vér helyett savó van az ereidben. Ha az eredeti volnál és nem egy koszos hamisítvány, nem lenne az arcodon az a megrökönyödött, gyengeelméjű kifejezés. Beszélj, vagy máskor a jelenlétemben fogd be a pofádat.

— Hohó, lassan a testtel, — Vitray vigyorog, valami igazából fertelmes, okádni való módon. — Neked tengernyi tapasztalatod van a nők körül. Hasznosítsd ezt a felbecsülhetetlen értékű kincset a magad javára. Ne engedd, hogy ők kopasszanak meg. Nőszülj, ahányszor csak akarsz, de koncentrálj az anyagiakra és bízsd rám a többi.

Ebben a pillanatban a konyha ajtaja kicsapódik és az egyik női bérlő, Natasa libeg be rajta. Kósza hírek azt tartják, hogy valamikor egykoron, talán a bibliai vízözön idején, de legalább is Sztálin Jóska uralkodása alatt, Natasa Moszkvában a Bolshoi Balett színház primadonnája lehetett. Szokása szerint, az egykori táncosnő most is szemétből összeszedett eleganciába van öltözve, amit saját ízlése szerint még ki is cifráz. Tépett zöld műselyem estélyi ruha lóg rajta, aminek szakadozott széle több helyen a padlót súrolja. Feldúlt hosszú arca betegesen sárgállik, és kiveresedett szemei besüllyednek üregeikbe. Úgy néz ki a szerencsétlen, mint valami megnyúlt szöcske, aki egy kényszermunkatábor könyöradományain és megszorított diétáján tengeti életét.

Mihály feláll, meghajtja a fejét és kezét csókol az ex-balerinának.

— Milyen öröm látni magát, kedves Natasa Lizaveta, minden idők legjobb és legnagyobb tiszteletben tartott előadó művésze, — kezdi a gazember. — Éppen magáról folytattunk magasröptű társalgást Zoltánnal. Soha nem gondoltam volna, hogy Zoltánnak ennyire felmagasztaló véleménye van a maga művészetéről és örök szépségéről.

Kezének türelmetlen legyintésével Natasa elhessegeti Vitray hízélgését, hátat fordít nekünk és kinyitja a kiskamra ajtaját. Bedugja a fejét és nagy csörömpöléssel valamit keresgélni kezd. Natasa rémségesen rövidlátó, de nem hajlandó szemüveget viselni. A szemüveg kerete tönkre tenné szépségének harmóniáját; ami elméleti véleményt barátai, ezen a nyomorúságos albérlők házában belül, de az egész környéken is kellő gúnnyal és számtalanszor már közöltek vele.

— Ez? — vetek oda Mihálynak egy hitetlenkedő pillantást. — nem gondolhatod komolyan.

Mihály bólint, — de igen, Zoltán, ő az.

Erre dühödten villogtatom a szemem Miska felé, de az nem tágít. — Ne légy olyan szégyenlős, — folytatja, valami rémségesen érzéketlen és leckéztető hangon. — Légy kedves Natasa kisasszonyhoz és részletezd el neki, hogy mennyire szereted új öltözkését.

Vitray orcátlan faragatlansága és ízléstelen javaslata mérhetetlenül felbosszant. Egyetlen hangtöredék kinyögése nélkül sietve kihátrálok a konyhából. El sem merem képzelni, hogy mi történne közöttünk, ha ott nem hagyom. A folyosóra kerülve gyorsan visszasietek a szobámba, behajítom az irkafüzetet és a ceruzát egy műanyag közértés zacskóba és sietve elkacsázok a New Yorki közkönyvtár helybeli fiókjába.

A könyvtárnál van egy kedves jó ismerősöm, egy idős könyvtáros hölgy. A nevét nem tudom, a koráról fogalmam sincs, de végtelen lekötelezettséget érzek, ahogy kezel engemet, és ahogy megítél, azok alapján amilyen könyveket minden héten kölcsönzök az ő segítségével.

Még kora reggel van, a kellemetlen, zajos és bosszantó középiskolás szemét még nem rohanta le a komputerállásokat. Az egyik szabad képernyőnél leülök, belenyomom a memóriatároló elememet és elkezdek gépelni.

Ősz hajú barátnőm észrevesz, kávé hoz nekem és egy fánkot és egy futó pillanatra megérinti a vállamat.

— Jó reggelt, Kovács úr, — mondja finom és megértő hangján, — Linda, az új segédmunkatársunk nem jött be ma. Fogadja el a reggelijét, különben ránk romlik és nem szeretek semmi ételt kidobni. Jól fog esni egy kis meleg táplálék és segíteni fogja, hogy elérje a célját, akármit is szándékozik alkotni azon a komputeren.

Elveszem és megköszönöm az ételt, majd gépelni kezdek és emlékirataimnak következő fejezete lassan kibontakozik.

Negyedik Fejezet

Budapest, cc. 1964

Dórának volt egy egyhazi fél nővére, Katalin. Egy vonzókülsejű és életvidám és telt keblű szépség a harmincas éveinek közepe felé, aki boldog házasságban élt, ha csak a második dobásra is sikerült neki. Az első férj, aki ugyan gyermekkel áldotta meg, Edittel, aki azokban az időkben tizenkét év körül lehetett, de aki mégis egy megrögzött alkoholista volt, rendszeresen nekiment fiatal feleségének és alkohol szította mérgében és örült kitöréseiben, alaposan megverte.

Az egyik ilyen teljes éjszakán át tartó ordítózás, sörösüveg dobálás, ütlegetés, rugdosás és a derékszíjnak lecsatolása és szünetelhetetlen csépelés után, amiket szegény Katalinnak már megszámlálhatatlan alkalmakkor el kellett szenvednie, a fiatalasszony kimenekült a házból és elszaladt a rendőrségre. Ott egy végtelenül jóképű rendőr, Steiner András, aki hadnagyi rangban volt akkor, személyes gondja alá vette az esetet és védelmi menhelyet talált Katalinnak és leánykájának.

Kebeléhez szorítva ijedten szipogó leánykáját, kezeit tördelve és vigasztalhatatlanul zokogva, Katalin vádat emelt garázda férje ellen, aki kegyetlenül brutális viselkedése büntetéseként meg is kapta hosszú idejű börtönidejét.

Hat hónapon belül András elvette feleségül Katikát és örökbe vette Editet és az attól kezdve boldog házasságban élő, és áldottan örömteljes természetű Andrásból hamarosan kapitány lett és a kommunista párt apparátusa, kitartó szolgálatának elismeréseként és kétségbevonhatatlan hűsége jutalmaként, a hős kapitány feleségének kiemelt pozíciót talált a Honvédelmi Minisztérium épülettervezési osztályán, a Parlament közelében lévő egyik modern irodaépületben.

Tehát, magas fizetésekkel, kapcsolataikkal és juttatásaikkal, amikről az átlagos parasztnak és proletárnak halvány gőze sem lehetett, a szocialista felső osztály, avagy vörös parvenue lett belőlük.

Katalin fellengzősen magas kapcsolatai méltó módon mustrára lettek idézve és előállítottak az alkalomra, hogy kellő hatással lenyűgözzék Zoltánt, Dóra új fiúismerősét, akit Dóra családjának intelligens fele, egy igazi, egyszer az életben adódó alkalomnak tekintett, hogy a család alsóbb fele kiemelkedjen a nyomorból és a lealázó koszból, amibe édesanyjuknak második házassága vetette őket.

Az elkövetkezendő szombat estéjén, egy héttel első randevújuk és a Kerepesi temető körüli nagy gyaloglás után, és mielőtt Zoltánnak lehetősége adódott volna, hogy meglássa, hogy Dóra közvetlen családja mennyire hitvány minőségű és milyen nyomorban él, a

rendőrkapitány és végtelenül praktikus feleségének meghívására, Zoltán és Dóra látogatást tettek a felvégről való házaspár tágas lakásában, a Budai oldal elegáns Svábhegy kerületében.

A díványon Zoltán mellett elhelyezkedve kuporgott Pista, Dóra korban legközelebbi testvérébátyja. Bár karjain egy pehelysúlyú ökölvívó izmai dagadoztak Pista vékonydongájú alaknak tűnt. Mustár színű vastag bajuszát szénakazalszerű frizura egészítette ki és végtelen nyugalommal és minden sietség nélkül terpeszkedett és nem látszott, hogy gondja lenne elmenni az újonnan érkezettek miatt és nem látszott, hogy aggasztja, hogy esetleg kedvezőtlen benyomást tesz fiatalabb nővére új udvarlójára.

András kapitány elmagyarázta Katalinnak, eléggé hangosan, hogy Zoltán is megérthesse, aki hallótávolságon belül ült, hogy Pistának baja esett a törvénnyel. Valami apró lopás ügyből kifolyólag, vagy sorozatos kihágások miatt, hogy a cég tulajdonában lévő egyenruhákat adott el handléknak, a törvény kopói már erősen a nyomában csaholtak. Pista menedéket keresett, hol is máshol, fél nővére második férjének, egy rendőrkapitánynak a házában.

Pista másik oldalán, ugyanazon a díványon ült Pista felesége, Micike, aki egy pólyába bugyolált szopós csecsemőt tartott az ölében.

Végzetes tévedés, vagy jelentéktelen figyelmetlenség, attól függően, hogy hogyan vesszük, Zoltán elmulasztotta felfogni a helyzet tágabb értelemben vett jelentőségét. Nem látta az erdőt a fáktól, a kapitány magabiztos és mégis könnyed modora teljesen lenyűgözte, és természetesen a kapitány feleségének gazdagon megáldott szépségébe és bőségesen kipárnázott idomainak érzéki büvkörébe esett.

Tehát Zoltán maradt, sőt tovább lépett a következő létrafokra és elfogadta a meghívást, hogy Dórával az elkövetkezendő szombaton jelenjenek meg vacsorára, a Néphadsereg tisztjeinek klubjában. Magas rangú és túltáplált tagjai a kommunista elitnek, munkatársai és főnökei Katalinnak barátságosan üdvözölték a fiatal és jóképű mérnököt asztaluknál, mint egyet a sajátjuk közül, mint kedvenc, ínycsiklandóan kikapós kolleganőjük jövődöbeli sógorát.

A vacsora hiba nélkül folyt, kivéve Dóra ráöntött egy pohár veres bort szűziesen fehér ruhájára, sírdogált egy keveset, de annak rendje és módja szerint meg lett békítve és lecsillapítva, főleg a társaság idősebb férfi tagjai által.

Egy szédítő magasságokba hágó egyén könnyen lezuhanhat a meredek mélységbe, ha nem néz kellőképpen a lába alá és nem hajlandó idejében visszalépni. Zoltán első látogatása is így esett Dóra rejtett budoárjában, a leány két méterszer öt méteres privát félszobájában, munkanélküli szüleinek szegénység sújtotta proletár otthonában.

Ez a visszavonhatatlan és legfőképpen megbánható lépés a következő módon esett.

Utolsó egyetemi éve alatt, néhány lépésnyi távolságra már csak mérnöki diplomájától, Zoltán gyakran eljárt a Műegyetemi kollégium szombat esti báljaira. A fenségesen magasztos márvány és mészko palota, Horthy Miklós korábbi pénzügyminisztériumának székhelye, a város legszebb helyén, a Szentháromság téren, fent a Budai Várban emelkedett. A báli szezon kora októberben kezdődött, ahol a nemzet jövődö orvosai, mérnökei és ügyvédei gyülekeztek és találkoztak jó családokból való tisztességes leányokkal. Az egyetemi élet ezen elegáns

eseményére, a kollégium dísztermében tartott bálra való meghívás, mindig a legnagyobb megtiszteltetésnek számított.

Zoltán meghívta Dórát, hogy jöjjön el vele a bálra, egy gesztus, ami jelezte, hogy felfüggesztette kétkedéseit vele szemben és be szándékozta mutatni barátainak és kollégáinak.

Egy áramvonalas rock and roll zenekar, egyike a legjobbaknak a korabeli Budaiak közül, szolgáltatva a zenét. Esze vesztett püfölése a doboknak és szaggatása a gitárok húrjainak, egy örült sietséggel előadott zenebona visszhangzott a fél utcahossz méretű méltóságteljes teremben, ahol ezernyi fiatal rúgta a port a parketten és vad hadonászással, tekergésekkel és ugrálásokkal élvezgette magát.

Zoltán és Dóra is táncoltak, együtt, kettesben, mivel senki nem tanúsított érdeklődést, hogy társalogjon vagy barátkozzon velük.

Miért? Talán a fiatalembereknek, kivéve Zoltánnak, volt egy hatodik érzéke, hogy kerüljenek el egy leányt, aki fiatalságának szépsége és egyszerű szerénysége mögött rejtelkedve túlságosan csinosnak látszott, hogy becsületes legyen és minden valószínűség szerint, ruhája és frizúrája után ítélve, még egy éjjeli edényre menő vagyont sem birtokolt, amibe belepisilhetett volna.

Zoltán vásárolt egy üveg bort a bárpultnál és Dórával kettesben maradt, amíg lehetett és ezúttal idejében távoztak, hogy elérjék a villamost és az utolsó Hungaria körüti trolibuszt.

A szerelemtől elvakultan és ifjú bujaságától vezérelve, amit sehogy sem tudott határok közé szorítani, Zoltán nem gondolt a nyilvánvalóra. Talán Dóra sem, de ha mégis egyetlen szót sem ejtett róla annak időszerűsége előtt.

Miután hazaérkeztek, Pongrácz utca 9, A épület, C lépcsőház, egy háború előtt épült csökkentett minőségű lakótelepre, amit még Horthy idejében építettek az erdélyi menekültek részére, Zoltán gyorsan rájött tévedésére.

Az utolsó trolibuszon jött a leány házához és reggelig semmi más közközeledés nem állt rendelkezésére, amivel visszamehetett volna ahol lakott, szüleinek belvárosi lakásában.

— Gyere fel, —mondta Dóra mézédés hangon és belenézett a fiú szemébe, és szemei parázson sült gesztenye meleg színét öltötték magukra és csábítóan ragyogva varázslatos fogadtatást és ölelő melegséget ígértek.

Látván a fiú elcsendesedését és észre vévén Zoltán arcára kiült meglepett kétkedést, Dóra titokzatosan mosolygott és hangjába némi feddő rosszallást kevert, ahogy válaszolt.

— Te alhatsz az én szobámban. Majd én alszom a mamával.

Bent sietős hévvel elrendezték a dolgot. Dóra felkapta hálóingét és eltűnt és Zoltán belesett az ágyba. A szó szoros értelmében beleesett, annyira fáradt volt, hogy ahogy ledobta zakóját, lehúzta a nadrágját és az ingét és levetkőzött egészen alsó ruhaneműjébe, bemászott Dóra ágyába és azonnal elnyomta az álom.

A régiségnél is régibb ágy közepén, a meggyengült rugózat végett, vagy a kikopott lószőrpakolás hiányában, mély üreg tátongett. Zoltán teste ékalakba görbült és feneke, mint egy megfordított háromszög lefele álló lesüllyedt sarkalata kitöltötte a mélyedést. A kitekert pozíció nem lehetett valami pihentető, de mégiscsak kényelmesebb volt, mint az állás vagy az ülés. A túlméretezett párna puhaságába befúrta a fejét, a dunyha hamarosan kályhaként melegítette és a fiatalember boldogan adta át magát az éjszakai pihenés csendes nyugalmának.

Órákkal később, még mindig szorosan beletekeredve a takarókba, kényelmesen és biztonságban a fűtetlen lakás ősidőbeli hideg sötétjében, Zoltán álmait egy rejtélyes, idegen érzés zavarta meg. Parányi teremtmények másztak mezítelen bőrén, húsába haraptak és szívták testének nedveit.

Vakaródzott, eldörzsölt egy viszketést itt, egyet ott és végül felébredt. Kutatatott a lámpakapcsoló után, feloltotta az éjjeli lámpát és félrehajtotta a takarót. Egy hadseregnyi poloska borította az ágyat. Némelyik kerek, tele vérrel és jóllakottan, mások még mindig laposak, mint egy szárított lencse mag, de mindegyik egyetlen szándékkal, hogy teleszívják magukat, egy vad táplálkozási orgiában megigya és felzabálják a fiatalember édesnemes véré.

Egy rémséges látvány, undorító és ijesztő, minden fertelmességet beleértve. Zoltán már hallott a poloskáról, nem összetévesztendő a bolhákkal és a tetűkkel, vagy lapostetűkkel, még talán látott is egyet, egyszer egy elemi iskolai osztálytársának a ruháján, aki egy borzasztóan szegény családból jött be a tanórákra. Megzavarodva és megdöbbenve, Zoltán nem tudta, hogy mit tegyen.

Kiáltson gyilkos merényletet, fusson és keresse meg Dórát, ébressze fel a szüleit, akikkel idáig még nem is volt szerencséje találkozni? A poloskákat nem zavarta volna a kiabálás, röhögtek volna mind a hat kis apró markukba és továbbra is belemélyesztették volna éles kis fogaikat Zoltán bőrébe, bele apró hajszálereibe.

Szerencsére a poloskák, és ezt bármelyik kelet európai nagyvárosban mindenki jól tudja, a parányi vérszopók nem állhatják a fényes világosságot. Az ocsmány kis szemetek sietve visszamásztak üregeikbe, a falak repedéseibe, a takarónak ráncaiba és redőibe, apró kis labdába göngyölödtek, és mint holmi vámpírok, sikeres vadászatnak deklarálták az éjszakát.

Zoltán égni hagyta a lámpát, és amikor Dóra reggel megjelent, kezében a tálcán kávé, zsemle és sütemény, minden habozás nélkül közölte vele.

— Dóra, tele vagytok poloskával.

— Nem igaz, — válaszolta a leány és zavarodott, halvány mosoly futott végig csinos kis arcán. — Nincsenek poloskáink. Soha nem láttam egyetlen egyet sem.

— Egy jó tucat kövéret láttam itt ma éjszaka. — ragaszkodott a fiatalember és a lánynak megmutatta a bőrét borító poloskacsípéseket.

— A szomszédok, — Dóra orcája vérveresre pirult. — Micsoda egy szemét alja társaság. Örökké behozzák ide ezeket a bogarakat és a poloskák néha átjönnek hozzánk is. Semmit nem tudunk csinálni ellene. Anyu nem akar mindenkivel összeveszni.

A kávé ínycsiklandóan illatozott, a vaj és a lekvár étvágygerjesztően frissnek és zamatosnak nézett ki, és Dóra olyan szexinek nézett ki rövid kombinéjében és piciny bugyijában. Zoltán elvette tőle a tálcát, letette az éjjeli lámpa alatti asztalkára és magához húzta a leányt. Ajkára forró csókot nyomott és szorosan sokáig átölelve tartotta.

Poloskák ide, poloskák oda, a fiatal férfi nagyobb és végtelenül értékesebb vadat vadászott. Nem fontolta meg rendesen a dolgot és egyelőre ejtette a poloska ügyet.

Lehet, hogy Dóra lesz a legelső, aki odaadja magát neki. Nem egy könnyű döntés, tele ifjúi hormonokkal, de tudatlanul a terhesség megelőzésének bármi hagyományos módszerének irányában, semmi esetre sem volt szabad a szexet játéknak venni. Magyarországon, a hatvanas

évek elején még csak nem is hallottak a fogamzásgátló tablettáról és viselniük kell majd a következményeket.

Néhány héttel később, miután egy egész estén át tartó csókolódzás, ölelgetés és csiklandós idomoknak tapogatása után hazaindult, és ahogy állt a 37-s villamos megállójában és nézte a villamost, ahogy az csörömpölve csattogott lefele a Kőbányai lapos tetőről, Zoltán földre nem érthető hangon közölte Dórával.

— Dóra, én igazán szeretlek, a lelkemből és érted égő szívem legmélyéből, de mégis testemnek fizikai szükségletei vannak, amik olyannyira erősek, amennyire állatiak és aljasak. Ki kell, hogy elégítem megvetendő vágyaimat, a velem született szerénység és az illem miatt nem részletezhetem pontosabban a természetüket, de néha meg kell, hogy látogassak laza erkölcsű és hajlandó nőket. Nem túl gyakran, csak olykor-olykor.

Zoltán rápillantott Dórára, egy másodpercig megcsodálta a leány megrettent szemeit, amelyek csészealja nagyságúra kerekedtek a meglepetéstől és elgondolkozóan, a hangjában hamis bűnbánattal folytatta.

— Rettenetesen szégyellem magam, és semmit és senki mást nem hibáztathatok, csak az én saját gyalázatosan szenvedélyes természetemet, de ki kell, hogy elégítem vágyaimat, hacsak te nem vagy hajlandó. Hmm, már úgy értem, kérek, hogy bocsáss meg, miről is merészelek itt beszélni, nem is találom a helyes szavakat hozzá, és ne gondold, hogy drasztikus vagyok, ha csak, te nem ajánlod fel, hogy gyakorlod velem a fizikai szerelem művészetét.

Dóra nem válaszolt azonnal, legalább tíz percre elnémult. A villamos késett és a fiatal pár megadta magát a néma várakozásnak. Kezet kézben tartva, elgondolkozva összpontosítottak a fiú által felhozott örök fiú és leány közötti kérdésre. Majd Dóra felemelte éjfekete szemét a fiúra, szégyenlősen meglebbentette szempilláit és alig hallható hangon a fülébe súgta.

— Zoltán, majd gondolkozom arról, amit mondtál. Semmi szükség nincs arra, hogy máshoz menjél.

Tehát így, a beszélgetést folytatóan szerelmi viszonyuk beteljesedett, nem azonnal, csak többszörös kísérletezés után. Újrapróbálkozás, kitapasztalás, elnyújtott előjáték és korai magömlések után, de végül is, egyik késő este Dóra szobájában, miután megnézték valami romantikus filmet a helybeli bolhás moziban, Zoltán áttörte Dóra szemérem hártyáját, és a leány szűzies vére kifolyt Erősz, a szerelem és az érzékiség gonosz természetű és bosszúálló istenének oltárára.

Ötödik Fejezet

Natasa Orlova öt éves korában kezdte a táncművészetet. Szülei beíratták egyetlen gyermeküket, a sokat ígérő kis Natasa Lizavetát egy iskolás koron aluliaknak szervezett osztályba a neves Volokhonsky Balett Intézetnél, Moszkva előkelő Arbat kerületében.

Natasa már korán kimutatta tehetségét és az intézet igazgatója Maya Plisetskaya szárnyai alá vette a nyurga, hosszúlábú leánykát és figyelmes gyámsága alatt teljes mértékben kifejlesztette adottságait. Ezerkilencszáz hetvenben, tizenöt éves korában Natasa Lizaveta teljes értékű tagja lett a Bolshoi Ballett Társulatnak Moszkvában, ahol jövője és sikere élete és táncos éveinek végéig biztosítottak látszott. Kivéve 1979 telén, a lenyűgözően látványos és őrző lelkesedéssel fogadott New Yorki turné alatt Natasa elméje megzavarodott és a lány disszidált.

Az egész hatalmas ország minden napilapja, követve a New York Times első oldalán megjelent cikket, hozta Natasa történetét. Néhány héten keresztül fényképeivel voltak tele a lapok, nevét harsogta a rádió és felvételeit mindenféle sugározta a televízió. Utána meg semmi, egyetlen alkalom sem kínálkozott szerződésre, sehol és semmiképpen, gazdasági lelassulás állt be és a költségvetési nyirbálások megbénították a színházi világot, és Natasa, képletesen mondva, az orcájára esett.

Pénz és egyetlen betevő falat nélkül Natasa elfogadott egy állást, egy West 42nd utcai burleszk revünél, ami egyszer és mindenkorra véget vetett professzionista ballett táncos karrierjének. Babérjai és nevezetessége beszennyeződtek, neve mocsok lett és sár és lehetőségei a másodkézből terjesztett szex posványos árkába szorultak.

Natasa megvetette a szexet, és ahogy rájött, hogy új pozíciója más többet nem is kíván tőle, minthogy levegye ruháit egy durván ujjongó közönség előtt, szembe velük mezítelenül leguggoljon és a térdeit és combjait széjjeltárja, vagy hátat fordítva nekik a csupasz fenekét mutassa. Egy héten belül otthagya az állást és irodatarítói munkáért folyamodott az Adler és Adler takarító cégnél, a West 37th utcában.

A régi vágású úriember tulajdonos, Mr. Adler szíve megesett a fiatal és kétségbeesett hölgyön és ideiglenes alapon állást ajánlott neki, feltéve, ha bizonyítja rátermettségét és nem lesz rá semmi panasz. Egyelőre átmeneti, tranzit alkalmazottnak kívánta használni, ha valamelyik állandó alkalmazott beteget jelent vagy egyszerűen nem jön be dolgozni.

Natasa minden éjszaka egy másik épületben dolgozott. Munkafelügyelőnek egy Leroy nevű toronymagas és széles vállú fekete akadt, aki örökké mosolygott és soha nem fogyott ki az üres kedveskedésekből. Leroy érdeklődését felettébb felkeltette, hogy egy ilyen csinos fehér nő mit kereshet a szemétszedő és porszívó irodatarítási szakmában. A közös nyelve hiányában

nem nagyon kapott választ kérdéseire, de kellemes meglepetésére annyit megtudott, hogy Natasa Oroszországból való, ami tény felettébb vágott neki, mivel maga is szakszervezeti szervező volt és kommunista szimpatizáns és teljességgel nem értette, hogyan tudott valaki otthagyni egy olyan csodálatos rendszert, ami a javak újraelosztását és a szegények és a kisemmizettek felkarolását hirdeti.

Natasa egyik kezdeti feladatánál egy fiatal fekete nő, aki helyett Natasa beugrott mivel a nő nem jött be dolgozni, váratlanul megjelent és felettébb felbosszankodott, hogy hogyan mert a cég, az Adler és Adler testvérek takarító vállalat, ennyire hamar találni valakit a helyébe, főleg egy fehér nőt, aki, az Isten szerelmére már, nemcsak állását veszélyezteti, de méltóságában is teljesen megsérti.

A felpaprikázott állandó alkalmazott kiadta Natasának a parancsot, hogy pucolja ki az összes klozetet, mosdót és vizeldét, mind a női és a férfi vécében. Natasa fényesre kefélt a két szobára való temérdek porcellán és hőálló műanyag felületek minden négyzetcentijét és két órával később minden tartozék és kellék csillogott, mint a frissen esett hó a Leningrádi hidak és folyó menti sétányok rézkorlátjain.

A megdöbben amerikai hitetlenkedve rázta csinos fejecskéjét. — Hogy a kakas csípje meg, — morogta, — ezek a fehér libák aztán igazán valamik.

Natasa a következő tíz évet az irodatarítási vonalon töltötte. Legszebb, és feltehetőleg legértékesebb évei, harminc és negyven között elvesztek és a végére megöregedett, arca megráncosodott és korábbi mivoltának pusztá árnyékává vált. De a kitartás és takarékoság mindig meghozza az eredményt és Natasa elegendő pénzt megtakarított, hogy megnyisson egy tánciskolát ifjú leánykák és fiúcskák számára, ahol balett leckéket kezdett adni.

Az elkövetkezendő húsz évben, egészen 2008-ig Natasa elegendő pénzt keresett, hogy egy kényelmes és csinos kis lakást béreljen magának a felkapott Upper East Side negyedben, hogy fizesse a bért a tánciskola terméért, és hogy fizesse a temérdek dekoráció, tornaszer, felszerelés, tükrök, sztereó gépezet részleteit és, hogy ki tudja fizetni két kiváló képesítésű segédjének munkabérét és juttatásait.

Natasa győzedelmeskedett a nehézségek felett és megvalósította minden bevándorló vágyálmát. Vagyont és függetlenséget ért el, ha nem is ragyogóan kiemelkedőt, de senkinek sem volt joga többé, hogy lenézzék és rácsapja az ajtót.

De jött a tőzsdekrach, egyik periodikus epizódja a felhalmozott vagyonok véget nem érő körforgásának, a lopásoknak, a hazugságoknak, a hiszékenységnek és bűnös felelősségnek és a tények szemérmetlen elferdítésének, a nyugdíjalapok semmivé olvadásának. Mint minden ciklusban, az új áldozatok hiszékenysége és rövid emlékezete miatt, a bukásból és az értéktelen javak halott szemétdombjából a rendszer maga újra emelkedik, de a vesztes véglegesen alulmarad. Natasa minden vagyonát elvesztette, azaz elcsalták tőle. A magas technika értékpapírjainak tömeges széjjelfoszlásában, a fedezet nélküli beruházási kötvények és a jelzálogkölcsonök deriváltjainak zuhanásában, a csöbe húzó részvényügynökök manipulációiban és a siettében létrehozott konglomerátumok hamis részvényeinek totális elértéktelenedésében Natasa minden pénze megsemmisült.

Natasa nem tudta többet kifizetni a két ezresre rúgó bért, összes bútorát elárverezték a handlék, vagy raktárhelyiség hiányában a járdán hagyta és maradék cókmókjával beköltözött a New Yorki East 46th utcában lévő YWCA hotelbe.

Egy év múlva még mindig nem tudott állást találni és minden vagyona nyomorúságos kétezer dollárra apadt. Valami kevésbé költséges kéglit kellett találnia és egyik volt hallgatójának a mamája javasolta neki a mostani címet, a Victoria királynő korabeli albérlők házát a Bronxban, a Hull Avenue utcában.

Attól a naptól kezdve egészen mostanáig Natasa ott lakott a harmadik szinten, fent a padlástérben, közvetlenül a tetőgerendák és a kátránypapírból készült tetőzsindelyek alatt. Ablaka direkte lenézett a szomszédos Szomorú és Fiai temetkezési vállalat bebalzsamozó alagsorának hátsó bejáratára.

Balszerencséje és mostani szegénységi állapota alapjaiban rázta meg Natasát. Szíve mélyéből utálni kezdte a férfiakat. A megvetésre méltó tékozlók nemcsak hogy a pénzét akarták, ha az nem volt, a testét kívánták meggyalázni. Natasa egyetlen más teremtményeket gyűlölt jobban, a nőket, főleg azokat, akiket ismert és akik, egyetlen kivétel nélkül magára hagyták mostani nyomorúságában. Könnyörtelen mizériájában és belsőségeit facsargató önvádjaiban, ami már a törvényellenes kriminalitás határait súrolta, és egy tipikus pszichopata viselkedésére emlékeztettek, magatartása alkalmatlan lett volna a társadalom bármely rétegébe való beilleszkedésre, kivéve itt az albérlők háza lakói közé, ahol mindenki a maga bajával, a maga elmebetegségével és bosszúterveivel volt elfoglalva, itt tűrhették meg Natasa dolgait, de azt is csak egy bizonyos határig.

Mindössze csak ennyit tudtam Natasáról, aminek legtöbbje szóbeszéden alapult, egy kevés belőlük tényeken és abból, amit felkutattam róla az interneten és a könyvtár újságcikk archívumában. A többi albérlők, úgy nagyjából békét hagytak neki, csak ritka alkalmakkor tettek lebecsmérítő megjegyzéseket sajátosságairól, hogy agybeli fakultásait képtelen teljes kontrol alatt tartani, és magas és csontos, mint egy kosárlabda játékos csontváza a temető árkában, és az arcbőre, a szépítő krémek, púderek és sminkek teljes hiánya miatt olyan, mint valami döglött marha kiszáradt bőre, amely napok óta hever az Arizona sivatag fennsíkjának tűző napsugarai alatt. Ha valaki megérintené, olyan lenne, mint Tutankhamen fáraó szarkofágjában a száraz pergamen, miután háromezer évet töltött a sivatag esőtlen hevében.

— Csak egyetlen úriember van ebben a házban, — láttam egy este, ahogy Natasa fenyegetően rázza ujját egy csapat pimaszkodó albérlők házbeli lakótársa arca előtt. — És az, ha szeretnék tudni, nem más, mint Vitray Mihály. — Itt Natasa teátrális szünetet tartott, méltatlankodó felháborodásában lapos mellei nagyot emelkedtek és kezeit a csípőjére tette.

— Mr. Vitray soha nem sértene meg egy hölgyet. Nem úgy, mint maguk szemétre való gazemberek, holmi rúzsnyomok felett, amit én állítólag egy száj formájában egy poháron hagytam, és amit maguk szerint én tettem vissza az üveges kredencbe.

— A változás éveiben a nők zsémbesek, — jegyezte meg valaki gúnyos hangon és ördögi pillantást vetett Natasára.

— A szex hiánya, — tette hozzá egy másik. — ez a nő olyan hideg, mint egy nudista a jéghegyen, itt van a probléma.

Ahogy ezt kimondta Vitray Mihály jött be és a csipkelődő és ugrató hangok azonnal elcsendesedtek.

—

Itt meg kell, hogy jegyezzem, mielőtt bármi más történne, hogy Mihály nem volt állandó bútordarabja az albérlők házának. Mindössze hat hónappal ezelőtt állított be, teljesen váratlanul. Jól emlékszem, ahogy a háziasszony, Murai Cica körbevitte és a legszebb szobát adta neki csökkentett áron. Mihály akkor is az volt, ami most, egy ravasz lady-bűvölő, a modorával, ahogy a legalkalmasabb szavakat kiválasztja és amilyen könnyed eleganciával fitogtatja mindenre kiterjedő tudását, ami kétséget kizárólagosan bizonyítja képzettségét és hosszú évekre rúgó irodákban töltött munkatapasztalatát.

— Mrs. Murai, — hajtja meg a fejét a háziasszony előtt, és engem meg elfog az undor. — Nem került el a figyelmemet, hogy a szomszédban kínai mosoda van. Ez nekem kiváltképpen fontos. Rengeteg finom szabású ingem van, amiket gyakran szeretek mosatni és vasaltatni. Minden nap egy másik öltönyt viselek és az én terjedelmes ruhatáramnak speciális kezelés szükségeltetik és rendszeres szárazgőztisztítás, hogy újak maradjanak, és kellemes illatúak legyenek.

— A szolgáltatás elsőrangú és gyors, — a háziasszony válaszolja, és kulcsával kizárja az ajtót. — Nagyon megbízható emberek; még a régi jó időkből, a legendás családias udvariasság korából.

— Éppen úgy, mint a maga bútorzata. — Mihály mély lélegzetet vesz és belép a szobába. — Kissé ódivatú, de kényelmes és nem törik össze alattam.

— Hozhatja a saját bútorát, — Cica asszony arca elveresedik. Majd ahogy magához tér meglepetéséből hozzát teszi. — A saját költségére.

— Erre nem lesz szükség. — vigyorog Mihály nagylelkűen. — Amiye van, az tökéletesen megfelel.

—

Másnap Vitray Mihály behurcolkodik. Két koszos bőröndöt hoz magával és mindennap ugyanazt a zsíros öltönyt viseli. Ingeit soha nem viszi le a kínaiakhoz. Ugyanazt az inget veszi fel nap-nap után és csak miután sárga izzadtságfoltok terjedeznek a hóna alatt, a gallérjai feketék a ragadós kosztól, akkor mossa ki az agyonkoptatott ruhadarabot, kézzel, majd kiegyengeti a ráncait és kitergeti a lyukas gőzradiátoron.

Vitray minden este egy csésze diétás zöld teát és négy szelet parasztkenyérből égetett pirítóst eszik. A fogókat réz ruhaakasztókból hajtogatja hozzá. A szeleteket a labilis drótok közé szorítja és a nyitott gázláng fölé tartja, ameddig azok kedvére meg nem barnulnak. Szokás szerint este nyolc és éjfél között, ahogy három-négy másik bérlő lézeng a konyhában és

hallgatja Vitrayt, aki nagyképűen részletezi, hogy miért tesz ekkora erőfeszítést, hogy elégeesse vacsoráját.

— Fokhagymás pirítós kenyér esténként mindig a mániám volt, — magyarázza Vitray, ahogy nyelvét kidugva a szája sarkából lassan forgatja a kenyérszeleteket a kékes lángok felett. — Soha nem szoktam olcsó népkenyereket venni és egyedül csak a közvetlen tűz tudja kihozni a teljes őrlésű kenyerek legjobbjainak igazi zamatát. Ez a hobbim nagyon sokszor bajba kevert, bár a legtöbbet inkább csak kisebb kellemetlenségeknek mondhatnám. Számtalan esetben eltanácsoltak, néha szabályosan kirúgtak a világ legjobb hoteljeiből. Egyszer, éppen itt New Yorkban, ahol már két hete tartózkodtam a Waldorf Astoriában, ahol egy pimasz inas, soha nem kedveltem a vén pojáca orcátlan modorát, ahogy kipattanó visszereivel az epidermiszén kioktató hangon jártatta a száját, felfedezte, hogy pálcikákból tüzet raktam a saját magánfürdőszobámban. Már majdnem elkészültem a szeletekkel, amikor rám hívta a rendészetet és a tűzoltóságot. El tudják ezt maguk képzelni, miután a számlámat egy teljes hónapra előre kifizettem.

— Biztosan visszadobták a csekkedet, — röhögött fel valaki a háttérben. — És rájöttek, hogy egy csaló gazember ingyenélő vagy.

— Semmi ilyesmi, — Mihály lassú méltósággal mozgatja a fejét balról jobbra és vissza. — Az én csekkjeim jobbak, mint az amerikai kincstár sziklaszilárd hitele. Mindössze annyi az egész, hogy némely egyének egyszerűen irigylik az én becsületességemet és erkölcsi erőmet. Szeretnék életfilozófiámat elsajátítani, ami engem mindenki másnál különbe tesz. Megkülönböztet azoktól a tömegektől, akinek nincs saját identitásuk és nincs bátorságuk, hogy függetlenül gondolkodjanak.

Szóval ilyen fajta ember volt ez a Vitray és úgy tűnt, hogy érdeklődést tanúsít Natasa iránt, a nő iránt, aki a legkevésbé volt esélyes, hogy felébressze bárki kíváncsiságát, legfőképpen nem az enyémet. Egy héttel azután, ahogy Vitray elém tárta ízléstelen javaslatát a konyhában, hogy legyek kedves ehhez a szálnalmas kommunista roncsmaradványhoz, mialatt próbáltam mind a kettőjük társaságát elkerülni, Vitray bejön a konyhába úgy éjfél fele és azon nyomban bűvöletbe ejtett hallgatóságot csinál belőlem.

Nincs senki más sem körülöttünk, de hogy bizalmasnak vegyem a beszédét, kezével eltakarja a száját és a következőket suttogja felém.

— Idefigyelj, Zoltán, drága egy jó testvérem. Mi jó barátok vagyunk és te vagy a legjobb cimborám, és semmi esetre se érts félre. Nekem semmi hasznom nem lesz abból, amit most javasolok. Kizárólag a szívem őszinte jóságából teszem, de szeretnék rajtad segíteni és ki akarlak húzni abból a finansziális gödörből, amibe beleestél.

— Nem vagyok rászorulva a jótékonykodásra. — morgom és próbálok felállni és kimenni a konyhából, de Vitray megfogja a karomat és rám függeszti barna medveürülék színű szemeit.

— Maradj, kérlek, — mondja, — és hallgass meg.
Mit tudtam tenni, lemondóan bólintottam.

Mihály szemei erre kigyulladnak, és ravaszul rám mered. — Kérd meg Natasa kezét és vedd el feleségül. — mondja hangsúlyozott lassúsággal. — Légy te az ő első férje és legyen ő a te negyedik feleséged.

— Szó sem lehet róla. — rázom a fejemet. — Natasa egy vénlány és én már nem akarok több szüzet betörni.

— Lehet, hogy így van az eset, — Miska röhög visszataszítóan. — De inkább hiszem, hogy még gondolattól is hányingere van, hogy lefeküdjön veled. Főleg akkor, ha meggondoljuk, hogy gyógyíthatatlanul impotens vagy. De ezek a lényegtelen részletek egyáltalán nem fontosak, a frigy közted és az öregedő balerina között, egy szövetség, ami a pénzügyi mennyekben köttetik.

— Hogyan gondolod? — kezdem hegyezni a fületem. — hiszen szegény, mint a templom egere.

— Igen, — Miska felemeli a mutatóujját és valami ocsmány vigyor terjed szíjével bőrgomba dekorálta arcán. — De mi súlyának értékét gyémántokra és aranyra változtatjuk és teszel a haszonélvező. Kiveszel rá egy ötmillió dolláros életbiztosítást és a többit rám bízod.

— Ez csalás, — rázom a fejemet nyomatékosan. — Nincs a világon olyan biztosító társaság, aki aláírna egy ötmillió dolláros kötvényt egy bizonytalan egészségben lévő idős személyre, és még is meg is tennék, egy lukas garast sem fizetnének, ha beadnám a kárigényemet, sőt bevágnának a sittre és eldugnák a kulcsot.

— Nem, ha én a biztosítónak dolgozom és személyesen engedélyezem az életbiztosítási szerződést.

— Lehetetlenség, — dobolok az asztalon ujjaimmal. Elfog az undor, hogy beismerjem, ha még csak magamnak is, hogy ennek a megvetésre méltó világcsavargónak az ötletét érdekesnek tartom. Mélyen lent a lelkem fenekén, legyen az bármennyire is nyomorult és sekélyes, magam elé képzelem Natasát, ahogy fel van pockolva a ravatal tetején és én, a gyászoló özvegy térdelek nyitott koporsója mellett. Váratlan halál, oly szomorú és tragikus, a nemes hölgy darabokra törött szíve nem tudta tovább cipelni életének minden keserűségét és gyilkos depresszióját. Lelki szemeimmel látom Miskát, ahogy az első sorban ül és rám kacsint. Kezében ott lenne a csekk, amit vonakodva húzok ki az ujjai közül. Minden adóságomat kifizetnék, és még bőven maradna, hogy kényelembe visszavonuljak Naples üdülőhelyen, Marcos Island-en, vagy a Key West szigetláncolatán, Floridában. Ott befejezném a regényemet, kint a tengerparton, a pálmák parti szélben bólingató levelei alatt és egy Margarita koktéllal a kezemben. Meglátogatnám a mester házát; megetetném a macskáit és elábrándoznék a régi szép időkről és az összes nőről, akiket valaha is szerettem. Micsoda egy kísértés és olyan könnyen megvalósítható, senki sem fog lebukni. Kinek fog Natasa hiányozni? Az oroszoknak? Senkije nincs, még csak egy kutya sem, aki pusztulását hallván vakkantana egyet.

— Lenne egy pár bábszínházi zsinag, amit tudnék igazgatni. — Hallom Miska hangját és felébredek ábrándjaimból.

— Te? — meredek rá megvetően. — Te semmi más nem vagy, mint egy felfuvalkodott Mefisztó, csábítasz és becsapsz. Bizonyára a rendőrségnek dolgozol és le akarsz buktatni, ki tudja milyen aljas okokból.

— Semmi fakabát, tiszta a kezem, — tárja szét a kezét, mintha akarná, hogy átkutassam és folytattja. — De anyagilag én is érdekelve vagyok a dologban, mivel én meggyőződéssel hiszem, hogy egy ember mindenki más előtt elsősorban saját magát szeresse, mivel a világ forgását mindig is az önző érdek hajtotta. Húsz százalékot adsz nekem, abból amennyit kapsz és eltűnök az életedből. Örökre. Le akarok menni a Karib tengerre. A pénzen veszek magamnak egy jachtot, valahol a Virgin szigeteken vagy Jamaicába, bárhol ahol nap van és meleg. Én leszek a kapitány és fizető vendégeket fogok kihordani luxuscirkálásokra vagy mélytengeri horgászatra. Ez az én életem álma. Most már hiszel nekem?

Hatodik Fejezet

Az elővigyázat hiánya, a tapasztalatlanság és a túlzott lelkesedés egyenes következményeként Dóra áldott állapotba került mielőtt bármelyikük is hajlandó volt behúzni a féket. Egy hónappal huszadik születésnapja előtt nem jött meg a periódusa, ami kellemetlen dilemmát tárt az ifjú pár elé.

— Túl fiatal vagyok még, hogy egy gyermek apja legyek. — Jelentette be Zoltán ijedt arccal a hír hallatára. — Még be kell, hogy fejezzem mérnöki tanulmányaimat és meg kell, hogy védjem diplomámat a professzorok bizottsága előtt.

— Ne ess pánikba, — Dóra kacagott idegesen. — Én sem akarom megtartani a babát.

— Már úgy érted, hm, aha... egy abortusz? — Zoltán arcszíne visszatért és merev testtartása felengedett.

— Mindenki csinálja, miért lennék én a kivétel? — Dóra a vonakodó apajelölt felé fordult és szemeiben semmibe vevő könnyedség csillogott. A fiatal nem lány még nem volt képes megérteni a végletes következményeket, az adott pillanatban egyedül csak a fiú kedvében való járást vélte fontosnak.

Zoltán végtelen megkönnyebbülést érzett. Ifjú generációjának minden tagja ismerte az állam diktálta szabályokat. Az első három hónap vége volt a határ, de minél hamarabb kerestek fel egy nőgyógyászt, annál könnyebb volt megszerezni az engedélyt. Elsőszülöttük, mesebeli szerelemgyerekekük, a legígéretesebb és legtehetségesebb jövőbeli emberi lény, csatlakozni fog a meggyilkolt embriók légijáráshoz, ami szám 1965 végére már elérte az egy milliót, és áldozatává lesz a kommunista nómenklatúra szervezett tömeggyilkosságnak.

Másnap elmentek az Óhegy parki klinikára. Zoltán kint maradt a váróteremben és Dóra bement az orvoshoz. Az eljárás egy új kaland érzését kölcsönözte és ez volt az első lépésük a felnőttek világába és Dóra felnövése a szocialista asszonykorba, de mégis és mindenek ellenére, ahogy az orvos ajtaja bezáródott a leány mögött a féltékenységi érzése árasztotta el Zoltán lelkiismeretét. Életének első szerelmét egy ismeretlen arc fogja megvizsgálni. A leányt, akinek virágát letépte, és akit ezen idáig a saját tulajdonának tekinthetett egy hideg, idegen kéz fogja megérinteni. Legyen az egy hivatásos és diplomás egyén, aki hivatalból nem izgulhat fel a fiatal női szentély látványán és érintésen. De létezett-e valaha olyan hentes, aki nem szerette megízlelni a húst?

Tíz perccel később Dóra kiugrott a doktor rendelőjéből és arca veres lángokban égett. Nem felháborodottan, vagy női mivoltában megsértve, inkább izgatottan és meglepve, ránézett Zoltánra, még pirosabbra pirult és alig tudott beszélni, olyan erősen kacarászott.

— Megállapította, hogy terhes vagy? — a fiú kérdezte óvatosan, alaposan meglepve a csiklandós vidámságtól.

— Erről semmi kétség, — Dóra megsimogatta a hasát, — hat-hetes.

— És, — Zoltán kérdezte, nem tudta megérteni, hogy miért van Dóra ennyire felvillanyozva.

— Mondtam neki, hogy meg akarom szakítani a terhességemet és le akart beszélni.

— Hivatali kötelességük, — Zoltán bólintott és ideges hangon hozzátette. —

Mondtad, hogy mégis meg akarod csináltatni az eljárást.

— Igen, — Dóra vihogott tovább, nyilvánvalóan valami másra gondolva, valamire, amit nagyon jópofának talált. — Mondtam neki, hogy még csak tizenkilenc éves vagyok, nincs pénzünk és nincs, hogy hol lakjuk együtt. Sehogyan sem tudnánk gondoskodni egy babáról.

— Helyes, — felelte Zoltán szárazon. Még mindig nem volt fogalma, hogy Dóra mit találhatott annyira mulatságosnak.

— Tudod, hogy mit csinált a doktor bácsi, — nyögte ki végül Dóra, szoknyáját lesimítva és blúza alját begyűrve deréköve alá. — Valami olyasmit csinált, ami csak neked van megengedve.

Zoltán pontosan tudta, hogy az orvos mit csinált és hová tette a kezét. Annát leültette egy magas székre, megkérte, hogy tegye széjjel a lábait és mélyen benyúlva ujjával kitapintotta, hogy milyen tágra nyílt már a méhszája. A fiatalember összerázkódott, valami eredendő ártatlanság veszett el benne. Felismerte, hogy nem élhet egy ideális világban, ahol elérheti és élvezheti gyönyöreit, és ahol nem kell félnie a következményektől. Azt is tudta jól, hogy mit fognak csinálni Dórával; gyermekét darabokra vágják méhének belsejében és tisztára fogják kaparni annak véres falát. Micsoda átka a szerelem bosszúálló istenének, micsoda árat kell fizetniük, hogy fiatal vágyaik beteljesedését megengedték. Ha létrája lenne a kegyetlen brutalitás fokainak, lépések, amiket az emberiség megtesz az iszonyatnak növekvő skáláján, amin egyelőre csak az első garádicsra lépett, és mégis az erkölcsi integritás szemében máris halálos bűnt követett el. Egy visszavonhatatlan lépés, amit életének minden hátralévő napjában meg fog bánni, de ami mégis legális, és amiről soha nem kell majd beszélnie. Seperjük a közmondásbeli szőnyeg alá, tagadjuk le és soha többet ne mondjuk ki hangos szóval. A tett örökké titok fog maradni, egy szörnyű egyezség a fiatal leány és férfi között, de mégis ami kísérteni fogja őket öreg korukba. Hímoroszlánok meggyilkolják a nőtény kölkeit, hacsak egy másik erősebb hím nem védelmezi őket, hogy a nőtény ismét lázba jöjjön és velük párosodjon. Micsoda fertelmes törvénye a természetnek, és mégis mennyire jelentőségteljes a természetes kiválasztódás szempontjából. Egy törvény, ami biztosítja, hogy csak a legalkalmasabb és a legerősebb specimen ivadékaik élnek meg a felnőttkort és minőségi genomjait tovább hordozva szaporodik tovább.

Az emberek nem állatok, annál sokkal rosszabbak.

Tudat alatt Zoltán is ugyanazt tette, mint a hímoroszlán. Egy tipikus kifordulásában a természet törvényének, a gyermek, amit majd Dóra szül neki, nem fogja megérdemelni az erőfeszítést és a szükséges ápolást. Jobbat is találhat, egy másik nőt különb génekkel. Ez a viszony semmi, nem kell megmondania valódi véleményét. Dóra majd egyszerűen félreáll, ha többet nincs szüksége rája.

Ezeket az elmélkedéseit nem osztotta meg Dórával. Kezével átfogta derekát és figyelmesen kivezette a klinikáról, mialatt közömbös hangon részletezte javaslatát és biztosra ment, hogy Dóra egy véleményen lesz vele.

— Semmi szükség arra, hogy elhamarkodjuk a dolgot és azonnal megcsináltassuk az abortuszt. — mondta, mintha valami leghétköznapibb dologról beszélne. — Még van hat hetünk a három hónap lejárta előtt. Július közepén, négy hét múlva én leteszem az utolsó vizsgámat. Utána lemegyünk a Balatonra és egy hétre sátort verünk valami pompás kempingben. Amikor visszajöttünk, akkor elvégezteted a procedúrát. Ne félj, végig melletted leszek. Semmi aggodalomra nincs okod. Elviszlek a kórházba, kifizetem a költségdíjat, és ha végeztél hazaviszlek.

— Taxival? — kérdezte a leány és karját a fiúéba fonta.

— Autóbusszal, — felelte a fiú szórakozottan.

—

Az abortusz sokkal rosszabbul ment, mint gondolták. Dóra rengeteg vért veszített és éjszakára ott tartották a kórházban. Amikor az orvos másnap délelőtt kiengedte Zoltán munkában volt és Dóra egyedül kényszerült hazamenni az autóbusszon.

Jadwiga, Dóra anyja felelősségre vonta a leányát, hogy hol aludt és Dóra mérgesen visszavágott.

— Mit gondolsz, hogy hol voltam? Az egyik munkahelyi barátnőmnél, Brigittánál. A férje kiszállásra ment, és nem mert egyedül maradni a lakásban.

Dóra hetekig lábadozott. Teste a végén felépült, nőiessége helyrejött, de lelke soha nem gyógyult be. Megkeseredetté vált és végtelenségig manipulatív. Nem engedte, hogy Zoltán hozzányúljon, kivéve egy nappal periódusa előtt és egy nappal utána. Haragtelést rejtegetett magában, amit, hogy könnyítsen rajta, senkivel sem tudott megbeszélni, még az édesanyjával sem, a nővérével sem, de még fiújával sem, Zoltánnal.

Zoltán befejezte az egyetemet és megkezdte mérnöki karrierjét. Szerződésbeli kötelezettsége szerint egy hatalmas gépészeti szerelővállalatnak kellett dolgoznia, a Csőszernek, amit egyetemi évei alatt hat kisebb vállalatból rakatott össze a kormány. Az új konglomerátum jogutódja volt a kis szellőző berendezéseket szerelő cégnek, akiktől Zoltán társadalmi ösztöndíját kapott tanulmányai folyamán. A kis cég helybeli érdekelttségű volt, az új az egész országra kiterjedően végzett cső és szellőző berendezési munkákat. Zoltánt vidékre, Miskolcra küldték dolgozni, kétszázhatvan kilométerre, északkeleti irányba. Ott egy földgázvezeték szerelését ellenőrizte és hétfőtől péntekig munkásszálláson lakott, a hatalmas kohászati mű árnyékában, ahol munkája folyt. Egy háromemeletes ágy legtetejében aludt, egy óriási barakkban, amit negyven személlyel kellett megosztania. Főleg szerelőkkel és segédmunkásokkal, elszegényedett parasztemberekkel az ország keleti csücskéből, akiket a kommunizmus bekényszerített a termelészövetkezetekbe, és akiknek elvette a földjét.

Péntek esténként vonattal visszautazott Pestre, egy darabig Dórával volt, szülei lakásában kipihente magát majd hétfő reggel ismét irány Miskolc.

Diplomás mérnök lévén alapjaiban érezte magát megalázva alacsony beosztása miatt, rangja mindössze segéd technikus volt. Szállásmegoldása végtelenül bosszantotta és fontolgatni kezdte, ha lehetősége kínálkozna rá, itt hagyná ezt az országot és nyugaton próbálna szerencsét.

A megváltozott környezethez való adaptálás képessége isten egyik legnagyobb ajándéka az emberiségnek. De az adaptálás hosszú folyamat és némi erőfeszítés szükségeltetik hozzá. Zoltán az ősz elején érkezett meg Miskolcra és tavaszra már halálosan unatkozott és teljesen elege volt balszerencséjéből. Megpróbálta a mezei futást a környező hegyekben, belépett a helybeli atlétikai klubba, de minden hiába, hétfőtől péntekig erősen hiányolta egy hölgybarát intim társaságát. Lakáskörülményei nem voltak alkalmasak, hogy bárkit is vendégségbe hívjon. Nem akarta szerény fizetésének jelentős részét albérletre költeni, de mégis, nagyon szeretett volna javítani körülményein. Szerencsére eszébe jutott Gruber Laci, barátja és osztálytársa az egyetemi évekből. Laci szerződést kötött a néphadsereggel és végzésükor főhadnaggyá avatták. Az adott pillanatban Laci egy óriási méretű laktanyában dolgozott, egykori székhelyén a régi Miskolci huszárezrednek, akik kiváltképpen híresek voltak az Első Világháborúban, de jelenleg nullára lettek redukálva.

Laci főhadnagy szobája, bármilyen terjedelmes is volt, alig tartalmazott valami bútort. Egyetlen székén levetett alsóneműt tartotta. A szék mellett egy matrac hevert a földön, amin aludt, és amit mosatlan ágynemű takart. Egyenruhái, ingei és civil öltözete egy fém ruhatartó állványon, egy magányos mosdótál szomszédságában lógtak a sarokban.

A börtön szerénységével összehasonlítható berendezés nem zavarta a fiatal tisztet. Fontos volt, hogy be tudta maga mögött zárni az ajtót.

Miután telefonon megkereste régi barátját és audienciát kapott tőle, Zoltán meglátogatta Lacit, és ahogy belépett a szobájába a főhadnagy éppen borotválkozott.

— Szia, Zoltán, — üdvözölte az elfoglalt házigazda. — Várj egy percet, amíg lehúzom a habot. Érezd magad otthon, mindjárt készen leszek.

— Szia, Laci. — Zoltán felelte és leült az egyetlen székre. — Örülök, hogy megtaláltalak.

— Hogyan mennek a dolgaid, öregfiú? — kérdezte Laci és mialatt a tükörből kérdően nézett a barátjára magára spriccelt egy kevés kölnit.

— Nem valami jól, — Zoltán óvatosan egyensúlyozott a széken. Valahogy azt gyanította, hogy a szék egyik lába laza és a rozoga szerkezet össze fog csuklani alatta. — Húsz darab bunkó csőszerelevél lakom együtt, — tette hozzá fanyarul, — egy repülőhangár nagyságú barakkban.

— Siralmas lehet, — felelte a fiatal tiszt mialatt katonaingét magára húzta. — Van már valami helybeli barátnőd?

Zoltán Lacira meredt. Hová akar ez kilyukadni? Bizonyára emlékszik még Dórára.

— Nincs, nem itt, — felelte, — de Pesten még megvan Dóra.

— Csak nem azt akard mondani, — Laci nevetett, — hogy még mindig együtt vagytok. Azt hittem, hogy már régen túltettél azon a félbevágott törpén. Az egy tiszta cigánylány. Semmi dolgod nem kellene, hogy legyen a fajtájával.

Zoltán vállat vont. — Tudom, de addig megteszi, amíg másik nincs.

— Mondok neked valamit, — Laci addigra már barna katonai nyakkendőjét igazította inggallérja alatt és kezdett belebújni vagány kinézetű katonai zubbonyába. — Randevúm van egy lánnyal. Ibolya a neve. Van neki egy barátnője, Mari. Nagyon rendes lány, és ami a legjobb facér, éppen most szakított az udvarlójával. Ibolya megkérdezheti tőle, hogy akar-e veled kijárni. Ahogy hallom Mari magas és csinos. Mit szólsz hozzá?

— Köszí, cimbora, — Zoltán bólintott. — Megpróbálhatjuk. Nem látok benni kivétnivalót, hogy minden városban ahol dolgozom, egy másik hölgyismerőst tartsak.

—

Marinak sötétbarna haja volt, és röviden, szinte fiúsra vágatva hordta és magas, délceg termete mellett bőrének színe az olvasztott mézre emlékeztetett. Huszonhat évesen két évvel volt idősebb Zoltánnál, de ápolónői diplomával rendelkezett és az éjszakai műszakot csinálta a helybeli kórház újszülött osztályán.

Mari családja Abaújtúron élt, egy kisvárosban a Hernád folyó mellett, Miskolctól északra. Makacs, és független gondolkozású és évszázadok óta vallásuk mellett kitartó protestáns kismemes ősei még a jezsuita papok ellen harcoltak jogaikért.

Miskolcon Mari jókora albérleti lakásban élt, egy egycsaládos ház felső emeletén, három másik ápolónővel együtt, akik a három műszak egyikét teljesítették ugyanabban a kórházban. Mind a négy lánynak megvolt a saját ágya, egy luxUSDolog már önmagában is, hiszen lehettek volna ágyrajárók, az egyik éjszaka, a másik napközben foglalja el ugyanazt a fekvőhelyet. A szobában napi huszonnégy órán át folyt a tevékenység. Valaki mindig aludt, egy másik főzött és egy harmadik valami rádióműsort hallgatott. Erősen zajlott az élet, de a lányok meglepően jól viselték el egymást. Mindent megosztottak, amijük csak volt, kivéve a fiúkat és megtanulták hogyan aludjanak az ordító rádió vagy a hangos beszéd mellett és a vad hadonászások és kacagások közepette.

Mint egy tapasztalt és érett nő, Mari azonnal rájött, már az első néhány randevú után, hogy Zoltán semmi más, mint egy megvetésre méltó szoknyavadász. Valaki, aki képtelen bármi nővel is komoly kapcsolatot kialakítani, a hölgy intellektuális értékére való tekintet nélkül. Nem mintha egy ilyen nő, aki ezekkel a tulajdonságokkal rendelkezik, barátságot akarna kötni vele. Így Mari már rögtön az elején eldöntötte, hogy házasságon kívüli szexuális kapcsolatról szó sem lehet.

De Zoltán nem adta fel könnyen a dolgot. Gondolta, hogy Dórához hasonlóan, minden leány el kell, hogy dobja magát előtte és kényére-kedvére rendelkezhet velük és egy heves tapogatási és csókolódzási epizód után kerek-perc előállt a kérdéssel.

— Miért nem akarsz végleg az enyém lenni?

Mari felült az ágyban, addigra már mind a ketten gyakorlatilag mezítelenek voltak, és ahogy válaszolt lábait szorosan a melléhez húzta és állát összeszorított térdein összekulcsolt kezein nyugtatta.

— Lennék a tied, Zoltán, — simogatta meg a fiú arcát, ami vérvörös lángokban égett a forró vágy tűzétől, — ha érezném, hogy komoly szándékaid vannak.

Zoltán nem értette. Végeredményben csak egy kis szexet akart. Mi ez a nagy cirkusz egy kis szeretkezés végett? Komoly szándékai lennének mire? De kérem, Mari nem gondolhat máris házasságra.

A félreértések és különböző célok útvesztőjében a kapcsolat nem fejlődhetett tovább. Stagnálni kezdett, megakadt és beolvadt a többi elveszett lehetőségek tömegébe.

—

Hétvégeken, amikor Zoltán visszavonatozott Budapestre, a fiatal mérnök, mint egy szabadságos matróz, nem vesztegette idejét. Felkereste régi gimnazista barátnőit, Lolát a befutott énekesnőt és zongoraművésznőt. Hildegárdot, az örökké cigarettázó intelligenst és Mónikát, a csodálatos testű amazont, a Testnevelési Főiskola végzettjét és korábbi diszkoszvető bajnoknőt. Zoltánnak szerelmi találkája volt valamennyivel, ahol az események rendszerint a kezdeti eszmecserék után a test intim folyadékainak csereberéjéhez vezettek, egy élvezetes csókolódzás és egy játékosan könnyed előjáték formájában.

És Dóra mit csinált mindezen idő alatt? Dóra megdöbbsen, sértve érezte magát és magában duzzogott. Na, nem, de ha igen akkor is rövid ideig. Dóra nem volt az a típus, akit ha megdobtál kővel, kenyérrel hajít vissza. Dóra hamarosan forrt a méregtől és tervezni kezdte bosszúját.

Hetedik Fejezet

Szívemből kezdtem utálni a házbeli embereket. Intelligenciában fényévekkel előttük járok, talán ezt már mondtam egyszer, de ha kétszer is mondják, az igazság akkor sem veszít értékéből. Micsoda egy elkanászodott banda, akik cél nélkül úszkálnak a versenytársadalom szennyelvezető csatornájában. Elveszett szerelmeimről való irkálás és romantikus történeteim újraköltése annyira felzaklat, hogy lüktetni kezd az agyam. Szeretném, ha kapatos lennék, de nincs pénzem, hogy alkoholt vegyek. Akarnék cigarettázni, de egy hamutárca sincs a házban, ahonnan ki tudnék kaparni egy valamirevaló csikket.

Ismételten, mivel semmi jobb dolgom nincs, lemegyek a könyvtárba, de tömegnyomor van és egyetlen komputer állomás sincs szabadon. Csalódottan leülök a sarokban és elkezdem olvasni Dosztojevszkij Bűn és Bűnhődés könyvét, hogy felvidámítsam magamat.

Éppen ott vagyok, annál a résznél, ahogy Raszkolnyikov elmagyarázza Ilja Petrovics rendőrkopónak, hogy egy gyilkosságot is indokolni lehet, ha az a társadalom javát szolgálja és a gyilkos a saját sorsán javít, amikor egy illatos árnyék libben át előttem és kikeményített vászonszoknya sejtelmes zizegése üti meg fületem.

Felnézek, mennyire bosszantó, hogy ilyen durva módon megzavarnak, egy pillanatra kizökkenek összpontosításomból és feltételezett láthatatlanságomnak köpenye fellibben, és ellőmbé tűnik Natasa. Rám mereszti smaragdzöldben játszó kék szemeit, és valami kezdetleges mosoly tűnik elő a szája sarkából, és meglepően kedves és érdeklődő hangon kérdezi.

— Kovács úr, — mondja, bizonyára már említettem neki valaha a nevemet, de tudat alatt szeretném, ha rosszul hallottam volna. — Milyen különös, hogy itt találom, és mindennek a tetejében kedvenc írómat olvassa, Fjodor Mihajlovicsot. Soha nem gondoltam volna és remélem, hogy megbocsát merészségemért, hogy maga ennyire szereti az orosz irodalmat.

— Nem szeretem, — morgom és elvörösödök. — Csak leültem, hogy elfoglaltjam magam, amíg valamelyik komputerállás szabad lesz.

— Gondoltam, hogy veszek magamnak egy cappuccinót, — Natasa az automata kávéfőző gép felé pillant, ami, mint egy régimódi szamovár ott áll egy asztalon az emeletre vezető lépcsőfeljárt közelében és gőzölög.

Rábámulok, a szememben villanó méreg szavak nélkül tudathatja velem. Mi akadályozza magát, kedves hölgyem, hogy nekem békén hagyjon, és ne sietesse a saját halálát. Miért bízna bennem? Lényegesen kevesebb összegért még egy kövér püspököt is ledöfnek, mint amennyit a maga életéért ígér Vitray. Vagy azt gondolja, hogy azért tanulmányozok tizenkilencedik századbeli orosz nihilizmust, hogy gyógyítgassam a lelkemet? Ennél még csak

ördögibb leszek, miután minden elmondatott és elvégeztetett és maga egy hideg tetem a hullaházban. Natasa, drága Natasa, kérem, menjen innen és ne vigyen a kísértésbe. A maga sorsa még jobbra fordulhat, összeszedi magát és felvehetik egy tánciskolába tanárnak. Még taníthat apró angyalkákat kék túllruhákban, és a szülők olyan boldogak és büszkék lesznek eredményeikre.

— Gondoltam, — Natasa folytatja háborítatlanul. — Egy teljes csészével sok lenne nekem, és osztozhatnánk. Ne féljen, kérek egy üres második csészét, nem fogjuk egymástól elkapni a bacilusokat.

Natasa hangja engem most egy jázminbokor ágán éneklő fülemülemadáréra emlékeztet, amikor fiatal voltam és egy ligeti padon ültem Lolával, a zongoristával és simogattam selymes haját a késő augusztusi meleg éjszaka bársonyos bakacsinba vont mennyezete alatt.

— Ha akarja, — vonom meg a vállamat. — Ki vagyok én, hogy megszabjam magának, hogy mikor gyakorolhat jótékonytságot?

Natasa ellibben és három perc múlva visszatér két illatosan párolgó cappuccinó kávéval.

— Kettőt kellett vennem, — magyarázza bocsánatkérően és mind a két csészét leteszi az asztalra, az egyiket elébem. — nem adtak egy üres csészét.

Ránézek, de nem felelek semmit.

— Leülhetek, — kérdezi tétován. — Ellenére lenne, ha leülnék maga mellé?

— Kérem, — dörzsölöm meg a szememet és a mellettem lévő üres székre mutatok. — ott ül, ahol akar. Ez egy közkönyvtár.

Leül, kissé előre hajol, és két kezével körbefonja a csészéjét. Orosz szokás, feltételezem, a tél kegyetlenül hideg Moszkvában és az emberek a meleg minden cseppjét megőrzik. Egy kicsit kortyantok a magaméból, édes és meleg, mint egy gőzkazán csöve és érzem, hogy valami megmoccan a bensőmben és mélyen lent, valahol a fagyott altestem mélyén olvadozni kezd.

— Néhány nappal ezelőtt láttam magát dolgozni az egyik komputeren, — kezdi és más választásom nincs. Le kell tennem Dosztojevszkijt. Natasa felkeltette az érdeklődésemet. Vajon követne engem? Ez a Vitray Miska; vajon nem ugyanazt javasolta neki, amit nekem, hogy kössön rám életbiztosítást? Nem ez az, amit dupla kártérítésnek neveznek, talán kettős becsapásnak és Vitray lesz az egyetlen nyertes. Ki tudja, hogy mi van az apró betűs mellékjegyzetekben, és ki lesz a végrendeleti végrehajtó, ha mind a ketten meghalunk?

— Maga megállás nélkül gépelt, — folytatja Natasa és hangjában érdeklődő bátorítás van, — egyik oldalt a másik után. Kovács elvtárs, maga regényt ír?

— Mi dolga lenne azzal magának? — morgom. — És ne hívjon elvtársnak. Honnan veszi, hogy egyetlen politikai vonalon is egyetértünk?

Kezét ráhelyezi az enyémre és kellemetlen reszketésem megszűnik. Eddig mind a két lábamat rá kellett szorítanom a padlóra, hogy megfékezzem az ideges rángatódzást, ami mindig rám jön, ha egy valamire való nő kerül lelki mozsárágyúm célkeresztjébe. Utálom a hatást, amit Natasa rám gyakorol. Vigyázz, Zoltán, figyelmeztetem magamat. Nem volt már ebből elég? Nincs elég problémád az életben, hogy valamibe megint belekeveredj.

— Tegezhetem? — kérdezi puha, kedveskedő hangon. — Könnyebb lenne, ha Zoltánnak hívhatnám.

— Hagyjon békét, — nyögöm, — miért érdekelné, hogy miről írok.

— Az élettörténetét írja, — mosolyog, és észreveszem, hogy most már nem egy szöcskére emlékeztet, hanem inkább egy nemes hattyúra, a kecsesen felséges madárra Csajkovszkij ballettjéből, akiből angyali hercegnő lesz és hallok a magasztos zenét, amire egy bűvöletes varázslatba esett hatalmas közönség előtt táncolt valamikor. Meg kell ölnöm, mielőtt szerelembe esek vele, szidom magamat, még egy csalódást nem tudnék elviselni életemben. Már túlságosan sokszor megsebezték a lelkemet. Azt a kiátkozott pogányát, a pestisjárvány vinné a pokolra ezt a rongyos életet, miféle ördögi légörvény keringhet ennek a nőnek a koponyájában.

— Igen, — hörgök száraz torokkal, és akaratom ellenére kiköpöm a titkaimat. — Ha nincs ellenére, igenis próbálkozom az irodalommal. De máris sokat beszéltem, nem akarom, hogy bárki is elolvassa, amiket írok. A regény az én saját magánvallomásom. Egyedül közöttem és a teremő közötti gyónás a végítélet napján.

Az arcom ijesztő és mereven ridegre változhatott. Natasa hátrahőköl és én abbahagyom a szövegezést. Makacs ellenségeségem megijeszthette és elhallgat. Arcom beesik, és a szarkalábak megsokasodnak a szemem sarkában. Natasa tudhatja. Nem hagytam felőle kétséget. Alapjaiban akarom elfojtani ajánlkozását és bimbájában akarom összemorzsolni bátorságának virágát.

Vékony könnyfátyol takarja be Natasa szemeit. De nem érzek szánalmat iránta. Írásaim iránt való érdeklődését, egyedül csak a belenevelt kulturáltság tehetetlen inerciájának tudhatom be.

— Sajnálom, hogy zavartam, — mondja csendesen és kezébe veszi cappuccinóját. — Majd leülök valahol máshol

— Várjon, — szólok utána és látom, ahogy feláll, selymes arcbőre fájdalmasan megrándul finom arcán. — Vitray vette rá, hogy szóljon hozzám?

— Nem, — Natasa megrázza a fejét. — Mit értene az a falu bolondja az irodalomhoz. Micsoda egy infantil alak, még az anyatej sem szárad le a szájáról. Nem gondolja, hogy természetellenesen lepcsés szája van, és mennyire nevetségesen gurulnak kifelé a szemei. Tisztára egy szellemi fogyatékos, vagy legalább is nagyon közel áll hozzá.

Maga nagyon téved. Szeretném kiáltani és figyelmeztetni, de hallgatok és a racionális indítékom, ha valaha volt nekem ilyesmi, el van némítva és Natasa, az ex-balerina, Oroszország édesanya egykori fénye csillaga ellenes összeesküvő lesz belőlem.

Gondolom, ahogy lassan megsüketülök a fülemben vibráló gonosz csengéstől és megvakulok önromboló nihilizmusomtól, nem veszem észre Natasa hangjában a szarkasztikus gúnyt. Csak jóval később, amikor majd évek múlva visszatekintek, amikor már az tízszeres mértékben is teljesen felesleges, fogom meglátni a lényegét. Mint mindig régebben, csak egyetlen dologban voltam kiváló és kitartó, tetteimet örökké és mindig megbántam. Miért lenne ez a mostani másképpen?

Natasa ellibeg, és ahogy bámulom tovatűnő csontos fenekét, magam elé képzelem, hogy milyen lenne ruha nélkül. Mint egy frissen kopasztott csirke a mészárszék kampóján. Megvetően vigyorgok a lelki kép láttára és felállok, egy komputer állomás szabad lett.

Két órán át gépelek a komputeren és minden szót halálosan utálok, amit leírtam. Megvadult lovakkal nem lehetne elszakítani gondolataimat Natasától. Miért vagyok, olyan gonosz hozzá? Most aztán megfizetem az árát. Annyira elterelte a figyelmemet, hogy nem tudok írni. Vonzódnék hozzá? Ezt jobb lesz, ha egyszer és mindenkorra kiderítem és végét vetek a badarságnak.

Felállok, mintha csak köszvény gyötörte gerincemet nyújtóztatnám, és keresem a szemeimmel. Ott van, könyvet olvas egy ablak melletti karosszékből, az épület utcai oldalán. Menjek oda hozzá és hívjam találkára? Milyen pénzből? Mozi vagy egy étterem rengetegbe kerül. Valószínűleg a Metropolitán operaházba akarna menni, le a Lincoln centerbe. A földalatti tantusz árát nem tudnám megengedni.

Vitray Miska, ennek az undorító degeneráltnak a képe ötlük az eszembe. Adhatna némi előleget abból az öt millió dollárból, amit a volt balerinán csinálunk. Nem kölcsön lenne, amit vissza kellene, hogy fizessek. Ezt meg kell értenie. Ha előáll valami ötlettel, vállalnia kell a kockázatot. Kockázatot? Miféle kockázatot? Hogy nem fogom visszafizetni a nyereségből? Ugyan már, hiszen nála lesz a pénz. Nem, a csekket az én nevemre fogják kiállítani, a gyászoló özvegy nevére.

Tépelődöm a büntudat és a vágy között, hogy Natasa bocsánataért esedezzem, a szívem egyidejűleg sajog a fájdalmas gyönyörtől és lelkem reszket a beláthatatlan következményektől való félelemben. Régi, ódivatú eleganciával kellene közelednem hozzá. Egy tucat piros rózsával, frissen vágottakkal és gyönyörű bokrétába kötött csokorral, és térden állva kellene esedeznem egy méregdrága étteremben elfogyasztott vacsora folyamán. Utána vigyem el egy Broadway bemutatóra, ahol a kezét fogva lesném könnyekben ázó arcát a legérzelmesebb rész alatt. Itassam és dédelgessem őt és csókoljam meg a szoknyája szegélyét. Mint, ahogy a harmadik feleségemmel tettem. Aki mindenből kifosztott és szerzett egy személtáda fiskálist, aki befagyasztotta vagyonomat és letiltatta jövőbeli jövedelmeimet, hogy pazar módon élhessenek, az ő igényeinek megfelelően és az én költségemre. Ezért hagytam abba a munkát 55 éves koromban, hogy ne kelljen asszonytartást fizessek. De a családtörvényszék bírónője nem ette meg a főzetemet. Én, ahogy döntött, jól kereső értelmiségi vagyok, diplomás mérnök, és mindig tudok találni egy jól fizető pozíciót, éppen olyan tekintélyest és jó hasznot hozót, mint amelyet húszévi kemény erőfeszítés után feladtam. Nos, hát nem találtam. Soha nem kaptam egy másik állást, soha nem tudtam beindítani valami saját vállalkozást, még csak egy irodakarítói vagy sírásói munkakört sem.

Oh, kegyes istenem és drága szűzanyám a mennyekben, miért ne állhatnék bosszút? Mi baj lehet a lelkiismeretemmel? Mi akadályoz, hogy végre cselekedjem?

Néhány lépést teszek szegény, gyanútlan Natasa felé és szeretnék valami kedveset mondani neki. De elfojtott dühöm összegubancolja hangszálaimat és a szavak, mint valami zavaros, értelmetlen módon összeszedett primitív halandzsa jönnek ki a számon.

— Bocsásson meg, — hajtom meg a fejemet. — nem lett volna szabad, hogy magán töltsem ki a mérget. Nem kellett volna, hogy magát hibáztassam elrontott életemért. Szívesen megengedem, hogy elolvassa a regényemet, de nem hiszem, hogy érdekelné. Ezzel a fáradsággal valami utcai koldus meséjét is hallgathatná a hídlábak alatt.

— Tudja mit, — feleli és hangja, mint a mézzel teli patak csobogása és csábító szirének zenéje. — Maga elmondja nekem a maga életét és én elmondom magának a magamét. Nem kell papírra vetni, vagy mikroszipéken elraktározni, és nem kellene hozzá tanúk, csak a szívből jövő igazság.

Drága Istenem és szentséges Jehova, morgom az orrom alatt, miért küldted utamba ezt az ártatlan angyalt? Hozzám, Belzebub földi megszemélyesítőjéhez. Magasztosabb lesz-e vajon nálamnál és saját magát feláldozva nyugalmat és anyagi jólétet fog nekem biztosítani öregségemre.

Lábaim elgyengülnek és térdem megbicsaklik. Szinte imára borulok előtte és megcsókolom a lábát. Vajon örökké csak megbocsátani fog nekem és én egyre több bűnt fogok bűnre halmozni, egy exponenciálisan növekvő skáláján a gonoszságnak?

Jobb lenne, ha most rögtön megölném és túlesnék rajta.

— Randevúzna velem? — kérdezem aggódó hangon. Vajon ki fogja e szimatolni alázatos hangom mögött rejlő mérhetetlen ostobaságomat; azt a mély és szégyentelen basszust, amivel feltettem neki a kérdést, és amivel lehetőséget adok neki, hogy tolokodásomat kapásból lerázza.

— Hová mennénk? — szépséges szemei kikerekednek és a végtelen orosz mezőkön egy forró nyári reggelen, az éjszakai hűs eső után hullámozó napraforgó virágokra emlékeztetnek.

— Akárhova, — hebegem. — Pénz nem számít. Abba az étterembe vinném el magát, ahova akarja, akár egy színházi előadás után vagy előtte a Broadwayon.

— Zoltán, — Natasa kacag megértően. — Magának van pénze? Azt hittem, hogy maga egy szegény intellektuális, egy művész, és éppen ezt szerettem magában a legjobban.

Úgy érzem, mintha vinnének az akasztófára. Micsoda egy piszok aljas hazugság. Csalárdságom a bűntudat ólomlepedőjét teríti rám. Lesz-e még alkalmam, hogy megbánjam haszontalanságomat? Szárnyra fogok-e tudni kapni gazember viselkedésemnek hamujából? Fogok-e valaha kapni feloldozást? De ez mind egy másik lapra tartozik, csitítgatom lelkiismeretemet, egy elkeseredett embernek lassú gyógyulásához, ahogy az aljasság szennyvilágából lassan az igazság és a fény országába emelkedik.

Vállat rándítok és elhessegetem béklyóba verő önkínzásaimat. Inkább összpontosítanom kellene az előttem álló feladatra. Majd akkor elhatározom, ha odakerülünk. Majd akkor ha, mint egy robot, jobb belátásom ítélkezése ellenére megteszem a feladatomat és folytatni fogom Natasa becsstelen becsapását.

— Ahogy mondtam, — kezdem sértett önteltséggel, — Egy randevúra van elegendő pénzem. Lehet, hogy takarékosnak tűnök, talán zsugorinak is, de ha valami nemes célról van

szó, nem sajnálom a költségeket. Natasa, kérem, ne utasítson vissza. Találkozzunk valahol, ahol beszélgethetünk, és jobban megismerhetjük egymást.

— Rendben van, — Natasa kissé oldalt hajtja a fejét. — Ha maga nemes célnak tekinti, egy baráti kapcsolat kialakítása lehetséges, de óvatosan kell hozzáállnunk. Vigyen el a Papa Joe trattoriába, a Bainbridge Avenue és az East 207th utca sarkán, mindössze pár utcasaroknyi gyaloglásra van ide.

— Vegye máris megtörténtnek, — nézek Natasára, legszebb és leghálásabb mosolyommal az arcomon. — Csak mondja, hogy mikor és legszebb ünneplőmbé kiöltözve fogom magát várni a bárpultnál.

— Szombat este hét órakor, — Natasa bólint és mosolya maga az ártatlanság és látom, hogy örül és elégedett. — Csak ne említse senkinek. Nem szeretném, hogyha a házból valaki megtudná, hogy diszkrét beszélgetést folytatunk. Még valami pletykát kezdenek és a végtelenségig fognak heccelni.

Natasa váratlan beleegyezése leírhatatlanul jó hangulatba emel, valami olyanba, amit egy millió éve nem éreztem. Mintha egy lökhajtásos rakéta röpítené tudományos terhét a magasba, olyan gyorsan sietek vissza komputer állomásomra. Ott leülök és gyorsan kitörlöm mindazt, amit ma reggel idáig írtam. Tiszta lappal előlről kezdve történetemet, a szavak egyre áradnak ki agyvelőmből és ujjaim szédítő sebességgel ütik a billentyűzetet.

Nyolcadik Fejezet

Miután Zoltán lehúzott két kemény évet Miskolcon, a váratlan esély, hogy kiszabadítsa magát röghöz kötött szolgásgából megérkezett és a fiú azonnal kapott rajta. Személyes kapcsolatokon és elvárt reciprocitáson keresztül, Zoltán édesapja rávette a Mélyépterv vállalat vezetését, a tervező intézetét, ahol dolgozott, hogy egy összegben kifizessék fia társadalmi ösztöndíja ledolgozásának hátra maradt két évét. A hatalmas tervezői konglomerátum imigyen a fiatal mérnök új tulajdonosa és uralkodója lett.

A Csőszerelő Vállalat részlegigazgatója, a hír hallatára dührohamot kapott és a sebtében összehívott pártgyűlésen követelte, hogy bárkivel, beleértve magát Kovács Zoltánt is, a szóban forgó fiatal alkalmazottat, kemény kézzel bánjanak el, hogy lehetővé tették ezt a burzsoázia érdekeit szolgáló lépést. A fenyegetések magukban foglalták a kényszermunka táborba való internálást és kommunista agymosás jellegű erőltetett politikai átképzést.

A kommunista párt vállalati titkára, egy gyors felfogású és szerencsére lágyszívű női teremtes, akinek volt egy Zoltánhoz hasonló korú és szintén problematikus fia felállt és ellenvetést tett.

— Idefigyeljen, Osztay elvtárs, — kiabált rá az igazgatóra és fenyegetően rázta a kezét feléje. — A mi Népköztársaságunk jelentős összegeket költött ennek a fiatalembernek az iskoláztatására. Kovács elvtárs KISZ tag, jól végezte munkáját és jelentős összegeket szerzett vissza a vállalatnak, miután kikutatta, hogy bizonyos munkák hanyagságból nem lettek kiszámlázva, amivel az egész részleg termelékenységét emelte fel idáig még soha nem látott színvonalra. Sehol nem szegett meg semmiféle szabályt. A személyzeti osztályon szabályosan bemutatta kikérési dokumentumait, amit a kikérő cég igazgatója és személyzetise annak rendje és módja szerint aláírt, hogy egy dolgozót átvehessenek egyik cégtől a másikhoz.

— Ez nem számít, — ordította Osztay, akinek a fülei, mint két csalamádé levél álltak kifelé túlrejt veres tökre emlékeztető fejéből. — Nem engedhetjük meg. Határidőink vannak és teljesítenünk kell a tervet. Az egész összeomlik, ha mi nem követelünk engedelmességet és hűséget. A kormány szabotázsra fog gyanakodni és fejek fognak gurulni és nyakak fognak elroppanni. Bele fogunk esni a serpenyőbe és tokányt fognak pörkölni belőlünk.

— Igen, értem, — rázta a fejét a párttitkárnő. — De mindezek ellenére el kell, hogy engedjük. Ez az egyetlen járható legális út előttünk. A fiatalembernek joggal gyaníthatóan jobb kapcsolatainak vannak a minisztériumi bürokráciában, mint nekünk.

— Jobbak? — Osztay meglepetten felhördült és álla leesett. — Hogyan?

A szigorú arcú párttitkárnő ridegen bólintott. — Igen, jobbak. Hogyan került volna be az egyetemre másképpen? Az apja egy kizsákmányoló kapitalista volt a régi rendszerben. De

elfelejtették neki, mivel Kovács elvtárs első osztályú versenyző volt a Honvéd sportklubban és még mindig kapcsolatban áll néphadseregünk magas rangú tisztjeivel. Jobb lesz, ha nem kavarjuk fel a dolgokat, mert még vizsgálatot indítanak reménytelenül gyenge színvonalú minőségellenőrzésünk miatt.

Ezzel Zoltán megszabadult és véglegesen visszatérhetett Budapestre. Új munkahelye, tizenegyedik emeletén egy modern irodaépületnek az Astoria hotelhez közel a Múzeum körúton, rövid úton kiemelte a nyomorból és betelepítette a gazdagok közé.

Nagyfőnöke, Hubay Rezső elvárta Zoltán apjától, Kovács Gusztávtól, aki osztályvezetői beosztású projekt mérnök volt a cég központjában, néhány utcasarokkal odább, hogy viszonzásul feléjük irányít néhány jól fizető és könnyű munkát és tárt karokkal üdvözölte új beosztottját.

— Zoltán. — Hubay elvtárs egy terjedelmes szobába vezette Zoltánt, ami szinte elfoglalta az egész emeletet. — Ez lesz a rajzasztalod és ott van hozzá a széked. Helyezkedj el és érezd magad otthon, és enged meg, hogy bemutassalak munkatársaidnak.

Zoltán körbehordozta tekintetét. Az első személy, akit meglátott egy fiatal nő volt. Egészséges és kékszemű erős arccsontokkal és egy különlegesen szégyenkező mosollyal a szája sarkában, ahogy odanyújtotta kezét Zoltánnak és rózsás ajkai barátságosan és kedvesen köszöntésre nyíltak.

— Üdvözlöm, Ildikó vagyok, — mondta, és ahogy felállt teljes 180 centi magassága kibontakozott a fiú meglepett szemei előtt. Még soha ilyen kellemes hangot nem hallott. A leány karcsú volt és kecses, mint egy divatlap modellje és észbontóan fiatal, talán huszonkettő, ha annyi. Egy tökéletesen hozzáillő kor. A leány sötétkék munkaköpenyt viselt, aminek alja kissé széjjelnyílt a térdei körül és látni engedte mezítelen lábát. Szőke haja, fénylő és selymes és enyhén világosbarnába játszó, és parfümös illata, drága Istenem, a leány külseje teljesen levette Zoltánt a lábáról.

Mintha varázslattal bűvölték volna le Zoltán elszédült. Drága, mennyei szűzanyám, gondolta, lehetséges lenne, hogy a dísztelen munkaruha alatt a fiatal munkatárs nem visel semmiféle szoknyát.

Egy fehér köpenybe öltözött szögletes és mélynövésű nő, talán harmincas éveinek végét vagy a negyvenesek elejét taposó korban lépett hozzájuk és villámló szemeket vetett Ildikóra.

— A magassági kontúrokat papírra kell szerkeszteniük a nap végéig. — a fehérköpenyes figyelmeztette Ildikót. — Nincs időnk csevegni és kezdjük el csinálni. — mondta, majd Zoltánhoz fordult és kereken kövérkés arcán mézédés mosollyal bemutatkozott.

— Helló, Mikádi Mária a nevem. Én leszek a csoportvezetője. Közvetlen nekem tartozik beszámolóval. — majd ezzel leült egy alacsony kerek székre Zoltán mellé, kihúzott egy fiókot a rajzasztal aljából és kivett belőle egy levesestányér nagyságú csokoládés puszedlit.

— Akar törni belőle, — a kövér nő kérdezte Zoltántól. — Én diétán vagyok, nem ehetem meg az egészet.

Zoltán udvariasan nemet intett majd maga mögé esett. Egy másodpercre, ahogy Ildikó szorgalmasan nézegetett egy topográfia térképet, ami ki volt terítve az asztalra előtte észrevette a leány szája sarkában bujkáló gúnyos mosolyt és lesütött szemében a titkolt megvetést.

Mária nagyokat nyögött és szuszogott, egész estét betöltő feneke széjjelterült és kétoldalt lefolyt a kis kerek széken, időnként kivett még egy puszedlit és tovább faggatta Zoltánt.

— Hallom, hogy maga végzett gépészmérnök, — kérdezte, mialatt egy jókora darabon rágódott és hangos nyelvcsattintásokkal tisztította fogait.

— Igen, gépészmérnök vagyok, — felelte Zoltán és az volt az érzése, hogy a háta mögött figyelni kezdik, és minden szavát lejegyezik.

— Ez egy kultúrmérnöki osztály, — Mária sanda oldalt pillantást vetett Zoltánra. — Mennyit ért maga a szennyecsatornákhöz és esővíz elvezetéshez?

— Eleget. Tudom, hogyan kell mértezni a csöveket és hogyan kell megtervezni az átemelő szivattyúállomásokat. Szivattyúzás és szellőztetés a specialitásom.

— Jó, igen, — Mária bólintott, — bár nem hangzik valami soknak, amit tud, de ne féljen. Ha segítségre van szüksége, csak kérdezzen. Majd én mindent elmagyarázok.

Zoltán kuncogást hallott a háta mögött. Kíváncsian hátralesett és szeme találkozott Ildikóéval.

— Én meg földmérő technikus vagyok. — A leány magasra görbítette ceruza-vékony szemöldökét és rámeredt Zoltánra. — És én meg semmit sem fogok megtanítani magának. — Tette hozzá és hangjában csintalan kihívás és játékos provokáció bujkált.

A telefon csengeni kezdett. Ildikó felkapta és kevés hallgatás után odanyújtotta Zoltánnak. — Magát keresik, — mondta csalódva és arcáról eltűnt a vidámság.

Dóra volt a vonalban. Dóra is ugyanennek a cégnek dolgozott. Szerencsére egy másik épületben.

— Zoltán, — Dóra követelte éles hangon. — Miért nem hívtál idáig? Mi az oka a késlekedésednek? Máris Mikádi Máriával flörtölsz. Engem figyelmeztettek arra a nőre. Egy rémségesen ronda vénlány, és mégis hozzád akar férjhez menni. Azért tették meg a főnöködnek. Azt beszélik, hogy gazdag, de én egy szót sem hiszek belőle. A családi vagyon és minden ingatlanjuk az anyjáié. Te soha semmit nem fogsz kapni belőle.

— Tíz perce vagyok itt, — Zoltán válaszolt, próbálva a lehető legkevesebbet elárulni magáról ebben az egyoldalú telefonbeszélgetésben, amit a körülötte ülők bizonyára nagy érdeklődéssel hallgattak. Jelenlétének első órájában munkatársai máris ítélkezni fognak felette. És Ildikó, akivel még csak most találkozott, de máris erősen kívánt, mint kiszáradt föld az áldott esőt, Ildikónak nem kellene tudnia semmit Dórával való zavaros viszonyáról, és hogy Dóra mennyire makacs és önfejű.

— Ez nem kifogás. — Zoltán hallhatta Dóra sipítóan éles szopránhangját a vonalon keresztül feléje áradni, mintha azt mondaná. — Csak várjál, még megkapod ezt tőlem.

Nem mintha, Zoltán nem érdemelte volna meg a bánásmódot. Annál rosszabbat is érdemelt. Temérdek kétséges gonoszság rugdalódzott már erényeinek pályájában, ami bőségesen szívta magába a növekedéshez szükséges táplálékot természetéből, hogy minden szoknyát szemérmetlen módon szeretett.

— Épületednek főbejáratánál várok rád pontosan öt órakor. — Dóra folytatta ellentmondást nem tűrő hangon. — És ne késs. Ki nem állhatom a pontatlanságot.

—

Zoltán visszatérése Budapestre és, hogy most már ugyanannál a cégnél dolgozott új lehetőségeket tárt Dóra elé. Ugyanakkor, mint mindig, a megváltozott helyzet egy teljesen új probléma láncolatot nyitott, problémákat, amiket Dóra vagy nem volt hajlandó felismerni, vagy semmibe vett és kicsiségenként kezelt, semmi olyannak nem tartott, amit ne tudott volna elintézni becsületes úton, vagy ha a szükség úgy hozta szemtelen vagy csalárd ravaszkodással.

A kemence be lett fűtve és a tészta meg lett dagasztva; a kenyér készen állt, hogy Dóra megsüsse. Ha ügyesen játssza ki kártyáit, első tévedéséből tanulva, másodszor már nem fogja Zoltánt engedni, hogy kicsússzon a kelepceből, amit ügyesen állítani fog neki.

Pontosan öt órakor Zoltán együtt ment le a felvonón Ildikóval, és még egy tucatnyi másik kollégával. A földszintet elérve a rengeteg nép kiömlött a keskeny fülkéből, ahogy esővíz zúdul ezernyi irányban a csatorna köpőjéből és gyorsan felszívódtak a zsúfolt belvárosi járdákon.

Ildikó néhány lépésre lemaradt Zoltán mögött és meglátta, hogy egy szürke posztókabátba öltözött alacsonynövésű nő, valószínűleg a telefonbéli hang tulajdonosa, belefonja karját Zoltán karjába és lépéseit a fiú lépéseihez igazítva a Keleti irányába tereli a Rákóczy úton. Mi közöm lenne hozzá, gondolta, de egy röppenő pillanatra sajnálta, hogy Zoltán nem partiképes, és egy arrogáns csimpánzmajom, egy ilyen páviánképű fehérccseléd elkaparintotta előle.

Másnap reggel a presszógépnél Ildikó közömbös arccal és érdektelen hangon tudtára adta Zoltánnak.

— Láttam a barátnődet, nagyon csinos, szerencsés egy alak vagy.

— Nem a barátnőm, — Zoltán fülig veresedett, — csak egy régi ismerős. Az öregem irodájából egy gépiró.

— Értem, — Ildikó kacsintott kajánul. — És azért dugta a kezét a karodba, hogy az ujjait melegen tartsa. És te csak szegény édesapádnak tettél vele szíves szolgálatot?

— Nagyon szeretné, ha komolyan kijárnék vele. — Zoltán szemei ide-oda jártak, mint a hazugokénak, ha föllentésen érik őket és szégyellik kétszínűségüket. — De nekem nem tetszik, — folytatta látszólag megbántott, de mégis hamis hangszínen. — Nagyon mindennapi fajta és nem az én esetem.

A friss és illatos kávéval a kezükben Zoltán és Ildikó visszatértek rajzasztalukhoz. Egy óvatos kortyantást ízelve gőzölgő csészéjéből Ildikó összehúzta szemét és egy olyan női pillantást vetett Zoltánra, ami egy férfit a feje búbjától a talpáig felmér, összezúz és megsemmisülten otthagya.

— Görbe utak, — nézett Zoltánra lesújtóan, — soha nem vezetnek jóra.

Hogy időt nyerjen és válaszolni tudjon egy ilyen váratlan és mélyen szántó kritikai bölcsességre, Zoltán óvatosan körbenézett. Örült, hogy Mikádi Mária nem volt bent aznap reggel és zavartalanul válthatott néhány szót Ildikóval és tisztázhasson egy-két róla formált előítéletet.

— Mit értesz ez alatt? — Emelte a leányra a szemét és kérdezte rátartian.

— Semmit, — Ildikó jeges tekintete barátságos mosolyra simult. — Beszéljünk másról. A kishúgom ismeri a nevedet.

— Nem létezik, — Zoltán hitetlenkedve megrázta a fejét. — Honnan ismerne?

— A Tüzér utcai Honvéd sportpályáról. A neved még mindig ki van téve a klub eredmények tablójára. Négy száz méteres serdülő rekordod még nyolc év után is áll.

— Igazán? — Zoltán felelte és fellelegzett, mintha egy szikla gördült volna le mellkasáról.

— Még mindegyik atletizálsz? — Ildikó kérdezte és leült rajzasztalához. Felvett egy ceruzát és mutatóujja és hüvelyke közé szorítva mélyen benyomta a kézi hajtású ceruzahegyezőbe.

— Igen, — Zoltán bólintott. — Évek kihagyása után elhatároztam, hogy ismét trenírozni kezdek és nemrégiben beléptem az MTK-hoz. Tudod, a Hungária körút és a Salgótarjáni út sarkán.

— Én is szeretnék egy ilyen sportegyesületbe járni. — Ildikó kérlelően Zoltánra emelte világoskék szeméit. — De nem akarok egy egyesületbe járni a húgommal. Rettenetesen nagy szája van és mindenki velük udvaroltat. Van vagy egy tucat fiúja és örökre elefántnak akar engem használni.

— Testvérek közötti versengés. — Zoltán hunyorított hamisan, — teljesen megértem.

— Lehetséges lenne, — Ildikó kérdezte elgondolkozva, megfogott egy keféjét és az asztalára kiterített hatalmas rajzról lesöpörte a temérdek radírport. — Hogy levinnél az MTK-ba. Nagyon szükségem lenne valami testgyakorlatra.

— Télen nem járunk ki a stadionba, — Zoltán lázasan fontolgatta, hogy melyik napon tudna megszabadulni Dórától és hogyan. Nem utasíthatott vissza egy hölgyet, ha annak szüksége van valamire. Ildikó tornázni szeretne, találnia kell egy utat, hogy kielégítthesse kérését. — A stadion be van zárva, — folytatta. — De minden kedden és csütörtökön összejövünk a Veres Pálné leánygimnázium tornatermébe, a Szerb utcában, néhány utcasarokra ide. Tornázunk, futunk körbe és mindenféle más erőnléti gyakorlatokat csinálunk.

— Tökéletes, — Ildikó felelte. — Hány órákor? Ott leszek, ha nem zavarok.

— Háromnegyed hétkor. — Zoltán hosszasan nézegette Ildikót. — Találkozzunk egy kicsit korábban és menjünk együtt, mint egy pár, vagy mint valami jó ismerősök.

— Az elgondolás jó. — Ildikó bólintott belegyezően. — Találkozzunk a Vass utca és a Rákóczy út sarkán. A szüleimnél lakom a Vass utca 5 szám alatt.

—

Ugyanúgy, mint előző nap, fiúbarátja első napján az új munkahelyen, mint egy cerberus kutya az őrzőjáraton, Dóra pontosan öt órákor már ott állt az irodaépület főbejáratánál és várta Zoltánt. Zoltán elkísérte a leányt a körülbelül másfél kilométernyi távolságra lévő 37-es villamos végállomásáig. Ott előreengedte, hogy fellépjen a várakozó villamos vaslépcsőjére, de maga a kövezeten maradt és nyomni kezdte a szöveget, amit erre a fontos alkalomra előre kigondolt.

— Holnap este találkozunk, — kezdte kissé bátortalanul. — Ma este, ha nincs ellene kifogásod, el akarom kezdeni erőnléti edzésemet.

— Erőnléti edzésedet? — Dóra összeráncolta a szemöldökét. — Mire akarsz te edzeni?

— Atlétikára, — mint egy ötletlen kancsi gázlómadár Zoltán idegesen kereste a rábeszélésre legjobban alkalmas kifejezést. — Középtávfutásra akarok edzeni. Újra akarom kezdeni atlétikai pályafutásomat.

— Január közepe van. — Dóra erőset szipákolt és tömpe orrát sértődötten felhúzta. Tudta, hogy orra rövid és orrlyukai szélesek, és a cukrászdában két forintért sem adnák tele fagylalttal, de most nem volt ideje, hogy arcvonásai miatt aggódjon. Rettenetes mérget érzett, felforrt az epéje és zubogva tört felfele a nyelőcsövén. — Micsoda egy alávaló hazug, —gondolta. — Ez a trampli Mikádi Mária lehet a dologban. Mennyire szeretném, ha legálisan ki lehetne nyírni a bűdös némbert és bűzősen rothadó testét beledobhatnám a kukába.

— Minél hamarabb kezdjük, annál jobb. — Zoltán válaszolt és önbizalma növekedett. Dóra megette a patetikus kifogást; legalább is idáig még nem kezdte el félelmetes dührohamait és a toporzékolást.

— Anyu marhafelsál húst süt zsíros krumplival. — Dóra nem adta fel egykönnyen és kihívóan keskenyre húzta a szemét. — A kedvenced. Lesz hozzá egy kis veresbor is, és te tudod a legjobban, hogy mi következik a jó vacsora és egy kis alkohol után.

— Jól hangzik, de el kell, hogy tegyük máskorra. — Zoltán felelte szemérmesen mosolyogva. Szeme sarkából látta, hogy a villamosvezető nő már ott áll a vezetői állásban, beleteszi a kuplungot a helyére és lassan a menetet jelző vörös zónába fordítja a kart. A villamos megugrott; Dóra lefele nyújtotta a kezét és még egyszer próbálta rábeszélni a fiút.

— Na, gyere, ugorj fel, — mondta és gyakorlatilag könyörgött neki. — Speciális meglepetésem van számodra.

— Milyen meglepetés? — Zoltán kiáltott utána, de hangja szinte elveszett a kopott síneken csúszó kerekcsikorgásába és a kenetlen csapágyak jajgatásába.

— Vettem egy doboz kotont. — A leány kiáltott feléje a mozgó villamosról. — Ideje lenne, hogy kezdjünk használni valami óvszert.

Kilencedik Fejezet

Zoltán nagy boldogan hazasietett. Gyalogosan keresztülvágott a mellékutcákon, gyorsabb volt, mint a villamosra várni és a Keletinél átszállni, és elment régi gimnáziuma patinás épülete előtt a Barcsay utcában. Odahaza vágott magának egy jókora szelet kenyeret, vastagon megkenté közértzsírral és miután sebtében befalta leöblítette egy pohár csapvízzel. Munkahelyén kiadós ebédet evett, levessel, egy darab hússal, főtt tésztával és zöldségekkel és utána egy szelet tortával, jutányos, cég szubvencionálta áron. Zoltán nem volt afféle döggeselyű, akit lépre lehetett csalni egy darab sült hússal és egy tányér krumplival.

Főleg, ha nem volt éhes.

A gyönyörteljes szex ígérete, a nyilvánvaló célzás, hogy estétől reggelig fogják játszadozni a kéthátú szörnyeteget, normális körülmények között más fényben állította volna be a dolgot. De, ahogy történetük fonala tovább gombolyodik, ki fog derülni, hogy Zoltán valaki másba volt szerelmes, legalább is azt hitte, és sokkal nemesebb vadra vadászik, a mi esetünkben egy magasabb és műveltebb specimenre. Ma estére meg tudott szabadulni Dórától, de az még a jövő titka, hogy mennyire lesz kitartó elhatározásában, és mennyi ideig lesz képes ellent állni bőségesen buzgó tesztoszteron férfihormonjainak.

A régiek bölcsessége állítja, jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok, de vajon lehetséges-e egy ilyen axiómát szerelmi kapcsolatokra is alkalmazni?

—

Talán harminc másodpercnyi késéssel, kezében egy tömött sporttáskával és az izgalom és az anticipáció rózsaszín bíborával az arcán Ildikó, ahogy ígérte, megjelent.

— Készen vagyok, — mosolygott édesen. — Tapasztaljuk meg, hogy ezt az ugrabugrálást eszik-e vagy isszák.

Az ódon gimnázium régi tornaterme, egykoron egy tisztán leányokból álló iskolát szolgált és csak egyetlen öltözővel és zuhanyozóval rendelkezett. Az MTK atlétacsapat javarésze már ott zsibongott, és szerencsére hogy télnek ideje járta, a fiúkat és a lányokat a két sor pad közötti ruhaakasztó fogasra aggatott tömött télikabátok el tudta választani.

A helyzet meglephette Ildikót. Szemöldökét összeráncolta, de hamar megnyugodott. Átment a lányok oldalára és gyorsan kezdett átöltözni tornanadrágjába és rövid ujjú pólóingébe.

Nem szándékosan, ezt mondani sem kell, hogyan is lenne másképpen, az alácsüngő ruhák között Zoltán átlesett és meglátta bugyiba és melltartóba öltözött csinos kolleganőjét.

A látvány elállította a lélegzetét. Ildikó teste Botticelli tengeri kagylójából kiemelkedő fiatal Vénuszra emlékeztetett, aki minden istenek joggal imádnak.

Később, miután a csoport vagy tíz percig körben futott a tornaterem parkettáján és a szívek felgyorsultak és erőteljesen szivattyúzni kezdték az oxigént a fiatal tüdőkbe, mely lelkesen emelkedett és süllyedt a léptek ritmusára, a csoport két vonalat formált és gimnasztikázni kezdett. Majd leültek a padlóra és hasizmok erősítésére lábaikat tornáztatni kezdték és a fiú leány párok segítették egymást, hogy a fenékek emelkedjenek, a csípők magasba íveljenek és a lábak hosszasan nyújtózzanak.

Zoltán Ildikóval állt be egy párba, mely helyzet bőséges alkalmat nyújtott neki, hogy megcsodálja a leány széles csípejét, keskeny derekát, hosszú lábait és kíváncsan párnázott szeméremdombját.

A körülbelül egy óra hosszát tartó erőnléti edzés után Zoltán meghívta Ildikót, hogy üljön le vele egy kis beszélgetésre, valami csendes és hivalkodás nélküli helyen.

— Ellenedre lenne, ha megkérdezném, — kezdte nagy körülményesen. — Hogy lenne e kedved velem harapni valamit vagy inni egy kortyot. Az Opera kávéházban van zongorista, meghitt a hangulat és a kiszolgálás osztályon felüli.

— Miért ne, — Ildikó bólintott. — Ismerem a helyet, már többször hallgattam ott zenét.

—

Az Opera kávéház gyengén világított főtermében egy kör alakú bárpult szolgált, mint italmérés és hely a méregerős eszpresszó főzésére. A falak mentét félig nyitott szeparék sorozata foglalta el és két-három széssel ellátott apró asztalok álltak a középén. A falra szerelt fáklyatartókban gázláng lobogott és a kristálycsillár tompa fénye foltos árnyakat vetített a puha bársonyfüggönyökre. A falakon függő festmények sötétedő patinája híres operaénekeseket ábrázolt és múlt századbeli békeidők atmoszféráját kölcsönözte a hely romantikájának.

A bár sarkában álló Bosendorfer hangversenyzongorán egy fiatalember játszott. Finom ujjai könnyed mozdulatokkal érintették a billentyűket, szemeit mennyei gyönyörrel a mennyezetre emelte és átszellemülten játszott és énekelte a Szomorú Vasárnap dalt és más hozzá hasonló melankolikus és depressziós darabokat.

A finom parfümillet, a mahagóni falburkolaton korosodó patinás lakkozás szaga, a legfinomabb talján likőrök és az aranyló tokaji borok felséges bukéja összekeveredett a lemeztelenített női vállak és a borotvátlan hónaljak pikáns illatával és Zoltán megszédült.

Hibáztathatjuk? Az Opera kávéház bárja volt a szerelmi fészkek magasiskolája.

Milyen igaz és mennyire idevaló a gondolat, az idős pincér odavezette Zoltánt és randevú partnerét, Ildikót az egyik szeparéhoz és várt, amíg azok egymással szemben helyet foglaltak, és udvariasan a háttérbe húzódtak.

— Mit szeretnél rendelni? — Zoltán kérdezte és óvatosan körbetekintett, hogy volt-e valaki a közelben, aki észrevette milyen gyönyörű nőnek a társaságában van, vagy vannak-e privát spiclik, akik figyelik és jelentik kihágását Dórának, a kis nőnek, akinek a szájától a legjobban tartott.

— Nem vagyok különösebben éhes, — Ildikó kacarászott boldogan; hangja, mint a csalogány éneke a jázminbokor ágán. — Inkább innék egy feketét konyakkal és ennék egy szelet tortát melléje.

— Remek választás, — Zoltán dörmögte mély, férfias baritonján. — Én is ugyanazt rendelném, és ha megengeded, a marcipános gesztenyetortát javasolnám hozzá.

Ildikó bólintott és Zoltán pattintott a pincérnek, aki a közelben állt és szürke szemeiben éles figyelemmel leste a kívánságaikat, és rendelt mind a kettőjüknek.

A konyakos kávé keverék mennyeinek érződött és a békebeli jó időkből való torta íze pompásnak és az alkohol erős gőze kellemesen zsibogtatta fejüket.

Az igazság széruma.

Ildikó indította a társalgást. — Mi a dolog azzal a leánnyal, mi a csuda is a neve, aki óránként hív téged a hivatalban és munka után megvár? A menyasszonyod, elkötelezett kapcsolatban vagytok?

— Dóra a neve. — Zoltán érezte, hogy elpirul, de a szaggyalagló árnyékok és a csillogó kaleidoszkópja a tompa fényeknek nem engedte, hogy Ildikó észrevegye zavarát és megtudja, hogy a fiú egy megrögzött hazug.

— Egy darabig kijártam vele, — Zoltán magyarázta egy tolvaj egyre növekvő merészségével, aki gondolja, hogy soha nem fogják elkapni. — De az utóbbi időben, — folytatta, — eltávolodtunk egymástól, már úgy értem érzelmileg, és most Dóra nem hajlandó elfogadni, hogy többet nem keresem társaságát és utálok agresszivitását.

— Semmi közöm hozzá, — Ildikó könnyedén megcsóválta fejét és megértően kacsintott. — De ti ketten egyáltalán nem illetek össze, micsoda egy szerencsétlen párosítás, ha megengeded, hogy így fejezzem ki magamat. Nem értem, hogy mi a csudát akarsz tőle.

Ezt mondván Ildikó aprót kortyantott csészejéből, kikerekítette szemét, kérdően rámeredt Zoltánra könnyed hangon folytatta.

— Miért nem mondd meg neki, hogy tűnjön el a balfenéken, ereszkedjen le valami távolra vezető ösvényen és soha ne jöjjön vissza? Nagyon meg fogod bánni, ha ezt meg nem teszed. A te döntésed, de kérlek, az isten szerelmére, ez a nő majd betesz a kosarába és ki fog kézbesíteni a pokolba.

— Segítenél nekem, hogy túltegyek rajta? — kérdezte Zoltán, és hangja olyanná lett, mint a recsegő kecskemekegés.

— Én, — Ildikó hitetlenkedve forgatta a szemeit. — Nekem megvan a magam gondja.

— Milyen gondod? — Zoltán szívét vad féltékenység szorította össze és Ildikó szavába vágott.

— Van egy tag az osztályunkon, — mosolygott a leány titokzatosan. — Vogel Ottó, neki is bemutattak, nem? Ottó az osztály másik gépészmérnöke. Azt hiszi, hogy kaphat tőlem valamit. Az undorító gazember azt hiszi, hogy övé a világ, mert nővére nemzetközileg is elismert műkorcsolyázó.

— De nem jársz ki vele? — Zoltán kérdezte szaggyalagló hangon és próbálta palástolni hirtelen lihegését. — Vagy igen?

— Miért akarod tudni? — Ildikó ismét megforgatta szemeit majd rámeredt Zoltánra.

— Én szeretnék kijárni veled, — esett ki a szó Zoltánból és megpróbálta megmarkolni Ildikó asztalon nyugodó kezét.

Ildikó elhúzta a kezét. — Lassan a testtel, — mondta hidegen. — Szeretnék jobban megismerni, mielőtt megengedem, hogy szerelembe essél velem és elveszítsd az eszedet. Egyelőre csináljuk egy darabig ezt a tornászás dolgot. Az irodában lesz bőven alkalmunk beszélgetni, és fogunk közös projecteket csinálni és fogunk együtt kiszállásokra járni. Várjunk egy pár hónapot, és ha még mindig kedveljük egymást, bemutatlak a szüleimnek. Ha belegyezésüket adják, akkor majd járhatunk együtt.

— Ügyes az elgondolás, — Zoltán vigyorgott, mint egy megszidott pávián. — Egyetértek vele. Feletébb tisztességes. Tudtam, hogy jó családból való úrilány vagy.

— Nem olyan, mint egy kicsi lotyó, akinek jelenleg az áldozata vagy. — Ildikó bólíntott és szemében megvillant a gúny.

—

Csütörtök után, a második tornatermi edzést követően, eljött a hétvége és Zoltán nem erőltette a dolgot, hogy Ildikó randevúzzon vele. Más tervei voltak a hétvégére. Szombaton kora délután, munka után rövidesen, azokban az időkben mindenütt öt és fél napos volt a heti munkaidő; Dórával akarta tölteni a szünnapokat. Feltehetőleg most utoljára, mivel komolyan gondolta, hogy viszonyuknak véget akar vetni, szakítani fog és abba kell, hogy hagyják a szexet, éppen most, amikor a legjobban kezdenek belejönni.

Nem sietett a rossz hír tudomásra adásával. Először megették a bőséges ebédet, amit Dóra édesanyja, Jadwiga készített, majd aludtak egyet délután és este elmentek moziba.

Jadwiga nehéztestű és ápolatlan hatvan év körüli asszonyság volt, aki annak ellenére, hogy legalább hetvennek nézett ki egy huszonöt esztendő tornatanárnő életenergiájával és munkabíráásával rendelkezett. Két férjétől Jadwiga összesen hat gyermeket pottyantott a világra, akik közül Dóra volt a legfiatalabb.

A korábban már említett Katalin, a legidősebb és Pista, Dórához korban legközelebb lévő között még három másik testvér létezett. Egy leány, Mária, aki egy idősebb családos emberrel megszökött Ausztráliába; egy férfi, János, aki szenvedélyesen ellenezte anyja második férjhezmenetelét és tizenhat éves kora óta külön élt; és Feri, nős és két kislány apja, egy harminc év körüli megrögzött alkoholistá és apjuknak, Miklósnak gyakori ivócimborája.

Minden rossz hibáik ellenére Jadwiga szerette összes gyermekét. Főzött és süített és adott minden egyiknek, főleg annak, aki éppen a legjobban rászorult. Kevés textilgyári munkásnő nyugdíjából és a pénzből, amit elvett Dórától, Jadwiga bőkezűen költött gyermekeire és mindent megvont magától.

De a pénz soha nem volt elég és Jadwiga Zoltán keresetére vetette ki a szemét. A szombat esti vacsora elkészítése okos befektetésnek látszott, hogy biztosítsa jólétét és jövőbeli prosperitását a társadalom szélén vacilláló, közveszélyes munkakerülő utódjainak és férjének.

A helybeli mozi ház, rövid gyaloglásnyira Dóra lakótelepétől, tulajdonképpen szerves része annak, egyetlen célra lett építve és működtetve, hogy szórakoztassa a szegények

legszegényebbjét, a lumpenproletáriátus szemetét, ami a lezüllés legalját képezte. A zajos és rendetlen tömeg, a ragadós padlók és a koszos ülések, a legpimaszabb legyek tucatjai, valamint a tetűk és bolhák, akik vidáman ugrottak és másztak egyik patrónusról a másikra. A vastag cigarettafüst néha elsötétítette a mozivásznat és egy olyan erős bűzt teremtett, mely félrecsavarta a taknyos váladék töltötte orrokat és kesernyész ízre szárította a szájukat.

A Korzikai Testvérek című kétrészes francia történelmi remekmű film után a fiatalok hazatértek és lábujjhegyen beosontak Dóra szobájába.

A lakásban már mindenki mélyen aludt, kivéve Dóra apját. Szerencsére nem volt pénze italra és józan volt, ami azt jelentett, hogy nem szólt egy szót sem. Mintha senki nem lenne odahaza a fejében, kibámult a sötétbe, ami ott leselkedett a csupasz és függönytelen ablak titokzatossága mögött.

Zoltán és Dóra becsukták maguk mögött az ajtót és gyorsan levetköztek. A sietősen elvégzett tapogatás és csókolódzás után, Dóra terjedelmes retiküljébe nyúlt és kivett egy doboz extra nagyságú gumit.

— Ebből húzzál fel egyet, — kuncogott. — Ez olyan, mint egy esőkabát, ami állítólag megvéd az eső és a rossz időjárás ellen.

Egyikkőjüknek sem volt tapasztalata, hogyan nedvesítsenek be akkurátusan egy gumit, hogyan húzzák fel és hogyan göngyölítsék le, de jelentős mennyiségű erőlködés és próbálgatás és sűrű hasakat rengető kacagások, és ha szerszámját megcsípték, fájdalmas szisszenések után, végre felhúzták a vékony és átlátszó hogyishívjakot, ami azon rendje és módja szerint ki lett nyújtva és biztosnak látszóan feszült a kőkemény rúd teljes hosszában.

Dóra csurgósra nedvesedett a felizgulástól, nála nem volt hiány a természetes kenőanyagban, mégis a behatolás nem ment rendesen. Zoltánnak nyomnia kellett és erőltetnie, hogy beljebb jusson.

Minél nehezebben ment a dolog, annál jobban forszírozta. Hamarosan azonban, izgalmának a tetőpontján az ellenállás engedett, nagyot lökött és beleengedte gyönyörét.

Elernyedve és elégedetten kihúzta és ránézett. A gumi cafatokban lógott le vesszejéről. Megdöbbenen és végtelenül buta arckifejezéssel az arcán rámeredt a szálnalmas látványra és ideges nevetésbe tört.

— Ah, — nyögött és kapkodott a levegőért. — Na, ez nem sikerült. Dóra, jobb lesz, ha az irrigátorral kimosod magad.

— Nincs irrigátorom, — Dóra összehúzta a szemöldökét. — Mondtam neked már egy pár héttel ezelőtt, hogy vegyél egyet, de nem, annál sokkal zsugoribb vagy.

— Most mi lesz? — Zoltán kérdezte sápadtan. — Mikor volt az utolsó periódusod?

— Két hete, — Dóra felelte szárazon és feneke partjait a magasba emelve a menyezett felé nyújtotta lábait.

— Mit csinálsz? — Zoltán kérdezte és a riadt rémület jeges hulláma szaladt végig gerincén.

— Biztosra csinálom, hogy megtermékenyüljek. — Dóra felelte komoly arccal és széles körökben lassan forgatni kezdte csípejét.

— Hagyd abba, nem gondolhatod komolyan. — Zoltán lekászálódott az ágyról és nadrágja után nyúlt.

— Miért nem? — Dóra arcára számító, ravasz mosoly ült. — Hiszen elveszel feleségül. Vagy nem? Te sete-suta tuskó, felelj a tetteidért és vállalj felelősséget, amiket csinálsz.

— Ilyen fenyegetések terhe alatt semmi esetre sem veszlek el felségül. — Zoltán hebegte. — Ha terhes leszel, egyszer elmész abortuszra és utána beszélhetünk majd eljegyzésről és az esküvő lehetőségéről.

— Már, hogyne, Pinocchio, — Dóra biccentett a fejével és játékosan, mintha ez az aljas fenyegetés tréfa lenne megcsavarta Zoltán orrát. — Hétfőn vedd meg a karikagyűrűket és a következő hétvégén megtartjuk hivatalos eljegyzésünket.

Tizedik Fejezet

Natasa a tyúkokkal kel; szokása szerint már reggel hét órakor csinálja a kávéját és este soha nem marad a konyhában kilenc óra után. Éjfél után nyugodtan üldögelek a rozoga vacsorázó asztalnál, ami közel áll a kicsorbult zománcú gáztűzhelyhez; a helyen ahol beszélni akarok Vitray úrral, az ex-balerinával kapcsolatos pénzcserélési kópéságunkról.

Majdnem egyedül vagyunk, eltekintve egy öreg zsidótól. Weiss Éliás úrtól, aki normális körülmények között a kísértetek műszakát dolgozza, a manhattani főposta épületében. De ma éjszaka, váratlanul mondhatom, amikor legjobban lenne szükségem a privátságra, ehhez a mindennél fontosabb Vitrayval való megbeszéléshez, Weiss nem hajlandó távozni. Kihúzza az egyik vasserpenyőt a konyhakredencből, valahonnan a mosogató alól, és a légypiszokkal borított magányos villanykörte felé tartva, ami ott lóg a fejünk felett vizsgálja, ráncolja a homlokát és elégedetlenségét méltán kifejezve összehúzza a szemöldökét.

Sok esetben már előzőleg is, ahogy próbálta kóser ételeit elkészíteni, hallatlan módon kifogásolta a zsírt, ami vastag piszokréteget tartott csapdába ejtve az edényeken és az asztalokon. Gyakori és az udvariasságot teljes mértékben nélkülöző szavai szerint mi tudatlan és koszos bunkók voltunk, akik soha nem olvasták a Talmud könyveit és soha nem tudtuk felfogni a pogányság végletes következményeit.

— Nézzék meg ezt, kérem. — Éliás forgatja kezében a nehéz öntöttvas sütőalkalmatosságot, mintha egy párbajban a választott fegyvere lenne és rám néz és figyelmeztető hangon oktatgatni kezd. — Miért nem súrolja le az edényekről a zsírt, miután használta. Nagyon egészségtelen eltenni a mosatlant a tiszták közé, amit közösen használunk.

— Éliás, — kerekítem ki a szememet sértett ártatlansággal. — Numera-unó, nincs pénzem zsírra és numera-duó, soha nem szoktam semmit sem eltenni.

A korosodó postaalkalmazott Vitray felé fordul. — Akkor ki csinálja? Tudni akarom. Ezt a serpenyőt a saját pénzemen vettem. Be fogom vinni a szobámba, ha maguk emberek, nem függesztik fel megszenstséglenítését.

— Mr. Weiss, — Vitray ráncolja a homlokát valami álnokon huncut, megjátszott aggodalommal. — Nem munkában lenne most magának a helye? Mit dolga most magának idehaza? Mr. Kovácsnak és nekem fontos üzleti megbeszélni valónk van. Vigye azt a kóser palacsintasütőjét, ki innen a konyhából, dugja el a szobájában és hagyjon nekünk békét.

— Maguk tudatlan analfabéták, — morogja Mr. Weiss. — Maguknak fogalmuk sincs semmiféle business praxisról, nemhogy még érdemben tudjanak beszélgetést folytatni róla.

— Na, nézze meg az ember, ki tollasodik ki itten. — Miska röhög, mintha valaki megmutatta volna neki a Jehova begörbített kisujját. — Maga, drága Weiss úr, aki minimális órabérért dolgozik a postán. Maga akar engem megtanítani, hogyan kell pénzt csinálni.

— Nem én, maguk megvetésre méltó hitetlenek, — Weiss úr méltatlankodva rázza a fejét és serpenyővel a kezében kivonul a konyhából.

Egyedül maradtunk, csak mi ketten, két cselszövést tervezgető bűntárs.

— Beszélj, — Vitray mondja nekem, ahogy Mr. Weiss lépési lassan elhalnak a szobáink felé vezető folyosó megkopott szőnyegén. — Hogyan alakulnak a dolgaid Natasával?

— Kétszáz dollárra van szükségem. — felelem és amilyen rámenős tekintettel csak lehet, farkasszemet nézek Vitrayval.

— Előleget? — pimasz vigyorral az arcán Vitray állja átható nézésemet. — Ez azt kell, hogy jelentse, hogy megállapodás jött közöttünk létre, egy íratlan szerződésforma, egy afféle szóbeli aláírás egy legálisan kötelező dokumentumon, amit nem lehet megmásítani?

— Ki szeretném a nőt vinni vacsorára. — mondom és végtelen gyűlölettel meredek rá.

— Már hogyan szeretnéd, — Vitray bólint. — De minek a kétszáz dollár. Vitt ki egy talponállóra és vegyél neki egy nagy adag zsírba sült krumplit és egy kólát. A te megnyerő modoroddal és rábeszélőképességeddel bármi szerény trakta meghozza az eredményt.

— Natasa egy úrinő. — próbálom visszafojtani feltörő dühömet. Talán, inkább Natasa helyett ez a gazember hintáslegényt kellene kipusztítanom az élők közül. De hogyan keresnék pénzt az ő elkárhozásán. Ez a szálnalmas csavargó valószínűleg minden pénzét eldugja tröszt alapítványokba és offshore számlákba. Ezt az albérlők házát is csak falazásnak használja. Az adóhivatalnak meg a hitelezőinek, akik lihegve ügetnek a nyomában, próbálja bizonyítani, hogy egy lukas garast sem tud visszafizetni a milliókból, amit szégyentelenül elsikkasztott.

Vitraynak egyetlen szempillaszála sem rezdül. Minden egyes bozontos szőrszála glédában áll a pofáján, ahogy állja a tekintetemet, és ahogy egy visszakézből lekevert pofonnal szeretném arcáról letörölni azt az ocsmány vigyort.

— Natasa az elegancia úriasszonya. — próbálom meg előlről. — Kizárólag csak elegáns helyekre vihetem, több alkalommal is, egyre fokozódó skáláján az extravaganciának, nem nyerhetem meg a bizalmát olcsó traktálásokkal.

— Remekül fejezted ki magadat. — Vitray vigyorog. — Udvarolj neki, legyél nála a házi gentleman, vagy a bőkezű mecénás, de kettőnknek meg kell egyezni egy dologban, egy amolyan úriemberek közötti megállapodásban, két intelligens ember közöttiben, akiknek közös érdekeik vannak és egyezik a családfájuk.

— Miért nem veszed el te feleségül? — kérdezem és megvetően hunyorítom hozzá a szememet.

— A bakugratás nem így megy, — Vitray fintorog és rázza a fejét. — Ez egy három személyes itt a piros, hol a piros kártyajáték. Az én szerepem a biztosító megdolgozása. Örülj, hogy játszhatod a Rómeót, talán még valami mellékjuttatás is fog esni neked.

— Kétszáz, — nehéz puffanással leejtem az öklömet az asztalra és tenyeremet kifordítva görbítgetem az ujjaimat, afféle, gyere-csak-kiskomám-azzal-a-pénzel módon. — Kétszáz és csak annyiban hagyjuk a dolgot, minden hárfázás nélkül és semmi kötelezettséggel, akár beleértetten akár feltételezetten.

— Elfogadom, — Vitray kihúz nadrágjának oldalzsebéből egy kötegni összezsavart húszast és kivágja elem az asztalra. — Itt van a pénz, — mondja komoran, — de legyen eszed. Ha átversz, nagyon fogok benned csalódni és módfelett elégedetlen leszek.

Felkapom a pénzt és gyorsan elteszem. Nem számolom meg a bankókat, ha megrövidít, mit számítana az nekem. Úgysem fogok visszafizetni egy fillért sem belőle. Kétszáz dollár, ugyan kérem, ne tessék már csiklandozni a bordáimat. Ötszázezret veszítettem a NASDAQ tőzsdepiacra, két milliót fizettem legutolsó feleségemnek és egy vagyont költöttem nem valami lángész fiam és fennhéjázó három lányom iskoláztatására és a pszichiátereikre, egy mama kedvencére és három elkényeztetett hercegnőre, akiket mind az én gyűlöletemre neveltek. Kinél fog ez a Vitray panaszt tenni? Feljelent a rendőrségen vagy bemárt a kereskedelmi kamarán, vagy a pitiáner ügyek bíróságára visz. Ennek a göthös muzsiknak nincsenek kapcsolatai a maffiával. Próbálja meg ő kitörni az ujjaimat. Inkább én adom neki majd a kötelet és megmutatom neki a fát, amire felakaszthatja magát.

Felállok és visszacsoszogok a szobámba. Okulárem üvegén tükröződő képből látom, ahogy Vitray bámul utánam, valami végtelenül zavarodott ostoba kifejezéssel a fizimiskáján. Még a szokásosnál is rondábbnak néz ki, talán szívéből sajnálja a pénzt, amitől éppen megvált. De mit érdekel engem. Most már van elég pénzem, hogy vegyek magamnak egy láda dobozos Budweiser sört és egy kartondoboznyi Marlboro Lights cigarettát.

Natasa, mi is van Natasával? Bolond lennék még egyszer megnősülni, nem?

Bent a szobámban rádobom magam keskeny, bevetetlen ágyamra. Magányosnak és értéktelennek érzem magam, és fekszem az ágyon nyitott szemekkel, mint valami süket bagoly és kopogtatom a homlokomat, mint egy orvos, aki homloklebeny metszés javasolásán tűnődik. Mi lenne a különbség? Mind egyre megy, okoskodom, egyet megölni vagy kettőt, ha már benne vagyunk, ne hagyjuk abba; Legjobban teszem majd, ha Vitrayt kinyírom miután megölte Natasát és én markolom fel az életbiztosítási elszámolást egyedül. A bosszú gyógyítóan hatna Natasa eltávozott lelkére és én is lekerülnék a horogról, hogy semmi tanúja nem legyen büntetnemnek, ami állapot a saját javamat szolgálja, tehát igazolhatóan jogos.

Erre az elgondolásra az eszem is lecsillapodik. Vitray nem fogja megkapni tőlem a húsz százalékát. Csak egy fügét kap majd az orra alá. Nem kérem, nem ezzel az alkalommal, fennhéjázó testvérem nem fog kisemmizni nehezen keresett pénzemből. Igaz, százszázalékosan korrekt, hogy többé már nem vagyok jóképű, semmi különösebb tulajdonsággal többé már nem rendelkezem és nincs semmi vagyonom, de én leszek, aki udvarolni fog a hölgynek, és az én feladatom lesz, hogy elhitesseem vele, hogy megbízhat őszinteségemben és vigyázni fogok rá ameddig a halál el nem választ minket egymástól. A halál, milyen érdekes Freudian elcsúszás, vagy egy ostoba elcsépeklis, ami pontosan az ellenkezőjét jelenti, amit a hiszékeny naivok értenek alatta. A házaselek mindig életre-halálra küzdenek egymással. A szexek közötti háború addig nem ér véget, amíg a szerződő felek valamelyike fel nem rúgja a vödröt és vissza nem adja a kulcsot a kaszásnak, vagy megöleti magát, a szó szoros értelmében, mert az albérlők házában nincs válás és nincs hely megbánásokra és tévedések korrigálására. Ez itt a mi utolsó esélyünk, hogy eltaláljuk a helyes megoldást.

Erre, merően akaratlanul, elkalandoz a képzeletem. Ha én lennék Vitray, a gyilkos, ami nem vagyok, hogyan ölném meg Natasát? Egy baltával? Raszkolnyikov baltával verte

agyon az uzsorás vénasszonyt. Micsoda fertelmes, elfuserált munkát végzett. A vén kufárnő majdnem nem halt bele. Raszkolnyikov meg olyan pánikba esett, hogy szinte otthagya a pénzt az asztalon. Nem éppen az asztalon, egy faíróasztal bezárt fiókjában, és micsoda egy idióta, azok a pszichopata bűnbánások, amikről vég nélkül halandzsázik össze-vissza. Rosszul lett és leokádja magát a detektív előtt. Nem azért, mert az öreg boszorkány már nem szuszog és sajnálja. Saját maga iránt érzett részvétet, hogy a vénasszony vérével összemocskolta a kezét.

Kell lennie valami ügyesebb módszernek is. Natasát vakációra fogom vinni, Jamaica szigetére. Ez az, és a tengerben fogunk könnyű búvárkodni. Vitraynak csak el kell rejtőznie egy nagy korallkő mögött, Natasa mögé kell lopódnia és el kell vágnia az oxigénvezetékét. Én meg kényelmes nyugszékemből végignézem az egészet, ahogy a kezemben lezseren tartott Margarita italból vagy rum és kóla kevertből szipókázok nyugodt gyönyörrel.

Micsoda bánat, szörnyű tragédia, egy tisztességes ember boldogságos mézesheteik második napján elveszíti frissen esküdt aráját.

Tedd meg hát, Zoltán, biztatom magamat, mennyire lehet ez a balszerencsés elmúlás fájdalmas? A Karib tenger meleg vizében, egy kicsiny bikiniben? Natasa teste még mindig alkalmas lehet a kétrészes bikinihez, vagy egy felsőrész nélküli Tonga bugyihoz, vagy éppen a nudistasághoz. Az isten szerelmére, legalább egyszer látnám mezítelenen az életben, mielőtt vízzel megtöltsük a tüdejét.

Mi lenne egy magasztosabb állapot, találgatom kétkedően, hogy csinálnék imígyen rengeteg pénzt, vagy úriember maradnék minden vagyon nélkül, kivéve határtalan mennyiségű intelligencia kincssel, ami már amúgy is ládászámra van a tulajdonomban, tehát nem szükséges, hogy feleségül vegyek valakit vagy gyilkoljak érte, és hátralévő éveimet gépfegyveres örökkel védett szögesdrótkerítésen belüli erődzerű börtönben töltssem.

A kérdés nem abban rejlik, hogy Natasát mikor vigyem ki első randevúnkra, hanem, hogy hova, és fogok-e tudni hazudni egyenesen bele az arcába, és hogy mennyire leszek hatékony, hogy meggyőzzem tisztességes és egyenesen becsületes szándékaimról.

Már hogyan ne lennék, veregetem meg a vállamat. A nem éppen példás múltamban más sokszor tettem hasonlót. Nem hívnak elvetemült gazember szoknyavadásznak a semmiért.

—

Másnap szombatra esett. Felségesen gyönyörű napsütötte reggel, kellemesen langyos hőmérsékletek szeptember elején, és zsibongó tömeg az East 204th utca bevásárló üzletsora előtti széles járdán. Későig alszom, mások is ezt tennék az én körülményeim között, és már tizenegy is elmúlt mire eljutok a szupermarketbe, hogy vegyek magamnak egy láda sört, egy karton cigarettát, egy tucat tojást és egy kilós csomag szeletelt spongyakenyeret.

Elgondolkozva tolom a szekerembe berakott portékát és szinte nekiütődök Natasának, aki váratlanul előbukkan a sorok közül, elzárja az utamat és üde, csilingelő ezüstcsengettyűk szavához hasonlatos hangján megszólít.

— Helló Zoltán, — mondja édesen. — Mit csinál maga itt?

— Vásárolok, — motyogom zavartan és elvörösödök.

— Nyilvánvalóan, — Natasa beleles a szekerembe és rám kacsint. — Sör és cigaretta, a luxusnak árucikkei, most már tényleg azt kell, hogy higgyem, hogy magának titkos pénzforrása van és mérhetetlenül vagyonos.

— Ez magától függ, — nyögöm ki akaratom ellenére, de egy másodperccel később szeretném, ha vissza tudnám szívni szavaimat. Agyvelőm, főleg ha nőkről van szó, meglágyul és a velejáró ostobaság kimossa belőlem a racionális értelmet. Miért kell céloznom arra, hogy érdeklődésem tisztán csak anyagi?

— Rajtam? — Natasa kikerekíti szépségesen világoszöld szemeit és megrázza szőke fejcskáját, ami rég elveszett óhazámban lengedező érett búzamezők színére emlékeztet, amikor a magoktól dúsan terhes kévék, mint frizurájának göndör tincsei, fekszenek a mezőkön véget nem érő sorokban.

— Megmagyarázhatnám? — mekegem szájalmasan. — Valami vacsora mellett, ahogy maga javasolta, a Papa Joe Trattoriája étteremben, ma este hét óra körül.

— Úgy veszem észre, hogy maga valami pénzre lelt és randevúnk még mindig aktuális. — Natasa kacarászik, mint egy iskolásleány, aki első légyottját beszéli meg gimnazista kedvesével. — Végtelenül el leszek bűvölve, ha meghallgathatom a maga titokzatos vallomásait és megmérhetetlen okoskodásait.

— Szépségesen költői nyelvezen fejezi ki magát, — mondom miután első megdöbbenésemből magamhoz térek. — A szókincse hallatlanul elismerésre méltó. Mondja, hol tanult meg ilyen választékosan beszélni?

— Tolsztoj, Puskin, — válaszolja nemes főbólintással, egy felsőbbrendű mozdulattal, ami kiművelt és okos bölcsességen alapul. — És Shakespeare. — teszi hozzá rövid szünet után és miután én képtelen vagyok megszólalni, exkuzálja magát. — Bocsásson meg, Zoltán, de rohannom kell. Majd este találkozunk az étteremben.

— Nézek elébe, — hebegem, mint egy nyáladzó falu bolondja. — Foglalok asztalt és reménykedve várom magát.

Miután Natasa elmegy, visszateszem a söröket a polcra és visszaviszem a cigarettát a service ablakhoz. Nem fogom a pénzem önkényezettető vágyaim kielégítésére pazarolni. Lehetőségek nagyon ritkán jönnek az életben, főleg semmi esetre sem potyognak alá sült galambként az egekből, ahogy a naivok gondolják. Ez a nő az én utolsó esélyem, és úgyessen kell, hogy hasznosítsam a lehetőséget, legyen az bármi, megölni a biztosítási pénzért vagy öreg korom szerető társává tenni.

—

Háromnegyed hétkor bemegyek a Papa Joe Trattoriája étterembe. Egy mélynövésű, sötéthajú és meghatározhatatlan korú nő egy paksaméta átlátszó cellofán borította menüvel a kezében feláll az első asztaltól és elállja az utamat.

— Egy személyre? — kérdezi fáradt, humortalan hangon.

— Kettőnek, — vigyorgom rá, — vezessen a legjobb asztalhoz. Egy úrinőt várok, a kiszolgálás legyen első osztályú és komoly borraivalót kap.

— Üljön ahhoz az asztalhoz, amelyikhez akar, — sziszegi felém és hangjából kiérzik az alig leplezett megvetés. Valószínűleg eltalálta, hogy ki lehetek, túrhetően szabott

duplagombos öltönyöm és nyakkendő fehér ingem ellenére és nem előlegezi nekem a respektálást. De be fogom neki bizonyítani, hogy nincs igaza. Szegény ember büszkesége szindrómám győzedelmeskedni fog zsugoriságom felett és a legdrágább ételt-italt fogom rendelni a menüről.

Csak néhány ember lézeng az étteremben, a legtöbb asztal üres és leülök a terem végében egy sarokban. Messze az utcától, nem szeretném, ha bárki is meglátna minket.

— Valami italt, ameddig vár, — kérdezi a pincérnő barátságtalanul és hóna alá vágja a menüket.

— Nem, — rázom a fejemet. — Ha megérkezik a hölgy, majd együtt választunk a bor listájáról. Remélem, hogy tisztességes pincekészletük van.

— Bor, — tűnődöm szavaim súlyáról, ahogy a pincérnő visszakacsázik és leül a bejárathoz közel lévő asztalhoz. — A borban igazság van és az igazságot ki fogja hozni belőlünk.

Körülnézek. Az asztalterítő tiszta és kicsiny vázákban minden asztalon virág van, és terjedelmes falfestmény borítja a három oldalfalat. Sorrentói tájképek, a tenger, virágok, hibiszkusz bokrok, valahol Olaszországban, gondolom. Voltam arrafelé, Ildikóval, de ez egy egészen más lapra tartozik. El kell, hogy felejtkezzem róla, egyszer és mindenkorra, szegénykém most már csak százszor elsiratott múltamnak fájdalmasan szomorú részese.

De ez a félbevágott törpe nagyságú pincérnő, borzongok meg, ez úgy néz ki, mint Dóra. Kísértene talán a szelleme? Le lesz-e véve valaha cigányátka szerencsétlen lelkemről.

Tíz perccel hét után Natasa megérkezik és sietve leül mellém. Ugrom, hogy húzzak neki egy széket, meghajtom a fejemet, hogy megcsókoljam csontos kezét, de késő, már le is ült. Gyorsan és finom eleganciával viseli magát; mozdulatai Aurora hercegnő belépőjére emlékeztetnek a Csipkerózsika operából, vagy a táncoló szellemek lobogó lángnyelveire a Gizella produkcióból.

Hogyan rejtegethet magában valaki elegendő gyűlölködést, hogy ilyen angyalian szépséges teremtet bántalmazzon?

A lélekrombolás, amit az utóbbi időkben elszenvedtem elfelejtet velem bármi jóleső és boldog pillanatot, amit valaha is átéltem. Miért ne tudnám előről kezdeni, egy tiszta lapról és mégis, életem negyven elvesztegetett éve alatt összegyűjtött tapasztalataim és bölcs meglátásaim birtokában.

— Örülök, hogy el tudott jönni, — nyitok egy olcsó banalitással, nyögve hazug racionalitásomnak súlyos inerciája alatt, ami önmagában is jelentős erővé kezd növekedni lelkem bensőjében. Hogyan eshetnék túl az első néhány mondaton, hogy ne emeljek gyanút és el ne veszítsem szavahihetőségemet?

— Miért? — Natasa ajkai félszeg mosolyra húzódnak. — Miért örül most, hogy láthat? A házban mindennap elmegyünk egymás mellett és mostanáig maga észre sem vett engem. Kovács úr, maga mit akar tulajdonképpen tőlem?

Natasa váratlanul éles hangját elengedem a fülem mellett, pattintok az ujjaimmal és intek a pincérnőnek.

— A borlistát, de ugorjon, — kiáltom a széles csípejű, faszénszemű nőnek.

Cselekedetem pillanatnyi gondolkozási időt ad és megkérdem magamtól. Mi lenne a legjobb mese, amit beadhatnék ennek az ex-balerínának?

— Semmi különösebbet, ha megengedi, hogy így fejezzem magam ki, — ügyes elmésségemet visszaszerzem, kissé későn, de még idejében és Natasa felé fordulva mélyen zengő baritonon a legmézesmázosabb, legmeggyőzőbb hangon szólok hozzá, — de inkább szeretem költeni a pénzemet és szeretem mulatni magamat egy kellemes és bájosan intelligens személy társaságban.

Natasa nem veszi be ostoba hízelgésemet. Úgy tesz, mintha a bor listát tanulmányozná. Tíz másodpercnyi feszült csend után felém nyúl és puha és meleg kezét ráteszi az enyémre.

— Zoltán, — mondja és arcán ragyog a mosoly és árad róla a kedvesség. — Imádnék meginni egy pohár muskotályt. Van olasz muskotályuk Báró D'Asti pincéjéből, a kedvencemből.

— Egy üveg muskotályt, — szegezem rá ujjamat a pincérnőre. — Hallotta a hölgyet. Az ő óhaja az én parancsom.

A pincérnő fanyar mosolyra húzza a száját és bólint. Felveszi asztalunkról a borlistát, és ahogy sarka körül megfordul, mintha hallanám, ahogy orra alatt mormolja.

— Na, ne mondja, Don Juan, ezen már ne múljon a hölgy fekvése.

Ha tudná, kuncogok tiszteletlenül. Megérdelem a karpaszományt, ugye igen? Milyen remek akcióval nyitottam a mérkőzést.

A muskotály megérkezik és a pincérnő, akit most már lassan kezdek tűrhetőbben elviselni, önt mind a kettőnknek.

Koccintunk és megköszörülöm a torkomat. Mélyen belenézek Natasa szemébe és pohárköszöntést javaslok.

— Megengedi? — kezdem és kérlelően emelem rá szemeimet, — hogy egy régi költeménnyel kezdjem, ami egy pályáját lefutotta napról beszél, ami elfáradt, hogy tovább ragyogjon.

Natasa felemeli poharát, finom bár évek ráncolta keze egy kecses ív, és bólint.

— Mondja, hallgatom, — suttogja felém kedvesen.

Elkezdem és hangom reszket a furcsa érzés alatt, amit már hosszú évek óta nem éreztem és szavalni kezdek egy klasszikus verset, amit magam fordítottam le neki angolra és memorizáltam erre az alkalomra.

— Most ölelne meg valaki,
Most jönne az igaz asszony,
Ki csak egy kicsit öleljen,
De nagyon marasszon.

Most ölelne meg valaki,
Lehetne tiszta leányzó,
Hogy ömlene telt keblére
Az édes lágy szó.

Most ölelne meg valaki,
Valaki, hogy emlékezzem:
Sohse öleltek még némbert
Vissza szebben.

Most ölelne meg valaki,
Mikor futni kéne futva,
Mikor ébredek-e holnap,
Isten tudja.

Most ölelne meg valaki,
Szép nőstény, könnyes és szánó:
Bűnbánó és dalos némbert,
Víg bűnbánó.

Abbahagyom a szavalást és látom; Natasa szemeiben a mennyei gyönyör
örömkönnyei csillognak. Örvendek, sikerült. A győzelem útján haladok.

— Zoltán, — óvatosan formálva érzelmek telítette reszkető szavait Natasa
visszanyeri a hangját és egy turbékoló galamb kedvességével szól hozzám. — Ez hihetetlenül
gyönyörűsége volt; maga írta?

— Nem, — rázom a fejemet hamis megbánással. — Ady Endre verse, a korai XX
század legnagyobb magyar költőjének alkotása. Én közel sem vagyok olyan tehetséges, mint
valaha ő volt.

— Kár, — Natasa mosolyog. — Hazudhatod volna nekem. Csodálatos egy
hazugság lett volna.

— Soha nem hazudok, — mondom és mélyen a szemébe nézek, azzal az őszinte
odaadással, ahogy csak a hazugság nagymesterei tudnak valami álnokságot elhitetni
áldozataikkal és hozzáteszem. — Kizárólag az igazság hagyja el ajkaimat.

— Engem soha senki nem szeretett, — feleli és törölgeti szemeiből a könnyeket. —
Csodáltak, igen, megtapsoltak, igen, de a klasszikus drámák és operák előadóinak világában
csak egoista, magukkal eltelt önimádók vannak. Nincsenek költők és romantikusok, akik
odaadóan szeretni tudnának, akik képesek lennének magukat feláldozni a szerelemért, és
akiknek lenne bátorságuk, hogy feltárják legbensőbb érzéseiket és elmondják féltve őrzött
álmaikat. Életemből örökké hiányzott a szerelmi láz és szenvedély és nekem nagyon, de nagyon
tetszett a vers, ami erre az estére maga választott nekem. Megfogta a lelkemet és helyrehozta a
hitemet, hogy én, a hórihorgas égimeszelő, ahogy bakfis koromban hívtak, én is megérdemlem,
hogy megöleljenek, dédelgessenek és karjukba zárjanak, és valami csodálatos és örökké valóan
szépséges angyali érzések között szeressenek.

Lassú mozdulattal átnyúlok az asztalon és kezembe fogom kezét. Ajkaimhoz
emelem és gyengéden puha csókot lehelek kellemetesen illatos bőrére. Csak egy leheletnyi csók
összezárt ajkakkal, nem akarom barátságunk bimbózó hajnalát buja érzékiséggel beszennyezni,
ami valami állatiasan brutális szexuálist vetne előre.

Egy fotográfia kötetnyi írott szóval ér fel, mondják, egy ügyesen időzített csók, amibe beleadjuk a szívünket, egy könyvtárat tudna megtölteni romantikus regényekkel és kéjsóvár novellákkal.

Tudom, ebben a pillanatban jöttem rá, Natasa az enyém. Szerelembe estünk, a szavaknak az ereje tette ezt velünk, Ady költeményének muzsikája elűzte minden aggodalmát és előítéletét. Natasa már tudja, hogy mi lelki társak vagyunk, és mint turbékoló galambpár együtt szándékozunk tölteni hátralévő életünket.

Drága Istenem, szentséges szűzanya a mennyekben, egy rettenetes gondolat emeli fel szörnyű fejét bensőmben. Elfelejtkeztem Vitray Miskáról. Mi fogok csinálni ezzel a gyilkos gazemberrel?

A pincérnő megjelenik, még ő is megérzi a pillanat grandiózus nagyságát és finoman csúsztatja asztalunkra a két menüt és udvariasan távozik.

Négyféle sajttal elkészített zöldség lasagna rakottat választok, és amikor a pincérnő ismét megjelenik és Natasán a sor választani, Natasa csak szelíden bólint, mint egy szemérmes, engedelmes feleség. — Én is ugyanazt kérem.

A tüzes porcellán tálban felszolgált sercegő étel hamarosan megérkezik. Aromája ellenállhatatlan, az első harapás mennyei és én bőségesen töltök mind a kettőnknek a muskotályból.

Az étkezés felén túl már a magasságos fellegeken érezzük magunkat és egy második palackkal is rendelek a borból. Nem szeretném, ha Natasa kijózanodna és kérdezősködni kezdene.

De Natasa, orosz nemzetiségű lévén, rettenetesen bírja az italt. Már megittunk a másodok butélia, nagyon is költséges muskotályt, amikor leteszi poharát és egyenesen nekem szegezi a kérdést.

— Zoltán, — mereszti rám a szemét. — maga már hány alkalommal volt nős?

— Három, — felelem. — de nem akarok volt feleségeimről beszélni. Éppen elég baj, ha néha rájuk kell gondolnom.

Natasa kuncog; végeredményben csak van egy kis nyomás csinos kis fejecskéjében. — De én ragaszkodom hozzá, — mondja, — meséljen nekem az utolsóról. Azt mondják az aztán egy igazi hárpia volt.

— Szint igaz, — vigyorgok. — Beatrice a neve, és tökéletesen eltalálta, Beatrice a rosszindulatú szuperboszorkányok leggonoszabbika.

— Milyen értelemben, — minden gátlás nélkül bőségesen kortyolgatva borából Natasa ismét kérdez. — Világosítsa fel elmémet néhány sikamlós részlettel.

Aggódok a harmadik palack miatt. Ha megrendelem, teljesen kimeríti indulótökémet, annyira, hogy nem fogom tudni megengedni, hogy sört és cigarettát vásároljak magamnak. De nem most, figyelmeztetem magamat, zsugoriságod nem szabad, hogy elriassza az aranytojást tojó ludat, a tehetős nyugalomba téréshez vezető ingyen menetjegyemet.

— Beatrice, — kezdem lassan és a mennyezet fele forgatom a szemem fehérjét. — Mialatt törvényes feleségem volt elcsábított egy dagadt zugügyvédet, Lustig urat és ketten együtt tökéletesen pucérra kopasztottak. Minden pénzemet átutaltatták egy letét alapítványba, amit Lustig egyik tőzsdés kebelbarátja menedzsel. Az alapítvány havi ötezer dollárt fizet

Beatricének, hogy fent tudja tartani mellettem megszokott életszínvonalát, és ötszázat fizet nekem, hogy éhen ne haljak. Beatrice nem megy férjhez Lustighoz; jelenleg valami fiatal gigolóval él együtt, Roy a keresztnéve, a családi neve meg végképen nem érdekel.

— Született gyermekük Beatricével? — Natasa kacag csúfondáros hangon. — Gyerektartást is fizet neki?

— Nem, Beatricével nem lett gyerekünk, — rázom a fejemet, ami eddigre már olyan veres lett, mint egy stoplámpa, de Natasa nem olyan hangulatban van, hogy betartsa a közlekedési szabályokat. Egyre nyomakodik előre, hogy kielégítse kíváncsiságát.

— Mi van a többivel, — Natasa egyre szigorúbb, majdnem ellenséges hangon követeli a választ. — Már úgy értem, hogy van e valaki más, akinek gyerektartást fizet, és akiről tudnom kellene?

— Nem, befejeztem a gyereknevelést. — morgom keservesen. — Legkevesebb öt millióba került, de felneveltem és kiiskoláztattam négy gyereket, akikből ma már egyetlen sincs velem beszélő viszonyban.

— Bocsásson meg, ha nagyon keményen faggattam. — Natasának hirtelen megeshet a szíve elkeseredett hangulatom láttára, mert a hangja barátságosabb lesz. — Csak azt akartam tudni, hogy maga, korábban egy jól kereső hivatásos mérnök, hogyan került ennyire mélyen le a kovászos uborkahordó legaljára, hogy egy rozzant szegényházban lakik és le akar itatni és meg akar etetni egy pénztelen volt balerinát.

— Na, — gondolom, — ez egy ügyes kérdés. Natasa alaposan fején találta a szeget.

Kissé hátra tekerem a fejemet, hogy jobban belenézhessek a szemébe. A látásomat kezd zavarni a bennem emelkedő zavaros szenny. Annyira benne vagyok ebben a csalásban, hogy gazemberség lett a jelszavam. Hirtelen okádkhatnék érzésem támad; forogni kezd a fejem, mint valami elszabadult vásári ringlispíl és reszket a testem, mint egy doboz festék a maceráló deszkán.

Mintha egy szellemkép állna össze hús és vér valósággá, Natasa testi képe, ami a néhány utolsó másodpercben, büntudat gyötörte szemeim előtt apró szemcsékre foszlott széjjel, lassan kezd ismét összeállni, valami életszerűen emberivé. Nézem és racionalista okfejtésem és indokolásom fokozatosan visszatér.

Natasa szépséges a korához képest, bármi korhoz képest. Legalább is ebben a pillanatba úgy érzem. Egy angyal mosolya játszadozik az ajkán. Égszínkék szemei fényesen ragyognak nemes-ívű homloka alatt. Arca rózsapiros, talán a bortól és dús fürtökben aláomló szőke haja fenséges koszorúba fogja tökéletesen arányos arcát. Az ujjatlan blúz mezítelenül hagyja kerekded vállait, aminek bársonyos bőrszíne az olvasztott aranyéval hasonlatos, és alatta, a vékony selyem mögött elrejtve, gumilabda szerű rugalmas keblei, mint két harapnivaló vajjas kuglóf. És a lábai, meg a feneke, formásak és izmosan kidolgozottak, mintha egy tizenhat éves tornászlány lábai lennének a magas korláton.

Ismét szerelembe estem, ki tudja már hányadszor az életben, kivéve most nincs egy fillérem sem és nincs semmi kereseti potenciálom, hogy betölthessem érzéseimet és valósággá tegyem vágyaimat. Kivéve, és itt jön a legrémesebb rész, a leggyötrelmesebb próba, kivéve, ha szerelmemnek tárgyát elpusztítom, ha megengedem, hogy Vitray megölje ez a velem szemben ülő szépséges és intelligens teremtményt, a pénzért, amire szükségem van, hogy szerethessem.

Micsoda kínos dilemma, nyögöm és Natasa észreveszi zavart habozásomat.

— Felszabadíthatnánk a pénzed abból a letét alapítványból, — mondja, tegezésre fogva a szót és gonosz fény villan meg ártatlan szemeiben. — Vannak módszerek, nem? Ha lenne valaki, aki igazgatná a marionett bábúk zsinórjait, megfoszthatnánk Beatricét busás jövedelmétől.

— Nincsenek, — rázom a fejemet, és nyögök iszonyú lelki fájdalommban, — Beatricének férjhez kellene mennie Royhoz, vagy Lustighoz, vagy akárki másához.

— Vagy, — Natasa rám mered, — Vagy esetleg, ha valaki megöli.

— Hogyan, — rekedt hangom csikorog, mint az elcsúszott kréta a koszos falitáblán.

— Mi nem vagyunk gyilkosok.

— Nem mi, — Natasa huncutul rám kacsint. — Szerezz nekem húszezret és majd én elrendezem. Van egy jó barátom, egy régi gyerekkori csodálóm, aki fényes karriert futott be a nemzetközi politikában, de jelenleg munkanélküli és készpénz problémákkal küszköd. Az majd minden nyom nélkül megcsinálja. Balesetnek fogja elrendezni, az utcán azt beszélnek róla, hogy fénykorában félelmetesen ügyes bérnyilkos volt.

Felemelkedek székeimből és előrehajolok. Csókot szeretnék az orcájára lehelni, de rózsás ajkait tartja felém és a szánk összeforr valami örökre egybeolvasztó összeesküvésben, ami csakis igaz szerelmen, vérszövetségen és közös anyagi érdekeken alapulhat.

— Előteremttem a húszast, suttogom a fülébe ünnepélyes ígéretemet. — Úgy segéljen engem a magasságos fenn való.

Ebben az esetben, és rögtönzött fogadkozásomhoz hozzá kell tennem ezt a kellemetlen meglátást, a felidézett természetfeletti segítség, inkább az ördög maga kellene, hogy legyen, Vitray képébe öltözve. De van e nekem beleszólásom ebbe az ügybe? Kérdezem magamat, és ténylegesen érdekel-e engem, hogy ki lesz kicsinálva és ki fog odébb állni egy bőrröndre való zöldhátú bankóval?

Ujjaimmal pattintok a pincérnőnek. — Még egy üveg muskotályt, mondom neki vigyorogva és a kis nő visszamosolyog, mintha tudná, hogy miben sántikálok.

Az ostoba liba, Dóra reinkarnálódott megtestesülése, füstölgők dühödten, akinek huszonkét éven keresztül asszony és gyerektartást fizettem. Érzem a mellemben azt az önrágó mérget, ami el fog pusztítani, hacsak ki nem ereszttem gyűlöletemet, és elégtételt nem veszek azokon, akik gonoszságokat követtek el ellenem. Jegyezd meg a szavaimat; ki fogom játszani a kártyáimat, amit az élet igazságtalan póker játszámájában osztottak nekem. De mi van, ha Natasa a rendőrségnek dolgozik, vagy Lustignak, vagy volt feleségemnek és letartóztatott és gyilkosságra való összeesküvéssel és bérnyilkosságra való felbujtással fognak vádolni? Elmém elsötétedik, mint sivatagban a homokot kavarázó légörvény és képtelen vagyok tisztán gondolkodni. Az alkohol szövetségre lép forrongó mérgemmel és szertefoszlatja racionális józanságomat és dühödt sürgetést szakaszt rám, hogy megtoroljam elrontott életemet és a rám kényszerített tévedéseket.

Lehetetlen, ez a nő csak egy ostoba liba, egy orosz szőkeség, mit tudna ennek az országnak a törvényeiről és az igazságszolgáltatás gyakorlásáról? Mindenesetre óvatosnak kell, hogy legyek. Vissza kell szívnom, amit mondtam.

— Bocsáss meg, Natasa, — kezdem üres mosollyal, — de túl sokat ittunk. Senkit nem fogunk meggyilkolni. Nem? Csak egy tréfa volt, amit nem vehetünk komolyan. Ne ébresszük fel szunnyadó vérebeit a törvénynek és fogadjuk el, ami adatott nekünk. Én nagyon kedvelem magát és szeretnék a maga jó barátja lenni, de kérlek, ne tételezze fel, hogy ártani tudnék valakinek. Hagyjunk békét Beatricének. Bűnei árát meg fogja fizetni, ha nem ezen a világon, akkor szenvedni fog értük a túlvilágon.

— Zoltán, — Natasa kinyújtja a kezét és ujjai végig simítják arcomat, majd lejjebb csúsznak a nyakamon és mellemen, egészen le övem csatjáig. — Természetesen, hogy tréfa volt, semmi más, mint elkeseredettségünknek tehetetlen kirobbanása. Nyugodjon meg, nem állok kapcsolatban a rendőrséggel és nem dolgozom senkinek, aki magára akar kenni bármilyen büntetést. Hagyjuk az egész témát és bízzunk egymásban. Hozza el nekem a húsz rongyost, adja ide a címet és szerezzen róla egy fényképet. A többi felől meg ne fájjon a feje.

Többet nem beszélünk Beatricéről. Megisszuk a harmadik üveg muskotályt is és kimegyünk az étteremből. A pincérnőt megkérem, akit most már határozottan kedvelek, és akit most meg akarok csókolni, hogy hívjon taxit Natasának. Nem szeretném, ha bárki is az Albérlők Házából meglátná, hogy együtt jövünk haza. Nem szeretném, ha pletykát kezdenének. Főleg ez a gazember Vitray ne tudjon barátságunkról.

Imigyen tépelődöm erről és ábrándozok arról, ahogy valami furcsa cikk-cakkban döcögök haza és dünnyögök magamban, és lassú és határozott módon rakosgatom botladozó lábaimat előre.

Mire kijózanodom, valamikor hétfő déltájban, lemegyek a könyvtárba és folytatom memoárjaim írását. Kinek lenne még több bajra szüksége? Éppen elég probléma, hogy eddigi három házasságomat kell gatyába rázni emlékeimben.

Tizenegyedik Fejezet

Zoltán megvette az eljegyzési gyűrűket, két egyszerű és leheletkönnyű arany karikát egy állami tulajdonban lévő ékszerészüzletben a Rottenbiller és a Rákóczy út sarkán. Dóra közvetlen mellette állt és biztosra vette, hogy a kisebb női gyűrű elegendően széles. Amikor megtalálta a tisztességesen méretes szélességet választott Zoltánnak is egy hozzá illőt és nézte, ahogy Zoltán kihalászott tárcájából öt ropogós százast és fizetett.

Eljegyzésüket egy elegáns étteremben tartották a Rákóczy út és a Körút sarkán, rövid gyaloglásnyi távolságra a 37-es villamos végállomásától. Csendes és komoly hangulatú eseményt egy palack zamatos borral és erdélyi fatányérossal kettesben ünnepelték. Vendégek nem voltak, egyetlen jókívánságaikat kifejező barát vagy rokon sem, mintha az eljegyzés államtitok lenne vagy éppen szégyen.

Mivel az eljegyzés nem volt valami széles körökben közzétett közesemény, Zoltán soha nem vette komolyan. Soha nem volt szándékában Dórát elvenni és tovább mélyítette barátságát Ildikóval.

A fentebb említett gumival történt baleset és Dóra terhességének tényleges felfedezése között három hét telt el, ami alatt megtörtént a regény elején leírt Ildikóval való csókolódzás és az Állami Operaházban tett látogatás.

Tehát ennek a történetnek az elbeszélője, akinek a memóriájára mi olyannyira támaszkodunk a könyvnek hitelességért, nem lehet teljesen vádolva, hogy a mi főhősünk, Zoltán igazából és megmásíthatatlanul szerelembe esett Ildikóval, mivel a hétpróbás nőcsábász nem tudhatta, hogy teherbe ejtette Dórát. Azt is meg kell értenünk, hogy Zoltán logikusan nem várhatta Dórától, hogy beváltja fenyegetését, és meg fogja tartani a babát, és így fogja kényszeríteni, hogy feleségül vegye.

Tehát nem volt főbenjáró dolog, de azért éppen úgy is vehetnénk, hogy bár Zoltán megvette a karikagyűrűket, de időnként, és gyakran lehúzta azt a gyűrűs ujjáról. Biztos volt benne, hogy az abortusz meglesz, és nem kell, hogy elvegye Dórát feleségül és gyerektartást sem kell, hogy fizessen. Ildikó iránt érzett lángoló szerelme minden erkölcsi fenntartását kitörölte, és megszüntette amúgy is gyenge etikai gátlásait, és feje tetejére állította a gonosz és a jó közötti értékrendjét.

Végeredményben, és ezt meg fogjuk hamarosan látni, Ildikó lesz életének párja. Kivéve, hogy mennyi ideig és mit fog Ildikó szólni, ha tudomást szerez Zoltán zavaros ügyeiről.

Február közepe felé Mikádi Mária rájött, hogy elnézte az időbeosztást és a hónap végére két sürgős határidő áll előtte. Nem hagyhatta ott budapesti irodáját az egyik végett és a másikhoz egy elengedhetetlen földmérési munka hiányzott.

Nem volt mi mást tennie, Ildikóra kellett bíznia a feladatot és Zoltánt melléje állítva le kellett küldenie őket Hajdúböszörménybe, a világ Kálvinista fővárosának, Debrecennek közelébe, az ország messze kieső keleti sarkába.

Mária vonakodva tette ezt, bár semmit nem tudott a kettő között kialakuló vonzalomról. A féltékenységnak még halvány nyoma sem fejlődött ki benne, de azért mégsem volt éppen illendő, hogy egy fiatalembert és egy fiatal nőt elküldjön, hogy végezzenek el három napra való munkát, maguktól és kettesben, miközben éjszakára az elegáns és méregdrága Arany Bika szállodában keressenek szállást.

Aggodalmak ide, aggodalmak oda, a munkát el kellett végezni.

Farkasordító és lélekfagyasztóan hideg téli nap fogadta Ildikót és Zoltánt, ahogy leszálltak a vonatról és kora délelőttől sötétedésig rótták a jeges utcákat és a fagyott mezőket, a nagy múltú mezőgazdasági város hosszában szélteben. Magukkal cipelték a nehéz háromlábút, a teodolit műszert, a prizmat, hogy a vonalak egyenesek legyenek, több jegyzetömböt és egy súlyos, ötven méteres mérőszalag korongot.

A hőmérő higanyszála mínusz húsz fok alá zsugorodott és az üvöltő szél vad erővel marta az arcukat, még ha akartak volna is beszélgetni nem tudtak, a nyelvük odafagyott volna a fogukhoz.

Gyalogoltak, igyekeztek, amilyen gyorsan csak tudtak, egészen a sötétség beálltáig. Akkor, csonttá fagyva és mirelitté hűtve velejüket, felültek a vonatra, visszatértek Debrecenbe és sietve gyalogoltak szállásukra, az Aranybika Hotel vendégváro melegébe.

A portás két egymás mellett lévő szobát adott nekik, a kettő közötti közös fürdőszobával. Luxusellátás, a korabeli vendégellátás legmagasabb színvonala jutott nekik jutalmul.

Az egyenruhás londiner fiú felvezette őket a hatodik emeletre és segített nekik cipelni csomagjaikat és műszereiket a szőnyegezett folyosó hosszában.

— Ez lenne a szoba, — mondta a fiú és, ahogy kinyitotta az ajtózárat és hamisan rájuk kacsintott. — Érezzék magukat jól.

Zoltán odanyújtott a fiúnak egy tízest, akkoriban a legkisebb papírpénzt.

— Köszönöm, — csapta össze a bokáját a legény és meghajtva fejét sietve hozzátette.

— Ne hagyják ki hotelunk évi legnevezetesebb eseményét. Ma este lesz a Tiszántúli országrész tehetségkutató vetélkedőjének döntője. Foglalhatnék önöknek asztalt a grand dísztermünkben, ahol tartják az eseményt?

Zoltán Ildikóra pillantott. — Menjünk, van még benned elég erő?

— Miért ne, — a leány bólintott. — Jó szórakozás lenne. Lezuhanyozunk, és valami alkalmasba átöltözünk.

Zoltán ránézett sáros csizmáira, piszkosak voltak és a jég még ott olvadozott a talpukon. — Más lábbelim nincs, — ellenkezett. — És a zoknijaim csurom vizesre áztak. Nem úgy jöttem le ide, hogy valami fényes fogadásra menjek.

— Majd én kitisztítom, és fél órán belül visszahozom, — ajánlkozott a portáslegény és előre tartotta a kezét és szemtelenül mozgatta begörbített ujjait.

— Na, itt a lehetőség, — Ildikó csiklandós nevetésbe tört és könyökével alaposan oldalba bökte Zoltánt. — Adj neki még egy tízest és ne akadékoskodj. Együtt kell vacsoráznod velem és kész.

Egyik lábán óvatosan egyensúlyozva Zoltán lehúzta bakancsát és a két harisnyát. Majd odanyújtotta a legénynek, aki megvetően szemlélte a nem éppen úriemberhez illő erőfeszítést. Majd megragadta a szálnalmas darabokat, megindult a felvonó felé és kelletlenül morgott az orra alatt. — Miért éppen a legügyetlenebb kétbalkezes sutáknak jutnak a legjobb csajok?

— Mit mondott? — kiáltott utána Zoltán.

— Semmit, — a legény hangja beleveszett a növekvő távolságba. — Ahogy ígértem, fél óra múlva itt vagyok, kedves uram elvtárs, mélytiszteletű vendégünk.

—

Később az este folyamán, már este nyolc óra után lehetett; Ildikó és Zoltán együtt ültek egy gasztronómia művészetével megterített asztalnál a grand bálteremben, közel és jó rálátással az alkalomhoz felállított ideiglenes színpadhoz és felettébb jól érezték magukat egy üveg Egri Bikavér kellemes társaságában.

Ildikó fekete szatén estélyi ruhát viselt, alabástrom nyakát egy sor műgyöngyfűzér ékesítette, mivel egy jó családból lévő való fiatal nő, még egy kiszálláson sem feledkezik meg a lehetőségről, hogy a legszebb módon prezentálva meg kell jelennie valahol.

Az érem másik oldalon, Zoltán úgy nézett ki, mint egy madárijesztő. Nyakkendője nem volt, csak egy kockás flaneling és egy sportzakó, hogy meg ne említsük vaskos bakancsait, bár azok fényesre voltak pucolva és egy darab sár sem volt rajtuk, és hozzá a posztónadrág, ami már régóta rémségesen hiányolta a vasalást.

Jóképű fiatalember jelent meg a színpadon, egy Paul Anka utánzó; és énekelni kezdte a híres Amerikai előadóművész legismertebb számát: *You are my destiny*.

Egy idősödő és nagytestű asszonyság, tonnányi zsíros smink aszalt szilvához hasonlatos ráncos bőrén ült, bocsánat, terpeszkedett hanyag kényelemben az egyik közeli asztalnál. Púder borította arcán lekicsinylő mosoly terjengett és időnként nagylelkűen leereszkedő göggel bölintott és fejezte ki egyetértését.

Egy fiatal pincérfiú sietett el asztaluk mellett, egyike a helybelieknek, aki bárhol máshol szeretett volna élni csak nem itt és néhány izgatott szóban kifejezte Zoltánnak és Ildikónak az idős hölgy iránt érzett csodálatát.

— A hölgy Nádasdi méltóságos asszony, Nádasladány volt grófnője. Kanadából van itt látogatóban és egyike a tiszteletbeli bíróknak.

Ildikó megfogta Zoltán kezét és könnyed, szinte közömbös hangon kérdezte.

— Gondoltál már valaha arra, hogy milyen lenne külföldön élni, valahol az Atlanti óceán túloldalán?

— Miért? — Zoltán gyors oldalpillantást vetett Ildikóra. — Te gondoltál?

— Sose törődj vele, — Ildikó elpirult és elvette a kezét. — Figyeld az éneket.

Zoltán nem erőltette a dolgot. Látszólagosan az énekesre összpontosította figyelmét, mintha magába akarná szívni szavait és magáévá akarná tenni a misztikus dallam kifinomult művészetét.

— Érted a szöveget? — Ildikó témát változtatva noszogatni kezdte a fiút.

— Nagyjából, — Zoltán bólintott. — évek óta próbálok tanulni angolul.

— Mit mond? — Ildikó felnézett és követte Zoltán szemeit.

— Azt, — Zoltán közelebb hajolt a lányhoz és arcuk szinte összeért. Magába szívta a fiatal nő illatát és a dallam delejes vonzásának ígézetes ereje tudatta vele, hogy elérkezett a pillanat, amit meg kell ragadnia. Isten ajándékozta esélyt kapott, hogy gyónjon, és Ildikó előtt tisztázza dolgait. Hogy bevallja vétkeit, megvetendő kapcsolatát egy másik lánnyal, akit nem szeretett, és akit csak szexre használt. Ha most megmondaná neki az igazságot, Ildikó talán itt nem csinálna jelenetet. Hová is menne, még két napjuk van, hogy befejezzék a rájuk bízott munkát és egymás melletti szobáik vannak. Ildikónak lenne elegendő ideje, hogy megeméssze kezdeti reakciójának döbbenetét, Zoltánnak lenne ideje elmagyarázni, és Ildikó megértené és sajátjává tenné problémáját és segítene neki kimászni a pácos hordó aljából, ahova olyan alaposan beleesett.

— Azt mondja, — ismételte Zoltán gyengéd hangon, és ahogy beszélt ajkai szinte összeértek. — Azt mondja, hogy, te vagy az én megvalósult álmom és örült lennék, ha valaha is elhagynálak.

— Valóban? — Ildikó kerekre nyitotta kék szemeit és ennivalóan édes mosoly bukkant elő a szája sarkából.

— Valóban, — bólintott a fiatal férfi. — És én éppen ezt érzem irántad.

— Elhallgass, — felelte a leány, magához térve bódulatából. — Fogalmad sincs, hogy miről beszélsz.

Mintha váratlanul mélységes érzéseik gúzsba kötötték volna hangszálaikat elcsendesedtek és mind a ketten elmerültek a saját gondolataikba és kételkedéseikbe.

A következő szám, egy régimódi magyar ének után, ami még valaha a régi békeidőkben lehetett népszerű a programvezető konferanszié vacsoraszünetet jelentett. Egy percen belül egy rohanó fergetegre való szmokingos és cicanyakkendős pincércsapat kezdte sietve felszolgálni az ínycsiklandózan illatozó ételek és ígéretes borok seregét.

Zoltán marhafelsál pecsenyét rendelt kolbásszal és Ildikó nyársonsült balatoni süllőt párolt zöltségekkel és szalmaburgonyával.

Ildikó óvatosan levágott egy kis darabot a halból, betette a szájába és figyelte Zoltánt, ahogy a fiatalember férfias adagot nyiszált le a húsból és ráigazította villájára. Ahogy Zoltán emelte a menyeeien illatozó darabot ajkai felé, és ahogy nyála csurogni látszott és ízlelő mirigyei epedve várták a felséges gyönyört, Ildikó feltett a fiúnak egy kérdést, olyan könnyedén és nemtörődöm hangsúllyal, mintha a tegnapi időjárást akarná megbeszélni.

— Szakítottál már Dórával, vagy még mindig fülig belé vagy esve?

Zoltán kiejtette kezéből a villát, vele együtt állta is leesett; lábai reszketni kezdtek és heves hányinger kezdett felfele emelkedni gyomra mélyéből.

— A csillagát, — gondolta, — ne most. Olyan éhes vagyok, hogy egy lovat meg tudnék enni és életem szerelme, térdeimre borult bűnbánó megbánást vár tőlem.

Nem tudott világosan gondolkozni, ami éppen jól jött, mivel nem jutott eszébe semmi fertelmesen visszataszító hazugság; be kellett, hogy vallja az igazságot, még akkor is, ha nem is tudta biztosan, hogy mi az igazság.

— Azt hiszem, — dadogta, — pontosabban ő hiszi úgy, hogy terhes.

Ildikó nem reagált azonnal. Gondosan leszeperált még néhány darabot a porhanyós halhúsból és ráigazította villájára. Zoltán zavara felettébb szórakoztatta és elgondolkozva rakta be szájába falatokat és olyan nyugodt arcot vágott, mint egy sivatagi szfinx.

— A tiéd? — kérdezte végül.

— Minden bizonnyal, — Zoltán szégyenkezve hajtotta meg a fejét.

— Aha, — Ildikó csalafinta fintort vágott. — hát persze, kié másé.

Csend lett. Majd véget nem érően hosszú, néma másodpercek után Ildikó folytatta.

— Egyél, — mondta Zoltának tele szájjal és villájával a fiatalember tányérjára mutatott. — Elhül az ételed. Ami megtörtént, az megtörtént. Inkább az lenne a fontos, hogy mit cselekszel, hogy megold a problémád. Elveszed feleségül és tönkreteszed az életedet, vagy rá fogod venni, hogy tegyen túl rajta?

Zoltán evett néhány falatot, amivel némileg visszanyerte erejét és racionális logikáját és ismét értelmesen tudott beszélni. — Dóra azt mondja, ha elveszem feleségül, akkor elveteti a magzatot, hogy tiszta lappal kezdhezzük a házasságunkat.

Ez durva hazugság volt, Zoltán jól tudta, de képtelen volt az igazsággal szembenézni és őszintén megbeszélni a helyzetet Ildikóval, hogy Dóra meg fogja tartani a gyermeket, tekintet nélkül arra, hogy az apa mit határoz.

— Vedd el feleségül. — Ildikó felelte közönyösen. — Összekötni vele a menyegzői stólat és beköltözni a családjához, remekül fog hozzád illeni, mivel szíved minden melegével szereted, te szájalmas nyámnyám szerencsétlen.

— De én téged szeretlek, — Zoltán megragadta Ildikó kezét és könyörögve emelte rá szeméit. — Én téged akarlak elvenni feleségül.

— Házasságot ajánlsz? — válaszolta Ildikó gúnyosan.

Zoltán térdeire esett és próbálta Ildikó ruhájának a szegélyét megcsókolni. Többen felfigyeltek rájuk és biztatgatni kezdték Zoltánt.

— Ne féljen, fiatalember, — hallatszott innen, onnan. — vallja be a fiatal hölgynek, hogy mennyire szereti és, hogy egyetlen más nőre még csak rá sem fog nézni.

— Ildikó, szerelmem, — Zoltán könnyezett. — Nagyon szeretlek és egyedül csak téged szeretlek. Soha senki mást nem fogok szeretni az életemben. Legyél a feleségem és segíts megszabadulnom attól a gonosz boszorkánytól.

— Állj fel, — Ildikó Zoltán karja alá nyúlt és próbálta felhúzni. — Férjhez megyek hozzád. Az első naptól kezdve, ahogy meglátalak a feleséged akartam lenni. Valami végzet vonz hozzád, talán közös a kémiai felépítésünk. Nem tehetek róla. De te olyan ostoba voltál. Soha nem vetted észre, hogy mennyire akartalak. Egy tucat jóképű férfit foghattam volna

magamnak, de valami megmagyarázhatatlan okból téged akartalak. De te elrontottad. Az elsőszámú terv meghiúsult és nincs más hátra, mint megpróbálni a tartalék megoldást.

Zoltán visszaült a székébe, szeme sarkából kitörölte a könnyeket a szalvétával, kissé szipogott és aggódó, szégyenkező hangon kérdezte.

— Milyen tervekről beszélsz?

— Az eredeti terv az, — Ildikó válaszolta lassú, tagolt hangsúllyal, — vagy inkább volt, hogy neked lesz elég eszed és elég karaktered, hogy szembeállsz vele és nyíltan megmondod neki, hogy kopjon le. De mivel egy gerinctelen gyáva vagy be kell, hogy vessük a tartalék tervet.

— Ami?

— Ami abból áll, — Ildikó felelte csúfondárosan utánozva. — Hosszú egyirányú túrára kell, hogy indulj. Egy olyan útra, ahonnan nincs visszatérés és Dóra nem tud utánad menni.

— Nem értem, — Zoltán pislogott kételkedően.

— A szádba kell, hogy rágjam? — Ildikó rámeredt Zoltánra.

— El kell, hogy tűnjek a városból. — Zoltán szemei kikerekedtek a csodálkozástól.

— Na, lassan kezded megérteni, — a leány megveregette a fiú kezét és fölényeskedő hangon folytatta. — Olyan éles az eszed, mint a borotva. Soha ne higgy senkinek, aki másképp állítja. Kövesd a nyugat felé haladó nap járását, fiatalember és keresd szerencsédet a szabadvállalkozás világában.

— Soha nem adnának útlevelet. — az ostoba mosoly, ami idáig dominálta a fiú arcát lassan helyt adott valami hitetlenkedő vigyornak. — Egy katonaköteles korú fiatalembernek, mint nekem, a kommunisták már elvi okokból sem engednék meg, hogy átlépje nyugati határunkat.

— Pontosan, — Ildikó suttogóra fogta a hangját. — Vedd el feleségül és fizess be egy olasz turistautazásra, hogy megnézd Róma ókori szépségeit. Ki fognak engedni; hiszen minden biztonnyal vissza fogsz térni újdonsült arádhhoz. Te soha nem tennéd meg, hogy hátrahagyod és túszt csinálsz belőle. Vagy igen?

— Nem értem, — Zoltán rázta a fejét. — Miért éppen olaszba és mi lesz veled? Már úgy értem, hogy mi lesz a kettőnkkel. Éppen most vallottam be neked, hogy halálosan szerelmes vagyok beléd, és téged akarok elvenni feleségül és nem őt.

— Én már befizettem arra az utazásra. — Ildikó biztatón megszorította Zoltán kezét. — És én is ott eszek veled. Együtt fogunk disszidálni, te elválsz tőle és mi összeesküszünk. Ez az én tartalék tervem teljes nagyszerűségében elébed tárva.

— Mi lesz a meg nem született magzattal? — Zoltán kérdezte kételkedve. Még mindig nem jött, hogy elhiggye, hogy Ildikó komolyan beszél.

— Vedd rá, hogy tetesse el. — Ildikó arca jéggé keményedett és hangjából kiérződő jogos igazság ereje csontot tudott volna kettéroppantani. — Tedd a feltételévé, hogy elveszed feleségül. Még van elég idő mindenre, nőgyógyászati vizsgálatokra, káderezésre és útlevel kiváltásra. Mindenre, kivéve a mézeshetekre. Fiatal házaspár féle bármi játszódnak nem lesz semmi idő. Megértetted? Nem szeretném, ha másodszor is teherbe ejtenéd. A csoport május közepén indul. Tizenkét hétre mostantól. Kezdj el készülödni. Miért habozol?

— Nem habozok, — felelte Zoltán. — Nincs okom húzni az időt. Döntöttem. Vegyél be a terveidbe.

Megcsókolták egymást. Lángolva tüzelő ajkak mézédese szájakra tapadtak és a szenvedély delejes árama árasztotta el belsejüket. Egy életre szóló szerelemi szövetség fogantatott meg a lelkükben. A kaland izgalma, a szabadság, a függetlenség és saját sorsuk irányítása elmosta minden aggodalmukat, legyen az anyagi vagy őszinte érzelmek kételye. Mostantól kezdve csak ketten lesznek egyedül az egész világ ellen, a gonosz démonok és rosszakaró boszorkányok ellen. Közös reményük és azonosult céljuk lett, az igaz és örökké tartó szerelem alappillérei, amire szilárdan építhettek.

A csók sokáig tartott, túlságosan sokáig és minden tisztesség határain túl menően prezentálva ahhoz, hogy észre ne vegyék az étterem többi vendégei. A cigányzenekar vadul harsogó tust húzott, zajos ünnepléseként a győzelemnek, az első akadály sikeres vevésének, ami általában legyűrhetetlen a megghiúsult és feladott kapcsolatokban, de mindig a legkönnyebb a tartós és örökké szóló szerelmekben.

— Brávó, fiatalember, — harsogta feléjük rekedtesen hangon egy részeg. Egy másik alak kezét akart rázni Zoltánnal, mialatt ujjával a pincérnek pattintott, hogy hozzon még egy palack Egri Bikavért és kiáltotta hozzá. — Ügyesen csinálta, engedje meg, hogy sok boldogságot, hosszú életet és öröké tartó szerelmet kívánjak maguknak.

A vacsoraszünet hamarosan véget ért és a zenés vetélkedő folytatódott. Ildikó és Zoltán mostantól kezdve szorosan egymás mellett ültek, fogták egymás kezét, hallgatták a zenét és minden örökké és véglegesen el lett határozva.

Tizenkettedik Fejezet

Miután leírtam életem legemlékezetesebb fejezetét, Ildikóval megkötött szövetségem megpecsételését, az egyetlen asszonnyal, akit valaha is szerettem, és aki három kis angyalkánkat, leányainkat ajándékozta nekem. Semmi esetre sem volt Ildikó hibája, hogy hűtlen háрпиák lettek belőlük, egyik férjhez megy egy alkalmas férfihez, akit én javasoltam, és úgy titokban egy csapat szeretőt szükségeltet, sok pénzt felemésztőket, mivel idősebb és gazdag férje nem tudta érzéki igényeit kielégíteni. A másik kettő meg itt hagy, és többet nem beszél hozzám.

De hadd álljak meg itt. Nem szeretném jó hangulatomat elrontani olyan események és személyek feletti kesergésekkel, amiket soha nem is tudtam és most már soha nem is fogok kézben tartani.

Honnan a föld fenekéből fogok előkeríteni húszezer dollárt? Az a volt KBG alak igazán megcsinálhatná tízezerért.

Vitray halálra röhögné magát, ha megmondanám neki az igazságot. Magának követelné a Beatrice hatalmában lévő letéti vagyont felét.

— Nem, — rázom a fejemet, — valami jobb megoldást kell találni.

— Ashley, — csapok rá a homlokomra, — hát természetesen. A legidősebb leányom, aki szíve legmegáttalozottabb mélyéből gyűlöli Beatricét.

Összeszámolom a pénzem, azt a néhány dollárt, ami maradt a kétszázból, amiért eladtam a lelkemet az ördögnek. Két húszas és egy tízes, ha nem veszek több sört és cigarettát, a két szenvedélyemet, amiért élek, akkor lesz elegendő pénzem, hogy vegyek két földalatti tantuszt és egy retúrjegyet ki Amagansett városba a Long Island sziget messzi végébe.

A nyár utóján és az ősz kezdetén Ashley még nyári otthonukban tartózkodik, ahol a legutóbbi három hónapot töltötte, mialatt egész Park Avenue lakásukat újracsináltatta, mivel megunt a konyha cseresznyefa kabinetjeit, amit egészen a mostani tavasz kezdetéig túrníe kellett luxus rezidenciájukban, ami egy teljes emeletet foglal el az East 77th utca sarkán.

—

Az út hosszú ki a Bronxból Amagansettre, egy teljességgel szükséges fizikai elkülönítés két alapjaiban különböző világ között. Földalattik, vonatok, egyszer elektromos utána dízel, de nem hagyom kárba veszni az időt, bár nincs laptop komputere vagy mobil telefonom.

Magammal viszem Balzac Goriot Apó regényét, egyik legkedvesebb olvasmányomat, amit már többször is elolvastam. De én nem leszek olyan, mint a szerencsétlen öreg, nem leszek olyan naiv. Soha nem is voltam.

A könyv első fele kifelé és majd elolvasom visszafele a második felét is. Nagyon szórakoztató, valami hátborzongatóan ösrégies módon. De én már ilyen vagyok, egy konvenciókat el nem ismerő, alaptulajdonságait sem megtagadni, sem lerázni képtelen egyén.

Déli fél egykor érkezem meg az Amagansetti vasútállomásra. Ashley háza körülbelül egy mértföldre van a dűnék irányában. Játszian könnyű séta, még mindig megvannak a versenylovat megillető lábaim és szívem hozzá.

Ashley kényelmesen pihen egy nyugágyban a hátsó teraszon, ami a nyílt óceán felé néz. Az Atlanti óceán felé, minden félelmetes szépségével, az emelkedő és süllyedő széles hullámokkal, a vijjogó sirályokkal és a partot verő szörf eget verő dübörgésével. Leányom háza a gazdagok elzárt rejtekhelyének legközepén fekszik.

Ahogy meglát engem a magas tengeri fű között keskeny ösvényből előbukkanni és a feljárat pácolt deszkalépcsőin feljönni, felemeli felső testét és két könyökére támaszkodik.

— Apa? — mondja, és ahogy leveszi napszemüvegét hatalmas kék szemei meglepetést és zavart mutatnak. — Mi a csudát csinálsz te itt?

Nézem, Ashley bikinibe burkol pontos mása az anyjának, amikor életem szerelme az ő korában volt. Gondolom, úgy harmincöt éves lehet, ha jól emlékszem születésének dátumára.

— Ne félj, — mondom lélegzetből kissé kifűlva, elvégre már nem vagyok fiatal. — Nem foglak sokáig zavarni. El szeretném érni a délutáni négy órás vonatot.

— Ugyan már, apa, — Ashley felkel a nyugágyból és jó leányhoz illően kedvesen megölel. — Nem úgy értettem. De Caleb lehet, hogy kijön ma este. Holnap Rosh Hashanah és velünk fogja tölteni az ünnepeket.

Oh, Schwartz Caleb, leányom férje, gondolom szomorúan, ez a hétpróbás ingyenélő. Mennyire soha nem bíztam ebben az emberben. Egy millió dollár hozományt kért, de nem, annyit követelt, hogy elvegye szépséges lányomat feleségül, és én aláírtam vele egy titkos záradékot, hogy soha nem fogja otthagyni leányomat és soha nem fogja összetörni a szívét.

Caleb ma egy megvetésre méltó koldusnak néz, egy eldobott szemétnak, egy száanalomra sem méltó emberi hulladéknak és nem hajlandó még csak beszélni sem velem.

Váratlanul zajos zavargás tör ki a ház belsejében, gyerekek ordítanak és ütik egymást és valami nehéz és terjedelmes puffan a padlóra. Két unokám, Joshua és Róbert, az ikrek torzsalkodnak. Gondolom, hogy ez a nevük, de nem láttam őket csecsemőkoruk óta, és ma már legalább kilenc évesek.

Ashley hozzájuk vágja a papucsát és bekiabál a házba. — Ha be nem fogjátok a szátokat, — fenyegeti őket, — ráülök a fejetekre.

És így beszél az én szépséges és intelligens és egyetememet végzett leányom vajúdvá szülte igaz sarjadékaihoz.

Majd felém fordul és bocsánatkérő szerény mosoly teszi kedvessé az arcát. — Minek köszönhetem a látogatást, apa? Beszélj, mielőtt teljesen eluralkodik a káosz.

Megnézem, apai szeretettel, mennyire szeretett engem, imádott, amikor kicsiny leányka volt. Egy pillanatra sem hagyott magamra. — Papa, — szokta mondani, — mi ketten örök barátságot kötöttünk. Éppen olyan emberhez akarok férjhez menni, mint te.

Azok a nyájasan gügyögő bearanyozott évek. Mennyire nagyon hiányozik nekem ez a boldog időszak. Aztán felnőtt, túlságosan gyorsan és kezdett kijárni fiúkkal, rossz fiúkkal, akiket én nem engedélyeztem. Néhányat megfenyegettem, és megígérték, hogy eltörik a lábamat. Drogokat adtak lányomnak, marihuána füvet, kokaint és fogadom, hogy gyógyíthatatlan nemi betegségeket is ragasztottak volna rá, ha nem avatkozom közbe.

Szerencsére megismerkedtem Schwartz Caleb úrral. Egy égből pottyant áldás, gondoltam akkor róla, de ugyan kérem, mi lett az ötletemből. Átalakítási munkákat csináltam a Salamon Temploma zsinagógának az Upper East Side kerületben, ahol Caleb volt a gyülekezeti tanács elnöke és személyesen vizsgálta át és engedélyezte terveimet a vallásos és iskola létesítményeket magába foglaló épületkomplexusuk légkondicionáló gépezete számára.

Caleb tíz évvel volt nálam idősebb. Ashley meg egy alig húsz esztendőss megveszekedett tűzbomba abban az időben. Igaz, a férfi ocsmány volt és kopasz, és már akkor hatalmasan kiálló pocakkal rendelkezett, de ő volt az egyik leggazdagabb tőzsdeügynök a pénzügyi marketen. Százmilliókat csinált, a nagy részét inkább ellopta, de ha azt is tette, soha nem kapták rajta.

Biztos voltam benne, hogy Caleb a legjobb parti lesz Ashley lányomnak. Kordába kellett, hogy fogjuk vad és veszélyes kalandozásait.

— Hogy mennek a dolgaid, Ashley? — Kérdezem legkedvencebb leányomat ábrándjaimból felébredve. — Caleb jól bánik veled?

Kezének türelmetlen legyintésével Ashley semmibe veszi udvarias érdeklődésemet.

— Caleb? Apuka, kérlek, tudod te nagyon jól, hogy ő milyen. Caleb minden más, csak nem férj. Tíz éve nem alszunk már egy hálószobában.

A ház belseje felé biccentek a fejemmel. — És azok? — kérdezem.

Ashley vérveresre pirul, de nem nagyon lehet észrevenni. Le van sülve, mint egy Floridai tetőfedő, a kicsattanó egészség sötétbronz színe takarja fényes arcbőrét. — Azok, — mondja, — Azt hittem, hogy tudtad. Az ő apjuk Alec, életem szerelme.

— A súlyemelő olimpiai bajnok. — bólintok. — Igen, tudom. Hogyan is felejtkezhetnék el róla?

Ashley felül és rám mered. — Apa, — mondja éles hangon. — Hagyjuk a mellébeszélést. Mi a látogatásod igazi szándéka? Valami nagyon fontos okod lehet, hogy ennyi rengeteg pénzt költöttél, hogy ki gyere hozzám.

— Ashley, — próbálom lányomnál legbehízeltgőbb és legostobább vigyormat. — Húszezer dollárt szeretnék kölcsönözni tőled.

— Nincs nálam ennyi rengeteg készpénz, — rázza meg szőke fürtjeit. — És semmi esetre sem kérhetem meg Calebet, hogy segítsen ki.

Nézek rá, reményvesztetten, valami elkeseredett csalódottsággal, mint a kóbor kutya, aki nem kapta meg a vacsoráját. Ashley állja a tekintetemet, egy percnyi feszült csend, és akkor évődő nevetésbe tör. — Rendben van, apa. — mondja. — Mond meg, mire kell a pénz? Beszélj, és meglátom, mit tudok tenni.

— Kamatostól visszafizetem, — könyörgök. — Bízz bennem. Jót állok érte. Három hónapon belül megduplázzom a befektetésedet.

— Hogyan, — vizsgálgat hitetlenkedve. — Legutoljára azt hallottam, hogy már véglegesen kimerítetted a szerencsédet.

— Beatrice, — mondom és visszajön a bátorságom. Összpontosításom éles és szemeimben nincs kételkedés. — Tőle fogom visszaszerezni a pénzemet. Átmeneti alkalmam alakult, egyszer egy életben előforduló esély, hogy megszabaduljak tőle, lefele és be a kút mélyébe, ezúttal véglegesen.

— Hogy megszabadulj tőle? — Ashley ismétli utánam. — Papa, nyugtass meg, hogy ez nem az, amit én feltételezek.

— De igen, — bólintok, mialatt hánytorgatom az esélyeket. Mi lenne a veszítenivalóm. Ezzel a fáradsággal életbiztosítást vehetnék ki magamra és Ashleyt nevezhetném meg egyedüli kedvezményezettnek. Meg kell mondanom neki az igazságot, gondolom, és ahogy folytatom hangomban kemény határozottság.

— Valakinek fizetek, hogy hűvösre tegye, és ezzel felszabadítsa befagyasztott vagyonomat.

Ashley arca megmered; most olyan, mint egy mahagóni fából faragott gonosz istenség. — Apa, — rázza felém rendreutasítóan az ujját. — Ezt nem hallottam. Ne keverj bele semmiféle bűnözésbe.

Ashley elhallgat és én hallgatom a partra rohanó hullámok morajlását. Valami félelmetesen örök rejlik ritmikus csapkodásukban. Mintha a végzet szimfóniáját játszanák. Görbe utak soha nem vezetnek becsületes eredményre. Ildikó mondta ezt, mielőtt elhittem vele hazugságaimat. Most ugyanazt csinálom a leányával, a legkedvesebb gyermekével és egyetlen vigaszával. Micsoda kínzenvedéses kárhozat, lealacsonyító gyámoltalanságom darabokra szaggat. Mi lesz, ha leányomat csapdába vezetem? El fogja veszíteni férjének millióit és el fogja veszíteni minden jogát két gyerekéhez. Ezt nem tehetem meg vele. El kell innen mennem és hátralévő életemet alantas szegénységben kell leélnem.

Lassan felállok és szomorúan és szemeit elkerülve halkán motyogom. — Sajnálom, egyetlen drágaságom, hogy felhoztam ezt a témát. Kérlek, vedd úgy, hogy soha nem is említettem. Elragadt a hev és fogalmam sem volt, hogy miket is beszélek.

Megtagadva és baljóslatokkal telve közeledek a pácolt fából épített lépcsőfokokhoz. Le és messzire el az óceánra néző terasztól, csoszogva és vonszolva a lábamat, mint egy öreg és fáradt férfi, aki a hátára akasztott tövises puttonyban hordozza életének terheit, melléfogásainak és tévedéseinek súlyát, és a megbánásokat, hogy másképpen is lehetett volna, ha becsületes lett volna és gerinces lényként élte volna életét és nem, mint valami alsóbbrendű csúszó-mászó puhány.

Megyek a keskeny ösvény mentében, puha homok a lábam alatt és vállig érő fű mind a két oldalon, és egyszer csak hallom, hogy Ashley fut utánam. Meglepődöm, mit akarhat? Miféle dolga lehetne velem?

Színes maláj-szoknya körbetekerve szépséges alakja között, kissé kifulladás kiabál utánam, és sietős sürgetés érződik hangjában.

— Apa, — hív és próbál mellém szegődni. — Várj. Van tizenöt ezrem egy Fifth Avenue-i bank páncéltárméban. Egy feltétellel neked tudnám adni. Három hónap múlva vissza kell, hogy adj ötvenezret.

Megállok és megsimogatom az arcát. Selymes bőre meleg és látszik rajta az izgalom és lélegzete most már hevesen zihál. Miért? Miféle félelem háborgathatja?

— Legdrágább édesem, — mondom neki. — Ne keveredj bele. Ha úgy adódik, inkább saját kezemmel megfojtom Beatricét, mintsem téged bajba keverjelek.

— Apa, — szipogtatja orrát hangosan és apró szájalmas sírásokkal könnyezni kezd. — Már így is komoly bajban vagyok. Tényleg szükségem van ötvenezerre az év vége előtt és nem kérhetem meg Calebet, hogy segítsen ki.

— Megölöm a gazembert, — felelem és próbálom lecsókolni könnyeit. — Csak áruuld el nekem, hogy kiről van szó.

— Nem ölheted meg mindegyiket. Alec ötvenezerral tartozik a maffiának és megölik, ha nem fizet év vége előtt és utánam jönnek, ha megtudják, hogy szeretők vagyunk.

Megmondják a férjemnek és Caleb kutyák harmincadjára vet. Ez az egyetlen dolog, amit szívesen csinálna velem. Nem kell hozzá elválás, asszonytartás, csak egy szimpla betörés otthonunkba és én eltűntem. Fogadom, hogy minden nap ábrándozik korai halálomról.

— Hogyan történhetett ez? — kapkodok a szavak után és reszketni kezdek, mintha a meleg tengeri szellő jéghideg lenne.

— Alec megrögzött hazárdjátékos, — Ashley keblemre szorítja könnyáztatta arcocskáját. — Már nagyon sokszor kisegítettem, de nem tudja abbahagyni. Pénzeket kér kölcsön és velem fizetgeti ki esedékes váltóit. De még ennyi pénzzel soha nem tartozott senkinek és Caleb már gyanakszik, hogy valami nagyon, de nagyon nem stimmel énnálam.

— Miért nem mondd meg Alecnak, hogy ugorjon bele a tengerbe, vagy tűnjön el a balfenéken, akármit, csak neked hagyjon békét. — Mondom a leányomnak és rettenetesen sajnálom, hogy ennyi rengeteg pénze mellett micsoda idegromcs.

— Alec megszarolna. — Ashley vállait rázza a zokogás. — Mindent elmondana Calebnek rólunk, hogy a gyermekek nem tőle vannak és hogy ő egy felszarvazott férj. Vér folya, édesapám, az én vérem ömlene ki a padlóra.

— Oh, drága kis aranyom, — simogatom a haját és szívemhez szorítom a fejét. Pontosan így sírt kisleány korában, amikor kedvenc nyuszija meghalt. Az apró kis fehér állatkát kieresztettük a zöld füre és elfelejtettük, hogy előző nap szórtuk le a műtrágyát. Micsoda egy keserves bánat volt az akkor. Jött fel a lépcsőn, hogy segítsen rajta és a halott kis rágcsálót tartva a kezében keservesen zokogott. Most is ugyanazt érzem, Ashley egy kis leányka és könnyítenem kell fájdalmán.

— Ashley, — tartom az állát két ujjammal és belenézek a szemébe. — Ígérem, hogy kezedbe teszem az ötvenet Thanksgiving és Karácsony között. A holdat lehozom neked egy ezüst tányéron, csak kérlek, nagyon kérlek, ne sírj és minden rendben lesz.

— Papa, — gombócba gömbölyíti ökleit és szétmáztatja a fekete szemfestéket az arcán, de a szemei felvillannak, mint két szupernóva üstökös. Bízok bennem, én vagyok az apucija és a megváltója, talán nem egészen egy istenség, de nagyon közel hozzá. Karjait a nyakamba fonja és hangosan szipákol. — Papa, — ismétli. — Mi nem ünnepeljük a karácsonyt.

— Hanukkah, — bólíntok, — akkor legyen belőle Hanukkah.

—

Két hét elmúltával ismét találkozunk. Yom Kipur elmúlt; Caleb visszatért Wall Street-i iroda fészkébe, ahol valószínűleg dugogatja valamelyik dagadt és pulykatermészetű titkárnőjét, Michellét vagy Charlottet, de kit érdekel, többszörös piramiscsalásaikon rengeteg pénz csinálnak.

Ashley hazament Park Avenue-i kéglijükbe, a lakás átépítését befejezték és a vállalkozók esdekelnek a pénzükért, minden vissza a rendes kerékvágásba, olyannyira jól és rendesen, amennyire az csak lehet.

Várom Ashley-t a Starbucks kávéház luxus módon berendezett társalgójában az East 86th utcában. Kényelmesen elnyúlva az egyik plüss fotelből nézem, ahogy besasszézik az ajtón. Fekete selyemruhát visel. Csipkével a tetején és fodrokkal az alján, hozzá egy tüllfátylat és sötét napszemüveget. Mata Hari ördögi ikertestvére, gondolom, nagyon jó az álcázás, kivéve kilóg, mint a lóláb az egyszeri köpönyeg alól.

Lehanyatlík a mellettem lévő párnázott székre, retiküljét leteszi közénk a koktél asztalra és belenyúl.

— Kérlek, drágaságom, — fogom meg a kezét. — Ne tedd, ne kavarodj bele.

Leveszi a napszemüveget és rám mered. — Már nyakig benne vagyok, — mondja. — Gyűlölöm Beatricét. Az a ringyó mindennek az oka. Azt hiszed, hogy nekem tetszik, hogy Caleb minden este mocskol téged. A föld legaljább koldus söpredékének nevez, egy eszetlen pulyka kappannak, aki eltűri, hogy elvált felesége tartsa a kezében teljes vagyonát. Caleb azt állítja, hogy én beörökölttem a génjeidet és továbbadtam a fiainak. — Itt Ashley gúnyosan körbeforgatja a szemét és hozzáteszi. — Nagyon aggódik, hogy azok is olyan balekok lesznek, mint te.

— Nem vagyok balek, — tiltakozom.

— Akkor vedd el a pénzt, — Ashley áttol egy vastag borítékot az én oldalamra. — És tedd meg, amit tenned kell.

Elveszem és elválunk. Ashley hirtelen és nagy sietséggel, sokan felfigyelnek rá és én lassan, nem törődve az idővel és lezseren, befejezve a kávémat, amiért két dollárt és aprópénzt fizettem.

Egy véget nem érni tűnő utazás után a Woodlawn vonalon és a hosszú séta után a magasba emelt állomástól az albérlők házáig, ahol lakom, megérkezem haza, felmegyek a padlástérbe és bekopogok Natasa ajtaján.

— Egy perc, — kiált ki és mozgást hallok, lihegéseket és puffanásokat, elfojtott nyögéseket és könnyed lábak ritmikus toppanásait. Hamarosan jön az ajtóhoz és szélesre tárja. Fehér tornadressz van rajta és balett cipők, lábujjhegyen áll és legalább egy fejjel magasabb, mint én. Majd előrehajol, derékből, egyenesen csontos csípejéből, és kecses kezének szélesen seprő mozdulatával behív.

— Elhoztad a húszat? — kérdezi, miután az ajtó bezáródik mögöttünk.

Körülnézek. Terjedelmes szobában vagyok közvetlen a tető alatt. Egyszemélyes ágy és egy kicsiny asztalka beszorítva az egyik távoli sarokba, az ágy fejénél rézcsövekből összeállított fejtámasz és egy állólámpa beszorulva a lefele ereszkedő manzárd tető belső oldalához.

Egy szekrény áll közel a falhoz a szoba másikoldalán és a kettő között semmi, kivéve a kopott parketta padló és egy földtől mennyezetig érő csipkésre törött szélű tükör. Két tetőablakon keresztül bőséges napfény özönlik be és én, mint egy vaksi denevér pislogok közellátóan. Natasa egy hevenyészett táncstúdióban lakik.

Takaratlan tetőgerendák látszanak a fejem felett és a szigetelőlemezek közvetlen a két gerenda közötti furnérlemezhez vannak szegelve. Ez lenne az otthona egy hölgynek, akinek hivatásos bérnyílkosokkal van nexusa.

Mit keresek itt? Kérem magamat. Ez lenne a soha nem visszatérés pontja a pokolhoz vezető életösvényemen?

— Nem, — rázom a fejemet. A leányomtól kapott boríték a tizenöt ezerrel biztos helyre van dugva ingem alatt az övembe. — Nincs hozzáférésem ekkora összeghez, hacsak nem rabolok ki egy bankot.

Natasa megrántja a vállát. — És én belátom, hogy ebben a szakmában nem vagy valami jártas. — Mondja leereszkedő mosollyal a szája sarkában, ami pontosan feltárja előttem a fájdalmas lényegét, hogy gyávaságommal mekkora csalódást okoztam neki.

Kifele hátrálva, mint a mesebeli rák, Natasa felé biccentek egy belegyező bólintást. Fontosabb dolgaik is vannak. Számot kell vetnem gyötrelmes múltammal és le kell írnom szomorú életem fájdalmas következő fejezetét.

Natasa utánam szól. — Semmi sietség, Zoltán. Dolgozz rajta, amennyire hosszan csak kell. Az ajánlat áll. Ha készen vagy, tudod, hogy hol találsz.

— Tuti az ügy, — motyogom. — Csak várj drága vaníliabab hüvelyem, csak várd meg, amíg elhatározom, hogy mit teszek veled.

Tizenharmadik Fejezet

— Ahogy ígértem, — Zoltán mondta Dórának. — Elveszlek feleségül.

Dóra bólintott, tele reménykedéssel és gondolta: Egy megállapodás az megállapodás, de kérem, őrizzük meg a formalitásnak legalább a nyomait. Tudta, hogy semmi szükség, hogy Zoltán megkérje apjától leányának a kezét, egy örökös kocsmatöltelektől. De mi értelme lenne férjhez menni, ha nem tudja beleverni Zoltán apjának az orrát és nem tud dicsekedni vele munkatársainak.

— Minél hamarabb, annál jobb, — Zoltán folytatta. — Még ma megszerzem a házassági engedélyt a Városi Tanács Házasságkötési osztályától.

— Helyes, — a leány felelte és karját belefonta Zoltán karjába, ahogy a Rákóczy út széles járdáján sétáltak a 37-es villamos végállomása felé.

Zoltán nem felelt. Következő mondatán gondolkodott. Hogyan vezesse be ravasz cselszövésének legfontosabb lényegét?

— Néhány évre még el kellene halasztanunk az első gyermek jövetelét. — Jelentette ki végül kissé reszkető hangon és szinte orra esett az eléje gurult üres borosüvegen, ami egy oldalzugból került elő, ahol egy elkeseredett férj hagyta, aki a szeszes italok mértéktelen fogyasztásában találta életének vigaszát és egyetlen értelmét. Jelenleg odahaza, kialudva kötekedő delíriumát, ami magába foglalta a feleségével való vitát, az asszony késsel való fenyegetését, és részeg hetvenkedésben megpróbált megerőszakolását, amire az asszony a nehéz öntöttvas serpenyővel fejbe vágta és a férje csendes lett, mint valami alvó bőregér.

— A mi társadalmunkban senki nem alszik az utcán, — harsogta a kormány feje naponta a rádión. — A mi szocialista társadalmunk nem engedi meg, hogy valakit is kidobjanak otthonából, ha lakhelye állandóra van bejelentve a rendőrségen. Mi törődünk az emberekkel, nem úgy, mint azok a gonosz kapitalisták a tőlünk nyugatra fekvő országokban.

Természetesen emberek, akik halálosan gyűlölték egymást rá lettek kényszerítve, hogy együtt éljenek, még akkor is, ha kegyetlen és embertelen bánásmód miatt a törvény szerint hivatalosan elváltak. Nem volt semmi hely ahova a bűnös vagy a sértett fél mehetett volna. Vészes lakáshiány volt. És kinek a hibájából? Minden bizonytalanság nem a kommunistákéból.

— Meg kellene, hogy engedjük, hogy a KISZ szervezze meg esküvőnket. — Mondta Dóra, lépéseit Zoltánéhoz igazítva. — Vivien az iroda KISZ titkárnője már fel is ajánlotta, hogy megszervezi. Vivien olyan kedves és respektál mind a kettőnket. — Egy mérnök és egy proletár lány Kőbányáról, — hogy idézzem szavait. — Egy KISZ szervezte esküvő méltóan jellemezné új társadalmunk haladó jellegét.

Zoltán elutasította Vivien udvarias javaslatát. Egyszerű és gyors esküvőhöz ragaszkodott, amit az egyik házasságkötő irodában tartanak meg. Egy órával az esküvő előtt Zoltán felhívta édesanyját a munkahelyén.

— Anyu, — mondta neki ijedt hangon. — Egy óra múlva esküszöm az Ötödik Kerületi Házasságkötő teremben. Volna kedved eljönni

— Micsoda! — a megdöbbsent matróna kapkodott a levegőért. — Ezt nem mondhatod komolyan. Nyugtass meg, hogy viccelsz. Semmi körülmények között, se én se apád nem fogjuk méltatni arra azt a családot, hogy megjelenjünk.

— Anyám, — Zoltán könyörgött. — kérlek, érts meg.

— Nincs semmi, amit meg kellene értenem. — az anya hangja élesen felcsattant. — Fiam, te becsületszavadra megígérted, hogy nem veszed el feleségül Dórát. Azt hittem, hogy szakítottál vele. De tévedtem. Az anekdotabeli cigarettaszünet véget ért. Itt az ideje, hogy lesüllyedj a pócegödör mélyébe.

A ceremónia alatt, elviselve az eseményt anyja jóváhagyása nélkül, Zoltán úgy érezte, mintha az akasztófára vinnék, vagy ki lenne láncolva a pellengérre.

Jadwiga, Dóra édesanyja hatalmas főzést csapott le a lakásában. Komoly mennyiségű marhahúst sütött ki, tört burgonyával és nyolc liter olcsó bort vett hozzá. Elegendő étel és ital volt mindenkinek, még az elkerülhetetlen, de nem kívánatos vendégeknek is, mint Miklósnak és Ferinek, Dóra alkoholistá apjának és iszákos testvérébátyjának. Kizárólag egy családi ügy, a jóllakott és kellemesen ittas vendégek vacsora után udvariasan felszívódtak és magára hagyták Zoltánt és Dórát a kicsiny hálófülkében, ami az új házasság kizárólagos használatára lett fenntartva.

Kivéve Angélát, Dóra hasonló korú csinos kis szomszédnőjét, aki ragaszkodott, hogy csatlakozzon hozzájuk, mintha váratlanul szerelembe esett volna a vőlegénnyel. Minden valószínűség szerint, Angéla szívesen helyettesítette volna a mennyasszonyt, a nászágynál kétségen kívül, ha a szükség úgy hozta volna, és az úgy is tűnt, mert Dóra hangulata határozottan elromlott.

Szerencsére a két fiatal nő közötti vetélkedés azt az eredményt hozta, hogy Zoltán egyedül aludt a nászéjszakáján. Nem előnytelen, Zoltán integritásának láthatatlan védelmezője, Ildikónak szempontjából.

Másnap korán reggel, egy vidám és napos kora márciusi vasárnapon, Zoltán Dóra jóváhagyásával és bátorításával hazament a szüleihez, hogy elhozza néhány ottmaradt dolgát és emléktárgyait.

Édesanyja nyitott ajtót. — Mit akarsz itt? — fogadta a fiát kemény hangon és méregette eltelve. — Azt hittem, hogy elvetted feleségül életednek szerelmét.

— Nem szeretem Dórát.

— Akkor miért vetted el feleségül?

— Anyám, ezt még egyelőre nem mondhatom meg.

— Idióta, — az anya felelte, de félreállt és szélesre nyitotta az ajtót. — Gyere be, ha nagyon akarsz. Szedd össze a dolgaidat és siess vissza hozzá.

Ahogy Zoltán szedegette össze ruháit és könyveit egy bőröndbe testvərbátyja és húga jöttek be a szobába. Mind a kettő ledobta magát egy fotelba melléje és sajnálkozó mosollyal az arcukon nézegették, hogy mit csinál.

— Remélem, hogy véglegesen kiköltözl, — Luisa, fiatalabb nővére kezdte. — Szükségünk van a helyre és az ágyadban a vőlegényem, Mohamed fog aludni, ha nálunk akar maradni éjszakára.

— Ügyes húzás, brüder, — bátyja Gusztáv jelentette ki fennhéjázóan. — Feltehetően az eszéért vetted el, mert semmi esetre sem a pénzéért vagy a kinézetéért.

Kőbánya fele visszamenőben a késői vasárnap délután elborult és havazást ígérve fenyegetően baljósultura vált. Zoltán teljesen egyedül érezte magát, elhagyatva és elkülönítve a saját cselekedetei végett, először az életében, de nem utoljára. Saját gyengeségének esett áldozatul, melléfogásainak, engedékenységeinek, gerinctelen passióhajhászásainak és szalmazalángként fellobbant vágyainak és előrelátásának teljes hiánya és határozatlansága gonosz bosszúval a hátába került és jókora darabot harapott ki feneke húsából.

Egyedül sajátmagára szorulva, és a maga képességeire hagyatva, hogy védelmezze magát, teljesen elhidegítette magától a családját és törvény szerint hozzá kötötte magát egy nőhöz, akinek a családját mélységesen megvetette, és máshol nem volt aludni, mint annak ágyában.

Visszament Dóra lakásába, lefeküdt melléje, de rövid házasság alatt most már másodszor nem volt hangulata, hogy szerelmeskedjen újdonsült arájával.

—

Hétfő reggel, az első kávézási szünet alatt, Ildikó Zoltánra emelte égszínkéék szemeit és angyalok ártatlanságával a hangjában kérdezte.

— Na, hogy ment a dolog?

Zoltán enervált szomorú kézlegyintéssel ütötte el a kérdést.

— Ne is kérdezd, rettenetesen. Minta dupla szülőgyilkosságot követtem volna el.

— Ne félj, — Ildikó gyengéden megérintette Zoltán karját. — Szüleid majd megbékülnek, ha látják a végeredményt. Menj el az utazási irodához, iratkozz fel az utazásra és kérelmezz egy kiutazási vizát Olaszországba. Sok dolgod kell még elintézned és légy nagyon óvatos. Ne engedd, hogy bárki is gyanítsa, hogy mit tervezel. Ha a legkisebb a leghalkabb suttogásokból Dóra fülébe kerül, neked véged. Csonttá és bőrré fogyott rab leszel a rácsoszott karcserben, amit külön a disszidensek részére tart fent a párt.

— Köszönöm, — Zoltán mosolygott a leányra. — Te vagy lelkem legvarázslatosabb vigasza. Szavaid erőt adnak, hogy kibírjam a megpróbáltatásokat és túléljem ezt a borzalmat.

— Mi lesz a magzattal Dóra méhében? — Ildikó összehúzta a szemöldökét. — Készen állsz arra, hogy betartasd vele az alku ráeső felét?

— Megígérte, — Zoltán előrehajolt és Ildikó fülébe súgott. — Még a héten el fog menni egy nőgyógyászhoz és betábláztatja vele az abortuszt.

Ildikó összerázkódott, a szó fizikai meghallása borzalmasabb volt, mint a művelet említésének eddigi kerülgetése és a hasonlatok és a célzások alatti eddigi takargatása. Tudta, hogy mit javasolt és mire akarja rávenni Zoltánt. De a saját érdekét kellett, hogy maga előtt tartsa, saját gyermekeinek a jobb jövőjét, amiket majd a világra fog hozni.

Meg lesz büntetve önző önszolgálatáért? Miért kell, hogy ebbe egyáltalán belekavarodjon? Miért nem tesz túl Zoltánon és hagyja, hogy a fiú egye meg, amit főzött.

Később nem lesz idő megbánásokra. Ha eljön a végítélet, a jutalom és a büntetés érdem szerint lesz kiosztva.

—

Zoltánnak három aláírásra volt szüksége az útleveélhez és a nyugatra szóló kimeneteli vízumhoz. Először osztályfőnökéhez ment, Hubay Rezsőhöz.

— Hubay elvtárs, — Zoltán kezdte. — Szeretnék részt venni egy Rómát és Nápolyt megtekintő társasutazáson és munkahelyi írásos javaslatot kell hozzáfűzölnöm a kérvényhez.

— Soha nem fogsz nyugatra útlevelet kapni. — Hubay rosszállóan meredt a fiatal mérnökre. — Katonaköteles fiatalembereknek a törvény tiltja a kommunista blokk elhagyását.

— Tudom, Hubay elvtárs. — Zoltán pislogott tisztelettudóan. — De azért, hadd próbáljam meg.

— Írd meg saját magad és gépeltesd le. Utána hozd ide és majd megnézem. — Hubay rázta a fejét és kezének türelmetlen intésével útjára küldte a kérelmezőt.

Zoltán megfogalmazta a lehető legkedvezőbb, legdicsérőbb káderlevelet saját magáról és kívárta az alkalmas pillanatot, hogy odaadhassa Hubaynak. Szombat délben, talán fél órával délidő előtt látta, hogy Ágnes, Hubay irodán belüli barátnője bent ül főnöke szobájában és finom kis ökleivel dörzsölgeti könnyes szemeit. Hubay zsebkendőt ajánlott a fiatal hölgynek, erre Zoltán belépett a szobába és a két oldal hosszú dokumentumot a szerelmes férfi orra alá dugta.

Balkezét használva Hubay a zsebkendővel gyengéden letörölte Ágnes szeme sarkából a könnyeket, mialatt jobbával alákanyarintotta a nevét a papirosra, amit elolvasásra sem méltatott.

Egy aláírás megszerezve, kettő még hátra, Zoltán lesietett a személyzeti osztály vezetőjének, Stromfeld elvtársnak az irodájába. Stromfeld faragatlan bunkó hírében állt. Arcán veresen virágoztak a kifakadt hajszálerek és lila orra felettébb dagadozott, mivel erősen szerette az itókát. Főleg a nehéz pálinkákat, és délre már el is fogyasztotta félüvegnyi, hazai készítményű szocialista konyakadagját. Ez minden szombatra kötelezően kijárt neki, hogy méltóan üdvözlje a hét eleje óta várt hétvége megérkezését.

A boldogságos delírium tremens határán lebegve, Stromfeldnek fogalma sem volt, hogy mit ír alá. Hubay aláírását látta a kérvényen a magáé fölött és gyorsan, mialatt teli

konyakos poharáért nyúlt alákanyarintotta a nevét, ami leginkább holmi macskakaparáásra emlékeztetett.

Kettő megszerezve, már csak egy maradt, Zoltán kettesével szedte felfele a lépcsőket a harmadik emeletre, ahol Forgó elvtársnak, a vállalat igazgatójának magánbirodalma terjeszkedett.

A titkárnő beengedte, hiszen már két aláírás volt a kérvényen, az igazgatóhoz, aki mint mindig most is józan volt és képes volt értelmes kérdéseket feltenni.

— Nős vagy, fiam?

— Igen, igazgató elvtárs, nős vagyok.

— Együtt tervezed ezt az utat a feleségeddel?

— Igen, uram, együtt.

Hoppá, a régimódi titulus alapvető hiba, Freudi megbotlása volt a nyelvnek, de Forgó nem vette észre.

— Soha nem fogják engedélyezni. — Az igazgató rosszállóan rázta a fejét. —

Feleslegesen vesztegeted az idődet. Fiatal házások, akik ilyen utakra mennek, mind hazaáruló patkányokká válnak odakint, akik hajlandók eladni a hazájukat az ellenségnek.

— Én nem vagyok azok közül való. — Zoltán felelte kissé hebegve és szerette volna kettőbe harapni a nyelvét. Miért kellett egyes számot használnia a többes helyett? Oh, drága fent való, ez nem fogja aláírni.

De Forgó aláírta. Gondolatban már ő is valahol kint volt a hegyekben, a párt elitjének tagjaival mulatozni egy kies vadászházban. Ez a Kovács és felesége, akárki is legyen is, számította logikusan, úgysem fog kiutazási vízumot kapni nyugatra. Ebben biztos lehetett.

A három aláírás megszerzése után Zoltán azonnal beadta útlevelekérelmét a Belügyminisztériumhoz és megkezdte a várakozást. Hat hete volt, hogy tűkön ülve várjon, amíg megkapja az igenlő vagy tagadó választ.

—

Dóra elment a nőgyógyászhoz. A következő héten levett egy napot a munkából és három héttel később megmutatta Zoltánnak bugyija közepét.

— Látod, te hitetlen Tamás, — mondta Zoltánnak vádaskodó hangon. — Már meg is jött a vérzésem. Tiszta lappal kezdetjük házasságunkat. Nincs semmi szükség arra, hogy örökké morcos legyél, mint valami vaddisznó.

Zoltán nem válaszolt. Kellett volna, bármennyire is gusztustalannak látszott, hogy megízlelje a piros foltot. A folt paradicsom szószból lett odamázolva. De nem volt oka, hogy Dóráat kérdőre vonja és nem akart vele veszekedést kezdeni. Sokkal fontosabb kérdések foglalták le tudatát. Miféle kalandba is vág bele? Disszidálni akar az országból, amit alapjában véve nagyon is szeretett. Lehet, hogy nem volt feltétel nélkül örvendező barátja a kommunista rendszernek, de mit tudott a szabadvállalkozás gazdaságáról? Idehaza ingyen tanulhatott az egyetemen, ingyen mérnöki diplomát szerezhethet, jó állása volt előmeneteli lehetőségekkel, család állt mögötte, apja jól keresett, édesanyja elkényeztetve szerette, testvérei ambiciózus

egyéneknek ígérkeztek, hogy ne is említsük rengeteg ismerősét és barátját a Honvéd sportklubból és a kerületből ahol felnőtt. Megalapozott életet élhetett. Természetesen voltak problémák is, Dóra közülük a legmegoldhatatlanabb. De a megoldás abban kellett, hogy legyen, hogy megtagadja ezeréves nemzetét, eldobja magától fajtájának tradícióit és kultúráját és soha ne láthassa többet azt a földet, aminek szépségét annyira csodálta, és aminek népművészetét annyira magáénak tartotta?

Miért nem tudott kiállni magáért? És elvenni Ildikót feleségül, vagy valakit, akit a legjobbnak tartott a maga szempontjából.

Egy éjszaka, négy héttel az esküvő után, miután sikeres DDT támadást intézett a poloskák ellen, a hithű hazafiasság lenni vagy nem lenni kérdése véglegesen el lett döntve.

Feltételeken kiengedve a börtönből, miután letöltötte hároméves büntetését, Pista, Dóra garázda testvére hazatért. Hazajött, hogy együtt lakjon feleségével Micikével, aki Dóra édesanyja kicsiny lakásának másik félszobájában lakott.

Túl sokan ahhoz, hogy kényelmesen elférjenek, az egyszer biztos.

Valóban, Pista, szintén egy megrögzött alkoholista, kivéve nem a csendes fajtából, rászokott arra, hogy késő éjszaka járjon haza és akkora lármát csapott, hogy a zaj nem engedte Zoltánt aludni és megzavarta éjszakai nyugalma. Zoltánnak másnap korán kellett felkelnie és elegendőt kellett aludnia, hogy el tudja látni kipihent agyműködést igénylő mérnöki munkáját.

Az egyik ilyen alkalommal Zoltán kikelt az egyszemélyes ágyból, amit fejtől-lábtól alvó elrendezésben megosztott Dórával és kiment a közös szobába. A szoba közepén, a teljes intenzitással égő lámpák fényében, ott találta Pistát, aki tökéletesen be volt rúgva és nagy handabandázással fennhangon ordítva énekelt.

— Fogd egy kicsit halkabbra, — mondta neki Zoltán udvariasan. — Holnap reggel korán kell kelnem.

— Ki vagy te, hogy így mersz beszélni velem? — Zoltán megkapta a választ, ahogy Pista kifeszítette felfuvalkodott csirkemellét és szembeállt vele.

— Nekem állásom van, — Zoltán érezte, hogy gyomrából feltör a veszélyes düh. — Nem, mint neked, aki addig alszik reggel, ameddig akar.

— Te szemétláda madárijesztő, — Pista ordította. — Fogd be a pofádat és mássz vissza a lukadba. Te nem vagy ennek a családnak a tagja. Nem vagy férfi, még egy pohár bort sem vagy hajlandó meginni velünk.

— Nem iszom börtöntöltelékkel, — Zoltán arca kiveresedett. A felgyülemlett keserűség és méreg, amit két hónapja el kellett viselnie kitört belőle és többé nem tudta megválogatni szavait.

Pista kést rántott és Zoltán torkához tartotta. — Kit hívsz te börtöntölteléknek, te szemétláda. Kivágom azt a rohadt torkodat.

Zoltán állta a sarat. Egy fejjel magasabb volt Pistánál, aki tántorgó részegként alig állt a lábán és semmi reflexe nem volt. Ha verekedésre kerül a sor, egyet legyint, és a kés kirepül Pista kezéből.

Dóra kiugrott a hálósobából és a két férfi közé ékelte magát. — Hagyd abba, Pista. — kiáltotta. — Az Isten szerelmére, hagyd békén a férjemnek. — majd Zoltán felé fordult és éles hangon ráparancsolt. — Te meg, te bajkeverő, menj vissza az ágyba.

Másnap, munka után Zoltán előbb ért haza, mint Dóra és nekiállt pakolni. Kihúzta a bőröndjét az ágy alól és sietve kezdte beledobálni a dolgait. Majd felvette télikabátját, bár balzsamosan meleg huszonhárom fok volt odakint, de máshová nem tudta tenni a nehéz ruhadarabot. Ahogy kijött Dóra szobájából a konyha-nappali szoba közepén szembefutott Jadwigával.

Az öregasszony eléje lépett, elállta az útját és kihívó hangon kérdezte.

— Mit gondolsz, hogy hova igyekszel?

— Kiköltözöm.

— Mi lesz Dórával?

— Itt hagyom.

— Azt hittem, hogy szereted.

— Nem szeretem többé.

Jadwiga mind két kezével egyszerre mellbe lökte Zoltánt és teli torokból felsikított.

— Azonnal leteszed a dolgaid. Nem fogod a lányomat elhagyni. Túl sok munkát tettem bele abba a gyerekbe és te nem fogod tönkretenni. Se nem így és se nem úgy, semmiképpen sem.

Hogy elhárítsa Jadwiga hadonászó kezeit Zoltán ösztönös mozdulattal lekevert a kilencven kilós öreg néembernek egy nyaklevest. Az elvesztette az egyensúlyát, bukácsolni kezdett és hátrafele tántorogva a fenekére esett az átellenes sarokban. Ebben a pillanatban, mialatt Miklós, az apa és a férj kővé meredt arccal nézte a kibontakozó összecsapást és egy szót sem szólt felesége védelmében, Dóra szaladt fel a lépcsőn és belépett a szobába. Meglátva az anyját meglepődött arccal a földön üldögelni, azonnal és helyesen felmérte a helyzetet és megfordult és eltűnt.

Zoltán leporolta a kabátját és másodszor is megpróbált kimenni a lakásból. Az ajtóig sem jutott el. Dóra visszatért egy rendőrrel és rámutatott Zoltánra.

— Ez itt, — lökte gyűlölködő bosszúval teli szavait férje felé. — Verekszik és üti az embereket, és még csak állandó bejelentője sincs itt.

Pokoli zűrzavar tört ki.

— Ez a hímrinyó megütötte a feleségemet, — Miklós kiabálta, — megfenyegette a fiamat és engem is meg akart ütni.

Jadwiga is feltápáskodott és nekiállt teli tüdőből sikítani. — Itt akarja hagyni a lányomat és én nem fogom engedni.

Dóra is ordított. — Tartóztassa le család ellen elkövetett garázdaságért.

Egyedül Zoltán maradt nyugodt. Letette a bőröndjét, leeresztette a karjait és megvonta a vállát. Tisztelte a törvényt és annak képviselőit, és máskülönben is, a helyzet kulcsa nem az ő kezében volt.

A semleges oldalon lévén, az idős rendőr bölcsen felmérte a helyzetet. Nagyon jól ismerte ezt a családot, semmi más csak verekedések és feljelentések. Három évvel ezelőtt személyesen tartóztatta le a fiútestvért, Istvánt és jól emlékezett dühödt szitkozódásaira, ahogy

rátette a bilincseket. Ezzel ellentétben most itt, ez a fiatalember nyugodtnak látszott, az egyetlen biztos pontnak a viharos tengeren. Megnyerte a szimpátiáját, de munkáját el kellett végezze az előírások szerint.

— Mutassa a személyi igazolványát. — követelte kemény hangon és rámutatott Zoltánra.

Zoltán benyúlt a hátsó zsebébe és kihúzta a kis piros könyvecskét. Odaadta a rendőrnek és nyugodtan várt. A többiek tovább ordítottak. A rendőr feléjük fordult és rövid, de kétséget nem hagyó hangon rájuk förmedt.

— Maradjanak csöndben, vagy mindegyiküket letartóztatom rendbontásért.

Majd komótosan kinyitotta személyi igazolványt és megnézte az oldalt, ahol a munkahelyek vannak beleírva. — Állandó munkahelye van, — konstátálta és fordított a következő oldalra. — Mérnöki diploma és belvárosi állandó lakhely. Hm, — köszörülte meg a torkát, — ez az ember semmi esetre sem tartozik ide. — Majd a megvádolthoz fordult és mereven ránézett.

— Mi folyik itt? — kérdezte szigorúan.

— El akarok menni és nem hagynak. — Zoltán felelte halkan és lesütötte a szemét.

— Jöjjön velem, — a törvény embere az ajtó felé intett a fejével. — Majd én kivezetem.

Az összes többi egyszerre ordított. — Tartóztassa le ezt a csavargót. Mindenkit fenyeget és verekszik.

— Hallgassanak. — A rendőrbiztos gyilkos pillantást vetett feléjük és megfogta az oldalán lógó bikacsöket. — És közelebb ne jöjjenek.

A lépcsőházban lefele menet a rendőr Zoltánhoz fordult és a szemébe nézett.

— Fiatalember, van hova mennie? — kérdezte.

— Igen, a szüleimhez. — Zoltán szipogott és törölgetni kezdte a szemét.

— Autóbusszal oda tud menni?

— Oda, — Zoltán bólintott és elfordította a fejét, hogy a rendőr ne lássa a könnyeit.

A buszmegállóban, még száz méterre sem a lakóépülettől, ahol Dóra lakása volt, az idős rendőr atyai hangon még egyszer figyelmeztette Zoltánt. — Fiatalember, máskor nézze meg, hogy miféle családba nősz be.

—

Szülei lakásánál Zoltán becsöngetett és várt. A pólóing felett a télikabát lazán át volt átvetve a vállán és ütött-kopott bőröndjéből kilógtak mosatlan alsóneműi. Fésületlen hajával és széjjelmaszatolt könnyeivel az arcán nagyon szánalmasan nézhetett ki.

Húga, Luisa nyitott ajtót. — Te mit keresel is? — kérdezte és szeme kerekre nyílt és álla leesett. — Csak nem akarsz visszaköltözni? Vagy igen?

— Állj félre. — Zoltán felelte, önbizalmát némileg összeszedve. — Itt lakom. Állandó lakóhelyem ezen a címen van bejelentve. Éppen annyi jogom van itt lenni, mint neked.

— Luisa, — Zoltán hallotta apjának a hangját a lakás belsejéből. Engedd be. Mondja csak el, hogy mi történt. Hadd röhögjünk egy jót.

Passzív–agresszív nőtestvérét félretolva Zoltán benyomakodott az előszobába. Télikabátját felakasztotta a fogasra, bement a nagyszobába és bőröndjét ledobta egy díványra. A fizikai tehertől való megszabadulás, mintha valami szellemi ballasztól könnyebbült volna meg, ami eddig vészesen nyomta az öntudatát megnyugtatta és leült.

— Kaphatok egy sört. — kezdte és ránézett anyjára, aki, akár csak a többiek leereszkedő kíváncsisággal szemlélgette.

Bátyja, a fiatalabbik Gusztáv hozott egy sört a jégszekrényből és odanyújtotta Zoltánnak. — Úgy látom, — zúdította öccsére a hidegzuhanyt vödörszám. — Hogy Kőbányán kikoptattad a vendégszeretetet. Nem mondom, megpróbáltad, nem hagyhattál ki egy ilyen egyszer az életben adódó alkalmat. Hogy van feleségednek az a csatornatisztító apja? Feltételezem, hogy örök barátságot kötöttél vele.

— Fiam, — apja, az idősebb Gusztáv szemüvege felett fia felé lesett és egy borítékot lebegtetett. — Kaptál valami értesítést az Ifjúsági Expressz Utazási Irodától. Nem voltál itt és kinyitottam. Valami Róma és Nápoly közötti útról magyaráznak.

— Add ide. — Zoltán a levél után kapott és keze idegesen remegett.

Az apa nem engedte ki kezéből a borítékot. Hüvelykje és mutatóujja közé szorítva megjátszott értetlenkedéssel meredt Zoltánra. — Kérdeztem Dórát, hogy mikor indultok. És tudott mit, letagadta. Talán túlságosan restellte, hogy így szórjátok a pénzt.

— Apám, — Zoltán szikrázó szemekkel nézte az apját. — Ugye viccelsz és nem mondtál Dórának semmit.

— Nem viccelek, — az apa egy pohár konyakot töltött magának és arca kőkeményre fagyott. — Ilyesmiben nem ismerek tréfát.

— Mikor mész vissza Dórához? — Luisa kérdezte, nehezen türtőztetve magát, hogy ki ne törjön belőle a csipkelődő hisztéria. — Csak nem gondolod, hogy Mohamed feladja az ágycsészét és visszaköltözik a kollégiumba.

Zoltán kirántotta apja kezéből a levelet és szemeit sietve ide-oda jártatva gyorsan elolvasta a tartalmát. Útlevél-vízum kérvényét engedélyezték és az utazási iroda kérdezte, hogy mikor tud bejönni és befizetni az utazási díjat.

Zoltán megkönnyebbülten sóhajtott és körbehordozta a tekintetét. — Még szükségem lenne egy pár hét türelemre és isten segítségével és a párt hajlandóságával egyszer és mindenkorra megszabadultok tőlem.

— Remélem, hogy ti ketten nem akartok lelépni. — az idősebb Gusztáv felcsattant. — Ez a legnagyobb aljasság lenne. A kommunisták az egész családnak nem adnának többet nyugatra kimeneteli vízumot. Többet nem tudnék elmenni a horvát tengerpartra, azokra a bridzs versenyekre, legkedvesebb hobbimra. Anyád soha nem láthatná meg Ausztriát és az Alpokat. Testvéreidből másodrendű állampolgárok lennének.

— Mohameddel való házassági engedélyemet sem adnák meg. — Luisa tette hozzá és arca vérveresre gyúlt.

— Ti mind paranoiások vagytok, — Zoltán józan esze visszatért, talán a sör adott neki némi erőt. — Nem megyek Dórával sehova. Éppen most hagytam ott véglegesen. És tudjátok

mit, ma éjszaka itt alszom a padlón és holnap keresek egy albérletet. Akárhol, bárkinél, bárhol jobb lesz, mint itt.

Tizennegyedik Fejezet

Fájdalmas múltam legutóbbi fejezete, amit olyan sietve írtam le kínzó fájdalmamban, hogy végezzek vele, mielőtt teljesen megőrülök, agyam minden energiáját teljesen leszívta. Mint egy eldobott citromhéj a szeméttartó fenekén fekszem az ágyamban és rágódom következő lépésemen.

Beatrice, nem lenne szabad, hogy akadékoskodjon, az élete függ tőle. Vajmi kevés a vesztegetni való időm, a tizenötezerrel nem fogok messzire jutni. Be kell vetnem rábeszélőképességemet, mint egy kígyó-olaj eladó ügynök valahol Appalachia elmaradott rengetegében.

Ahogy a válás törvényerőre emelkedett, Beatrice ötödike és az én legelsőm, ha nem számítom bele azt, amit távollétemben jelentettek be, Beatrice azonnal a nyugati partvidékre költözött. Luxus panorámalakást bérelt San Francisco belvárosának Pacific Heights kerületében.

Háromezer mértföldre tölem, nagyon messzi távolság egy szerencsétlennek, akinek kevés a költségvetése. Nincs hitelkártyám, ami nélkül sem repülőjegyet nem tudok venni és kocsit sem tudok bérelni. Nem legálisan, eszedbe ne jusson, de tudnék kölcsönözni valakitől, aki semmit nem tud szándékaimról. Van itt egy kis parkoló hely, három sarokra tőlem a Parkside Place utcában. Riasztó nincs, se éjjeli őr, pusztán csak a lakatot kell valahogy levarázsolnom a rozoga kovácsoltvas kapuról.

Ismerek valakit, aki ott tartja a kocsiját. Egy fiatal mérnök, egykori beosztottam. Magam tanítottam be az akadékoskodó latort. Most Algériában van valami kőolajvezeték építkezésen. Nem fogja észrevenni, ha egy országot átszelő túrára kölcsönveszem a kocsiját. Az idióta, mindig tartott egy tartalékkulcsot az utas-oldal szőnyege alatt. A megrögzött szokások embere, most is így kell, hogy csinálja.

Nincs nálam a regisztráció és hajtási engedélyem már régen lejárt, de apró nehézségek nem fognak megállítani. Betartom a közlekedési szabályokat, végeredményben törvénytisztelő állampolgár vagyok.

Ruhaakasztót nem használhatok, legtöbb zár az erőltetés ellenállására van tervezve. Az egyik bérletől elcsenek egy automobil visszatulajdonítási szerszámkészletet, egy vaséket, plastik benyomót, dróthorgokat és kétoldalú tolvajkulcsot. Szerszámaikat visszaadom neki, ha végeztem; semmi ok, hogy tudassam vele, hogy mit csinálok.

Egy óra múlva siker koronázza erőfeszítéseimet, oda és vissza a kis parkolóból, és megvannak a kerekek, amikre szükségem van.

Öt nappal később gurulok át a San Franciscoi Oakland Bay hídon. Hamarosan szemtől szembe fogok találkozni Beatricével. Nem várja jöttemet; minden bizonnyal inkább Royt várja, az izomember gigolót.

Sajnálom, hogy csalódás kell okoznom neki. Senkinek sem szeretek csalódást okozni. Rettegem a pillanatot, amikor emberek csalódnak bennem és utálni kezdenek.

De ott egye meg a fenyő, nyugtatom magamat, Beatrice amúgy is utál.

Elhajtok az épület mellett a Sacramento Streeten, ahol utolsó ismert címe volt, és látom a dagadt ajtónállót, aki teljesen nevetséges egyenruhájában ott lézeng előtte. A bejárati portico alatt áll és ide-oda néz, mintha semmi jobb dolga nem lenne.

Nem fogok tudni elmenni mellette észrevétlenül. Körülnézek, semmi, kivéve egy eldugott falitábla a kapu alatt. *Ez az épület nincs földrengés biztosra építve.* Ide veszélyes bemenni, tépelődöm egy másodpercre, majd vállat vonok. Az élet kockázatokkal jár; a lét tele van bizonytalanságokkal.

Az eszemet, az utolsó megmaradt és egyetlen dolgot, amiben megbízhatok, egy kicsit jobban fel kell srófolnom, bármennyire is keservesen esik. Leereszkedem a dombraól és a Chinatown kínai negyedben vagyok. Leparkolom a kocsit a járdaszegély mellé, és bemegyek egy annyit-eszik-amennyi-beléfér büfébe. Éhes vagyok és sietve lenyelek egy zsírtól csöpögő hagymásfőzelék féle kínai főételt, és megfigyelem, hogy házhoz is kihordanak megrendeléseket. Látok egy orientál fullajtárt. Minden félórában rápattan a biciklijére és széjjelhord három-négy a barna zacskóba pakolt csomagot.

Tökéletes. Az alkalom éppen kellő időben prezentálja magát.

Az utca túloldalán drótnélküli elektronika üzletet látok. Fizetek a büfében, kimegyek és veszek magamnak egy olcsó, eldobható telefont. A menüről, amit magammal vittem referenciának feltelefonálom a megrendelési kasszást és megrendelek egy csomó ételt Mallon Nigel úr részére, akinek a nevét korábban kikerestem az Internet címkeresőjébe. Mallon úr Beatrice szomszédja, már fel is tárcsáztam üzenetrögzítőjét. Nem tud a telefonhoz jönni, jelezte, majd visszahív, ha alkalma lesz.

A drótnélküli elektronika üzlet mellett kis mindenféle üzlet van, indiaiak. Nagyon szorgalmas és tehetséges nép, de végtelenül rossz megfigyelők; nekik minden fehér ember egyforma. Veszek egy hamis bajuszt, egy szőke parókát és drótkeretes ablaküveg szemüveget, a Hollywoodi filmipar bőségben kirakott maradékaiból.

A közelgő alkonyatban a ferdeszemű fullajtár fiú mellé lépek és felajánlok neki egy húszdollárost.

— Ember, — mondom neki, — Kerek alkotmányod megtarthatod, arra nincs szükségem, de add ide Mallon Nigel úr zacskóját és pihenj egy keveset.

Azt hiszi, hogy ki akarom rabolni. Elsápad, és nagyon ijedtnak látszik, de a húszas az igazi és azt megérti. Ezeknek a fiatal ázsiaiaknak félelmetesen éles a felfogása.

Ujjamat a szám elé teszem és barátságosan rávigyorgok. — Tartsuk titokban a dolgot, — mondom neki. — Itt van még egy Jackson, ha nem mondod el senkinek.

A fiú okosan bólint és értelmes pofát vágva zsebre gyűri a második zöldhátút is.

—

Az ajtónálló még mindig ott van. Valami buta nótát füttyörészik és elébe lépek.

— Kézbesítés, — mondom neki végtelenül unott pofával. — Mister Mallon úrnak. Ma odahaza vacsorázik.

A kövér ajtónálló, barátságtalan fapofa arccal néz rám. Mit gondol ez a pojáca, hogy ő tojta a spanyolviaszkot? Majd ökölbe gömbölyíti a kezét és hüvelykjével a hátsó bejárat felé bök.

— Használd a cselédfelvonót, öreg csont, — vágja az arcomba utálattal. — És hagyd az ajtaja előtt a csomagot. Mallon úr még nem jött haza.

Az emeleten bedobom a csomagot, tele fenségesen illatozó ételekkel, bele a személtleajtóba. Micsoda kár, morfondírozok, de az evidenciát el kell tüntetnem.

Kezemre finom bőrkesztyűt húzok, becsöngetek Beatricéhez és várok. Csoszogást hallok és suttogást, ketten beszélnek izgatott, sietős szófoszlányokban. Fülemet az ajtó vékony lemezéhez nyomom és hallom, ki tudom silabizálni, amit mondanak.

— Ez ő kell, hogy legyen, legyél nagyon óvatos. — mondja Beatrice.

— Nyisd ki az ajtót, — feleli egy recsegő bariton. — Majd fedezlek.

Ismét Beatrice hangját hallom. — Ki az? — kérdezi.

— Madám, — mondom cérnavekony hangon. — Western Union távirathivatal.

Éneklő telegramot szeretnék kézbesíteni magának.

Az ajtó túloldalán ismét gyors suttogások, majd Beatrice beszél elfojtott hangon. — Pedro kell, hogy legyen; — mondja, — ő volt örökké ilyen tréfamester.

— Ki a pokol lehet ez a Pedro? — gondolom és beszólok. — Beatrice, nyisd ki, én vagyok, Pedro.

Az ajtó kinyílik és belépek. Az ajtó mögött egy alak állhat felhúzott pisztollyal, ez evidens és rám céloz fegyverével. Nem látom, de van egy rossz érzésem, hogy tényleg ott van.

— Te! — Beatrice azonnal felismer. — Zoltán, te mit keresel itt? Elfelejtetted, hogy ezerméteres tilalmi rendelet van ellened?

— Ne félj tőlem. — felelem. — nem azért jöttem ide, hogy ijesztgesselek. Azért jöttem, hogy a térdeimen állva könyörögjek.

Az alak előjön az ajtó mögül. Szentséges Mária a mennyekben és az összes szentek, hatalmas fickó és félmeztelen. — Royhoz van szerencsém, ugye, — pillantok rá és félreállok az útjából.

Roy vigyorog, gúnyos csillogás erős pofacsontú undorító arcán és a hangja fertelmes, mit szerethet rajta Beatrice, talán a fiatalságát, temérdek dús haját és a hatalmas fringiát, ami gatyáján átlátszódnak a lába között lengedez.

— Igen, én vagyok, — Roy bólint, — örvendek, hogy végre találkoztunk.

— Részemről is, — felelem és körülnézek. Egy alumínium aktatáskát látok és egy kis gyöngyház nyelű pisztolyt mellette, az alacsony koktél asztalon Beatricéhez közel. Pénz, az első gondolatom. Mi történik itt? Kit vártak ezek, az isten szerelmére, Pedrót Kolumbiából? Ez nem

lehet igaz. Felfogásom legalább olyan éles, mint a fiatal ázsiaiaké. Valami drog tranzakció kellős közepére sétáltam be? Végeredményben San Franciscóban vagyunk.

— Mit akarsz? — Beatrice kérdezi idegesen. — beszélj és tűnj el minél hamarabb. Semmiféle sajnálatot nem érzek irántad.

Szemre veszem. Beatrice egy időtálló szépség. Platinaszőke haja, karcsú alakja, szája élénkpirosra rúzsozva és kék szemek, még ötven évesnek sem látszik. Az anyakönyvi kivonat, ami bizonyítja, hogy hatvankettő rosszindulatú tévedés.

— Beatrice, — kezdem el könnyörgő hangon. — Ötvenezer dollárra lenne szükségem. Kérlek, adj nekem ennyit. A leányom boldogsága múlik rajta. Nem magamnak kérem, de nekem ő az életemet jelenti.

— Ashleyről beszélsz? — Beatrice mosolyog rám leereszkedően, affektáló modorától okádni tudnék.

— Igen, róla, — bólintok és könnyezni kezdek.

— Szó sem lehet róla, — Beatrice toppant és síkit. — Ashley egy ribanc. Megérdemli, akármilyen rossz is történik vele.

Előrelépek. Talán fenyegetően, de nem szándékosan. Csak akarom, hogy volt feleségem lássa a szemembe toluló könnyeket, az elkeseredett apának a könnyeit, egy tönkrement, tehetetlen ember fájdalomát.

Beatrice felrántja a karját, hogy védje magát és Roy nekem rohan. Teljes sebességgel és csupasz mellével, negyven centiméteres bicepsz van, és öklei száztonnás légkalapácsok.

Benyúlok a zsebembe, nincs bennem semmi előre megfontolt rossz szándék, csak egy másodpercnyi reakció; rugóskést tartok magamnál, váratlan veszélyekre; elvégre a Bronxban lakom. Egyenesen előre tartom, önvédelemből, nem akarok senkit sem bántani, de Roy egyenesen beleszalad. A húszcentis penge behatol szőrtelen mellkasába, kettévágja bordáit és szívéből lehasít egy jókora szeletet. A vér buzog, mint valami málnaszörpös szökőkút. Félre kell ugranom, tompa puffanást hallok a földön és Roy halott.

Beatrice visít, felkapja a pisztolyt és ő is nekem szalad. De gyorsabb vagyok és kitérek az útjából. Megbotlik és itt a lehetőség. Szinte kettéroppantva csuklóját kitépem kezéből a pisztolyt és ráfogom.

— Megállj, — kiáltom. — Önvédelemből tettem.

Kopognak az ajtón. Beatrice sóbálvánnyá mered; nem tudja, hogy mit tegyen.

— Ereszd be, — mondom neki és a pisztolyt halántékához szorítom. — Ez Pedro kell, hogy legyen, a te tartalék randevúd. Van egy érzésem, hogy nem akarod felbosszantani. Megmagyarázzuk neki Royt; csak bízz bennem és engedj beszélni.

Pedro belép az ajtón. Alacsony férfi, válláig leérő egyenes fényes fekete hajjal és egy Azték rémisten szörnyű pofájával. Nehéz iszákszák lóg a baloldalán és túlméretezett laza kabátjának jobb ujjából kivillantja géppisztolyának csövét. Gyors pillantást vett Roy véres maradványaira és fegyverének csövét mellemnek szegezi.

— Nézze, amíg, — próbálom, amilyen udvariasan csak tudom. — Ez egyáltalában nem az, aminek maga gondolja. Én a hölgy férje vagyok és a gigolója nekem támadt. A késelés tiszta reflexreakció volt a részemről.

Pedronak nincs humorérzéke, legalább is nem olyan, amelyet én is értékelhetnék. — Kösd össze a kezeit és a lábait, — mondja Beatricének. — Nem szeretem a hozzáállását.

Most már hozzáállási problémám van, gondolom, és milyen az övé, milyen hozzáállása van neki?

— Dobd el a pisztolyt, — Pedro rám mered és kattintgatja a ravaszt géppisztolyán.

Gyors vagyok, évtizedek teniszjátéka edzette reflexeimet, még visszakézből is meg tudok ütni egy százhatvan kilométeres sebességgel felém repülő labdát. Felrántom a pisztolyomat, Roy pisztolyát és csípőből tüzelek. Az első golyó Pedro lábát találja, néhány golyót ő is ereszt az irányomba, de én újra tüzelek, ezúttal a mellibe. Nem halálos, mert tovább szórja a golyókat, de fertelmesen pocskék a célzása. Egy öt éves gyerek jobban tud lőni a vízi pisztollyal. Teljesen széjjellövi Beatrice bútorát. Ha minden elmúlt és bevégeztetett, vélem, Beatrice újra kell, hogy dekoráltasson.

Harmadik golyóm megadja a kegyelemdöfést. Pedro fejébe fúródik és Pedro összecsuklik. Ő is halott, ma már a második gyilkosságom, de egész életemben is, hacsak nem számolom az abortuszokat, amikre Dórát rákényszerítettem.

Beatrice magasba emeli a kezeit. Mellei nagyok és kerekék. Nagyobbak lettek, mint amire emlékezem, szilikon betéteket csináltathatott, amióta elváltunk.

Mintha ködös felhőkben lebegnék, teljesen irracionálisan érzem magam. Fogalmam sincs, hogy mit csinálok, de nem hagyhatok egy élő tanút magam után, főleg, ha semmi hajlandóságot nem mutat, hogy ideadja az ötvenezret, amiért jöttem.

Ápolt fejcskájéhez teszem a pisztolyt és meghúzom a ravaszt. Beatrice felnyög. Apró piros kör jelenik meg ahol a golyó behatolt a fejébe és egy másik, ahol kijött, és Beatrice lerogy Roy mellé. Olyan zabálni valóan néznek ki egymás mellett, mintha együtt aludnának valami jóféle szerelmeskedés után.

Sietnem kell. Valaki kellett, hogy hallja a lövéseket. Az a pimasz ajtónálló már ki is hívhatta a rendőrséget. Gyors pillantás a táskába. Tele van százdollárosokkal. A tarisznya meg tele kiló nagyságú kokain csomagokkal. Nagyon benne vagyok a pácba, ha nem igyekezem ki innen. De hova és merre? Kopognak az ajtón és hallom a kövér ajtónálló hangját.

— Mrs. Kovács, — kérdezi. — Minden rendben van?

A sötét gyökér, gondolom, fegyveres kísérettel kellett volna, hogy feljöjjön és be kellett volna törniük az ajtót. De nem tudok agyába értelmet csöptögtetni, bármennyire önzőnek is hangzik, elsősorban a saját érdekeimet kell szemem előtt tartanom.

A pisztolyt Roy mozdulatlan teste mellett hagyom és kimászok az ablakon. Vállamon lóg a tarisznya, benne a kokain és a fém kisbőrönd és megkezdem leereszkedésem a külső tűzlépcsőn. Rendőrszirenák közelítenek, növelem a sebességet és emeletről emeletre hintázok, mint valami menekülő orángután. Ki állítaná, hogy nem a majomtól származunk?

Az utolsó lépcsőről felnézek. Az ajtónálló néz lefele, de nem lát. Visszahúzódik a lakásba; valami vagy valaki elterelhette a figyelmét. A rendőr kocsik villogó fénye egyre közelit. Duplázom sietségemet és berohanok egy sötét sikátorba. Minden út lefele vezet és gyorsaságom elképesztő. Kibukkanok egy divatos oldalutcába és lezser lassúsággal kezdek sétálni. Mint egy mindennapi öreg homokos a vadászaton, mintha céltalanul cirkálnék, hogy estére valami alkalmi barátot találjak.

Két sarokkal odább leveszem a parókát, a bajuszt és az üvegszemüveget. Mint egy vedlő kigyó eldobom a bőrömet és teljesen más ember lesz belőlem. Bedugom a tárgyakat a nadrágom zsebébe. Valahol majd félúton a Midwest vidéken megszabadulok tőlük, hazafele az én szeretett Bronx szomszédságom felé.

A kocsim ott van ahol hagytam és beindul, mint egy csodaálom. Egy percen belül hajtok az Oakland Bay hídon keresztül. A forgalmas utcaképet magam mögött hagyva és a Diablo Hills hegyvidék pislogó fényei fele tartva megbánást érzek, hogy három életet kioltottam. Egy üresfejű izomember, egy kábítószer kereskedő és egy vérszopó elvált asszony. Három értéktelen parazita, igaz, de miért nem lehet büntettemet mégsem, a társadalom javára irt cselekménynek elkönyvelni, amivel hatalmas szívességet tettem az emberiségnek? Miért érzek szimpátiát a bűnös mellett és miért nem az áldozatokért? Én voltam az eredeti áldozat. Beatrice volt az, aki betett a szegényházba. Ellopta nehezen keresett pénzem és Roy fizikai erőszakkal fenyegetett. Pedrót járulékos veszteségnek foghatnánk fel és összes akciómat indokoltnak vehetnénk. Talán meg kellene állnom az első templomnál és meg kellene gyónnom egy papnak a bűnömet. De hol kezdeném? Mi lenne az eredendő bűnöm? Hányinger kerülget, megállok, és belem tartalmát kiokádok az útpadkára. Forró láz égeti a testemet és angina fájdalomam vészesen terjed a kulcscsontom alatt, de vezetnem kell tovább. Az élet nem állhat meg. Meg kell mentenem Ashley lányomat és két fiatalabb hűgát. Vétettem ellenük, de talán két rossz egy jót csinál. Istenem, fent a mennyekben, tedd meg, hogy hazaérjek a Bronxba és ígérem, hogy jobb ember lesz belőlem.

Tizenötödik Fejezet

Bármennyire is hiányolom, nincs időm, hogy emlékirataimon dolgozzam. A következő öt napon keresztül, a radar alatt repülve és betartva a sebességkorlátozást, az úton vagyok. Szürke szalagjai a véget nem érő aszfaltnak, olcsó motelek ápolatlan kamionsofőrökkel és cinóberveres prostituáltakkal, akik emeletes cipőikben baktatnak és zajonganak egész éjszaka, látszólag semmi határa a megpróbáltatásoknak, amit el kell viselnem.

Jóval később, utamnak a vége felé áthajtok a George Washington hídon New Jersey és New York között. Keresztülhajtok a Central Parkon, leparkolok egy parkoló óra mellett a Second Avenue-n és bemegyek az első étkezdébe. Onnan, egy kirojtosodott bárszéken ülve és ujjaim között fogdosva egy dupla skót viszki étvágycsináló koktélt feltárcsázom Ashley-t.

— Ashley, drágám, — mondom neki, miután felveszi a kagylót. — Kérlek, gyere le a Stefánia bisztróba a 79th és a 80th utca között. Tudod, hogy hol van?

— Igen, apa, — vág bele a szavamba, — ismerem a helyet.

— Milyen hamar tudnál ott lenni. — kérdezem, és vibráló izgatottság hallatszik követelő hangomban.

— Milyen hamar akarod? — kérdezi. Ashley olyan csodálatosan aranyos; soha nem kívánhattam volna nálánál jobb gyermeket, egy vonzóbb és becsületesebb leányt, még ha választani is tudtam volna.

— Azonnal, ha nem hamarabb. — mondom atyai jósággal a hangomban, hogy enyhítsem követelődzésemnek élet.

Ashley megérkezik és megrendeljük az ételt. Gulyáslevest galuskával. Az illata egyszerűen csodálatos, valamilyen más, jobb világból való.

— Mi a baj, apa? — kérdezi, miután rózsás ajkaival felszürcsöli az első kanálra valót. — Beszélj.

— Idefigyelj, — mondom, — Megvan az ötvenesed. De egy szívességet kell, hogy kérjek cserébe.

Ashley szemei kerekre tágulnak. — Bármit, — mondja, — kérhetsz akármit.

— Ha bárki is kérdezi, — nézek rá kérlelően. — és ez alatt mindenkit értek. Mond nekik, hogy a te Amagansett házadnál voltam az utolsó tíz napon, barkácsoltam és javítottam, amiket kellett.

— Oki-doki, kutya-daddy, — Ashley kacag, mint egy kisleány. — Éppen ideje az ilyesminek. Elő kell készülnünk a télre és raktárba kell tennünk a nyári dolgokat. Október közepe felé járunk, mindenki a telelés gondjaival foglalkozik.

Ashley, — ismétlem. — Könyörgöm, ez nagyon fontos és esküdj meg anyád sírjára, hogy senkinek sem mondd el, hogy valójában nem voltam ott.

Elszomorodik, és merengő szemekkel néz rám. Az emlékezett rettenetes. Egy árnyék lebben át az arcán és én összerázkódom. Szeretném, ha felejtene tudnék és Ashley feledni tudna. De én nem tudok, és ő nem akar. Drága Istenem, miért is születtem erre a világra?

— Megígérem, ha ezt akarod, — mondja végül és esküre emeli két ujját, — de kérlek, nagyon kérlek. Édesanyámat hagyd ki a dolgaiból.

Váratlan szentimentalizmusa összeszövetkezik jelenlegi bajaim utáni kíváncsiságának teljes hiányával. Döbbenet csodálatba ejt, hogy hirtelen vagyonom forrása, amit oly könnyedén felajánlok neki, mennyire nem érdekli. De jobban szeretem, mint amennyi emberileg elviselhető és nem kételkedem, vagy inkább bűnös lelkiismeretem nyugtatgatását szándékozom szolgálni hallgatásommal. Nem tudom, és soha nem fogom tudni eldönteni. Főleg nem jelenlegi körülményeim között és kockázatos predesztinációm ijesztő súlya alatt.

Odaadom neki a kicsi hátizsákot a belegyömöszölt ötvenezer dollárral. Befejezzük a levest, miért menjen pocsékba; és elválunk. A pénz át lett adva; lányommal szemben érzett tartozásomnak első kicsiny részletét leróttam. Mint egy madár az ágon Ashley boldognak látszik, és én is örvendek. Nem, mint holmi madár, de mint egy büszke apa, akinek a lányát a Columbia egyetem elsőéveseinek bemutatkozó beszédére kérték fel.

Fogom a kezét és a szemébe nézek és szívem legmélyéből jövő legőszintébb tanácsomat adom neki.

— Ashley, drágám, kérlek, fizess ki a tartozást és tegyél túl azon a piócán. Ha férjed nem tud kielégíteni, próbáld meg magad csinálni. Jóval biztonságosabb, élvezetesebb és lényegesen olcsóbb.

Felcsillannak a szemei; ízetlen tréfám felengedi a feszültséget. Ashley nevet és kitáncol az ajtón.

—

Odahaza visszateszem a kocsit a parkolóba, miután színültig töltöttem a benzintankját gázolinnal, ahogy innen elvittem. A tulajdonos nem kell, hogy felmérgeződjön, legalább feltöltöttem az akkumulátort, de nem fog észrevenni semmit. Rozsdás Toyota kocsiját még el is vittem egy műhelybe a Jerome Avenue-n és a kilométerórát visszaforgattattam.

Vállamon cipelve a nehéz tarisznyát a tíz kiló tiszta kokainnal és a maradék pénzzel, a lenyűgöző mennyiségű százezer dollárral, felmegyek a szobámba és beleesek az ágyba.

Éjjel kettőkor, a legfeketébb éjszaka kellős közepén felébredek, kiosonok a házból és elgyalogolok a Woodlawn temetőig, a Hull Avenue végétől északra. A tarisznya kegyetlenül húzza a vállamat, fától fáig, utcalámpától utcalámpáig osonok és lekuporodok a szemetes kannák mögé, nem szeretném, ha valamilyen cirkáló rendőr, aki bujkáló gonosztevőket keres a sötétben, észrevenne.

A temetőn belül ismerem az utat. Nagyon sokszor voltam már itt. Zokogva és megbánva mindent már végtelen sokszor felkerestem Ildikó sírját, a mauzóleumot, amit megszentelt emlékére emeltettem.

Drága Istenem, ha lenne elegendő könnyem, hogy kisírjam a szemeimet.

Óvatosan dolgozva kilakatom síremlékének kapuját. Rémisztő csend uralkodik, és sötétség mindent elnyel, kivéve, amikor a hold előbukkan a felhőkből és bevilágít a búskomor építmény tetőablakának homályos üvegén. Ildikó békében pihen, megérintem az üveget arca felett, kissé lefogyott mióta meghalt, de még mindig csak aludni látszik és jó egészségben fog felébredni a feltámadás harsonáinak hallatára.

— Hogy vagy, egyetlenem. — mondom és letérdelek érckoporsója mellé. — Bosszúm betöltetett, a büntetés végrehajtatott, álmaid többé nem lesznek háborgatva.

Ildikó nem szól semmit, csendesen egyetért velem, halálában is éppen olyan jó természetű, mint életében volt. Leteszem a tarisznyát a padlóra, a gránit katafalk mellé, ami a mennyek felé tartja őt. Egy laza téglá van az alapzat oldalán és kiveszem. Bent mély üreg rejlik, ott tartom legszentebb kincseimet és emlékeimet, fényképeket, amikor fiatalok voltunk, egy szalagot, ami a hajában volt, amikor megismertem, egy kavicsot kedvenc Duna parti strandunkról, és egy kicsiny zacskót szülőházánk földjével. Egyenként kiszedem a kokain csomagokat és behelyezem belülről és légmentesen lezárt műanyag fóliába pakolva beteszem a pénzt is melléjük, Beatrice illegális pénzét. Ashley tizenötezerét magamnál tartom, azt még ügyesen fogom hasznosítani.

Felállok, felemelem az üvegtetőt, ami védi Ildikó arcát és megcsókolom homlokát és a fülébe suttogom.

— Bocsáss meg drágám, hogy belekavarlak ebbe, de nincs senki más, akiben megbízhatnék. Vigyázz ezekre a földi értékekre és segíts, hogy ne kerüljek bajba.

—

Másnap reggel későig alszom. Már déli tizenkettő is elmúlt, amikor kibotorkálok a konyhába, hogy kávé készítsék magamnak. Natasa is ott van, idegesnek látszik, valami történik, valami komoly baj háborgathatja.

— Hol voltál? — kérdezi kimért és vádaskodó hangon.

— Long Islandon, — felelem határozottan és kihúzó magamat.

— Beszélünk kell, — Natasa mondja élesen.

— Miről? — meredek rá.

— Gyere fel a szobámba, — Natasa óvatosan jobbra-balra néz. — Bizalmas dolog, szigorúan bizalmas.

— Megihatom egyszer a kávémat? — morgok.

— Hozd fel magaddal, — feleli türelmetlenül és megindul a lépcsőház felé.

Két perccel később ágyának a szélén ülök. Natasa a szobában lévő egyetlen széken ül, lábait keresztbe veti és jobb lábfeje centiméterekre lóg az arcomtól. Hörpintek egyet a kávémból és szemöldököm alól rálesek.

— Mi történik? — kérdezem. — Mi annyira sürgős, hogy nem lehetett még egy percet várni?

— Elsiettük a dolgot, — mondja és szája szálnalmas sírásra görbül. — Vladimir elvállalta az ügyet ingyenesen és a fia rettenetes bajba került.

— Milyen ügyet. — rázom a fejemet hitetlenkedve. — És ki ez a Vladimir. Visszahajtanád egy kicsit a szalagot és elszórákoztatnál a részletekkel?

Natasa zokogni kezd. Eltakarja az arcát és válla rázkódik. Nagyon jól csinálja, mintha tudná, hogy a női sírás a gyenge oldalam, mintha tudná, hogy ezzel áthatolhat a páncélzatomon és megsemmisítheti eltökéltségem.

— Vladimir gyerekkori ismerősöm. — Natasa nyafogósan szírog és fertelmesen kellemetlen orrhangokat ad ki. — Legszeretettebb elemi iskolai barátnőmnek a testvérbátyja.

— Időd van, — bólintok belegyezően. — Semmi sem érdekel jobban, mint egy hosszú és részletes történet. Beszélj és hallgatlak.

Natasa megcseréli keresztbevetett lábait. Próbálok nem odanézni, de az ösztönös reakció a legádázabb ellenségem. Készségesen átadom magamat, hogy elbűvölt hallgatósága legyek, bugyija színe rózsaszín, és tökéletesen illik papucsához, amin ráadásul még nyuszi fülek is ágaskodnak.

— Vladimir hivatásos diplomatának tanult. — Natasa kezdi a mesét. — Kulturális attasé lett az Egyesült Nemzetekhez delegált orosz követségen és az orosz diplomata házban lakott Riverdalen a Bronxban. Egészen a korai kilencvenes évekig, amikor Gorbacsov bukásával és Yeltsin hatalomra jutásával leépítették és visszarendelték Moszkvába.

Natasa mély lélegzetet vesz. Könnyei eltűntek. Valahonnan előszed egy lapos üveget és nagyot húz belőle. — Akarsz egy kortyot? — mered rám és picinykét csuklik. — Drága Istenem, — gondolom, — mit csinálok, ha ez itt elázik, és itt ülök az ágyán?

— Köszönöm, nem élek vele, — rázom a fejemet, — inkább Vladimir sztorijára szeretnék koncentrálni.

— Az oroszok kikísérték Vladimirt a repülőtérre, — Natasa forgatja a szemeit és kissé kaptatos hangon folytatja. — De Vladimir nem volt hajlandó felszállni a gépre. Kiment a vécére és a szellőztető csatornán keresztül kimászott. Megmenekült, de nyilvánvalóan fel kellett adnia követségi lakását. Jövedelem nélkül hamarosan kifutott a pénzből és néhány éven belül nem tudta fizetni a lakbérét. Szerencsére volt egy jó barátja Darien, Connecticut-ból, aki remek alkut ajánlott. Megengedte, hogy ingyen nála lakjon, ha segít a házát kívülről lefesteni. A festés elkészült és most a barát lakbért követel. Fenygeti, hogy kidobja, ha nem fizet.

— Kóstoljam csak meg ezt a nedűt, — nyúlok a flaska után. — Vladimir szomorú regéje teljességgel elbűvölő, de valahogy elkerül a megértés, hogy mi közöm lenne hozzá.

— Vladimirnek van egy fia, — Natasa szemlélget sértődötten, — Gregori. Gregori húsz éves és egy abszolúte tehetséges génusz.

— Na és, — felelem, a vodka égeti a szájpadról és korlátozza felfogásom. — Tehetséges fiatalok milliószámra vannak és minden egyes egyik egy elkényeztetett mihaszna.

— Vladimir szeretné, ha fia Amerikában fejezné be a tanulmányait. A fiú jelenleg San Franciscóban tanul egy képzőművészeti főiskolán. Tandíja hat hónapos hátralékban van és ki lesz rúgva az iskolából és erőszakkal vissza lesz toloncolva Oroszországba, ha Vladimir nem fizeti ki a hátralékot két héten belül.

— Értem, — felelem, bár ezen nincs mit érteni, de Natasa combjai szégyentelenül széjjelnyílnak, és tökéletes belátást engednek tevépatára emlékeztető vágására.

— Mivel sehol sem tudtalak elérni, — Natasa rosszállóan rám pillant. — Rákényszerültünk, hogy kezünkbe vegyük a kezdeményezést. Vladimírnak megmondtam volt feleséged nevét és az interneten megtalálta a nagysága címét. Hogy idézzem a közmondást, 'Az alma nem esik messze a fájától,' Vladimir kapcsolatba lépett a fiával, Gregorival. Gregori jó fiú lévén engedelmeskedett az apjának és megtette, amire a papa megkérte.

Tiltakozóan felemelem a kezemet. — Ez alatt mit értesz? Ez lehetetlen. Ez a legnagyobb marhaság, amit valaha is hallottam.

Natasa be van rúgva. Ezt kell feltételeznem, másképpen hogyan hordana össze ennyi badarságot. — Gregori le lett tartóztatva háromszoros gyilkosságért. — Mondja, mialatt visszafojt egy apró böffentést. — Két férfi és egy nő gyilkosságáért, és tudod mit, a nő a te volt feleséged.

Az állam leesik. Erőtlen hányinger rázza a testem és tanácstalanul lóbálom a fejemet ide-oda.

— Micsoda? — kiabálom, — az én drága ex-nejem halott.

Natasa mellbe vág. — Ne játszd meg magad, — mondja. — És hagyd abba az alakoskodást. Gazdag ember vagy. Nem örülsz neki?

— Nem, — rázom tovább fejem. — Alaposan benne vagyok a pácban, már úgy értem, hogy mind a ketten benne vagyunk a pácban. Ha rendőrség felgombolyítja az ügyet a szálak hozzánk fognak vezetni, és ha minket is vádolnak a három gyilkossággal, mi mind le leszünk tartóztatva gyilkosságra való felbujtással.

— Ha csak, — Natasa szemléletet kitartóan.

— Ha csak, nem mit? — kezdek mérges lenni. Micsoda tökéletes munkát végeztem, csomó időt rászántam, hogy eltüntessem a nyomaimat, megingathatatlan alibit szolgáltattam és ez a tollas kakadu bedobja a közmondásbeli franciakulcsot. Most azonnal meg kellene, hogy öljem, de erre más túl késő. Egyszer meg kell tudnom, hogy Vladimir vagy Gregori tudja-e, hogy ki vagyok. Nem, ez fals, kell tudniuk, hogy ki vagyok. Én vagyok az idióta, aki idegen nőkkel áll szóba egy szegényházban. Mintha egy vödörnyi vonagló siklókió lenne a beleim helyett, a hasam elkezd fájni és nyögök. Drága szüzanyám a mennyekben, miért nem tudom kikerülni a marhacsordára való imbecillist, akik folyton beletaposnak az életembe?

— Ha csak, — Natasa ismétli, — Vladimírnak pénzt adunk, hogy váltsa ki a fiát.

— Hogyan segítene ez rajta? — kérdezem. — Vladimir még mindig kell, hogy találjon egy jó ügyvédet, hogy bebizonyíthassa fia ártatlanságát. Ez egy második vagyonba is kerülhet.

— Ki fogja csempészni a fiát ebből az országból. Vladimir szerint mind a két ügyet el lehet intézni ötvenezerért.

Reménytelenül rázogatom a fejemet, semmi okosra nem tudok gondolni. Micsoda egy kavarodás, ostoba Natasa, kiugrik a startpisztoly dördülése előtt és ez a díjmentes bérgyilkosság koncepció, az isten szerelmére, valaki segítsen ki már.

Natasa feláll a székéből és közvetlen mellém helyezi le vékony fenekét. Nyakam köré fonja forró karjait és lázasan sietséggel keresi a számát. Lárait átteszi az enyémen és a fülembé suttogja.

— Ha segítesz Vladimiren, a feleséged leszek.

A feleségem, hogyan, tűnődöm, ebben a pillanatban, ezen a megsüllyedt matracon? Tudtam valaha is nemet mondani egy nőnek, aki erőszakosan rám mászott? Igaz, nem éreztem, vagy nem érintettem egyetlen nőt sem Beatricével való nászutunk óta. De ez nem jelenti azt, hogy elvesztettem az étvágyamat a dolog izére. Intellektualitásom szerint még mindig mélyen igazi szerelmemhez, Ildikóhoz vagyok kötődve. Éppen most látogattam meg a katakombájában. De értelmem és fizikai szükségleteim alapjaiban eltérő világegyetemek.

Tátogathattam a számát, mit egy szárazra vetett harcsa, mert Natasa vallató érdeklődéssel nézi lázrózsáktól égő arcomat. Valahogy vissza kellene nyernem józanságomat. Pontosan ez az, ami máskor is, és egész életem folyamán belevitt a pácba. Nem tudok ellenállni annak a fertelmesen kísértő és erotikusan buja mellék-énemnek, ami csupán húsból és szex hormonokból van összeállítva. Szeretném fejemet leválasztani a testemtől és lelkemet nem felelőssé tenni testi cselekedeteimért. Jobb emberré kell válnom és meg kell változtatni útjaimat. Elnyomom magamtól Natasát és kipréselem magamat a matrac lyukából, amibe belesüllyedtem. Felállok, és tántorgó lépést teszek az ajtó felé.

— Natasa utánam kiabál. — Na, mi van. Most már nem akarsz elvenni feleségül? Zoltán, te homokos vagy? Ezért vetted el egymásután a nőket feleségül? Hogy elrejtse igazi természetedet? Micsoda undorítótság? Ez mindent megmagyaráz.

— Nem, — rázom ismét a fejemet. — Nem vagyok buzeráns. Soha életemben nem voltam férfivel és soha nem is kívántam, hogy legyenek.

— Akkor miért nem kelünk egybe. — Natasa sír és ismét meg akar csókolni.

— A házasság nem fog segíteni, hogy megszerezze az ötvenest. — Érvelek vele, mialatt simogatom és törölöm le a könnyeit. — A pénzem még mindig le van kötve és képtelen leszek hozzányúlni, amíg a hagyatéki bíróság végzést nem hoz. És biztos vagyok benne, hogy Beatrice ügyvédbarátja, Lustig minden lépésünket akadályozni fogja.

— Akkor mit? — Natasa, apró szájalmas nyögéseket hallat és szipog.

Átölelem és vékony alakját erőteljes mellkasomhoz szorítom. — Valamit ki fogunk találni, — csókolom könnyek áztatta arcát. — De most mennem kell. Összekavarodtak a fejemben a dolgok és ki kell igazítanom őket.

Natasa nem akar elengedni. Erővel kiszakadok öleléséből és otthagynom anélkül, hogy visszanéznék. Lent a szobámban magamhoz veszem memória tárolómat és lesietek a könyvtárba. A jelen problémáinak megoldásához vezető kulcs a múlt megértésében rejlik. Megírom emlékirataimnak következő fejezetét. Az emlékezés majd meg fogja nyugtatni felzaklatott idegrendszeremet.

Tizenhatodik Fejezet

Ahogy Zoltán reggel bejött a munkahelyre Ildikó azonnal látta, hogy mennyire felkavart állapotban van. Öt perccel nyolc előtt, a lift minden egyes feljövételével újabb alkalmazottak özönlöttek ki a folyosókra, és ahogy a fiú akasztotta fel kabátját a ruhatárban Ildikó Zoltán mellé libbent.

— Van valami újság? — kérdezte mialatt megigazította Zoltán gallérját és nyakkendőjét.

Zoltán bólintott.

— Miféle, — Ildikó kerekre nyitotta szépségesen kék szemeit. — Jó vagy rossz?

— Jó féle, de borzasztóan szörnyűséges.

— Beszélj, — a leány közelebb lépett Zoltánhoz és lángoló testük szinte egybeforrt.

Ildikó soha nem érzett ilyen fizikailag erős vonzalmat Zoltán iránt, de más férfi iránt sem előtte. Mindig gyengéje volt az esélytelenebb fél, most szerelmét üzte a balsors, és segítségére kellett sietnie.

Zoltán rátette kezét Ildikó derekára és hasát a lány hasához nyomta. — Befejeztem Dórával, — nézett Ildikó szemébe és hangja őszintén hangzott, — Véglegesen ezúttal. Tegnap este rendőri kísérettel távoztam lakásukból.

— Gyönyörű, — suttogta Ildikó és száját úgy tartotta, mintha csókot várna.

— Úgyszintén, — Zoltán szájon csókolta Ildikót és kebleit magához szorította. —

Útlevélkérelmemet engedélyezték és felszólítottak, hogy az Expressz Ifjúsági irodánál fizessem be az utazás árát.

— Akkor mi a szörnyűséges rész? — Ildikó kérdezte ártatlan mosollyal és ajkai puha engedelmességgel ernyedtek el Zoltán csókja alatt.

— Két dolog, — Zoltán ajkai gyengéden, és hogy el ne veszítse Ildikó csókját alig hallhatóan rebegték a szavakat. — A családom nem fogad vissza és apám feltehetően elmondta Dórának, hogy nyugatra szándékozom utazni.

— Micsoda buta kotnyelesség. — Ildikó elhúzta magát és, hogy fékezze jóval komolyabb kitörését egész lénye megfeszült. — Apád nem veszi észre, hogy rosszindulatú szószátyárságával mekkora bajba keverhet?

Ebben a pillanatban Mikádi Mária is megérkezett és a két titkos szeretőnek széjjel kellett ugrania. Mária kíváncsi pillantást vetett rájuk, de minden szó nélkül továbbment.

Egy másodperc múlva Ildikó és Zoltán rajzasztalaik mellett ültek és a munkanap megkezdődött.

Két perccel nyolc után csöngött a telefon. Mária vette fel, elsápadt, méreg és csalódás kölcsönzött arcának ijesztő árnyékot és rémeredt Zoltánra.

— Dóra, — mondta megvetéssel. — Nejed a kettes vonalban van.

Zoltán Ildikóra pillantott és mintha szinkronizálnák mozdulataikat, egyszerre vették fel a kagylót és nyomták meg a kettes vonal gombját.

— Halló, — kezdte Zoltán óvatosan.

— Halló, rossz fiú. — Dóra felelte kacéran. — Mi volt tegnap este az a nagy színházi jelenet? Ugye ma este idejében hazajössz, mama sült hús csinált, a kedvencedet?

— Nem jövök, — Zoltán felelte és szája zord vonalba rándult, mintha jó adag mérget nyelt volna le. — Albérletet veszek ki. Lehet, hogy még ma, de lehet, hogy holnap. Ragaszkodnunk kell a függetlenséghez, ha akarjuk, hogy ez a házasság sikerüljön. Nem szabad, hogy a családotnál lakjak.

Ildikó beleegyezően bólintott. *Eddig elég ügyes, gondolta, ez a fiú jobban tud hazudni, mint gondoltam. Ezt el kell, hogy ismerjem.*

A beszélgetés egy percig szünetelt. Ildikó figyelmesen rajzasztala fölé hajolt, mintha legjobban a szennyecsatornák vezetése érdekelt volna. Zoltán remélte, hogy ezzel a telefonhívás be van fejezve és Dóra pillanatnyilag megelégedett a válasszal. De nem, Dóra nem volt elégedett. Mély lélegzetet vett, undorító tüdőre szívás hallatszott a telefondrótokon keresztül, és bedobta a bombát.

— Miféle utazásra még tudomásom nélkül? Olaszország, Nyugat Európa, Zoltán, te miket tervezel a hátam mögött?

A szavainak golyóival célozva, mint élest lövő katonák a harcmezőn, Zoltán válasza gyors volt, precíz és hihető. — Ezt biztosan apámtól hallottad. Kölcsön akart pénzt kérni tőlem, mint mindig, és azt a kifogást hoztam fel, hogy nincs, mert éppen most fizettünk be egy kényelmes Olaszországi társasutazásra.

A rögtönzött magyarázat jól feküdt Dóránál. — Igen, — mondta és visszafogta bosszantó retorikáját. — Mindjárt gondoltam. Te túlságosan zsugori vagy, hogy egy valódi nászutat fizess nekünk. Erről majd még beszélünk, de most mennem kell.

Zoltán felakasztotta a kagylót. Ildikó is letette és mind a ketten próbáltak munkájukkal elfoglaltnak látszani.

Mária felállt és intett Zoltánnak. — Gyere be velem a kiskonferencia szobába. Beszédem van veled.

Zoltán felállt és követte Máriát. Ildikó elgondolkozva nézett utánuk és magát kérdőre vonva fontolgatta. — *Miért nyomom Zoltán olyan erőszakosan bele ebbe a disszidálásba? Miért ne mehetnék egyedül és találnék nyugaton egy befutott férfit. Az én családomat üldözték a kommunisták. Dunamenti svábok voltunk a Bácskában, rokonaim csatlakoztak a Volksbund mozgalomhoz és a nagybátyám önként állt be a Wehrmachthoz. Nagyszüleimet kidobták ebből az országból, mert visszaváltoztatták a nevüket német hangzásúra. Szegény apám szerencsére megtartotta magyarosított nevét és így kikerülte a kommunisták dühét. Nem akarok másodrendű állampolgár lenni, csak azért mert gyűlölöm, amit tettek velünk. Ki kell szöknöm nyugatra, hogy igaz magyar hazafi lehessenek. Nem akarom, hogy a gyerekeimet a történelem sztálinista változatára tanítsák. Zoltán kitűnő élettársam lesz, hogy megtaláljam nemzeti*

hovatartozásomat. Sikeriülni fog nekiünk, Zoltán okos és nem fél a munkától. Lehet, hogy kissé túlságosan szereti a női nemet, de ezt én erénynek tartom egy férfiben. Jó felesége leszek, és ő egy odaadó férj és szerető apa. Ebben az emberben van akarat erő és kitartás, első osztályú atléta volt és az iskolában legtöbb tantárgyból jelest kapott. Én érzem, én tudom, hogy szeretem. Nem átmeneti kedvtelésből vagy felületes érzékiségből. Szeretem, mert ő az én lelkemnek a társa. Ki kell, hogy szabadítsuk magunkat, le kell ráznunk láncainkat és szárnyalnunk kell, el kell repülnünk egy földre ahova senki nem fog tudni utánunk jönni.

Miután beléptek a sivár és ablaktalan kis konferencia szobába Mária becsukta az ajtót. Széket mutatott Zoltánnak és leült vele szemben.

— Mindenről tudok, — kezdte és arca komoly volt és hangja éles és lényegbevágó.

Zoltán összehúzta a szemeit; torkában érezte a felöklendezett epe keserű izét és gyorstüzelőre felcsavart elméje lázas sietséggel próbálkozott. Kinek az oldalán van Mária? Be kell szögelnem a vihar elleni fedőt és fel kell készülnöm a dekkolásra.

Szemei meg sem rebbentek és nem szólt egy szót sem csak keményen állta Mária szúrós nézését.

— Magam is feliratkoztam arra az útra, — folytatta Mária, tekintetét Zoltánra összpontosítva. — De lemondtam. Ezért volt még nekik egy üresedés. Tudom, hogy ti ketten nem jöttök vissza és örvendek döntéseknek. Menjete Amerikába. Bátyám és nővérem már hosszú évek óta ott él. Írd le a bátyám címét, véd az eszedbe és tüntesd el az evidenciát. Legyen gondod, hogy senki sem tudja meg, hogy én ebben benne voltam. Telefonálj bátyámnak és mond meg neki, hogy én is nekiugrom, ha itt az ideje. De nem most, anyánk nagyon öreg és beteg. Nem hagyhatom magára.

Zoltánnak elakadt a szava. Mária szavainak értelme nedves pokrócot terített ingatag öntudatának lángjára. Micsoda egy titoktartó társadalom és mégis mindenki tud mindenről mindent és soha nem mondanak el semmit. Mindenki tudja, kivéve a hivatalos közegek.

Bólintott; szavai rekedt fáradtsággal jöttek ki torkából, mintha a félelem máris elhervasztotta volna elhatározottságát.

— Ideadhatod a címet és a nevet, — mondta, — fel fogom keresni bátyádat.

Mária szemében az elismerő megértés fénye villant, egy pillanatra megérintette Zoltán kezét és egy hittérítő finoman rábeszélő hangján szólott Zoltánhoz. — Ne bánd meg tettetted. Az élet odakint lehet, hogy eleinte idegen lesz és ijesztő, de Ildikó mindig az oldaladon lesz. Ketten le fogjátok győzni az egész világot. Határtalan lehetőségek eddig ismeretlen látóhatárokat fognak megnyitni szemetek előtt. Menj New Yorkba, te gépészmérnök vagy, jól fizető állást fogsz találni a légkondicionáló szakmában. Az üzletek tele lesznek jó minőségű áruval és az emberek kulturáltak és intelligensek. Hagyjátok itt ezt az erőszakkal szabályozott munkásparadicsomot. Hagyjátok, hogy Dóra élvezze a szocializmus gyümölcseit. Fiatalember, kelj fel rab ágyad köpárnáiról és öleld magadhoz a szabadságot. Tehetséged hajójának vitorláit a szabadság szele fogja előre hajtani és erőfeszítéseid a siker orkánjába fognak növekedni.

— Köszönöm, — Zoltán bólintott, — de egy szót sem erről senkinek.

Mária felállt és jelezte, hogy a beszélgetés véget ért. — Rendben, — mosolygott és hangjában bátorítás csendült. — Bennem megbízhatsz, és hogy lásd jó szándékomat, téged és Ildikót kiszállásra küldelek Pécsre. Még ma reggel add fel a szobahirdetést az újságba és készülj fel kiszállási teendőidre. Körülbelül három napig fog tartani a munka. A vihar le kell, hogy csillapodjon, mire visszajössz. Ne félj, majd átveszem az üzenetet, ha valaki hív a szoba lehetőséggel.

Mária kiment a szobából. Zoltán utána nézett és eltűnődött. *Mégis csak van jószág az emberiségben és nem minden ember gonosz és istentelen.* Visszament a rajzoló terembe, szeme találkozott Ildikóéval és most első alkalommal fordult meg fejében. *Ez a fiatal nő komolyan velem akarja tölteni életét. Ez nem egy afféle viszony, ahol kipróbáljuk először a szexet és próbaházasságról gondolkozunk. Együtt fogjuk elhagyni ezt az országot és harcolni fogunk a gonosz ellen és le fogjuk győzni az utunkba halmozott akadályokat. Vállat vállhoz vetve meghódítjuk a világot és védelmezni fogjuk egymást, amíg élünk és még utána is. Felveszem a harcot a kommunista határőrök és bürokraták hadseregével, hogy védelmezem páromat és távol tartsam tőle a bajt.*

Nehezen volt hihető, hogy egy nő, ennyire csinos és értékes a szó legnemesebb értelmében, hinne neki miután annyit hazudott és annyi nőt becsapott és a kettős játék után, amit Dórával csinált. Miután bemutatta, hogy mennyire képtelen volt kezelni egy negyven kilós hörcsögöt, ami a poklok erejét szedné össze, hogy bosszút álljon rajta. És nem állt volna meg addig, amíg börtönbe nem tetette volna, vagy el nem érte volna a célját, hogy házasságban tartsa és hozzáláncolja értéktelen családjához. Akiket Dóra végtelenül csodált undorító karakterük ellenére és soha nem akarta otthagyni írástudatlan anyját, aki örökké kiszolgált, mint egy engedelmes, de értelem nélküli cseléd.

—

A három nap, amit Zoltán és Ildikó a mesés és látványos Dél Magyarországi öreg városban, Pécsen töltött, bevezetetheted a történelem krónikáiba, mint a legfenségesebb zenei nyitány a tiltott szerelem klasszikus drámájához. Nem akarták bepiszkolni odaadásukat a fizikai szerelem szennyével, és nem akarták tetetni, mintha boldog házasságban élnének, és előre nem vethető életsorsuk horizontján semmi viharfelhők sem gyülekeznek. Komoly problémák tették őket próbára. Zoltán házas volt egy másik nővel, és rendőrspiclik bárhol bujkálhattak a közelükben és minden lépésüket követhették. A kormány nem ismert irgalmat, ha valakit gyanítottak, még a legkisebb mértékben is, hogy disszidálni akar vagy hazaáruló lesz. Fiatalemberek le lettek tartóztatva, bebörtönözve és munkatáborba internálva bármilyen kísérletért, legyen az még csirájában vagy teljesen virágjába borult szándék. Zoltánnak és Ildikónak meg kellett játszania a két munkatárs szerepét, akiket semmiféle érzelem nem fűz egymáshoz.

Amikor pénteken visszajöttek Mikádi Mária jó hírrel fogadta Zoltánt.

— Három választ kaptál, — joviális kerek arca ragyogott az örömtől, ahogy beszélt Zoltánhoz. — A legjobb, amelyiket én javaslok egy idősebb házaspár a Szent István park ötben.

Az ár elfogadható és a környék első osztályú. A tulajdonos felesége Klára néni. Itt a telefonszám és még ma este nézd meg a helyet

Munka után közvetlenül Zoltán elment a megadott címre. Egy modern luxusépületnek az ötödik emeletén, a szoba tágas volt és az előkelő lakás utcai oldalán feküdt. Széles panoráma ablakából gyönyörű kilátás nyílt a Dunára és a folyó túloldalán a zöld erdő borította Budai Hegyekre.

A törékeny termetű házinéni előkelő családból való és kifinomult modorú egyénnek látszott és minden mozdulata úrias volt és elegáns.

Az ár nem lehetett probléma. Zoltán könnyen meg tudta engedni.

— Kiveszem, — Zoltán előre tartotta a kezét és odaadta az első havi lakbért a néninek. — Mikor költözhettek be?

— Bármikor, — a néni elkapta a pénzt és begyűrte szoknyájának a zsebébe. — Amikor akar, a szoba készen áll.

— Beköltözhetnék ma is, már úgy értem, hogy ma este? — Zoltán pislogott szendén és nézte a kedves és törékeny teremtményt.

— Miért ne, a szoba a magáé. — a néni bólintott, majd mutatóujját figyelmeztetően felemelte. — De női látogatót nem hozhat. Egy személynek adom ki a szobát és az maga.

— Ezzel nem lesz semmi probléma, — Zoltán mosolygott és fejét mélyen meghajtva megcsókolta az öreg hölgy kezét.

—

Zoltán a néni után elment szülei lakásához. Összeszedte bőröndjét és hozzá két papundekli dobozra való könyveit és emléktárgyait és taxit hívott.

— Mi ez a nagy sietség? — kérdezte az anyja és mintha zavarba volna kissé feszesen tartotta magát.

— Semmi sietség, — Zoltán vállat vont. — de minél hamarabb, annál jobb.

— Dóra telefonált, — az anya kíváncsian szemlélte a fiát, próbálván megérteni hideg, közömbös viselkedését. — Több alkalommal kerestél téged. Megmondtad már neki, hogy hová költöazol? Vagy azt akarod, hogy én adjam meg neki az új címed.

— Anyám, — Zoltán felemelte a hangját és szemeiben villámok cikáztak. — Elég volt ebből. Apa éppen elég problémát okozott már nekem. Mond Dórának, hogy nem tudod az új címemet. Mond ezt neki, majd én felhívom telefonon, ha elrendeztem a dolgaimat, hétfőn reggel legkésőbb. Mond, hogy még mindig nézem az albérleteket és időközben Ilusnál, apu idősebb nénjénél alszom. Mond ezt Dórának. Ilusnak nincs telefonja. Anyám, nem tudnál hazudni valamit, az isten szerelmére, nem tudnál egyszer már együttműködni velem?

— Nem hazudok, — az anya morogta felháborodottan. — És neked sem kellene. Nem lenne szabad a feleségednek hazudnod. Ha egyszer elvetted feleségül, a feleséged a tied, a te kötelességed és felelősséged.

— Oh, drága muti, — Zoltán megragadta a bőröndöt és álla alá szorítva felvette a két dobozt. A taxi megérkezett és a sofőr megnyomta a dudát a nyitott ablak alatt. — Hagyd már ezt a szentfázékságot.

—

Az élet kellemes és csendes volt Zoltán új lakhelyén. Úgy érezte, mintha máris kiugrott volna az országból és valami távoli planétán új életet kezdett volna. Életének lassú és zavaros folyása megtisztult és idáig soha nem tapasztalt intenzitásra élénkült. Magánmunkát kapott jelentős tiszteletdíjért és estéit odahaza dolgozva töltötte.

Két hét után Dóra megtudta az új címet és egy este megjelent Klára néninek, Zoltán háziasszonyának ajtajában.

— Kovács Zoltánné vagyok, — jelentette be kurtán.

— Kovács úr nem nő. — felelte a néni és rácsapta az ajtót a tolakodóra.

Dóra nem adta fel ilyen könnyen. Sem most sem soha ezelőtt. Újra megnyomta a csengőt és a megnövelt hatás kedvéért megverte az ajtót is.

— Várjon, — Klára néni kiáltotta a bezárt ajtón keresztül, — hadd beszéljek vele.

Lábait nehézkesen húzva Klára néni elcsoszogott Zoltán ajtajáig és kopogás nélkül benyitott.

— Valami kellemetlen nő van az ajtónál, aki azt állítja, hogy a felesége. — A néni mérgesen összeráncolta a homlokát. — Fiatalember, mi az igazság? Azt hittem, hogy maga nem nő.

Zoltán felnézett. Mélyen elmerülve munkájában hosszú percekig tartott mielőtt felfogta a problémát. — Igen a volt feleségem, — mondta végül. — De egy hónappal ezelőtt kirúgott és eszem ágában sincs visszamenni hozzá. Tehát többé nem vagyok nő. Kérem, mondja meg neki, hogy távozzon.

— Mondja meg maga, — Klári néni morgolódott. — De ne engedje bejönni. Ahogy mondtam, nem fogadhat női látogatókat. Ha megszegi a szabályokat, egy pillanat alatt találok másik albérlőt.

— Ne tessék félni. — Zoltán megcsókolta az idős hölgy homlokát. — A szívemből utálok volt feleségemet.

Zoltán kiment az előszobába és Klári néni pár lépéssel a háta mögül figyelte, hogy mi lesz.

Dóra félre akarta nyomni Zoltánt és erőszakkal be akart jönni, de Zoltán elállta az útját.

— Sajnálom, — meredt rá. — Nem engedhetlek be. Közöttünk mindennek vége. Borzasztóan bánom, hogy valaha is kapcsolatba keveredtem veled. Jobb lesz, ha véget vetünk a dolognak egyszer és mindenkorra és nem tesszük egymás életét tönkre.

Időközben Klári néni telefonált a házmesternek és a házmester fia feljött a liften. A lift ajtaját nyitva hagyta és Dóra mögé lépett. Könnyedén megérintette a fiatal nő könyökét és barátságosan hangon ráförmedt.

— Távoznia kell. Ez egy exkluzív épület és nem tűrhetünk semmiféle rendbontást és ízléstelen jeleneteket.

Dóra megmakacsolta magát, de az erős legény megnyomta, talán odább taszította a felvonó ajtaja felé. Ahogy az ajtó záródott Zoltán Dóra után szólt.

— Gondolom, ezzel egyenlők vagyunk. Majd találkozunk a válóperes bíróságon.

— Soha nem fogok elválni tőled. — Dóra kiáltotta és dühösen lerázta a fiú kezének mélységesen pimasz szorítását.

—

Az utazás előtti estén a csoport összes tagjainak részt kellett venni egy politikai tájékoztatón. A tizenhat fiatal férfit és tizenhat fiatal nőt a Belügyminisztérium belvárosi épületének egy kisebb gyűléstermében ültették le. Ildikó és Zoltán kevés távolságra helyezkedtek el egymástól és tetették, hogy nem ismerik egymást.

Csonka ezredes, egy fiatal és éles eszű férfi elegánsan szabott öltönyben, kitűnő szónoki képességét ügyesen kihasználva elmagyarázta a veszélyeket és kényes helyzeteket, amiknek minden szocialista országból nyugtara látogató turista ki lesz téve.

— Titkos kamerák és lehallgató készülékek vannak beépítve minden hotelszobában.

— Csonka kezdte és körbehordozta tekintetét, hogy mindenki figyel-e a szavaira. — Legyen gondjuk, hogy nem beszélgetnek semmiféle kényes témákról idegenekkel, és nem mondanak semmit, még csak szobatársaiknak sem, amit valami megszegyenítő módon félre lehet érteni és országunk ellen lehet használni. A valaki azzal a gondolattal foglalkozik, hogy nem tér vissza a csoporttal, az jobb, ha most rögtön tudatja velem. A lelépés talán vagány ötletnek látszik pillanatnyilag, de a hosszú távon rettenetesen meg fogják bántani. Nyugaton nincs orvosi biztosítás, nincs állásbiztonság és egyik gazdasági válság a másikat követi. Nagyon sok a szegény család és sokan az utcán alszanak. Maguk nem beszélnek a nyelvet, nem ismerik a helybeli szokásokat. Maguk nem kíváncsi idegenek lesznek. Farkukkal a lábuk között fognak hazaoldalogni, de ne mondják, hogy nem figyelmeztettem magukat.

Csonka ezredes itt szónoki szünetet tartott, minden egyes arcot megnézett, hogy engedelmesen meghallgatták-e és megértették, és megkönnyebbülten sóhajtott.

— Igen, gondolom elég világosan fejeztem ki magamat. Menjenek, érezzék magukat jól. Szórakozzanak, lássanak világot és jöjjenek haza országunkba, a mi szélesebb körű családjához.

Kifele ment Zoltán közelebb sodródott Ildikóhoz, hozzáért a lány oldalához és fülébe suttozta.

— Készen állsz?

Ildikó bólintott. — Készen, és Isten akaratából holnap reggel találkozunk.

—

Másnap hajnalban, 1969. Május 28-án, pénteken, a sötét felhőzettel takart baljóslatú ég rosszat ígért, viharral és menydörgéssel fenyegetett. Zoltán már tegnap este bepakolta bőröndjét. Semmi mást, mint három öltönyt, ingeket és alsóneműt, és egy tartalék pár cipőt. Nem akart magával személyes okmányokat vinni. Anyakönyvi kivonatát, mérnöki diplomáját és egyetemi indexét

már tegnap elpostázta a Római Főpostára. Majd ott felveszi, ha odaér. A villamos, ami az utazási irodához vitte reggel hat órakor, teljesen üres volt és Zoltán kitagadottnak és elhagyottnak érezte magát. De tette, amit elkezdett; nem volt szándékában megváltoztatnia terveit.

A korai hajnal szürke fényében a kicsiny csoport lassan gyülekezett és felültek egy bérelt autóbuszra, ami repülőtérre fogja vinni őket. Örjítően aggasztó és örökkévalóságnak tűnő húsz perces várakozás után Ildikó, kalandjának partnere is megérkezett. Sápadtak nézett ki és mosolytalannak, mintha a rettenetes döntés iszonyatos súlyt rakott volna gyenge vállaira. De megadta magát sorsának, bárminek, amit a jövő fog hozni; a következmények a saját felelőssége lesz, az ő választása, az életút, amit szándékosan választott magának. Leült a Zoltán mögötti sorba, de nem nézett semerre és nem beszélt senkivel.

Bármilyen jó megfigyelő ki tudta volna választani őket, mint akik a legjobban gondterheltek és leggyanúsabbaknak látszanak.

De nem szúrták ki őket. A rendszer tisztjei és a kommunista államhatóság képviselői minden arroganciájuk és kegyetlenségük ellenére eszetlen fafigurák voltak. Nem láttak semmit, nem hallottak semmit, csak saját önteltségüknek és feltételezett fontosságuknak pocsolójában hempergöztek, mint holmi ártánydisznók. Élvezték az ingyen utazás örömeit, ami a munkájukkal járt, hogy megfigyeljenek körülbelül kéttucatnyi gondosan kiválasztott és megbízhatónak hitt fiataalt.

Nem kevesebb, mint nyolc áruhás belügyes utazott a harminckét fős létszámú csoporttal. Jelentős költség, de jó befektetés, a kommunista kormány remélte, ha a csoport minden egyes tagja visszajön országuk kebelére.

—

Eszetlen alvajáróként lépegetve előre vagy, mint egy csoport vágóhidra hajtott lábasjóság a csoport lassan mozdult előre és egyenként áthaladt a vám és útlevélvizsgálaton. Ildikó egy lépéssel volt Zoltán mögött és Zoltán legnagyobb rémületére ki lett választva testüregüket is magába foglaló személyes átkutatásra.

Két drabális női rendőr elvezette Ildikót; talán valaki mégis beárulta őket és gyanús viselkedésük szemet szúrt. Kint zuhogott az eső és kétséges volt, hogy a gép idejében fel tud szállni. Zoltán erősen aggódott. Ha Dóra megtudja, hogy egy repülőn nyugati irányba igyekszik, hívni fogja az Állambiztonsági Hatóságot, és Zoltánt fegyveresek fogják letartóztatni és láncba verve fogják elhurcolni.

Később egy mindössze csak állóhellyel felszerelt mini buszon voltak, ami csomagjaikkal együtt kivitte őket a kifutó másik oldalán várakozó szovjet gyártmányú Iljusin 18-as turbópropelleres géphez.

Zoltán ügyesen helyezkedett és elsőik között szállt fel a repülőre. Folyosó melletti ülést foglalt magának és kényeztetését a mellette lévő ablakülésre tette. Ahogy Ildikó is megjelent az ajtóban Zoltán intett neki, felállt és engedte, hogy becsússzon mellette és leüljön az ablakhoz

Az egyik kísérő nem mulasztotta el észrevenni a jelenetet. A csomagtartók ellenőrzésének ürügye alatt, mintha közömbösen elhaladna mellettük hozzájuk szólt.

— Maguk együtt vannak?

Zoltán a kísérőre vigyorgott. — Most ismerkedtünk meg, szerencse vagy predestináció, a maga döntése. De ha siet, még maga is találhat valami alkalmas útítársat.

Félóra múlva a légi személyzet bezárta az ajtókat és a pilóta feltúrázta a motorokat. A gép lassan megmozdult előre, mialatt két fiatal stewardess magyarázta a biztonsági utasításokat.

Zoltán érezte, hogy szíve vadul kalapál a torkában, megfogta Ildikó kezét, még néhány perc és a levőben vannak, de még nem olasz légtérben. Még nincsenek biztonságban. Micsoda gyötrelmes kínok, drága Istenem, gyorsíts fel az időt, és szabaduljunk már ki innen.

A repülő meg vagy tíz percig taxizott, majd a kifutópálya legvégében készenlétbe helyezkedett. Az esőt mintha dézsából öntötték volna. Lehetséges lenne, hogy az indulást mégis elhalasztják?

Nem, a két gázturbina örült erővel felbőgött, mintha láncából hirtelen kiszabadult szörnyeteg lenne és legmagasabb fordulattal pörögve pokoli zajjal túlharsogott bármilyen más hangot. A gépmadár előre szökött, egyre jobban gyorsult majd felszökött a talajról és egyenesen fellőtt az egetbe.

Egy percen belül áttörték a vastag felhőtakarót és a motorok egyenletes zúgásának zenéjére egyenesen nyugat felé repültek. A nap, fényes és csillogó, soha nem látottan idáig beragyogott az ablakon. Az alattuk elvonuló tejszínhabszerű felhőhegyek tömege mennyország érzését kölcsönözte nekik, hiszen együtt voltak és szabadok.

Ildikó Zoltánhoz simult és feje gyengéden ránehezedett a fiú vállára. Zoltán megszorította a kezét és rámosolygott. Az előbbi kísérő elment mellettük és irigykedve kacsintott Zoltánra.

Néhány lépéssel odább odahajolt a biztonsági kíséret vezetőjéhez és fülébe súgott.

— Tartsuk figyelemmel azt a kettőt. Túlságosan boldognak látszanak. Nagyon nem testszik nekem, ahogy viselkednek.

—

Két órával később a felhők fogyni kezdtek. Letekintettek, az Adria kék vize felett repültek, Jugoszlávia és Olaszország, a szabadság és a rabszolgaság birodalma között.

Majdnem célba értek, de még nem, még mindig nemzetközi légtérben repültek. Bármilyen történhetett, egy váratlan parancs a Kreml palotájából és visszafordulnak és végük. Dóra majd elintézi, hogy hazaárulásért letartóztassák őket.

Paranoiás gondolkodás, lehet, de a helyükben kellett lenni, hogy mit érezhettek. A turbólégcsavaros repül egyre előre, az odajutás izgató folyamata, újra szárazföldet látnak és Umbria dombjai a lábuk alatt, majd ereszkednek lefele és a pilóta bejelenti a hangosbeszélőn, hogy tizenöt percen belül landolnak Rómában, a Fiumicino repülőtéren.

Meleg, napos idő fogadta őket olasz földön. A terminál tisztának látszott és jól szervezettnek. A csoport együtt maradt és egymás között magyarul beszéltek. Idegen nyelvek bábeli zűrzavara vette őket körbe, legtöbbször a dallamos olasz, mintha operák éneklő duettjeit adnák elő minden kifejezésükben. A Londoni angol elnyújtott kiejtése, ami legjobban valami macskanyávogásra emlékeztetett, a darabosan taglalt német és a megfeszített görög, nem hatolt el még értelmükig. A nehézség, hogy nem beszélik a helybeli kommunikációs formát, vagy bármilyen más világnyelvcsoporthoz, még nem konfrontálta őket szemtől szembe.

Kéz a kézben, Zoltán és Ildikó most már gátlástalanul kimutatták egymás iránti érzéseiket. Egymás mellett ültek az autóbusszon és szégyenérzés nélkül érintették egymás és csókot váltottak, ahogy a busz jobbra-balra dőlve vette a kanyarokat a keskeny utcákban és rázta utasait, mintha a szuszpenzió rugózatát még nem találták volna fel.

Nem számított nekik. Szabadok voltak és többé senki nem terrorizálhatta őket.

Tizenhetedik Fejezet

Hogy bizonyítsam, hogy mennyire befolyásolható ember vagyok, belegyezek, hogy összejövünk Vladimirrel. Barátja és házigazdája, Roland nincs idehaza, elment egy késő őszi camping túrára az Adirondack rengetegébe. Isteni útmutatás után kutatva, Roland egy jelben reménykedik, egy egyetemi igazságot kinyilatkoztató szóban.

Natasa ragaszkodik, hogy velem jön és egy üveg Smirnoff vodka kellemetes társaságában hárman jelen pillanatban ott ülünk Roland rusztikus lakhelyének hátsó teraszán.

Az épület egy 1915-ből itt maradt régimódi farmház, özönvíz előtti bútorzattal és egy rozsdásodó piknik asztallal, ami utolsókat rúghatja ingadozó lábaival. A fák levelei már sárgásbarnára fordultak, de még mindig az élethez ragaszkodva ott csüngenek a portát körülvevő öreg tölgyek göcsörtös ágain. Középen terjedelmes füves rét és egy festménybe illő angol virágoskert.

— Gregori állítja, hogy nem ő csinálta. — Vladimir felém néz, mialatt egy vizespohárra való vodkát tölt mind a hármunknak. — Azt mondja, hogy csak bement az épületbe, hogy tanulmányozza a helyszínt és referáljon a hivatásosoknak, akiket én szándékoztam felvenni. Feltűnt neki, hogy volt nejednek az ajtaja nyitva áll. Kopogott és mivel választ nem kapott bement és azonnal meglátta a három holttestet. Megfordult és gyorsan el akart távozni, de három rendőrt látott kilépni az elevátorból. Majd a kinti tűzlépcsőn akart leászni, de a portás elállta az útját. Fogóba került és nem számított mennyire akarta megmagyarázni, hogy csak véletlenül került oda, minden szándék nélkül, senki nem akart hinni neki és senki nem hisz neki azóta sem.

Vladimir szünetet tart és poharából a torkába zúdít egy jó adag vodkát. Két ujját esküre emeli és fenyegető hangon fogadkozni kezd.

— A mennyekben lakó boldogságos szűzanyára mondom, az én Gregorim soha nem akart, de soha nem is tudta volna valakiből kitaposni az utolsó szuszt, legyen az egy undorító elvált néember vagy egy gazdag.

— Egy evidens esete, hogy valaki rossz helyen volt a rossz alkalommal, — morgom elgondolkozva, — de ki akarna vitába szállni egy fanatikussal. Nem az a kérdés, hogy csinálta-e vagy nem, hanem mit keresett ott. Ki küldte oda és miért? Nem a tett a fontos, hanem a szándék. Ha Gregori köp, nagy bajban lesz az apuka.

— Miért ne vallana? — Natasa közbevág. — Gregori előtt még ott áll az élet. Biztosan, hogy nem akarja legszebb éveit börtönben tölteni.

Vladimir rám bámul. Szemei élesek és áthatóak, borzalmasan bírja a szeszt. Vajon mennyit tud, gondolkozom. Van valami halvány fogalma, hogy ki lehet az igazi gyilkos? Talán vallanom kellene, életem egy villamos sínre helyezett réz garast sem ér. Majd felemelem poharamat, körbelötykölöm a tiszta folyadékot, és nézem az olajos filmet, amit a pohár pereme alatt hagy. Majd visszahökölök, lelkileg, nem fizikailag, ez valami tudatalatti ösztön, hogy védjem saját génjeimet. Biztosítanom kell, hogy leszármazottaim, az én megszentelt magom szaporodni fog és tisztas életet élhetnek jó egészségben és bőségben. Az én ártatlan leányaim, az ő érdekeiket kell a szemem előtt tartanom. Koporsója mellett állva ígértem meg édesanyjuknak, életem szerelmének, Ildikónak, hogy vigyázni fogok anyukáinkra és gondjukat fogom viselni, amíg élek és még utána is. A gyehenna tüze ezzel a Gregorival és vele együtt az orosz szuperfajjal, százmillió van belőlük, nincs szükségük a segítségemre. Nem az én irhám fogja megszenvedni, ha Gregori háromszoros életfogytiglanit kap. Nem fogom feláldozni drága gyermekeimet, hogy őt megmentsem.

— Ezzel nem értek egyet. — Vladimir meredten néz velem farkasszemem, minden szótagot alaposan megnyom és tagolva ejti ki szavait. — Kovács elvtárs, vagy hívhatom magát Zoltánnak? Az indíték, ez az, ami legelőbb és legjobban lesz vizsgálat alá vetve, és a legrészletesebben kivizsgálva. Magának van egyedül nyomós oka, hogy volt feleségét a hullaházba tegye. Maga éppen annyira benne van ebben a kellemetlenségben, mint mi.

Natasa ismét közbevág. Mintha nem lenne saját értelme, és mint egy színes kakadupapagáj csak kotkodácsol és ismétli, amit elemi iskolai cimborája mond.

— Ha mégis valaha sor kerül rá, — tördeli a kezét idegesen. — És, ha eskü alatt tanúvallomást kell tennem a bíróság előtt, kötelességem és azt is fogom tenni, egyedül az igazságot fogom elmondani.

— És mi lenne az? — kiáltok és öklömmel az asztalra csapok és az megreped, de esküszöm, hogy a repedés már azelőtt is ott volt.

— Maga kért meg engem, hogy találjak valakit, hogy volt feleségét megöljék. Húszezer dollárt ajánlott fel nekem, hogy fogadjak fel egy hivatásos bérgyilkost.

Hazug, gondolom, ez kezdettől fogva a te ötleted volt. A nők, mennyire ravaszul tudják csürni-csavarni az igazságot, hogy az érdeküket szolgálja.

— Megcáfolhatatlan alibim van. — üvöltöm és egy csapat fekete madár riad fel a közeli vadmeggyfáról. — A lányomnak a házában voltam Long Island szigeten, amikor az állítólagos gyilkosságok történtek.

— Nem erre akarok kilyukadni. — Vladimir rázza a fejét. — Az én véleményem, — mondja, és támogatásért Natasára néz. — Ha az én Gregorimat gyilkossággal vádolják, akkor minket is fognak vádolni gyilkosságra való felbujtással és mi téged is belerántunk. Nem lesz semmi, amibe bele tudnál kapaszkodni. Te is éppen olyan bűnös leszel, mint mi.

Meglepődöm és képtelen vagyok válaszolni. A gyengeelméjűek, ez az egy, amire gondolni tudok. Micsoda nevetséges okoskodás, de a törvényszéken érvényesíthető, még akkor is, ha soha nem adtam nekik semmiféle utasítást, hogy csinálhatják.

Bár józanságom és okfejtésem alapján lettek megrázva, arcom kifejezéstelen marad és befolyásolhatatlan. Felállok, hátrakulcsolom a kezemet és fel-alá kezdek sétálni a teraszon.

Mégsem fogok azért egy tálból cseresznyézni mindenféle diplomata jött-mentekkel. Nem lenne szabad, hogy felbosszantson, mert egyedül az ördög tudja, hogy mit fogok tenni.

Jövök, megyek és hallgatok. Natasa szeme minden mozdulatomat követi, most az ex-balerina félénk és magába vonult, minden reálsan elképzelhető mértékeken túl.

Váratlanul, mintha megvilágosult volna egy jó ötlettől, Vladimir izgatottan felkapja a fejét. Székét hátrabillenti és valamilyen festőien látványos és erősen diplomata módon mély lélegzetet vesz és behízsgően bársonyos baritonhangon beszélni kezd.

— Idefigyelj, bátyuska, — mondja és megfogja a ruhaujjamat. — A helyzet nem annyira rossz, mint amilyennek látszik. Hadd repüljek el San Franciscóba és beszéljek a fiammal négy szemközt. Biztosítom, hogy néhány napon belül kint lesz a börtönből és feltesszük egy Moszkva felé tartó követségi repülőgépre, és nem fog minket beárulni.

— Nem jó, — rázom a fejemet. — Gregoriból szökevényt csinálsz. A kiadatási eljárást kezdeményeznek ellene és láncba verve fogják visszahozni.

— Ha gyorsan cselekszünk, — Vladimir egyenesen az arcomba rázza a mutatóujját és érzem, hogy valami állatiasan sötét düh forr a lelke fenekén. Szenvedélyes indulattal fogja fiát védelmezni és beszámíthatatlan lesz, ha akadályokat gördítek elébe. — És fogadok egy jó ügyvédet, — Vladimir dühödten ragaszkodik az ötletéhez, — mielőtt a fiamat hivatalosan vádolják a gyilkosságokért. Jogos kétséget fogunk ültetni a vádlók fejébe és a vád alaptalanságának gondolatát. Gregorinak nem kell majd éveket börtönbe tölteni, amíg mi ártatlanságát bizonyítjuk. Amilyen jóképű és amilyen fehér a bőre, a börtönben ki fogják szúrni, durván fognak bánni vele, vagy meg is fogják ölni, mielőtt esete a bíróság elé kerül. Én nem bízom az Amerikai igazságszolgáltatásban.

— Ha össze tudod szedni a biztonsági letétet a kiváltáshoz, legalább is egy részét és igénybe veszed egy jótálló iroda szolgálatait. — Vitatkozom, félvén, ha a józan érvelés szünetel, a pokol démonjai fogják átvenni az irányítás kormányát. — Akkor Gregorit nem fogják leültetni a vizsgálati és adat összekeresési időszak alatt. Lehet, hogy nem hagyhatja el San Franciscót és mozgásszabadságát korlátozzák, de ha nem ő csinálta, ahogy te állítod, a végén igazolva lesz és ismét szabad emberré válik minden bűnözési priusz nélkül.

— Akármelyik módon, — Vladimir megragadja a karomat, és mint egy őrzőgő pszichopata mered rám. — Százezer dollárra van szükségem, hogy megmentsem a fiamat.

Próbálom lerázni a markát. Miféle dolgom lenne nekem a fia kiszabadításával? Igaz, a százezer a birtokomban van, plusz melléje elegendő kokain, hogy egy másik százezret markoljak fel a nagybani drogpiacon. De ez túl kockázatos és mindenféle szemét drogkereskedőkkel kell, hogy üzleteljek. Ha odaadom Vladimírnak a százat most, éppen olyan szegény leszek, mit azelőtt, mint a kóbor kutya, aki nem tudja, hogy hol kapja meg a vacsoráját. Semmiért öltem volna? A millióimat Beatrice ügyvédje, Lustig tartja a kezében. Sok időbe tellene és bizonytalan, hogy valaha is kapok belőle. Még két lányom van, akiknek sürgősen kell a pénz, hogy ne említsem a fiamat, akit szívémből utálok, de az még nem jelenti azt, hogy kihagyhatom utolsó testamentumomból és végrendeletemből.

— Nincs pénzem, — riadok vissza, és felkészülök a dulakodásra. — De ha lenne is, nekem is megvannak a saját prioritásaim.

— Vegyél fel kölcsönt, — Vladimir makacskodik és a düh hideg lángja lobban kobaltkék szemében. Minden kétséget kizáróan képes a legrosszabbra és, ha kell, szövetkezne az ördöggel is, hogy kiszabadítsa a fiát. Majd lecsillapodik, hátradől székében és egy érdektelen üzletember száraz hangján folytatja. — Kapcsolataim vannak Luxemburggal. Ismerek embereket, akik mérhetetlenül gazdaggá tudnak tenni nagyon rövid idő alatt. Ez egy óriási lehetőség és a te családi neved fontos szerepet játszik benne.

Szembe ülök vele az asztal másik oldalán és tónusával egyező visszafogott passzív-agresszív hangon válaszolok. — Elszórakoztatnál a részletekkel?

— A Magyar Kereskedelmi Követség épületcsoportja a napokban eladásra kerül. — Vladimir összehúzza a szemét és rám koncentrálni kezd. — A barátainknak szüksége lenne egy megbízható magyar származású emberre, aki megvenné az ajánlott potom áron. Barátaim segíteni fognak, hogy felállíts egy offshore céget, valami megfoghatatlan néven és eredettel. Semmi más, mint egy egyedüli tulajdonos működés, minimális aktákkal és egy svájci számozott bankszámlával. A céged megveszi a moszkvai épületkomplexust, — itt Vladimir mélyet sóhajt és büszkén megnézi magát, mintha ő lenne az istenség, aki csodálja hat napos teremtoi munkájának eredményét. Majd folytatja ragyogó ötletének további leírását. — Hadd ismertesselek meg néhány ténnyel, csupán az argumentum kedvéért. Megveszed a szóban forgó épületeket, egy hétemeletes ötszintes szállodát, egy ezer négyzetméteres testgyakorlati és wellness intézményt, plusz egy húszemeletes iroda és lakóépületet, hogy csak egy számot mondjak, mondjuk, húszmillió dollárért. Majd elektronikus postafordultával eladod a barátainknak, akiket nem kell, hogy ismerj, és akikkel nem kell, hogy találkozz csak az ügynökeikkel, mondjuk huszonkét millió dollárért. Szép kis profit egy hetes munkáért és minimális kockázatért.

Ha bármi, akkor ez az ötlet az, amit nem lehet visszautasítani. Teljesen legálisnak látszik. Semmit sem veszíthetek rajta, még a hajamnak egy szálát sem. Micsoda magasröptű zsenialitás. Kapkodom a levegőért, és nem találok szavakat, amivel leírhatnám érzéseimet. A kapzsiság minden vagyon forrása, és nem tudok ellent állni mammon harsonáinak, amik oly hangosan trombitálnak a fülemben.

— Miért ajánlanának nekem a barátaid ilyen fantasztikusan jövedelmező üzletet? — kérdezem. — Miért nem veszik meg ők huszonkét millióért az eredeti versenylicitáláson keresztül?

— Semmi versenylicitálás, — Vladimir rázza a fejét leereszkedő modorban. — És ez a leggyönyörűbb az egészben. A barátainknak már van is vevője. A Moszkvai Városfejlesztési Tanács hajlandó az ingatlan piaci árat megfizetni, bárkinek és bármikor.

— Mi érdekük lenne ezt csinálni? Miért történik ez a csere ilyen komplikált módon?

Vladimir arca ragyog a boldogságtól. Részeg, mint egy kapanyél és dicsekszik, mint egy vidéki dzsentri a pikáns kalandjaival. Képletes ütőkártyáját levágja az asztalra és elmondja a titkot.

— A Moszkvai Városi Tanács Városfejlesztési Osztálya költségvetésbe vette ezt a beruházást és hajlandók szerződést aláírni ötven millió dollár nagyságban. A magyarok erről nem tudnak és hajlandók a barátainknak eladni húszért.

— Hihetetlen, — sóhajtok csalódottan. — Fantasztikus, mondhatom zseniális ötlet, csak egy baj van vele. Honnan veszek hozzá húsz millió dollárt.

— Semmi probléma, — Vladimir vigyorog, mint a rajzfilmbeli Cheshire macska. — Ha most ideadod a százezret, barátaim kölcsönzik neked a húsz milliót.

— Milyen kamattal? — ellenkezem gyanakodó hangon. Valahogy nagyon nem tetszik a dolog nekem.

Vladimir legyint. — Semmi más, mint a szokásos. A barátaim nagyon méltányos emberek. Mindössze öt százalékot számolnának fel neked.

— Egye évre, — kerekítem a szememet hitetlenkedve.

— Nem, öregfiú, — Vladimir rám csodálkozik, mintha valami tudatlan falu bolondja lennék. — Egy hétre, minden megkezdett hétre, amíg a tulajdonjog a kezeden van.

Gyors számvetést csinálók a fejemben; elvégre mérnök voltam; ez kétszázhatvan százalék egy évben, vagy dollárban kifejezve százezer dollár egy héten a kezdeti húsz millió tetejében. Bármi késlekedés és a profitom nullára olvad, és ki vagyok semmizve drogkereskedés rosszul sikerült úton talált százezres vagyonomból.

— Lassan a testtel, — tartom emelt tenyeremet Vladimir felé. — Ivócimborák vagyunk, meg minden, de azért én még nem vagyok egy falu hülyéje. Tudom, hogy ez egy becsületes üzlet és lévén egy komplikált trükk sok kezdetet kell megkenni és számos erkölcstelen könyvelőt kell lefizetni és költséges tisztviselőket kell megvesztegetni, de azért, és minden esetre, komoly kezességi biztosítékra van szükségem az én kezdeti százezer dolláros befektetésemre.

Vladimir oldalpillantást vett Natasára. A balerina szinte észrevehetetlenül bólint és egy titkos kacsintást váltanak. Natasa felém fordul és hozzám szól, azon a szerelmesen gyengéd nőies hangon, aminek soha nem tudtam ellenállni, még ha az életem is múltott visszautasításán.

— Fogadj el engem kezességi biztosítéknak, — nyúl a kezem után és gyengéden simogató kedvességgel megérinti ujjaimat. — Zoltán, én férjhez megyek hozzád. — mondja és a szemei fényesen ragyognak, mint ahogy az aratási telehold a széles orosz sztyeppék felett világítja meg a zord és kihalt éjszakai vidéket. — Törvény előtt esküdött asszonyod leszek.

Kellemes borzongás fut végig a gerincemen. A pénz íze édesebb, mint a cukornádból kicsorgó melasz. Ez a bakugratás még a végén ízletesebb lesz, mint egy triplacsokoládé puding. Ha minden jól megy, bekaszni az utána az életbiztosítást, csinálók egy rémségesen bizsergető kétmilliót az attasé komplexen, és mint ráadást, még a saját ötmilliómat is visszakapom Beatrice hagyatékából. Böven lesz pénzem, hogy szakértő ügyvédet fogadjak, aki a hagyatéki bíróságon túl tudja beszélni Lustigot.

Kellemetes reminiscenciám nem tart tovább egy másodpercnél. Agytekervényeim gyorsabban dolgoznak, mint egy szupersebességű mikrocip és mindig elhamarkodom döntéseimet. Kinyújtom a kezemet Vladimirnak és felajánlom.

— Itt a kezem, nem disznóláb, az alku megkötöttük.

Vladimir elfogadja izzadt mancsomat, melléhez szorítja és vodkás poharainkat fenéig ürítve kétszer is újratölt, mialatt Natasa lefut a falépcsőkön és a harmat borította ezüstös fűben táncot lejt, mintha valami megfiatalodott és örömmel megspékelte koronásdaru lenne.

— Hejh, — tűnődöm, micsoda egy élet, mindannyian gazdagok leszünk. Ne mondja nekünk senki, hogy a pénz nem boldogít.

Amikor órákkal később elválunk, gyalogosan a vonatállomás felé, mivel nincs kocsink, Natasa odasúgja nekem.

— Zoltán, én olyan boldog vagyok. Először az életemben. Valahogy mindig tudtam, hogy megvan a hozzávaló készpénzed. Soha nem hittem, hogy lecsúszott csavargó vagy minden pénzügyi pörölycsapást kézbesítő hatalom nélkül.

Tizennyolcadik Fejezet

Délidő fele Mikádi Mária mellékállomása csöngetett. — Halló, — vette fel a kagylót. — Ki az?
— A férjemmel akarok beszélni. — hallotta Dóra követelődző hangját.
Oh, hogy az ördög vigyen el, gondolta Mária, majd megkapod tőlem, ha nem maradsz nyugodtan.

— Ott van? — Dóra követelte ismételten.

— Nem, drágám, — felelte Mária, minden szótagot élvezettel forgatva a szájában. — Te tudod a legjobban, hogy nincs itt. Veled kell, hogy legyen, valahol úton Róma felé.

— Mit? — Dóra visított. — Ne viccelj velem, te humortalan savanyúfazék. Nem áll jól neked. Nem vagyok hangulatban, terhességem már erősen látszik, és szükségem van a férjemre, a gyermekem apjára, hogy eljöjjön velem a nőgyógyászhoz.

— Ki viccel? — Mária kérdezte óvatosan, kissé megdöbbenve a nem várt komplikációtól. — Ahogy én tudom, Zoltán ma reggel elutazott veled egy Expressz Ifjúsági Utazási Iroda túsára Rómába.

Válasz nem jött. Mária figyelmesen fülelt, majd egy tompa puffanást hallott a vonal túloldalán. Majd hangokat, — Jaj, istenem. Dóra összeesett. Gyorsan. Valaki segítsen. Hívjátok a vállalati elsősegélyes nővért.

Mária óvatosan a helyére tette a kagylót. — Hazug, — morogta magában, — Zoltán biztosította Ildikót, hogy nem hagyta Dórát terhesen. Ha mégis terhes, valaki más érdeme, kell, hogy legyen.

Hubay Rezső, az osztályvezető meglátta Mária szemében a káröröm fényét. Közellépett asztalához és ránézett. — Ki volt az, valami rossz hír? Valamelyik szennyacsatorna csövünk felrobbant?

— Nem, — Mária rázta a fejét mialatt süteményes dobozából kivett egy darab kuglófot és beleharapott. — Rosszabb, Dóra, Zoltán felesége robbant fel.

— Hogyan? — Hubay rámeredt Máriára, arcán a meglepetés vészes indulattal keveredett. — Egyszer Kovács elvtárs azt állítja nekem, hogy nőtlen, majd azt hallom az igazgatótól, hogy nős. Utána mindenféle pletykák terjednek, hogy kiengedték őket Olaszországi nászútra. Most már mi az igazság. A felesége lemaradt a repülőről?

— Nem, — Mária mosolygott leplezetlen örömmel az arcán. — Dóra lemaradt az egész hóbelevancról.

—

A vonal másik végében, az irodában ahol Dóra dolgozott, rettenetes zűrzavar tört ki. Néhány perc lázas tevékenység, telefonálások és kagyló elé tett kezekbe való sziszegő suttogások után, hogy a pletyka mérgezett indája eredményesen terjedjen, megérkezett a szolgálatban lévő kedves nővér és beadott Annának egy aszpirin analgesic kombinációs idegcsillapító injekciót. Ettől Dóra teljesen magához tért és talpra ugrott.

— Hívjátok a belügyet. — ordította és Zoltán apjára, Gusztávra mutatott. —

Tartóztassák le ezt az embert. Ez segített a fiának kiszökni az országból. Ez is éppen olyan aljas áruló, mint aki elkövette a bűnt. Rejtegette fiának az utazási irodával való levelezését, és amikor kérdeztem, hogy mi folyik itt, hazudott nekem. Letagadta az egész terjedelmes tervezést és konspirációt, ami egy ilyen szörnyűséges tethöz szükséges.

Nagymellű Vivien, a vállalati KISZ titkár szaladt be következőnek a szobába, követve a rettenetesen aggódó arcú párttitkártól és az örökké kapatos személyzeti osztályvezetőtől.

— Dóra, — kiabálta Vivien és Dóra arcába csípett és állát megragadva felemelte a fejét. — Még semmiféle bűn nem lett elkövetve. Zoltánnak lehet, hogy nincs is szándékában disszidálni. Ha vége van a túrának haza fog jönni a csoporttal együtt.

Dóra nem hagyta abba a lármázást. Karjaival hadonászva és csikorgatva fogait nekirohant az ápolónőnek, több munkatársának és öregember Gusztávnak, majd a személyzetisnek.

A párttitkár próbálta lefogni Dórát, de Dóra beleharapott a kezébe. A párttitkár felordított, — a rohadt szuka, — és sarkon pördült, hogy szembe nézzen Viviennel. — Hívjátok a mentőket és vitessétek el a Hárshügyi bolondokházába. Ott van a helye az ilyennek.

— Mi lesz a Belügyminisztériumi bejelentéssel? — kérdezte a személyzetis, miközben kihúzott a kabátzsebéből egy lapos flaskát és jót húzott belőle.

— Majd én elintézem, — felelte a párttitkár és keserves arccal nézegette vérző hüvelykujját. — de, hogy az igazat megvalljam, én is sok mindent elkövettem volna, hogy egy ilyen veszett háрпиától megszabaduljak.

—

A penzió, ahova az autóbusz Rómában elvitte a magyar turistákat megérdemel egy részletesebb leírást. Az utcai oldalon, egy művészien faragott kőfal belső oldalán feküdt egy gazdag és magasztos gyönyörkert, kavicsos ösvényekkel a ritka fafajták árnyékos lombja alatt, és pazarul választékos virágágyásokkal, virágzó barack és gránátalmafaakkal, göcsörtös olajbogyó bokrokkal és márványszobrokkal és szökőkutakkal, egy elrendezéssel, ami bármi reneszánsz korabeli műértő legszeszélyesebben kifinomult igényeit is kielégíthette volna. A tíz méter hosszú promenád végében, ami keresztülvezetett ezen a szépséges bőségen, állt az épület főbejárata, benne egy kicsiny, de pazarul kialakított hoteliroda ragyogó márványpadlóval és fekete gránitból faragott pulttal.

A pult mögött állt egy fiatal és végtelenül jóképű olasz férfi, az idős házaspár tulajdonosoknak az unokája, akik maguk menedzseltek a szállodát. A legény szíves vendégszeretettel köszöntötte az újonnan érkezőket, mintha unokatestvérei vagy közeli rokonai lennének.

— Üdvözlöm önöket a Trattoria Romano penzióban, — mondta és félreérthetetlenül olasz módon kitárta a karjait. — Nevem Dínó. Legyenek szívesek ideadni az útleveleiket.

Dínó egyenként elvette az útleveleket és nemek és kinézetek szerint találomra összeállította a szobabeosztást, mialatt azon a címen, hogy nem érti, miket mondanak nem törődött személyes preferenciákra szóló kérelmekkel és jelbeszésekkel.

Zoltán a legfelső emeletre került két építésszel, akik azt állították, hogy Róma ókori romjait és keresztény művészetét jöttek tanulmányozni. Ildikó kijelölt helye egy emelettel lejjebb volt, egy terjedelmes szobában három fiatal ribanccal, akik nem csináltak titkot, hogy szerelmük és testük eladásával szándékoznak konvertibilis valutát keresni az éjszakai Róma utcáin.

Fél órával megérkezésük után, miután kijelölt ágyaikra sietve rádobálták bőröndjeiket, és gyorsan rendbe szedték arcukat a fürdőszobában, a magyar ifjúság képviselői összegyülekeztek az ebédlőben, ahol prosciutto sonkából, mozzarella sajtból és vastagkérű Tuscan kenyérből és egy pohár L'Ambrusco borból álló hideg ebédet kaptak.

Ildikó szebben nézett ki, mint valaha. Selymes szőke hajának hosszan lelógó tincseivel és kedves kék szemével Zoltán számára a világegyetem legértékesebb személyének látszott. Most már nyíltan mutatták, hogy együtt vannak. Egymás mellett ültek a városnéző buszon, egymás mellett álltak, ahogy csodálták a híres látványosságokat, a Trevi Kutat, a Spanyol Lépcsőket, Trajánusz oszlopát és a Palace de Venezia épületet.

Másnap reggel a Tivoli Garden, a gazdag püspökök és rómaiak és pápák nyári rezidenciájának megtekintése volt a programban. Megtudva a tervet, Zoltán óvatosan félrehívta Ildikót, ahol nem hallgathatták ki őket és a fülébe súgott.

— A holnapi programot kihagyom. Bemegyek a városba és próbálok valami helyet találni, ahova mehetünk miután itt hagytuk a csoportot.

— Okos ötlet, — bólintott Ildikó, — ha jól számolom kettőnk között nincs nálunk több pénz, mint húsz dollár, ami semmire sem lesz elég.

— Ne aggódj. — Zoltán megcsókolta a leány arcát. — Már mások is leléptek előttünk. Csak meg kell találnunk a szálát, ami hozzájuk vezet.

— Nem szeretnék az utcán aludni. — Ildikó felelte bizonytalan hangon. — Biztos vagy benne, hogy helyesen cselekszünk? Ez a mi kalandunk nagyon rosszul is elsülhet. Jobb lenne, ha ismernénk valakit. Valakit, aki szállást és ételt adna nekünk, amíg valamilyen tisztességes pénzt nem kezdünk keresni.

— Bízz bennem, — Zoltán felelte magabiztosan. — ha csak egy útja is van, megtalálom. Én tudom, hogyan kell bekopogni emberekhez és segítségüket kérni, még ha nem is beszélem a nyelvet.

Természetesen ez csak üres hősöködés volt. Zoltán, miután már előző este gondosan megnézte a címeket a telefonkönyvben a Kanadai konzulátust választotta, ami rövid gyaloglásnyi távolságra volt és ahol tudta használni angol tudását, bármi kezdetleges is volt az.

Másnap reggel, ahogy a csoport szállt fel a Tivoli felé menő buszra, Zoltán elsodródott a többiektől és beleolvadt a járdán kavargó tömegbe. Hamarosan megtalálta a Kanadai Konzulátus épületét és bement. A csinos, bár keskeny, de több emelet magas épület bejáratát kovácsoltvas kapu védte, ahonnan egy csempepadlós lobbiba jutott. Szűkre méretezett felvonót látott a jobbján, megnyomta a hívógombot, és ahogy az ajtó nyílt, belépett.

Egy cifra portásegyenruhába díszelgő fiatal olasz legény került elő valahonnan, beugrott vele a felvonóba és angolul kérdezte, hogy hova akar menni.

— Az emigrációs konzulhoz, — Zoltán felelte, miután szeme gyorsan átvillant a kontrolszekrény gombjai mellett kitett réztáblákon.

A legény bólintott, megnyomott egy gombot és két emeletet emelkedtek. Megállás után kinyitotta az ajtó és tartotta a markát.

Zoltán nem vette figyelembe a kérést. Először is fogalma sem volt, mi köze lenne a fiatal olasznak, hogy hova akar menni, másodszor nem volt pénze a borra valóadás nemes gesztusára. Nem sokat tudott a nyugati etika szabályairól és a velejáró alapvető udvariasságról.

A konzul ajtaja nyitva állt. Egy fiatal, világos bőrű és hirtelenszőke férfi ült egyedül íróasztalánál és tanulmányozta az előtte kirakott iratokat.

A férfi felnézett és egy végtelen szolgálatkész, de minden jelentés nélküli mosoly, egy másik nyugati hagyomány, jelent meg az arcán és udvariasan végighallgatta Zoltán akadozó angolságát.

Miután Zoltán befejezte a magyarázást, hogy ő Magyarországról jött és Kanadába akar bevándorolni, és fogalma sincs, hogyan kezdje el a dolgot, a konzul bólintott és egyetlen szót sem szólva leírt egy címet egy darab papírra. A cédulát odanyújtotta Zoltánnak és mosolyogva, a kihallgatás véget ért és távozzon, modorban közölte.

— Menjen el erre a címre. Ezek segíteni fognak magán.

—

Még néhány utcahosszra való gyaloglás és Zoltán az épületnél volt, ahol jogos feltevése szerint az olaszok adták be kérelmeiket, ha el akarták hagyni az országot és ki akartak vándorolni bárhova, főleg Amerikába vagy Ausztráliába.

Nagyon kevesen voltak a váróteremben, a hatvanas évek végén senki nem akarta otthagyni Olaszországot és olyan országokban letelepedni, akik benne voltak a Vietnámi háborúban.

Immár másodszor ma reggel, Zoltán ismét elmagyarázta akadozó angolságával, amit akart. Ezúttal egy olajbarna arcú zömöktermetű férfi hivatalnoknak, aki értetlenül meredt rá és azt akarta tudni, hogy van-e pénze.

— Nincs, — Zoltán rázta a fejét megszégyenülve, — Nincs pénzem.

— Milyen vallású? — a kivándorló hivatal tisztviselője kérdezte és hangjába sajnálkozás és lenézés keveredett.

Zoltán nem értette a szót, religion. Elővette a szótárját és megkérte a férfit, hogy keresse meg.

— Római katolikus, — Zoltán mondta, miután a tisztviselő megmutatta a szót. A tisztviselő, ez is, mint az előző, kitépett egy féloldalnyi lapot, ráírt valamit és odaadta Zoltánnak.

— Karitás, — mondta, — menjen a Római Katolikusok segélyszervezetéhez. Azok tudják, mit csináljanak ilyen pénztelen emberekkel, mint maga.

Délidőtájban Zoltán a Karitás irodájában ült, Róma belvárosában, valahol a Tiberis folyó jobb partján. A hivatalnok, akivel ezúttal szembe került, lenyűgözően jó angol nyelvtudással, de vajmi kevés türelemmel és kímélettel rendelkezett. Semmi szándékában nem volt, hogy anyagi segítséget juttasson ennek a fiatalembernek, akit, azon kívül, hogy tudhatta, hogy nem olasz nemzetiségű, nem tudott hova tenni és nem tudhatta miféle náció lehet és, hogy mit akarhat nyélbe ütni.

A tisztviselő rázta a fejét és rosszálló hangon morgott. — Képtelen vagyok magával megértetni magamat; a maga angolsága szörnyű. Máskülönben is, mi a nemzetisége?

— Magyar, Hungarese, — Zoltán nézett az emberre kérlelően.

— Rendben, — sóhajtott a férfi ingerülten és összecucsorított ajkai között hangosan kifújta a levegőt. — Várjon. Telefonálok valakinek. Ismerek egy hölgyet, aki beszél magyarul.

A férfi tárcsázott, valakivel egy darabig társalgott olaszul. Majd odanyújtotta a kagylót Zoltánnak és mérgesen utasította.

— Na, beszéljen.

— Halló, — Zoltán kezdte óvatosan miután füléhez igazította a kagylót.

— Halló, kérem, — egy kedves női hang hallatszott a vonalban és a hölgy magyarul beszélt. — Miben segíthetek? Ha jól értem, el akarja hagyni Magyarországot és menedékjogot akar kérni Olaszországban.

— Igen, — felelte Zoltán, és nemzeti hovatartozás és mérhetetlen megkönnyebbülés érzése árasztotta el. A gondviselés isten legnagyobb ajándékát vezette útjába, egy közvetlen és segíteni hajlandó locsifecsit. Fogalma sem volt, hogy nézhetett ki, nem tudta a korát, házassági állapotát, politikai nézeteit vagy családfáját, de úgy érezte, mintha máris közeli ismerőse lenne a hölgy. A hölgy beszélte a nyelvét és hajlandó volt meghallgatni problémáját. A hölgy hangja lehetővé tette, hogy megtegye első lépését az új világba, aminek létezését idáig csak homályosan tudta megérteni és túlfegyelmezett és párt propaganda elzárt elméjében tudomásul venni. Lépésével ráhibázott a külföldre szakadt magyar emigránsok, politikai menekültek és disszidensek, nacionalisták és a munkásokat kizsákmányoló régi uralkodó osztály tagjainak organizációjára, éppen azokba az emberekbe, akiket meg kellett, hogy találjon, ha meg akart szabadulni a kommunistáktól és sikeres akart lenni nyugaton.

— Asztalos Atya magántitkárnöje vagyok, — a lelkes szószátyár folytatta. — De az atya most a menekült táborokat látogatja. Tegnap ment el és csak a következő héten, mától hétnyolc napra fog visszatérni.

A hölgy lélegzetet vett, pillanatnyi szünetet tartott és Zoltán számolta a napokat. Ez három nappal az után lesz, hogy csoportja visszarepül Budapestre. Ez túl hosszú idő az utcán, gondolta aggódva és várt.

— Maradhatna turista csoportjával, — a pap titkárladyje folytatta kedélyes hangnemben, valószínűleg megigazította a haját és reszelgette a körmeit mialatt a telefonon

beszélt. — Amíg lehet, és utána jöjjön el Asztalos Atya rezidenciájára, a Casa di San Stefano Hungarese hotelben a Via Aurelica Antica utcába. A házszám 7237, írja le. Ez a magyar papok és más magyar katolikusok méltóságok szállása. Felhívom a szállodát telefonon és tudatom velük, hogy maga jön. Maga ellakhat a Casa di San Stefanónál, ameddig az atya visszajön. Majd ő megmondja hová kell mennie. De egy dolog biztos, ha nincs pénze, egyelőre a menekülttáborban kell laknia. A San Stephanónál keresse Margit nővért. A nővér kezeli a beregisztrálásokat és az elhelyezéseket. De ne féljen, Asztalos atyának van költségvetése, amit a vagyonos magyarság adományoz neki pontosan erre a célra. — Itt a titkárnő kárörvendően kacarászott egy keveset és hozzátette. — Hogy segítsenek magukhoz hasonló fiataloknak a munkásparadicsomból elmenekülni és, hogy borsot törhessenek a kommunista elvtársak orra alá.

Menedékhely a magyar katolikusoknak, menekülttáborok, ingyen étel és szállás egy tisztességesnek hangzó szállodában, nővérek és papok, a sors kereke mozgásba lendült és Zoltán öröme nem ismert határt. — Köszönöm, kedves apácanővér, — motyogta. — Isten fizesse meg kedvességét és jóakarátát.

— Nem vagyok apáca, — csicssergett a titkárnő, mint egy kis énekesmadár. — Hívjon Susannak. Özvegyasszony vagyok New Jerseyből, Amerikából. Édesanyám volt magyar és a papa meg olasz. Három nyelven beszélek tökéletesen és élvezem öreg napjaimat Európában. Segíteni magukon az én életem és örömem.

— Van egy ismerősöm, aki szeretne velem jönni, — Zoltán próbálta a szerencsáját merészen kihasználni, amíg a vas meleg volt és kovácsolható.

— Az még jobb, — Susan csiripelte elégedetten. — Kettő egynek az áraért. Úgy nézem, hogy a mai nap a bőségek napja.

— Egy leányról lenne szó, — Zoltán mondta óvatosan. — Egy leány is elfogadható lenne?

— De még, hogy, — Susan hangja sziporkázott az örömtől. — Mi errefele, ilyen közel a Vatikánhoz, nagy szükségletében vagyunk a lányoknak. Hozza csak magával, és Margit nővér szívből örülni fog.

—

Órákkal később, farkaséhesen és hullafáradtan, mivel nem akarta kevés pénzét élelemre költeni, Zoltán várta a túrabuszt és egybekeveredett a többiekkel, akik beszélgetve és nevetgélve szálltak egyenként lefele és oda sem figyeltek rá.

— Óriási siker, — suttogta vacsora alatt Ildikónak. — Megvan a cím, egy jó hotel, ahol ingyen ellakhatunk az első pár napon.

— És utána? — Ildikó kérdezte, szemét körbejártatva, hogy nem-e hallgatódzik valaki.

— Utána irány a menekülttábor. — Zoltán suttogta miközben eltakarta a száját.

— Ügyes vagy, — Ildikó megszorította Zoltán kezét és az asztal alatt térdét térdéhez szorította. — Máris nem vagyok annyira ideges.

Felszolgálták az ételt, ettek s az első néhány harapás után Zoltán Ildikó felé fordult és némi féltékenységgel a hangjában kérdezte. Az egyik kísérő férfi szemtelenül nézegette a leányt, gyere ide hozzám galambom tekintettel a szemében, ami nem kerülte el a figyelmét.

— Hogy telt a te napod?

— Jól, kivéve az egyik ÁVÓS spicli egyre koslatott utánam. — Ildikó válaszolt, miközben a kérdéses spicli felé vetette a szemét.

— Mit akart? — Zoltán kérdezte, és próbált nem ránézni a pimasz alakra.

— Azt gondolja, hogy kaphat valamit. — Ildikó felelte és fügét mutatott az öt szemező férfinek.

— Fog kapni? — Zoltán kapkodott a levegőért felháborodva.

— Szó sem lehet róla, — mutatóujját és hüvelykjét használva Ildikó felemelte Zoltán állát, mialatt rosszalló pillantást vetett a szerelemre gerjedt kísérőre. — Neked tartogatom. A tied, de csak miután megesküdtünk.

Zoltán ismerte a típust. Az álrúhás rendőr egy fennhéjázó üres fejnek látszott. Olyan nagyon bűvöletbe esett saját magáról feltételezett zsenialitásával, hogy abszolúte nem tudott az orránál tovább látni. Sekélyes hozzáállása jól szolgálta Magyarországon, de most ismeretlen területen volt, nem tudta akaratát rákényszeríteni se Zoltánra se Ildikóra. Ha a fiatal szerelmesek ügyesen kijátszották a nekik kiosztott kártyákat, könnyen el tudták kerülni az ÁVÓ feltehetően fertelmes módszereit, amit az ÁVO-s ügynökök bizonyára használtak, ha gyanították, hogy valaki disszidálni akar őrségük alatt. De ahogy Ildikó odamutatta a fügét. Lenne valami elrejtett csalfaság a látóhatáron túl, egy ilyen vonzókülsejű fiatal leányt nem lehet egyedül hagyni egy középkorú kommunistával. A kommunista erkölcsök bátorították az idős főnök és a fiatal beosztott közötti ízléstelen viszonyt. Minden respektálható menedzsernek, vagy jó hírben álló pártvezérnek volt egy fiatal beosztottja, akit irodai szeretőnek használt. Egy idősebb, politikailag jó kapcsolatokkal rendelkező férfinek bizonyára volt bőven hatalma és pénze, és bármi más tulajdona, amit az örök Évák akartak, mint a vagyont, pozíciót és hírnevet. Zoltánnak most semmije sem volt, még csak egy műhab pohara sem, hogy a száját kiöblítse.

Természetesen Ildikó nem volt könnyűvérű kis titkárnő. Ildikó diplomás geodéta volt, aki mérőszalagokkal, teodolitokkal és térképekkel dolgozott, és mindig büszke volt, hogy megáll a saját lábán. Ildikó soha nem volt senki kitartott babája és soha nem is szándékozott az lenni.

Zoltán nem tudott mit tenni. A helyzet kritikus kulcspontját a bizalom képezte, de vajon megérdemeli-e ő a leány bizalmát? Ezt majd mi még meglátjuk, Zoltánnak egy élet áll rendelkezésére, hogy igazolja magát, ami idő alatt egyetlen tévedést sem követhet el, ha nem akarja elveszíteni mindazt, amiért idáig dolgozott, vagy amit valaha is megszerezhet.

—

Másnap, ahogy a program folytatódott meglátogatták a Vatikánt, a Kolosszeumot, a Római Fórumot, a Santa Maria Maggiore templomot és majd a Vittorio Emánuel emlékművet, a Palatinó di Augustos palotát és a Saint Giovanni di Lateran bazilikát. A negyedik és ötödik napon autóbusszal Nápolyba utaztak, ahol a napot az öböl megtekintésével, a Vezúv lábánál Pompeii meglátogatásával töltötték, és következő reggel Sorrentóba buszoztak és végül Capri szigetére hajóztak.

Miután bevégezték mindent befoglaló sietős programjukat, annyi mindent megnézni és oly kevés rá az idő és a pénz, pénteken ebéd után megindultak Róma felé, hogy ott töltsék utolsó Olaszországi napjukat.

A Trattoria di Romano tulajdonosai készen álltak, hogy örömet szolgálják a vacsorát. Röviddel érkezésük után és percekkel bőröndjeiknek szobáikban való letevése után az utazók kezdtek éhesen betolongani az étkezőterembe és helyet foglalva és fennhangon kicserélve élményeiket, nekiálltak fogyasztani olasz fővárosi utolsó vacsorájukat.

Zoltán, merészem, mint amilyen még soha nem volt azelőtt, és soha nem is lesz életének további részében, felismerte az alkalmat és odasúgta Ildikónak.

— Add ide a bőröndödet és vigyem fel a szobámba. Együtt akarom tartani az enyémmel.

— Miért, — Ildikó nézett körbe aggódva. — Ma este lenne a tett ideje?

— Igen, — Zoltán bólintott. — Elsőnek fogom befejezni a vacsorát. Felrohanok a szobámba, megragadom a két bőröndöt, kirohanok a frontajtón és az első sarkon túl jobbra megvárlak a buszmegállóban.

Ildikó megfogta Zoltán kezét és nyugtalan, lázasan tette kész testét teste ellen szorította. — Tedd, susogta mézédeseen és könnyed csókot lehelt az ajkára. — Amint látlak elvillanni az étkező nyitott ajtaja előtt én is megindulok. Várj reám, követni foglak bármerre is vezéreljen a sors.

Zoltán pontosan úgy tett, ahogy ígérte. Kezdetben, hasonlóan viselkedve és vidáman falatozva, mint a többiek, de később, a főétel után és a hagyományos édesség és feketekávé felszolgálása előtt megindult felfele a szobájába. Az üres felvonót felküldte a második emeletre és kettesével szedve a lépcsőket gyalog felrohant. A másodikon becipelte a két bőröndöt a felvonóba és megnyomta a földszint gombját. A földszinten, miután bőröndjével meggátolta a liftajtó csukódását kilesett, hogy volt-e valaki, aki szembekerülhetett vele. Nem látott senkit, még mind bent lehettek az étteremben, beszélgetve és dicsekedve és egymást szórakoztatva igaz és nem olyan nagyon igaz történetekkel.

Egy pillanatra benézett, röppenő tekintete találkozott Ildikó várakozó, rohanó menekülésre készen álló tekintetével és visszahúzódott. Visszalépett a felvonóba, felkapta a két bőröndöt és örült sebességgel kirohant a bejárati ajtón. Nem vette tekintetbe a meglepődött portásfiút és futott, amilyen sebesen csak lábai bírták a kavicsos ösvényen kifele. Elérte az utcai járdát, rohant tovább, amíg el nem érte a buszmegállót, ahol megállt. A gyors versenyfutásától és felajzott lelkiállapotából eredendően vadul zihált és éles angina fájdalom szorította össze légszomjjal küzdő mellkasát.

Nápoly előtt már leellenőrizte, az autóbusz, ami keresztülviszi a Tiberis folyón és messze fel a Vatikán feletti dombokra, tizenöt percenként közlekedett. Nem tudta, hogy hány perc van még hátra a következő buszig és mi fog előbb történni, meg fog-e Ildikó érkezni a következő busz előtt vagy várniuk kell majd egy másikra.

Szíve örülden zakatolt fájdalommal küszködő mellkasában, a túlizgatottság elhomályosította látását, elvesztette józan ítélőképességét, időérzékét, másodpercek, percek, egy örökkévalóság, majd meglátta Ildikót, aki mint egy ijedten menekülő kecses gazella futott felé és utána köhögve és nyögve, a kissé elhízott és erősen szerelmes AVH felvigyázó.

Előtűnt a busz, lassan haladva előre a sűrű forgalomban, legalább harminc másodpernyi időre tőlük.

— Állj vagy lövök. — ordította az AVH férfi és kezében megvillant egy nikkelezett pisztoly és két kézre fogva fegyverét célba vette a menekülőt.

Ildikó rémülten sikoltott. — Zoltán, csinálj valamit, ez a rohadt szemét meg akar ölni.

Zoltán felkapta a bőröndjét és, mint egy olimpiai bajnok kalapácsvető megperdült, elegendő lendületet szerzett és eleresztette a bőröndöt. A nehéz poggyász, zúgva, mint egy félelmetes repeszgránát, keresztülszelte a levegőt és acélsarka két szeme között telibe trafálta az ávóst. Az ávós összeesett és Zoltán Ildikóhoz kiáltott.

— Ildikó, kapd fel a bőröndöt és ugorj fel a buszra. Nem hiszem, hogy elég erősen megütöttem és bármelyik pillanatban magához térhet.

A busz megállt. A sofőr résnyire nyitotta az ajtót és furcsálló tekintettel nézte a jelenetet.

— Assassino, patzo criminalo, — Zoltán levegőbe emelte a kezeit és bocsánatkérő mosolyt vetett a nagybajuszú vezetőnek. — Semmi lényeges. Csak egy őrült régi csodáló.

— Szálljanak fel, — a vezető megnyitotta az ajtót. — Mind a ketten, maga is meg a signorina menyasszony is.

Tizenkilencedik Fejezet

Másnap este borzasztóan kívánom a pizzát. Ismerek egy felséges olasz éttermet, amit még mindig kiváltképpen szeretek, az East 204th utca sarkán, közel a Jerome Avenue-i magasvasút acélszerkezetéhez. Rendelek két szeletet és egy kólát és leülök egy asztalhoz, senkit nem zavarva és csak a saját ügyeimmel foglalkozva. A pizza balfácán neve Mario, micsoda meglepetés, de a Mario nem olasz. Mario Puerto Ricó-i származású New Yorki, ami tényre felettébb büszke.

Harapok egyet, az első harapás mindig a legjobb, és egy korty kólát, hogy leöblítsem, és akkor felnézek. Egy toronymagas kövér ember ereszti le fertelmesen terjedelmes fertályát a velem szemben lévő székre és teljesen eltakarja a rozsdás sínekre és a vasoszlopokra lévő kilátásomat, a nem annyira festői panoráma ablak külső oldalán.

— Bocsánat, — húzom össze a szememet és rámeredek. — A szék foglalt, valakit várok.

— Hát persze, hogy vár, — bólint leereszkedően és ujjával pattint a legénynek valami gögös és végtelenül magabiztos módon. — Mario, hozz nekem egy egész lepényt és legyen rajta minden. És egy kancsó sört nekem és a barátomnak.

— Minek köszönhetem a megtiszteltetést? — kérdezem és próbálok udvarias lenni és művelt. Lehet, hogy elmegy miután bezabálta a lepényét és megitta a sör ráeső részét.

— Nem megtiszteltetés, — rázza a fejét öntelten, — business. Sclafani Salvatore vagyok magánnyomozó. És feltételezem, hogy maga meg. De várjon, én tudom, hogy maga ki. Kovács Zoltán, volt hivatásos mérnök és tőzsdebefektető.

— Mi dolga lenne ez magának. — meredek rá, mintha nem tudnám, hogy mit akar. Valaki fizetheti, hogy ízekre szedje az agyamat.

— Mikor volt utoljára, hogy látta, vagy beszélt a feleségével. — kérdezi türelmetlenül, nagyon éhes lehet és a vércukra vészesen alacsony. Soha nem tudhatom, hogy a szituáció mikor robban be az én kontómra. Salvatore sokkal nagyobb és erősebb, mint én és feltehetően eldugott fegyvert hordoz magánál.

— Nem vagyok nő. — felelem, amilyen nyugodtan csak tudom. Tudom, hogy mire akar kilyukadni és nem vagyok eltelve a gyönyörtől.

— Bocsánat, — mondja és Mario-ra pislant, siettetve és ösztökélve, mintha a nyomakodás gyorsabb sütésre készítené a pizza kemencét. — Már úgy értem, hogy az ex-felesége, — helyesbít, és közben vakarja tripla tokáját és mereszti rám táskás gurulószeit.

— Melyik? — kezdem élvezni ezt a macska egér játékot, hogy semmiről sem tudok, és mennyire jól tudok hazudni. — Három is volt.

— Volt? — nézeget és kakabarna szemei szinte kigurulnak füstös gödreikből.

Mario hozza a kancsó Budweisert és két papírpoharat. Salvatore tölt nekem először majd magának és iszik. — Nem értem, de hagyjuk, — Salvatore folytatja és bámulja, ahogy iszok. — Nem akartam zavarba hozni. Igyon, az élet rövid. Az ember soha nem tudhatja, hogy valaki mikor haraptatja a fűbe.

Egy darabig tűnődöm a gondolat végtelen bölcsességén, majd kihozzák a pizzát. Salvatore valósággal belemászik és én nézem. Királya lehetne eszem-iszom ország legmohóbb lakóinak.

— Ki vette fel magát? — kérdezem, és ideges vibrálás futkorászik a gerincemen. Nem vagyok jártas az ilyesmiben. Még csapdába fog ejteni ezzel a lepényzabáló és sörvedelő nyilvánvaló ostobaságával.

— Senki. — mondja és egy fél szeletet begyűr a szájába egyetlen harapással. — Csak a képletes szőnyeget rándítottam ki lába alól. Nem vagyok magándetektív. Az FBI-nál dolgozom és szeretném tudni, hol volt az utolsó két hét folyamán, és összes kapcsolatait és szervezkedő társainak a neveit.

— Maga nem látszik egy szövetségi hekusnak. — nevetgélek idegesen. — Ugye tréfál, vagy nem?

Dühödten nézeget, megzavartam étkezési gyönyörét és kitépett húsomnak fontjaival fogom megfizetni az árát.

— Minek látszom én magának? — kérdezi és rám összpontosítja dühödtezését.

— Egy baleknak.

— Egy balek, azt mondja?

— Nem, valójában nem is az. Maga egy kövér digó a Bronxból, afféle Calabriai ártánydisznó, ha ezt a címet jobban kedveli.

Salvatore kirángat egy Magnum 45 revolvert kabátja szára alatti fegyvertáskából és rám fogja. — Lelőhetnélek, — ordítja tele torokból. — Te semmire se való patkány. Ugye te ölted meg harmadik feleségedet, Beatricét?

— Nem, — mondom hidegen. — Beatrice tényleg halott? Örülök neki, de nem én tettem.

Salvatore kívág egy címerszerű jelvényt az asztalra. Úgy néz ki, mint egy FBI jelvény, de lehet, hogy hamisítvány. Nézek rá és várok. Mi lesz most? Eddig még nem ismertem be semmit.

Salvatore következőnek kivesz egy digitális hangrögzítőt és beszélni kezd bele. — Interjú Kovács Zoltánnal. Mr. Kovács beismerte, hogy tud felesége megöléséről, és kifejezését adta, hogy örül, hogy megtette. Semmi megbánást nem mutat. — Az állítólagos FBI ügynök a kezemben lévő műanyag pizza késre néz és hozzáteszi. — A gyanúsított fel van fegyverkezve és veszélyesnek tartandó.

— Lassan a testtel, Sal, — emelem el a tenyeremet tiltakozóan, — világosíts meg az elmémet néhány jellegzetességgel. Ki van meghalva és ki ölt meg kit? Pillanatnyilag kissé el vagyok veszve a részletek komplikációiban.

Máris megette a tizenhat colos lepény felét és nyugodtabbnak tűnik. Bámul rám és teleszájál rágyva a hatalmas falatot, beszélni kezd.

— A maga harmadik ex-felesége, Beatrice egy héttel ezelőtt meg lett ölve San Francisco lakásában. Egy kölköt letartóztattak a helyszínen, de a gazember nem beszél, kivéve ismételteti, hogy nem ő csinálta. Mivel magának lenne a legtöbb haszna Beatrice halálából, maga az elsőszámú gyanúsított.

— Azt mondja, hogy San Francisco, — szakítom félbe tagbaszakadt Salvatorét. — Hogy a csudába csinálhattam volna én? Nincs pénzem repülőre, nincs kocsim és nem szeretem az autóstoppot. A maga elmélete egy földrajzi lehetetlenség.

Termetes Sal mély csalódottsággal nagyot sóhajt. — Tudtam, — mondja, — hogy erre rá fog mutatni. De ennek ellenére megkértek, hogy tudjam meg és igazoljam le hollétét az utolsó két hét alatt.

— Ki kérte fel, — csodálkozom rá, nyilvánvaló meghátrálása oly nagyon szükséges felhajtóerőt ad nekem. Kezdem gyanítani, hogy valami súlyos terheltség nyomhatja az agyát, valamilyen állandó sérülés, afféle foglalkozási ártalom.

— Kiterítem neked a kártyáimat, — mondja, miközben az utolsó két szezlet tányérjára csúsztatja. — Már nem vagyok alkalmazásban az FBI-nál. Valamikor voltam, de betegnyugdíjba küldtek.

Beszélg csak és öntsd ki a lelkedet, gondolom, Sal. Én nagyon hálás hallgatóság vagyok.

— A nagybátyám, — folytatja, — Salvatore di Mészáros. Utána lettem elnevezve, — Sal néz rám és arca sugárzik a büszkeségtől. — Ő hozta össze nekem ezt a magándetektív haknit. Ez az első komoly munkám. A nagybácsi szerint, ha ezt sikeresen lehúzom valami San Francisco ügyvéd hatalmas összeget fog betenni a számlámra.

Le kell nyelnem a röhögést, ami tör felfele bensőségem legalsóbb mélységéből. Micsoda egy szószátyár idióta? Nem csoda, hogy még mindig a Bronxban lakik, ahonnan már nemzedékekkel ezelőtt kiköltöztek az olaszok.

— Lustig, — mondom és fényes csillag lobban a szememben, ahogy dölyfösen nézek rá.

— Honnan tudja? — pillant fel bozontos szemöldöke alól.

— Ismerem Lustigot. Lustig feleségem végrendeletének kijelölt végrehajtója. A feleségem meg Lustig vittek el a pénzmosodába öt évvel ezelőtt és mindenemből kiforgattak. De a pénz még mindig az én nevemen van, és ha Beatrice halott visszaszáll az én tulajdonomba.

— Ennek értelme evidens. — Salvatore bólint. Ennél a pontnál nem tudom, elképzelni, hogy kinek az oldalán van. Talán ő a félkegyelműek igazgatóságának legfelsőbb elnöke.

Rámeredek és arcomon kivirágzik a győzelem vigyora. Talán most már csinált elég baklövést és feladja. De nem. Lassan emelve fejét ravaszul felnéz, zsíros száját megtörli egy paradicsomos szalvétával és egyenesen belekérdez.

— Zoltán, én drága barátom, hol voltál az utolsó két héten. Háziasszonyod Murai Cica azt állítja, hogy egyáltalában nem voltál otthon, ami arra a következtetésre juttat...

— A lányom házánál voltam a Long Island szigeten. — Vágok közbe, sietve és gyanúsán viselkedve, — javítgatásokat csináltam neki és téliesítettem a házat.

— Gondolom, ezt a leánya igazolni fogja. — Salvatore mondja, és közben jegyzetel, és ahogy ír az orra szinte szántja a papirost.

— Hogyne igazolná, — felelek izgatottan, anélkül, hogy lélegzetet vennék vagy kifűjné a levegőt. — Írja csak le a telefonszámát. De legyen udvarias hozzá, különben betöröm a bordáját.

Váratlan szemtelenségemet engedi füle mellett elzúgni. Még mindig nem tudom eldönteni, hogy valami bárcás hülyével van dolgom, vagy egy ravasz gazemberrel, vagy egy értelmes volt fakabáttal. Vagy inkább csak egy gyepes agyú maffia bérgyilkos, aki túlságosan imádta a spagettijét.

— Láttam magát más is a leányán kívül? — Salvatore kérdezi olyan modorban, ami egyáltalán nem tetszik nekem. Hová akar kilyukadni? Az én szavam nem elég neki?

— Nem hiszem, — felelem, lassan tagolva a szavakat. — A ház nagyon félreeső, el van rejtve a homokdűnék és a sűrű homoki zabfü mögött.

— Ez baj, — Salvatore egyre firkál, ami a Jézus Krisztust is kibosszantja belőlem. *Hord el az irhádát, dagadtság, gondolom, törődj a magad dolgával és én törődöm az enyémmel.*

Salvatore nem akar megmozdulni. Felemeli hatalmas fertályát és kiereszt egy bűdös galambot. Húzza az időt. Még kell, hogy tartogasson valami fertelmes meglepetést abban a zsíros kabátujjában.

— Tudja maga, Zoltán, — mondja végül és a legocsmányabb módon vájkálni kezdi a fogait. — A vicces dolog az egészben, hogy az egyik áldozatnak...

Látom merről közelit és kapásból reagálok. — Több mint egy áldozat is volt, már úgy értem Beatricén kívül?

Három ujjat mutat és folytatja úgy a beszédet, mint a fogvájkálást. — Ahogy kezdtem mondani, — mondja, — az egyik férfi áldozatnak, kettő volt belőlük, egy rugósbicska volt beágyazva a szegycsontjába. Afféle gyilkossági fegyver, mert a penge hegye elérte a szívét és azonnal megölte.

— Mellőzze a részleteket, — nyögöm, — csak mondja meg, hogy mire akar kilyukadni.

— Amire ki akarok lyukadni, — feleli és most már az ujjait szopja le egyenként. Szeretném, ha le tudnám okádni, annyira hányingert keltően visszataszító. Fertelmesen utálok az egész megjelenését és azt a gyötrelmesen lassú viselkedését, amivel kínoz. — A rugóskés, — mondja, — egy egyedi darab. Fogójába bele van gravírozva egy hírhedt gengszterbandának a jele és a bandavezérnek a kezdőbetűi, pontosan a markolat pereme fölött, majdnem láthatatlanul a puszta szemnek.

— Na és. — felelem nyugodtan, de kiver a hideg veríték. Valakitől kaptam ezt a bicskát két évvel ezelőtt egy angol tavernában, amiért írtam neki egy levelet a feltételes szabadrálra helyező bizottsághoz. Az illető szerint találta a kést, de nem mondta, hogy hol és én nem kérdeztem. Szentséges tömjénfüst, a közmondásbeli banánehéj, kárhozatra vagyok veszve.

Salvatore tudja, hogyan kell egy koporsót légmentesre szegelni és tudja, hogyan kell lukat fúrni egy tisztességes ember agyába. Rettenetesen utálok. Lehet, hogy nevetség tárgyává

tettem néhány perccel ezelőtt, dagadtságnak hívtam és mocskos disznónak, de most szeretném lenyelni a szavaimat. Salvatore egy igazi ravasz magándetektív, mégpedig a javából. Egyszer megnyeri a bizalmamat, majd az ostoba falu bolondját játssza és én leeresztem a védőpajzsomat és végül a nyakam köré fogja kötni a hurkot.

— Lenyomoztuk a bandát és kapcsolatba léptünk a vezérrel, — Salvatore beszél tovább. — És tudja mit, a fickó egyik legmegbízhatóbb rendőrspiclink. Azt mondja, hogy két évvel ezelőtt veszítette el a rugóskést, pontosan ebben a kerületben, egy nagyon érdekes véletlenség. Nem?

— Nem látom a kapcsolatot a kettő között. — dadogok erősen, bármennyire is próbálom elkerülni. — Semmi közöm a pengéhez, semmi dolgom a gyilkosságokkal, egyikkel sem a három közül, és borzasztóan sajnálom, hogy szegény Beatricém ilyen szörnyű büntettnék lett az áldozata. Valószínűleg ki is rabolták, sokáig kínozták és végül brutálisan megölték. Talán meg is becstelenítették? — kérdezem és bögni kezdek. Mind a két öklömmel dörzsölöm a szememet és nagyokat szortyogtatok. Csöpög az orrom és letörlöm a kezem fejével. Szánalmas egy látványosságot csinállok magamból.

— Az én szakmában, — Salvatore zsebkendőt nyújt felém. — Mi nem ugrunk könnyen végleges következtetésekbe. Hogy megmondjam magának az igazat, senki sem gyanúsítja magát, legalább is nem gyanúsította idáig. Én csak beszélgetni akartam, bármiről. Órájára fizetik a honoráriumomat.

Feláll, és ahogy kidübörög az étkezdéből odavett nekem egy elcsépelt klisé.

— Még találkozunk. Nincs gyanúsítás alatt, de ha én maga volnék, nem hagynám el a környéket. Szökésével egy pocsék helyzetet csak pocsékabbra csinálna.

—

Döbbsen és feldühödve saját együgyűségemen várok egy keveset és magam is kioldalgok a pizza helyről. Gondterhelten nézegetve a vállam felett visszafele hazagyalogolok és közben következő lépésemet fontolgatom.

A háznál bekopogok Natasa ajtaján. Natasa tornászik, de hajlandó fogadni.

— Nem maradhatok sokáig. — mondom, miután mind a két orcáját megcsókolom. — Csak akarom tudatni Vladimírral, hogy megvan a pénz. Kérdezd meg tőle, hová vigyem és mond meg neki, hogy lendítse mozgásba a dolgokat. Minél hamarabb, annál jobb. Igazán aggódom fia sorsáért.

Natasa megsimogatja az arcomat és a számra lehel egy mézédés puha csókot. — Vladimír azt mondja, — válaszolja és szavait valami hívogató és varázslatos hangsúllyal ejti ki. — Szerezz magadnak egy laptopot és nyiss meg egy lebiztosított email címet. Legyen gondod, hogy komplikált jelszót használj. Minden tranzakció elektronikusan lesz lebonyolítva.

Kivéve a készpénzt, amit Vladimírnek adok. — mondom, és számat szenvedélyesen rászorítom a szájára.

Mézédés aranyossága elolvad ölelésemben, összeomlik követelődző sürgetésem alatt és ráesünk az ágyára. Hosszú lábai széjjelnyílnak és én a tetejében vagyok. De az idő nem

alkalmas és nem ez a hely hozzá. Nem hiszem, hogy át tudnám szakítani szűzhártyáját, főleg nem úgy, hogy rajta van a harisnyanadrág.

— Mennem kell, — suttogom, — adjon egy óra időt és itt vagyok a pénzzel.

— Jó, — feleli dallamos hangján. — Végeztess el a házassági vérvizsgálatodat és váltsd ki a házassági engedélyt. Én már megszereztem a magamét. Holnap már hites feleséged leszek.

— Semmi kétség hozzá, — felelem, — én meg a megesküdtött férjed.

Ezekkel a kellemetesen egyezkedő szavakkal távozom, és Natasa csókokat dobál utánam. Visszanézek, mosolygok és tétován kilépve az ajtaján, csendesen beteszem magam mögött az ajtót.

—

A temetőben próbálom Ildikónak megmagyarázni a szituációt.

— Rémségesen sajnálom kis barackvirágom, — kezdem. — Ilyen hívatlanul rád törni és elvinni a pénzedet. Ígérem, hogy százszorosan fogom visszatéríteni. Ez a pénz a gyereké, az ő jövőjüké és boldogságuké.

Ildikó csendesen belegyezik. Olyan édesen tudja mondani a semmiségeket. Mindig ilyen volt, számtalanszor keresztülestünk már hasonló scénáriókon. Szeretném, ha az Isten megadta volna, hogy soha ne kelljen más asszonnyal lennem, csak vele. Hasogató fejfájás gyötör; a lelkem vergődik a megpróbáltatás fenyegetése alatt, életerős és vidám társaságának hiánya elszívja minden erőmet.

Kibotorkálok a kriptából, *hogyan alkudhatott meg büszkeségem ennyi számtalan esetben*, nyögöm fájdalmasan, de jobb, ha csendben maradok, és jajgató sírásommal nem vétkezem ennek a porladozó halottak városának békés csendje ellen.

Az ösvényeket és a süppedő sírdombokat lassan betakarja az őszt céltaul sodródó levélhullása. Az elmúlás erjedésének csípős illata megtölti orromat és mégis ez az egyetlen hely, ahol odahaza érzem magam és elfelejtem keserves bánatmaimat.

Még egy esély, és ha ez is elbukik, megadom magamat sorsomnak és engedem, hogy lényem és lelkem szétszórasson a feledésbe, mint a finom por az üres levegő könyörületes határtalanságába.

—

Visszaérkezem az albérlők házába, ahol további kellemetlen és lelket felkavaró hírek várnak. Natasa bejön a szobámba és arca csupa mosoly és szava tiszta hízalgő kedvesség. Terjedelmes paksaméta papirost fog a hóna alatt és felém tartja, mintha egy muzsik ajánlaná munkájának termékét földesurának.

— Mi ez? — nézek rá meredten, és valami rettenetesen gyötrelmes és szörnyű érzés ereszkedik rám. *Oh, nem, remegek félelmemben, könyörgöm, Istenem, ne legyen az, amit gondolok.*

De az. A részletes életbiztosítási megállapodás írásbeli kinyilatkoztatása.

— Zoltán, — Natasa magyarázza. — Én olyan boldog vagyok ezt megtenni érted. Ez az én esküvői ajándékom számodra. Vitray Miska, amint hallotta, hogy összeházasodunk állt elő ezzel a fantasztikus ötlettel. Miska a Kölcsönös Élet és Jótállási Biztosítónak dolgozik és az ő személyes javaslatára ajánlották nekem ezt az egyszer az életben előforduló lehetőséget, hogy vásároljak egy ötmillió dolláros élet és végtag elvesztési biztosítókötvényt potom száz dollár havi prémiumért. A férjemet jelöltem meg, téged, drága szerelmem, mint elsődleges és egyedüli kedvezményezett. Nem gondolod, hogy ez egy pompás ötlet? Miért vágsz olyan elkeseredett arcot? Mi az, amit ezen nem lehet szeretni? Olyan boldog vagyok, hogy adhatok. Oh, Zoltán, a szívem legmélyéből szeretlek.

Karjait nyakam köré fonja és forró és lázas csókjaival beborítja arcomat és én belélegzem mámorítóan illatos leheletét. Uram, teremtőm, ha ez nem egy gonosz tréfa, akkor nem tudom, hogy mi az?

Huszdik Fejezet

A meleg alkonyat lassan halványuló fényében az autóbusz átgurult a Tiberis folyó hídján, elhaladt az Angyalvár bástyája mellett és a buszsofőr, barátságos és megértő most már, letette a menekülteket a Casa Hungarese di Santo Stefano panzió főbejárata előtt.

Zoltán megfogta a két bőröndöt, letette a járdára és odanyújtotta kezét Ildikónak, aki ridikülét és kis sporttáskáját szívéhez szorítva maga is leszállt a buszról. Ott álltak a csendes Etruria Latinum táj közepén, a fügefák, borókabokrok, égbenyúló cédrusok és vadolajfák között, egy modern üveg és betonépület előtt, ahol a kivilágított lobbí kedvesen invitálta őket befelé. Zoltán lépett be elsőnek és a leány követte. A választékosan berendezett lobbí, kényelmes fotelek, kanapék és alacsony koktélasztalok, találkozásokra és beszélgetésekre elrendezve, nyugalmat sugározva fogadta a belépőket. Egy sietség nélküli békével és biztonsággal, mintha egy másik világba léptek volna be, talán a magasságos mennyeeknek az előszobájába.

Hivalkodás nélküli jelei a vallásosságnak és a tiszteletadásnak vették őket körül. A pápa portréja, egy Golgotai festmény, egy kereszt a falon, de semmi, ami sértő lehetett volna bárkinek, beleértve a humanistákat és világiakat vagy más vallások követőit.

Három-négy személy üldögélt a lobbiban, nem csinálva semmit vagy folyóiratok olvasásával elfoglalva, vagy csendesen beszélgetve, de a recepciónál nem mutatkozott senki.

Zoltán a pult elé tette a csomagjaikat és finoman megérintette az asztali csengőt, ami mellett egy jelt lehetett olvasni, *szíveskedjenek csöngetni*.

Egy másodperccel később egy vékony termetű, ősz hajú hölgy jelent meg, lassan lépett, valami sietséget nem ismerő harmonikus módon, mint aki soha nem tapasztalt sürgető kapkodást és nem tudta, hogy mi az idegesség.

— Miben állhatok a szolgálatukra? — kérdezte finoman invitáló, de mégis határozott hangon.

— A nevem Zoltán és ez itt Ildikó, — Zoltán felelte félősen kérő és kissé félszeg mosollyal az arcán. — Margit nővérral szeretnénk beszélni.

— Én vagyok Margit nővér. — a hölgy nézte őket szürke, szinte kifejezéstelen szemeivel és Zoltán kissé visszahőkölt. Margit nővér egyáltalán nem látszott apácának. Nem viselt apácaruhát, a haja nem volt főkötő alá gyűrve és fejét és nyakát nem borította kendő. Egyszerű, szinte otthonias névnek látszott meghatározhatatlan korával, mint aki elfogadta rendeltetését és elégedett a saját, látszólagosan tökéletes és bajmentes világával.

— Nem tudtuk pontosan, hogy mikor fognak jönni vagy egyáltalán jönnek-e. — Margit nővér felelte miközben letörölte a port a pultról és átrendezett néhány apróságot. — maguk nagy fába vágják a fejszájüket és döntésük teljesen megváltoztatja további életük folyását.

— Nem volt könnyű, — Zoltán felelte és érezte, hogy a kifejezések banalitása csökkenti ennek a végtelenül fontos pillanatnak a jelentőségét. Nem tudta, hogy kalandos menekülésük részleteinek elmondása mennyire fogja felborítani ennek a kiegyensúlyozott hölgyek védett világát vagy jobb lesz, ha vár a nővér reagálására, hogy mennyi izgalmat hajlandó meghallgatni.

— Az egyik kísérő szinte agyonlőtt, — Ildikó kifakadt, váratlanul és mérgesen gesztikulálva, — Futnom kellett, hogy mentsem az életemet, de szerencsére Zoltán leütötte a bőrdíjával.

— Remélem, hogy nem tudják, hogy maguk idejöttek. — Margit nővér felnézett és összeráncolta a szemöldökét. — Nem szeretnénk, ha bármi kommunista ügynök bajt okozna nekünk. Minél kevesebben tudnak rólunk annál jobb.

— Nem tudnak erről a helyről, — Zoltán felelte sietve, hogy megelőzzön bármiféle összekülönbözést. — Senki nem tudja, hogy hol vagyunk, kivéve Susan néni, Asztalos atya titkárnője.

— Vele nincs baj, — Margit nővér kimérten bólintott majd lassan tagolva szavait hozzátette. — Meg vannak maguk esküdve a katolikus egyház szertartása szerint?

— Nem vagyunk házasok, — Ildikó felelte és úgy tekintett a nővére, mint ahogy a felvilágosult emberek mérik fel az okvetetlenkedőket. — de fülig szerelmesek vagyunk egymásba és amilyen hamar csak lehet, megesküszünk.

— Akkor két szoba kell, — Margit nővér rázta a fejét rosszállóan. — Erről nem értesítettek. Az emeleten csak egy üres szobám van. Az egyedüli üres szoba azon kívül a segédgondnok szobája a szuterénben.

— Nekem jó az alagsor is, — Zoltán válaszolt sietve és kezét a pultra helyezte, mintha az idáig még nem látott kulcsokat szeretné megkaparintani. — Mindenütt jobb, mint az utcán.

— Akkor jó, — Margit nővér lehajolt és a pult alatt keresgélve előhalászott két számbilétával megjelölt kulcsot és maga elé tette a pultra. — Hívom Celesztinát, a mi kis novíciánkat. Majd ő megmutatja Zoltánnak az alagsori szobát és én magam felkísérem Ildikót az emeletre.

Ezekkel a szavakkal a kimért modorú idősebb apáca megrázott egy csengőt, amit szoknyája zsebéből húzott elő és egy kék-fehér munkaköpenybe öltözött fiatal nő bukkant elő az egyik szolgálati helyiségből. Kezében vasalót tartott, a testétől tisztaságra, mert az érintésre túl forró lehetett.

— Igenis, zárdafőnök asszony, — pukedlized és arca piros volt és lélegzetéből kissé kifulladásra beszélt.

— Celesztina, — a rangidős rendelkezett, félig lehunyva a szemét és kenetteljes hangon beszélve. — Vidd le ezt az urat az alagsorba és mutasd meg neki György szobáját. Az úr nálunk fog megszállni néhány napig.

— A lepedőket vasalom, — Celesztina a füle tövéig pirult. — Lehetne várni, amíg befejezem?

— Csináld, ahogy parancsoltam, — Margit méregtől lángoló pillantást vetett Celesztinára. — És mialatt csinálsz, magyarázd el neki a házi szabályokat. Nekem addig dolgom van az ismerőseivel. — Tette hozzá a főapáca, megvetően hangsúlyozva az ismerős szót.

Majd intett Ildikónak és utasította. — Fogja meg a bőröndjét és kövessen.

Ildikó felvette a csomagjait és Margit nővért követve odamentek a felvonóhoz. Miután az ajtó bezáródott mögöttük Celesztina Zoltánhoz fordult.

— Egy pillanat, kérem és jövök. — pillantott restelkedve a kezében lévő vasalóra. — Ezt vissza kell tennem a tartójára.

—

Az alagsor klinikailag tisztára sikált és kínos precizitással karbantartott helynek látszott és művésziesen kirakott csempézet borította a falakat és a padlózatot. Celesztina kinyitotta a kijelölt szoba ajtaját és Zoltán meglepetésére tágas helyiség tárult eléje hatalmas panoráma ablakkal, ami kinézett az előkertre és a lágyan hullámzó ligetekkel takart dombokra a távoli háttérben.

— A fürdőszoba a fordulón túl van, — Celesztina ravasz oldalpillantást vetett Zoltánra, mintha kérdezné. *Akarná, hogy meglepetsem.*

— Köszönöm, megtalálom. Zoltán felelte és szemügyre vette szobáját. Modern kétszemélyes ágy állt benne, frissen mosott lepedőkkel és tollpárnákkal, és nagyon kényelmesnek és hívogatónak látszott.

Zoltán feltételezte, hogy a kis novícia magára hagyja, de a kis apácakajelölt várt és egy perc múlva Zoltán óvatosan megkérdezte. — Van még valami más is, amit tudnom illene?

— A maga ismerőse nagyon kedves, — kezdte Celesztina, szemeit bátoritanul emelve Zoltánra. — Maguk ketten szeretik egymást?

— Nagyon, — Zoltán felelte, tűnődve, hogy hova akar Celesztina kilyukadni kérdéseivel. — Ahogy valahol letelepszünk férj és feleség leszünk.

— Én soha nem fogok férjhez menni. — Celesztina válaszolta és hangjában bánat és piciny szomorúság rejlett.

— Miért? — Zoltán nézett sajnálkozva a leányra. — Maga olyan szép és fiatal. A szerelem egy csodálatos dolog, senkinek sem lenne szabad eltaszítania szépségét és örömeit.

— Édesapámat halálra ítélték a kommunista Magyarországon. — folytatta Celesztina és látszott, hogy küszködik kiáradó könnyeivel. — Édesapám megígérte a fent valónak, hogy elsőszülött leányát apácának adja, ha megmenti a hóhértól. És Isten megmentette. Egy órával kijelölt kivégzése előtt büntetését átváltoztatták életfogytiglani kényszermunkára és egy évvel később meg tudott szökni az észak magyarországi börtöntáborból. Az Úr kivezette az országból és visszaadta édesapám életét, hogy megnősüljön, és négy gyereket nevelhessen. Én vagyok a legidősebb leánya és kötelességem, hogy betartsam ígéretét.

Zoltán tűnődve nézte a fiatal novíciát. Lenne szabad, hogy letépje egy ilyen gyönyörű virág szirmait, gondolta és ajkai kényszeredett mosolyra húzódtak. Szennyes fantáziaképek vonták el figyelmét és többé nem hallotta Celesztina szavait. Vajon kíváncsiságával kísértésbe akarja vinni? Vajon valami ravasz démon parádézik egy angyal öltözkéében. Olyan gonosz lenne, mint amilyen csinos? Természetesen a nőt kellene hibáztatnia, a nő csapdába csal egy bűntelen férfit, mivel ha beleviszi a bajba, ő a vétkes, amiért felkorbácsolta vágyát. Hol van Ildikó most? Miért nem menti meg a világ összes többi nőjétől? Dühöt érzett és szégyent. Miért kell még mindig elválasztva lenniük? Miféle álszenten magasztos erkölcsök alapján tör felettük pálcát Margit nővér? Hiszen szeretik egymást és együtt szeretnének lenni oly sok megpróbáltatás és tervezgetés után.

— Mennem kell, — hallotta Celesztina hangját, de a lány nem mozdult. Ki kellene, hogy taszítsa, és rá kellene vágnia az ajtót? A kilincs után nyúlt és mozdítani kezdte, de Celesztina megrettent és hátralépett. — Visszajövök később, — suttogta búcsúzóul. — Miután befejeztem a vasalást és kimostam egy pár zsák ruhát. Itt leszek a mosodában, a fürdőszoba mellett, ha elhatározza, hogy tisztálkodni akar.

— Köszönöm, — Zoltán felelte, és az ajtót rácsukta a novíciára. — Majd fontolóra veszem.

—

Ahogy Celesztina léptei elhaltak az alagsor csendjében, Zoltán sietve kipakolta bőröndjét, bedobta dolgait a komódba, vagy felakasztotta a ruhásszekrénybe, szandáljába dugta lábát és felment az emeletre, a lobbiba.

Leült az egyik fotelbe, remélve, hogy Ildikónak is hasonló gondolata lesz és ő is le fog jönni, hogy vele legyen.

Egy közvetlen mellette lévő fotel és dívány elrendezésű bútorzatban ült egy meglepően nem összeillő pár. Egy pirosposzgás arcú fiatal pap kicsattanó egészségben és egy középkorú hölgy sárgára festett és begöndörített hajjal és több kiló sminkkel az arcán. A hölgy meglátta Zoltánt, megigazította búbos kemence nagyságú fenekét és feléje fordította terjedelmes pozitúráját.

— Maga kell, hogy legyen, — kezdte kegyes mosollyal az arcán. — Az új menekült, akiről mindenki beszél.

— Zoltán bólintott, — valószínűleg.

— Ungvári Erzsébet vagyok, — a hölgy feléje tartotta parfümözött és gyűrűkkel telerakott kezét. — Barnabás atya személyes titkárnője. — mondta és kedvesen a pap felé biccentett. — és a Szabad Európa Rádió magyar osztályának Római megbízottja. Válaszolna néhány kérdésemre, semmi hivatalos, csak egy beszélgetés, hogy miért jöttek ki és mit gondolnak a magyarországi rendszerről.

Zoltán elkötelezettség nélküli vállmegvonással reagált és Erzsébet folytatta.

— Tudom, hogy szűkében vannak a pénznek és nekem van némi költségvetésem az ilyesmire. Adhatok magának ötezer lírát az idejükért.

— Természetesen, — Zoltán bólintott és készséges belegyezéssel mosolygott az interjú kérő hölgyre.

— Jöjjön át akkor a mi asztalunkhoz, — Erzsébet széket mutatott Zoltánnak maga mellett és táskájába nyúlva kivett egy füzetet és egy golyóstollat.

Ahogy Zoltán csatlakozott a rádió riporter és a pap társaságához Ildikó lépett ki a felvonóból. Zoltán intett neki, a leány odajött és leült Zoltán mellé a szék karfájára. Testük szelíden összeért és érezték egymás melegét, ahogy Ildikó eleresztette magát és rátámaszkodott Zoltán széles vállaira.

— Látom, — Erzsébet felnézett, — hogy nincs egyedül.

— Nem vagyok egyedül, — Zoltán felelte határozottan és gyengéden megsimogatta Ildikó kezét. — A menyasszonyom és együtt leszünk életünk végéig.

— Van a menyasszonyának neve? — Erzsébet szeretettel vette szemügyre Ildikót.

— Ildikó a nevem, — a leány bólintott, — és a magáé?

— A hölgy neve Erzsébet, — Zoltán közölte sietve az információt. — Erzsébet a Szabad Európa Rádiónak dolgozik. Interjúra kért meg és fizetséget kapunk érte.

— Megduplázom az összeget, ha mind a kettőjüktől kérdezhetek. — Erzsébet nézett rájuk nagylelkű mosollyal az arcán, mialatt Barnabás atya beleegyezően hunyorított.

Ildikó kerekre nyitotta a szemét. — Nagyszerű, — mondta mosolyogva, — Az éjszaka még nagyon fiatal és egy egész könyvtárra való történetet szeretnék elmondani.

—

Az interjú éjfélig tartott. Ildikó és Zoltán mindent elmondtak Erzsébetnek, amit munkahelyükről tudtak és a projecteket, amiken dolgoztak, alkalmanként leszidva és nevetségessé téve a vállalati módszereket és a korabeli cégvezető kommunista nómenklatúra képviselőinek karakterét. Barnabás atya rendelt egy üveg bort, és arca mellett az orra is kiveresedett és bazsalygott és ragyogott, mintha szent karácsony másodnapja lenne.

Mikor mind a négyen már szinte elaludtak, közel vagy néhány perccel éjfél után, a kissé kapatos tiszteletes felállt és Erzsébetet karjánál fogva maga után húzva a felvonó felé noszogatta.

— Jöjjön, Erzsébet. Még szeretnék egy pár levelet diktálni néhány különböző eklézsiái hatóságoknak. Szeretném, ha lejegyezné gyorsírással.

Miután elmentek, és bocsánatkérően többször is búcsút vettek, anélkül, hogy szavakba öntötték volna zavarodottságuk igazi okát, Ildikó és Zoltán is megölelték és megcsókolták egymást. Zoltán egy kitörő vulkán érzett ágyéka táján és Ildikó azt hitte, hogy forró vasrúd nyomódott hozzá, de hiába, el kellett, hogy váljanak az éjszakára.

— Reggelinél találkozunk, — Zoltán súgta Ildikó fülébe. — Már most jobban állnak a dolgok és még sokkal jobbak is lesznek holnap, szabadságunk első teljes napján.

—

Másnap korán reggel, egy rövid istentisztelet után a lobb mellett a kápolnában, két nő szolgálta fel az ételt a vidáman kivilágított étkezőben. Az egyik Ausztráliából volt, a másik Kanadából, de mind a ketten tökéletesen beszéltek magyarul.

— Ha maguk tudnák, — az egyik felszolgáló csóválta a fejét helytelenítően, ahogy a tányér rántottákat Zoltán és Ildikó elé tette. — Hogy mi vár magukra és min kell keresztülmenniük, soha nem hagyták volna el otthonukat.

— Ezt hogyan érti? — Zoltán nézett a felszolgálóra kételkedően.

— A menekülttábor nem egy kellemes hely, — az asszony állta Zoltán tekintetét és Ildikóra mutatott. — Főleg nem egy ilyen csinos és fiatal nőnek, mint a maga útitársa.

— Vigyázni fogok rá, — Zoltán tiltakozott, kissé magabiztosabban érezve magát a tegnap este megkeresett tizenöt dollárnyi konvertibilis nyugati valuta után.

— Ez nem teljesen magán fog műlni és a lehetőségei erősen korlátozva lesznek. — a felszolgáló felelte és odébb ment, nyilván nem akarván informálatlan hallgatósággal vitatkozni.

Az asszony megjegyzései átmenetileg lehűtötték a fiatal pár jókedvét. Elcsendesedtek és saját gondolataikba merülve, tűnődött arccal eszegették reggelijüket.

Mikor mind a ketten befejezték az étkezést Zoltán megérintette Ildikó kezét, ami tétlenül kinyújtva feküdt előtte az asztalon. — Menjünk be a városba, — mondta, — be kell mennem a főpostára, hogy felvegyem mérnöki diplomámat, egyetemi indexemet és születési anyakönyvi kivonatomat. Utána szeretnék találni egy filatéliai kereskedőt.

— Csak nem akarsz bélyegeket vásárolni, — nézett rá Ildikó, döbbenet és hirtelen felmérőldöve. — Vagy igen?

— Nem, — Zoltán mosolygott megnyugtatóan. — Inkább el szeretnék szólni egyet. Kicsempészttem a bélyeggyűjteményemet és van közte néhány értékes darab, amit jó pénzért el kell, hogy tudjak adni.

— Kicsempésztél? — Ildikó arca vidám öröme derült, meghazudtolva hangjának csúfondáros dorgálását. — Zoltán, legyen eszed. Nem gondolod, hogy nemzeti értékeinknek külföldön való eladása törvénybe ütközik?

— Igazad van, abba ütközik, — Zoltán csókot nyomott Ildikó arcára. — Sok más dologgal egyetemben, amit az utolsó néhány nap alatt csináltunk.

— Nem féltél, hogy a vámvizsgálaton kiszúrják és letartóztatnak?

— Nem vittem keresztül a vámon. El van rejtve egyetemi diplomám lapjai között és elpostáztam a többivel együtt.

— Akkor is kockázatos és merész, de ügyes. — Ildikó megveregette Zoltán kezét és menésre készenlétbe igazodott. — Én is szeretnék telefonálni a szüleimnek. Ne félj, megfordítatom a díjat. — tette hozzá és kacér oldalpillantást vetett Zoltánra. — De tudatnom kell velük, hogy nem jövök vissza és férjhez fogok menni hozzád.

— Még nem mondtad meg nekik? — Zoltán dupla puszt nyomott Ildikó mindkét orcájára.

— Nem, — Ildikó vérveresre pirult. — Még nem. Egy szót sem szóltam rólad senkinek.

— Helyes, — Zoltán átfogta Ildikó vállát és a leány beleolvadt az ölelésbe. — Így legalább egyformán vagyunk. Új életünket ugyanarról a startkőről indítjuk.

Felálltak és megindultak a kijárat fele. Éppen időben, Margit nővér bejött az étkezdébe. Valami felbosszanthatta, mert mérgesen nézett rájuk és vészesen ingerlékenynek tűnt.

Percekkel később, kézen fogva és ugrálva lefele a macskaköves utcákon gyalog sétáltak le a belvárosba, megtakarítva az autóbusz költséget és tüdőszámra beszívva a virágillattól édesített friss levegőt, az örök olasz tavasz első osztályú, de mégis ingyenes termékét.

—

Miután felvette postáját Zoltán kinézte a telefonkönyvből a legközelebbi filatélia címét és rövid keresgélés után a postától nem messze egy ékszerészsorban meg is találták az üzletet.

— Figyeld, ahogy csinálom. — Zoltán mondta és maga után húzva Ildikót bementek a káprázatosan kivilágított bazárszerű épületbe.

Egy aprócska emberke ült a második bokszban. Göcsörtös pozitúrája mellett fésületlen hajbetétet viselt koponyája tetején és egy nagyítóüvegen keresztül nézegette egy bélyeg szélét. Zoltán megállt az ablakánál és a púpos kíváncsian felnézett, mintha látogatója egy érdekes, idáig még nem ismert, de felettébb kellemetlenkedő rovar lenne.

— Még sosem láttam itt magát, — morogta a bélyegkufár rekedtes hangon. — Maga nem egy professzionista bélyeggyűjtő, vagy igen?

— Eladásra való bélyegem van, — Zoltán felelte és kabátzsebéből kivett egy vékony kis könyvet. A könyvből kivett egy átlátszó pauszpapír borítékot és letette a pultra, közel a nyíláshoz a védőüveg alján.

— Tízezer líra, — a bélyegkereskedő mondta, miután alig töltött tíz másodpercet Zoltán bélyegének tanulmányozásán.

Zoltán visszavette a borítékot és benne a bélyeget. — Háromszázezer líra, — nézett keményen a kereskedőre. — A bélyeg 200 lírás Poste Italiane Espresso kiadás. Ismerem az értékét. A Zumstein katalógus ezer dollárra becsüli. Ha a jelenlegi átváltási értékkel számolom, akkor is páratlanul jó alku az ötszáz dollár, amit kérek.

— Kétszázezer líra, — a kereskedő levette a monokliját és a bélyeg után nyúlt. — Nagyon is bőkezű vagyok.

— Rendben, — felelte Zoltán. — Lássam a pénzt és a bélyeg a magáé.

A goromba kripli körbegurította székét és egy pult alatt elrejtett páncélszekrényből kivett egy paksaméta tízezer lírás bankót. Egyenként pattintva a bankókat minden bankó után megnyalta a hüvelykujját. Nagy nehezen kiszámolt tizennyolcat majd odatolta Zoltánnak.

— Még kettőt, — Zoltán rászorította középső ujját a bélyegre. — Kétszázezret mondott.

— Rendben, — nyögött a kereskedő. — Rengeteget veszitek az alkun, de a bélyeg olasz és ritka alkalom, ha egy-egy előkerül.

—

Miután ismét az utcán voltak Ildikó kitámadta Zoltánt. — Elvesztettél hétszáz dollárt. Nem kellett volna, hogy belegyezzél ennyire alacsony árba. Annyira nincs szükségünk a pénzre, hogy pazaroljuk értékeinket.

— Nem, — Zoltán átfogta Ildikó derekát. — A bélyeg nem annyira ritka, mint a 60 lírás névérték. Zumstein mindig túlbecsüli az árakat. Nagypám adta nekem ezt a bélyeget kisgyerekkoromban. Ő csak névértéket fizetett érte 1939-ben. A kereskedő túlságosan öntelt volt, hogy beismerje, hogy járatlan Zumstein árazási szisztémájában.

— Van még több ilyen bélyeged is? — Ildikó kérdezte és lépését Zoltánéhoz igazította.

— Van, — Zoltán próbálta a leány nyakát hátulról megcsókolni, ahol a szél játékosan cibálta göndör fürtjeit. — Legalább tízezer dollár értékben, ha türelmes vagyok, és nem adom el ilyen sietve, mint most.

— Gazdagok vagyunk. — Ildikó nevetett megkönnyebbülten és szája Zoltánét kereste.

— Még nem, — Zoltán válaszolt szeretetteljes hangon. — De leszünk. Gyerekkori bélyeggyűjteményem jövőbeli vagyónunk alapját fogja képezni.

—

Asztalos atya vasárnap késő délután jelent meg. Vékonytermetű ötvenes körüli férfinak látszott és arcát délutáni könnyű borosta árnyékolta. Az egyedüli fiatalos vonást rajta dús haja képviselte, mely meglepően cáfolta múltó éveit. Az atya nehéz aktatáskáját, esernyőjét és esőkabátját egy szőke és magas fiatalember hordozta, aki mindenhova követte és végül leült mellé a lobbiban.

Széles Olaszországon keresztül messze földeket bejárva és tíz fárasztó napon teljesen kimerítve magát, a hullafáradt lelkész azonnal akart Ildikóval és Zoltánnal beszélni, feltehetőleg, hogy minél hamarabb túltegyen rajtuk.

— Maguk ketten meg vannak esküdvé? — kérdezte elsőnek, azonnal a tárgyra térve és mellőzve a bemutatkozást vagy az udvariaskodást.

— Még nem, — Zoltán felelte, és ki tudja már hányadszor, ismét magyarázkodnia kellett. — De minél hamarabb szeretnénk összeházasodni a katolikus szertartás szerint, ahogy meglesz a válásom.

— Válás? — az atya összeráncolta homlokát és mogorva hangon felcsattanva ellenségesen szemlélte Zoltánt. — A mi vallásunkban nincs válás.

— Én és az elsőm, nekünk csak polgári esküvőnk volt. — Zoltán próbálta magyarázni, rettenetesen restelve magát és szégyenében szinte a föld alá süllyedve.

— Csak? — a pap rázta a fejét rosszállva és mellette a magas fiatalember egyetértő lojalitással bólogatott és fenyegetően komoly arcot vágott.

— Én soha nem voltam férjnél. — Ildikó mondta félénken, de senki sem figyelt rá. De a lány nem adta fel. Megérintette az atya ruhaujját, az észrevehetően megrándult, de kötelezettnek érezte magát, hogy meghallgassa a fiatal nő kérlelő szavait.

— Asztalos atya, össze tudna minket adni?

— Hát, — az atya fészkelődött türelmetlenül és a felvonó ajtaja felé tekintett.

Bizonyára nagyon siethetett, hogy lepihenjen, és végre kettesben legyen magas és szőke barátjával.

— Lehet róla szó, — folytatta, — de magának és fiúbarátjának szüksége van hivatalos válási végzésre, egy bírótól az illetékes törvényszéki kerületben és mind a kettőjüknek be kell szerezniük a keresztlevelüket, a templomból, ahol magukat megkeresztelték.

— Nem kis feladat, — a szőke fiatalember támogatta készségesen egyházi barátját.

— Tudna javasolni egy ügyvédet, aki el tudná intézni magyarországi válásomat? — Zoltán kérdezte szemét összehúzáva és nem mutatva hajlandóságot, hogy elérhesse Asztalos atyát.

— Van egy ismerősöm, aki ilyen ügyekkel foglalkozik, mivel rengeteg hasonló van a menekültek között. — A jóakarátú, de tükön ülő pap sóhajtott, nyilvánvalóan belenyugodva, hogy ezekről a piaci légy természetű jövevényektől nem szabadul meg egyikőnyen. — A tiszteletdíja százezer líra. Feltételezem, hogy maguknak nincs ennyi pénzük, de nekem még úgy sem, tehát magukat, mint két teljesen független ügyet kell, hogy intézzem.

— Valahogy összeszedem a pénzt. — makacskodott Zoltán. — De szeretném a válásomat minél hamarabb elintézni. És szeretném Asztalos atyát megkérni, hogy amilyen hamar csak lehet, kértesse ki keresztleveleinket, és tekintsen minket hivataloson is eljegyzettnek.

— Legitim házassági ígéret. — a magas és szőke fiatalember bólintott ismételt, de még mindig nem mosolygott és hideg, szenvtelen szemekkel egyre méregette a fiatal párt.

Asztalos atya keresztet vetett Ildikó és Zoltán irányába és odaintett a szőke fiatalembernek, — Írd be, fiam a füzetbe, — majd a fiatal pár felé fordította felső testét és folytatta. — Holnap tíz órára jöjjenek az irodámba.

Utána ájtatos arcot vágva nagyképűen papolni kezdett. — Susan gépel maguknak egy levelet, amiben menedékjogot kérnek az olasz kormánytól. Ezt el kell, hogy vigyék a rendőrségre vagy, ahogy itt mondják a Questurára és azok majd elviszik magukat Triesztbe, a menekülttáborba. Triesztben felülvizsgálják a kérvényüket, és ha megadják maguknak a menekültjogot, átmenetileg Olaszországban maradhatnak, amíg valamilyen már ország el nem fogadja bevándorlási kérelmüket. Olaszországban nem maradhatnak. Itt nincs munka és nem szeretik a bevándorlókat.

— És az ügyvéd. — Zoltán kérdezte sietve, mivel Asztalos atya, jelezve hogy befejezte velük, felállt és rakta iratait vissza a táskájába.

— Susan odaadja a címét. — A sietős padre morgott és türelmetlenül nézett Zoltánra. — Irodája csak két utcára van az enyémtől. Ha tényleg van valós lehetőségük, hogy végül is kifizessék a munkadíját, menjenek el hozzá és adjanak neki egy írásbeli kötelezvényt. Ha bízik magukban, két hónapon belül lebonyolítja a válást. Időközben beszerezem a keresztlevelüket, és ha még mindig össze akarnak esküdni, a katolikus vallás szerint ezúttal, összeadom magukat a Latina-i Menekülttábor kápolnájában, Rómától délre.

Hétfő reggel Susán legépelte az olasz kormányhoz intézett típuslevelet, megadta Ildikónak és Zoltánnak az ügyvéd címét és a fiatal pár elment az ügyvédhez. Az ügyvéd irodája egyúttal magyar könyves és emléktárgy üzlet is volt és a tulajdonos végtelen boldognak látszott, hogy bementek hozzá.

Elbűvölve Ildikó fiatalos szépségétől, a javakorabeli fiskális, aki egy pomádés playboy jellegzetességeit viselte magán, nem kérte a teljes összeget. Elfogadott egy ötvenezer lírás letétet és gyors és problémamentes válópert ígért, hűtlen elhagyás alapján, ami jó fényt éppen nem vetett Zoltán erkölcsére.

A Questura teljesen más esetnek bizonyult. Az Itáliában tartózkodni akaró külföldiek ellenőrzésére szervezett intézmény előszobája felbolygatott méhkasra emlékeztette a fiatal párt. Legalább ötven dühös ember tolongott vagy ült idegesen, hangosan ordítózva tucatszám idegen nyelven és belélegezve ugyanannak a zárt váróteremnek áporodott levegőjét. Étél vagy ital automata nem létezett, de még egy ivókút sem.

Beadták a kérvényüket és a hivatalnok közölte velük, hogy várjanak. Dél fele egy hivatalszolga jött az ajtóhoz, ami az iroda belsejébe vezetett és beintette őket.

— Signore Kovács és Signorina Magyarországról, jöjjenek be.

Bevezette őket és le kellett ülniük egy detektív íróasztala elé. A detektív rájuk meredt és angolul kérdezte.

— Milyen nyelven beszélnek?

— Angolul. — bólintott Zoltán.

— Hogyan jöttek ide? — a detektív felelt és kételkedően nézegette a kérvényezőket.

— Repülővel és turista vízumunk van, gondolom, hogy még mindig érvényes.

— Remélem, — a detektív megköszönte a torkát és elgondolkozva kezdte simogatni az állát. — Így legalább nem szegték meg a törvényt. Megnézhetem az útlevelüket?

Odaadták az útleveleket. A detektív végigforgatta a lapokat, felnézett és megvető hangon kérdezte.

— És nem akarnak visszamenni Magyarországra?

— Soha, — kiáltotta Zoltán minden habozás nélkül.

A detektív nem válaszolt. Nagyot sóhajtott és írógépébe betett egy űrlapot. Időnként ránézett az útlevelekre, néha kérdéseket tett fel és kitöltötte a legalább ötoldali kérdőívet.

A detektív pattintott egyet az ujjával, egy törvényszolga bukkant elő és a detektív egy magas írópultra mutatott, ami a kihallgató helyiség távoli sarkában állt. — Vegye le az ujjlenyomataikat, — mondta, — és mondja meg nekik, hogy várjanak kint.

Majd elfordult, füléhez tette a telefonkagylót és keze legyintésével elbocsájtotta a fiatal párt, anélkül, hogy visszaadta volna útlevelüket.

Ildikó és Zoltán leültek a váróteremben. Népek jöttek és mentek, és erősen unatkoztak. Egyedül a rengeteg gyerek szolgáltatott némi szórakozást ide-oda rohangálásaikkal jajgatásaikkal és kiabálásaikkal.

A délután lassan estébe fordult.

Kezdek éhesek lenni, és szomjasak, de senki nem törődött velük. Nem ismerték az épületet, senki nem mondta nekik, hogy mit várnak tőlük, vagy mit kellene tenniük. A szobát nem merték elhagyni, hogy ételmezt vagy valami innivalót keressenek.

Estefelé mindenki hazament, beleértve a kihallgató detektívet és a törvényszolgát, és úgy hitték, hogy az éjszakát a Questura városházájában kell, hogy töltsék.

Este kilenc óra fele két business öltönybe öltözött fiatal férfi jött a szobába. Egyetlen szót sem beszéltek angolul, de valamit próbáltak nekik nagy lelkesedéssel és szinte komikus hadonászásokkal megmagyarázni.

Öt percbe telt mire Zoltán és Ildikó rájöttek, hogy ezek civil ruhás rendőrök és követniük kell őket. Még mindig imitálva és valamiféle jelbeszéden gesztikulálva megálltak egy földszinti mindenféle üzletnél és valahogy megértették a fiatal párral, hogy ez az utolsó alkalmunk, hogy vegyenek maguknak némi ellátmányt, ha volt rá pénzük.

Zoltán két bepakolt szendvicset vett, négy tábla csokoládét és két üveg narancsszódát. Gyorsan megették az egyik csokoládét, egyet kortyoltak az üvegekből, de többre nem volt idő, menniük kellett. Követték a két áruhás rendőrt, akik időközben valahol felszedtek két másik személyt, két megdöbbenően gyanús alakot, egy idős jugoszláv férfit és egy szeplős arcú tinédzser fiút. Együtt átmentek egy széles placcon és bementek a Termini Vasútállomásra. Ott felszálltak egy hosszú vonatra és mind a hatan benyomakodtak az első üres fülkébe. Ildikó ült az ablak mellett, mellette Zoltán és a két rendőr az ajtó melletti üléseket foglalta el. Velük szembe ültették le a két jugoszlávot, akik a legundorítóbb módon megállás nélkül vigyorogtak. Az öregebb, egy ösztövére alak szeméből összeszedett ruhában, akinek nem volt foga, csak mérhetetlen mennyiségű belső boldogsága, ami bőven megokolta az arcán ülő állandó jellegű idióta kifejezést.

A vonat hamarosan mozgásba lendült és nyaktörő sebességgel furta be magát az Apennine hegyek éjszakájának fekete sötétjébe. Ildikó és Zoltán megették a szendvicseket és megitták narancsszódájukat és bajfeledő, könnyőreleves álomba estek.

Éjszaka három óra felé, valahol Bologna tájékán Ildikó felébredt. Zoltán ott aludt mellette, feje a leány vállán nyugodott és csendesen ringatódzott a kerekek egyenletes ritmusára. Ildikó megmoccan, hogy könnyítsen a többlet súlyon, ami kényelmetlen pozitúrája miatt ránehezedett a lábára.

Hólyagja pattanásig feszült, de nem akart öt alvó férfi térdein és lábain keresztülmászni. Mit tettem, tűnődött magában? Mit keres egy szép és fiatal nő, hasznos szakmával és műveltséggel a kezében négy idegen férfinak a társaságában és Zoltánéban. Akinek igazi karakterét, életének ennél a keresztútjánál így érezte, még nem ismerhette elég jól. Hová vezethet ez az út? A menekülttáborhoz, valahol Olaszország és Jugoszlávia között a sziklás fennsík idegenjében.

Oh, anyám, gondolta és megbánóan sóhajtott. Mire nem lennék képes, hogy egy férjet biztosítsak magamnak. Rá leszek-e rászorulva kényére-kedvére, és ha szeszélyeinek rabszolgájává tesz életem hátralévő részében? Mikor lesz egy otthonom, amit saját házamnak hívhatok vagy a ház örökké az övé lesz? Kiegyensúlyozott életem volt és feladtam egy idegen álomért. Miféle erkölcsi mocsárba kell lesüllyednem? Nincs előrelátó koncepcióm és hamis okfejtések mögé rejtezem. Miért reszketek, mint egy húr, amibe durván belevágtak? Vagy bízom benne, vagy beleőrülök. Minden jóra kell, hogy forduljon, kivéve lehet, hogy nem.

Rápillantott az egyik rendőrré, a férfi szemei nyitva voltak és őt nézték. Eszébe jutott anyjának a felháborodása és a döbbenet édesapja hangjában, amikor a telefonon bejelentette,

hogyan nem jön vissza. Ha tudnák, hogy most hol van, megölné őket az aggodalom. Miért szemezi ez a rendőr? A szája mozog, de mit akarhat mondani. A leány becsukta a szemeit. Hólyagja még rettenetesebben feszült. Istenem, ettől az embertől kell engedélyt kénnem, hogy kimehessek a vécére. Ez már tényleg a világ vége lenne.

A fogatlan öreg jugoszláv feltápázkodott. Lábujjakra taposva és sípcsonton rúgva többeket erőszakkal törtetett az ajtó felé.

— Klotyó, — förmedt röviden a rendőrrre, aki szintén felállt. Először oldalba rúgta rendőrtársát, majd zajosan félrehúzza a tolóajtót.

— Tartsd a többit szemmel. — rángatta a kollégát. — Ki kell kísénnünk minden egyes letartóztatottat, ha dolgukra akarnak menni. A signorina ébren van, ne engedd ki, amíg vissza nem jövök.

Oh, hát így megy ez? Ildikó behunya a szemét és hátrahanyatlott székében. Még a vécét sem használhatom anélkül, hogy egy idegen férfi ki ne kíséren.

Ildikó újra állomba merült és a vonat vitte tovább, őt és vőlegényét ismeretlen és megmérhetetlen jövőjük felé.

Nem vette észre, hogy az öreg jugoszláv és a rendőr mikor jöttek vissza, de reggel, amikor a vonat végre megállt Triesztben ott ültek vele szemben és az ocsmány vén férfi még mindig bámulta és fogatlan vigyorú szájából áradt a fertelmes bűz.

Huszonegyedik Fejezet

Vladimir az Upper Class Bagel pékség utcai ablakánál üldögél egy asztalnál, a Post Road úton Darienben és vár reám. Előtte párolog egy tejeskávé és egy félbevágott bagel, aminek mindkét felére rákent valamit. Tétovázom, hogy bemenjek; jobbomon van az aktatászkám és benne százezer dollár begyűrve. Adjam neki ezt a jókora összeget, valamiféle állítólagos zálogbiztosíték ellenében, ami semmi más, mint egy gyilkosságra való megállapodás?

Mi veszíteni valóm van, tűnődök, már úgys elvesztettem mindenemet. Az életem egy kegyetlen tréfának bizonyult.

Becsoszogok a küszöbön keresztül és Vladimir felnéz. — Örülök, hogy sikerült eljönnöd, testvér, — mondja és kezével integet, hogy üljek le mellé. — Elhoztad? — kérdezi. — El kell érnem, a délután három órás repülőt a La Guardia repülőtérre. Gregori vád alá helyezése öt órakor van San Francisco idő szerint. Ki akarom fizetni a biztosítékletét és a nap véget érte előtt ki akarom vinni az országból.

Bólintok. — Értem és ügyesnek hangzik, — mondom, — és nálam van, de a kérdés az, hogy kapcsolatba léptél-e már a barátaiddal? Be fogják tartani az alku rájuk eső részét?

Vigyorog, mintha nagy-kaliberű és osztályon felüli ingatlan megállapodásunk kétségtelenül garantálva lenne és becsületesen betartva, mint afféle szóbeli frigyre lépés hasonló gondolkozású bűnözők között. Felemelt tenyerét kissé széjjeltartja, mintha valami ortodox iconostatra esküdne, hogy állni fogja szavát és a barátai a felsőbbrendű feddhetetlenség mintaképei.

— Létre hoztál már egy lebiztosított email kontót? — kérdezi, és biztos vagyok benne, hogy reméli, hogy a válaszom negatív, ami felmentené felém való kötelezettsége alól.

Ismét bólintok, kétszer. — Igen, létrehoztam és készen állok az indításra. — Mondom hidegen, lényege tövéig lenyirbált tömör hangsúllyal és szemeim, mint két véres tör merednek a gazember svihák szíve felé.

— Laptop masinát is vettél? — kérdezi és mély baritonja csupa kétkedés és gúny.

— Igen, — bólintok, most már harmadszor. — Vettem egyet és készpénzzel fizettem és hamis név alatt regisztráltattam be. Nincs olyan kormánykopó, aki ki tudná szimatolni a nyomomat.

— Kinek az ISP számát használtad? — Vladimir kérdezi és szemei keskeny kígyó hasítékokra emlékeztetnek.

— Vitray Miskáét, — nyelek le egy nevetést, gondolván, ennek a cimborái nem fognak elkapni, de még senki más sem és hozzáteszem. — Bementem a szobájába, amikor nem volt otthon.

— Ügyes munka, a te talán mégsem vagy egy agyalágyult. — Vladimir mondja helyeslően és leír nekem egy email címet egy szalvétára. — Küldj egy üzenetet ezeknek és mutakozz be. Tárgynak gépeld be, hogy Joseph Vissarionovich Dzhugashvili Ingatlan KFT. Ezek a népek megalkuvás nélküli Sztálinisták, nagyon értékelni fogják erkölcsi támogatásodat.

—

Az események, amiket ebben a részletben fogok leírni, nem voltak ismertek számomra abban az időben, amikor a pénzt átadtam Vladimirek. Sok évvel később világosítottak fel róluk, olyan körülmények között, amit a kedves olvasó még nem ismerhet. Tehát így kényszerítve vagyok, hogy minden változtatás nélkül tárjam az olvasó elé az eseményeket és mutassam be a releváns szereplőket, ahogy azok nekem első kézből el lettek mondva öreg nyugalomba vonult amerikai légierő alezredes barátom, Grósz Jonathan által. Jonathan által, akivel az a megtiszteltetés ért, hogy közös írói megbeszélési csoportban voltam, valahol ott, ahol a legtöbben öregek és az időjárás általában meleg és napfényes.

Jonathan egy valódi detektívregény rajongó; széles körben utazik, hogy büntettek színhelyét megnézzék, nyomozókat interjúvol és sítire vágott gyilkosokat, és átkutatja a bíróságok idevágó archívumait. Már a kezdettől fogva nyilvánvaló lett nekem, hogy mind a ketten ugyanarról a büntettről irtunk, kivéve teljesen más szemszögből. Jonathan a hagyományos bünt üldöző törvényember nézőpontját adoptálta, aki az igazságszolgáltatás oldalán dolgozik, és mindig sikeresen elfogja a gonosz embert, a tettest. Én mélyebbre ások le, az én főhősöm a megzavarodott bűnöző, egy áldozat maga a saját kételkedéseivel és megbánásaival, és titokban szeretné, ha lebukna és megkapná méltó büntetését. Határozott célom, hogy a csoportban fogom továbbra is olvasni írásomat, ahogy azt annakidején életem legsötétebb óráiban leírtam. Hadd csinálja Jonathan az ő variációit, ami biztosra vehető ütközési röppályán halad at enyémmel. Még jó, hogy megjátsszuk, hogy írásunk mind feltételezés és fikció. Biztos vagyok benne, hogy a végén kegyetlenül össze fogunk különbözni.

Tehát itt van a rész, amit bele óhajtok foglalni regényembe, Jonathan saját szavaival egy San Francisco detektív, Hamburger Harvey első személyében elmondva.

—

Tétlenül üldögélve és papírgalacsinokat gyúrva és egymást fricskázva velük, nem éppen állunk készenlétben, amikor a telefon felcsörög a San Francisco Rendőrhivatal gyilkossági osztályának készenléti szobájában, a North Beach kerületi prefektuson.

Kinyújtottam a kezemet, közben próbálom nem elveszíteni az egyensúlyomat, ahogy vészes ügyeskedéssel hintázom székem két hátsó lábán, és megnyomom a mellékállomás gombját. Micsoda egy tévedés, a főnök harsogó orgánuma szinte kirepít a bőrömből.

— Keljetek fel a seggetekről, ti két lusta disznó, — Gilmer vezér ordítja tele torokból.
— Hármasság gyilkosság történt a Sacramento utcai luxuskomplexumnál.

— Egy gyászos esete a kör alakú kivégző osztagnak. — felelem nyugodtan és ceruzámat belenyomom a villanyhegyezőbe. Felettébb utálok, ha emberek, beleértve Gilmer vezért siettetnek. A halott az halva van, a bűnös menekülőben és engem meg órájával fizetnek. Összegyűjtött nyugdíjidőm órája egyformán ketyeg, semmi ok, hogy felizgassam magam. Adjál nekik elég időt és kötelet és majd felakasztják magukat.

— Nem, — Gilmer egyre ordít, szerencsére nem látom az orcáját, de biztos vagyok benne, hogy a szája habzik a sarkoknál. — Egy gyanúsított már őrizetbe vettek.

— Ki? — kérdezem ártatlanul.

— Nem ki, hanem kit, — a főnök üvölt megint. — Egy fiatal kölök rettenetes erős orosz akcentussal.

— Mióta vesz fel a rendőrség fiatal oroszokat erős akcentussal. — mondom, tisztára csak azért, hogy zsihbasszam a főnök agyát, vagy csiklandozzam a hóna alját. Előre tudom a választ. Hiszen nyilvánvaló. A bűnözőről beszél és nem a rendőröktől, akik fogva tartják.

De a főnöknek nincs, nem is volt soha, semmiféle érzékelhető humorérzéke. Nem hajlandó elismerni, hogy időnként mi is ki kell, hogy eresszünk némi gőzt, vagy ökörködjünk tréfáinkkal és futtassuk az eszünket.

— Menjete ki a helyszínre, — ordítja olyan hangosan, hogy decibeljei szinte széjjelszakítják tympanic dobhártyámat. — De futólépésben ám, mielőtt azok a bivalyok széjjeltaposnak minden evidenciát.

A gyilkosság színhelyén, szépen berendezett lakás, jól tükrözi egy nő választékos ízlését, az első tárgy, szinte kiböki a szememet egy nagyméretű rugóskés, ami egy félmeztelen izomember mellkasából meredez kifelé. Ez nem lehet valami professzionista munka, feltételezem gondolkodás nélkül, semmiféle bűnöző, akinek vérében nem aludt tej csorog, hogy maga után ilyenfajta evidenciát. Leporozom a bicska nyelét és semmi ujjlenyomat rajta. Semmi, tiszta, mint a fehérholló fia a kóserünnepek előtti rituális fürdő után.

— Hová dugtad a kesztyűdet? — kérdezem a kölöktől, aki reszket, mint egy kanna festék a motorizált keverőpadon.

Erre azt mondja, és rettenetesen dadog hozzá, mind minden hazug. — Hogy sose visel kesztyűt, és csak sétálgatott ide-oda a folyosón, kizárólag a saját dolgával törődve és keresve egy barátját, és az ajtó nyitva volt, amin benézett, minden szándék nélkül, mert ő jó családból való, diplomaták, attasék meg miegymás van közöttük.

— Minden bizonynyal, — mondom, — és a kés magától került Arnold Schwarzenegger mellkasába.

— Tisztára úgy látszik. — feleli pimaszul.

Ebből elég, gondolom és rácsattintom a bilincseket és közlöm vele, hogy fogja be a pofáját és csak akkor beszéljen, ha kérdezik.

Második nagy meglepetésem egy félórával később ér, amikor a partnerem Ártánphos Charlie, aki gyorsan leellenőrizte a pisztoly adatait, amit az izomember torzója mellett talált, ezzel jön nekem.

— A kézifegyver a nőé. Engedélye volt rá, hogy viselje. Amikor az engedélyért folyamodott ténybeli alátámasztást mutatott be, hogy az ex-férje számtalan alkalommal megfenyegette és jobban érezné magát, ha egy ilyen erőkiegyenlítő szerszámot tarthatna a szatyrában.

— Kiváló detektív munka, Charlie. — felelem féltékenységszított metsző iróniával a hangomban. — Gondolod, hogy a géppisztoly is az övé?

— Nem, — Charlie vigyorog, — a géppisztoly nincs beregisztrálva. Gyártmány szerint egy Brazíliában készített AK-47, amit a Columbiái drogkartellek szeretnek elsődlegesen használni.

— Drogok? — csattanok fel, Charlie kezd az idegeimre menni. — Bocsáss meg, hogy ennyire rövidlátó vagyok, — mondom gúnyolódva, — de én nem látok itt semmiféle drogot.

— Valaki el kellett, hogy vigye. — Charlie feleli orcátlanul.

Ez az én partnerem most már végtelenül kibírhatatlan, de hallgatnom kell a szövegét. Abban az időben temérdek nyomás alatt voltam és idegcsillapító kezelésre tettem, ami jobban megrontotta az agyműködésemet, mint amennyit hajlandó voltam beismerni.

— Vigyék a gyanúsítottat a belvárosi parancsnokságra. — Ordítok az egyik újoncra. — Még csak látni sem bírom a pofáját. Ezek az ártatlan kinézetű szőkék a legszívtelenebb gyilkosok.

Egy San Francisco-i fakabát elviszi a kölköt. Természetesen én már akkor tudtam, már azokban az időkben is, hogy nem ő a gyilkos. Nyilvánvalóan nem ölt meg három emberi lényt, egyet a törrel, és kettőt meg a lakástulajdonos pisztolyával és valami drogkereskedő hasonmás automata géppisztolyával. De valamire még rávezethet minket. Megmagyarázhatatlan jelenléte számunkra ismeretlen távlatokat nyithat meg előttünk. Had rettegjen a legrosszabbtól és tojja össze magát, elmélkedem, hiszen nincsenek véletlenek. Valamilyen baljóslatú okból ment be abba a lakásba. Majd köpni fog, ha a főnök megpuhítja egy kicsit. Huszonnégy órás vizes deszka tortúra nem lenne egy rossz ötlet.

Hat teljes órát töltünk a lakásban, összeszedjük a található golyókat; legalább három tucatra valót és fényképezzük a holttesteket, a bútorokat, a rongálást, csináljuk, amit általában szoktak csinálni egy nagyszabású büntett színhelyén.

—

Egy héttel később, Grósz Jonathan, aki nemrégiben adta tudtomra, hogy gimnazista kora óta ír detektív történeteket és már egy tucatra valót is publikált, olvas ismét az írócsoportban. Nyelvezete és cselekményei, be kell ismernem irigykedve, hihetőek, szórakoztatóak és eredetiek. Az írócsoport tagjai imádják és a következő nyolc percen át mindannyian hallgatjuk a mai napra rendelt irományát.

Tehát itt van, leírva a körülményekhez képest lehető legjobb emlékezetem szerint.

Két héten belül a kölköt három gyilkosságért vád alá helyeztettük. A bíró, egy nő, ki más, nem hisz nekünk, kivéve azzal egyetért, hogy a fiatal orosz meneküléskockázatos, és a biztosítéki letétet egy elismerésre méltó negyedmillió dollárban állapítja meg. Gondolom, hogy ez a vége az én szerepemnek, amikor a vádlottnak az apja, egy idősebb orosz, valami Komarov Vladimir nevű jelenik meg a bíróság előtt és kiváltja a fiát. Ötvenezer dollárt ad egy zavaros múltú biztosítékuzsorásnak és kísétál a fiával, mialatt védelmező karját a gyerek válla fölé fonja és beszél hozzá és vigasztalja, mintha tényleg ártatlan lenne.

Tehát vissza a vizsgálati fázisba, ki csinálta, hogyan és miért? Elveszettnek érzem magam és órák hosszat rágom a körmömet, amikor a mi recepcióunk, Donna, a fiatal aerobic torna rögeszmés, akinek örökké méhkasba van felrakva a haja, megcsöngeti a mellékállomásomat.

— Harvey, — mondja a fülnek oly kellemes hangján. — Valamiféle fiskális, egy Lustig Louis nevű van a vonalban. Váltig állítja, hogy fontos információja van a Sacramento utcai háromszoros gyilkosságról.

— Kapcsolja, — sóhajtok lemondóan, legalább másfél millió szurkoló van odakint, akiknek megcáfолhatatlan elméletük van, minden gyilkosságra, amit valaha is vizsgáltunk, de megoldani nem tudtunk.

Lustig bemutatkozik, és egyre halandzsázik diplomáiról, évtizedekre terjedő bűnügyi védőügyvéd praxisáról és én félbeszakítom.

— Hagyjuk a süket dumát, Lustig úr. Mondjon inkább valamit, ami engem talán érdekel.

— Nem gondolja, — mondja Lustig, — hogy a volt férj kellene, hogy legyen az elsődleges gyanúsított? Mert én gondolom.

— Igen, — felelem gyorsan, mert az eszem, kivéve az idegcsillapítókat éles most is, mint a borotva, ahogy mindig is volt. — A férj gyanúsított, egészen a nyomozás kezdeti indítása óta.

— Küldött egy szimatot is utána? — Lustig mondja miután fel tudja fogni briliáns vaslogikámnak teljes hatását.

— Nem, — mondom és hangomban nyilvánvaló az elutasítás.

— Én küldtem, — Lustig mondja orcátlanul és most már aztán tényleg ráment az idegeimre. — Már a gyilkosság utáni első napon farkat kötöttem rá. A farkam, képletesen mondva, Salvatore Sclafani, egy volt FBI ügynök. A zsenialitása teljesen páratlan és munkája felettébb érdekes eredményeket hozott.

— És mik lennének éppen azok? — kérdezem és elnyomok egy tetetett ásítást.

— Jobb lenne, ha maga is kihallgatná, — Lustig a legbosszantóbb módon karattyol tovább. — Az ex-férjnek, Kovács Zoltánnak nagyon labilis alibije van. Egy Bronxi albérlős házban lakik, de a háziasszonya szerint nem volt odahaza a gyilkosság hete alatt. Sclafani jelenti, hogy leellenőrizte az alibit és a senki más, mint Kovács leánya egy előző házasságból. Itt

van az ellentétes érdekek nyilvánvaló kutyája elásva. A dáma védelmezi a papát. Kovács állítólag az ő nyári lakhelyükön volt, munkálatokat végezve nekik, de senki más nem látta ott.

— Na és, — mondom. — A Bronx nem háromezer mértföldre van San Franciscótól? Egy alak, aki egy rozzant albérlős házban lakik, nem ugrik rá egy repülőre, elkövet egy pár gyilkosságot és hazarepül, mintha valami maffiózó bérgyilkos lenne.

— Ki kellene, hogy adattassa, és vissza kellene, hogy hozassa kihallgatásra. A férj nyer a legtöbbet volt felesége halálából. Ha nem tudom bebizonyítani bűnösségét, fel kell, hogy szabadítsam befagyasztott vagyonát, ami ötmillió dollárra is rúghat.

— Érdekes elgondolás, de semmit sem bizonyít. — mondom és próbálom a kezdeményezést továbbra is a markomban tartani.

— Vallassa ki, — Lustig morog, — Biztosíthatom, hogy előbb-utóbb megássa magának a vermet, amiből nem tud kimászni.

—

Ennél a keresztútnál, módfelett udvariatlanul és szabályellenesen félbeszakítom Jonathant.

— Pardon, — gyakorlatilag ráordítok. — Látta maga valaha az ex-férjet szemtől szembe?

Jonathan rám mereszti a szemét, mások pisszegnek. — Nem, — mondja, — miért?

— Semmi különös ok, — felelem, — csak kíváncsi voltam.

Jonathan figyelmesen szemlél, — Értem, — mondja, bólint és összehúzza a szemét.

— Semmi különös mondja maga, ez felettébb érdekes. Meg mertem volna esküdni, hogy ugyanarról az esetről írunk novellát.

A fenyőbe, Sherlock, gondolom és beharapom a számat. De szerencsém van, Jonathan nem ismeri fel az asszociációt. Nemrégiben csatlakoztam a kritizáló csoporthoz és Smith Zakariás álnév alatt írok. Jonathannak fogalma sincs, hogy Kovács Zoltán én vagyok. De egy dolog bizonyos, bármit is olvasok ebben a csoportban soha nem lesz szabad elárulnom első kézből szerzett információmat, bármi részletet, amit, mint írónak nem kellene tudnom. Jobban teszem, ha maradok ifjúságom kalandjainál és más semleges témáknál. Bármit, amit jelen időben írtam, az Albérlők házáról és a népek, akikkel ott összejöttem, annak elzárva kell maradnia, de inkább meg kell, hogy mind semmisítsem mielőtt ez az erkölcsi magaslaton álló igazság bajnok rájön, hogy ebben az ártatlan olvasó csoportban, szembe került a háromszoros gyilkossal, akiről ír. Hogyne, valaki kérdezhetné, miért nem szüneteltetem a csoportba való járást és miért nem tűnök el nyomtalanul. Igaz, de a feladat alkalom az erőpróbára és én is kíváncsi vagyok. Vajon mit gondol rólam? Örök kárhozatra kellene engem ítélni, vagy felmenteni. Önvédelemből tettem, amit egy indokolható önfenntartási ösztön reakciója indított utamra.

Szerencsére Jonathan nem érzékeli tépelődéseimet. Felnéz és mosolyog. — Várjon, amíg benne leszek a javába, — mondja lelkesen és látszik rajta, hogy alig várja, hogy ismét felolvashasson, de nem hagyhatja ki, hogy válaszoljon nekem. — Úgy látom, maga is szereti a

gyilkossági ponyvákat, kivéve az én történetem nem kitalálás. Eleven életek lettek kioltva, és ha engem kérdez, az igazi gyilkost még nem kapták el.

Befogom a számat és durcás csendben visszahúzódok. Jonathan túl sokat tud, tényeket és megcáfolhatatlan feltevéseket, ami lakat alá tudna tenni engem egész hátralévő életem folyamán. Jobb lesz, ha fókuszolom a figyelmemet és lesem a csapdákat, amikbe beleeshetek olvasása folyamán.

—

Örömmel ráakasztanék, —Jonathan olvassa tovább írását, — és befejezném vele, de Lustig egyre rágódik teóriáin. Állandóan változtatja a témát és mindig valami más szögből akarja pizskálni az agyamat.

— Megvizsgálta közelebbről is a pengét, amit az egyik áldozat mellkasában találtak?

Már megint itt tartunk. Füstölgök magamban, ez a zugfiskális kérdőre vonja alkalmasságomat, hogy vezessek egy nagyszabású nyomozást.

— Miért? — csattanok fel. — Tömegbe gyártott, lenyomozhatatlan tízcentes tucat darab.

— Nem úgy, — szinte látom, ahogy rázza a fejét. — A rugóskés, — mondja, — egy speciális gyártmány. Egy hírhedt banda vezérének kezdetűi vannak begravírozva a nyelébe, pontosan a markolat felett, szinte láthatatlanul a pusztá szemnek.

— Hogyan jött erre rá? — kérdezem dühödten és érzem, hogy az agyvizem bugyborékolni kezd.

— Kölcsönvettük a kést a bizonyítékraktárból és többszörös próbák alá vetettük. Egy őrmester, tisztelem és köszönetem neki, megengedte, hogy két napig nálunk legyen.

— Kirúgatom a szemétládát, — nyögök. Mi folyik itt? Korai nyugdíjbemenetelre akarnak kényszeríteni? Erre megy ki ez a ravaszkodás?

— A penge eredeti tulajdonosa, — Lustig fúrja tovább az agyamat. — Bronxi származású, onnan ahol az ex-férj jelenleg lakik. A kettő között kapcsolatnak kell lennie, és magának ezt ki kellene vizsgálnia.

— Ki akar oktatni, hogyan végezzem a munkámat, — ordítok, és olyan erősen markolom a kagylót, hogy szinte darabokra török.

— Nem, — feleli, — én csak...

— Akkor ne, — üvöltöm, és a falhoz vágom a telefont.

Ez megnyugtat; egy rendőrnnyomozó mindig határozott kell, hogy legyen, fontolgatom és valami kellemes és elégedett vigyorral a pofámon elgondolkozom a koncepció mélyenszántó igazságán.

Később, miután teljesen lehiggadtam megkérdezem partneremet, Ártánphos Charlie-t.

— Hogyan állunk a ballisztikai és golyó röppálya próbákkal?

— A nőt, — olvassa valamiféle jelentésből, — egyetlen magányos golyó a fejbe ölte meg a saját pisztolyából.

— Öngyilkosság, — bólintok egy mindentudó magabiztosságával.

— Nem valószínű, — Charlie rosszállóan pillant rám. — A drogkereskedő, Pedro García, három golyót kapott ugyanabból a kézfegyverből, amiből az egyik széjjelroncsolta a szívét.

— Tehát, mit mond nekünk mindez? — beszélek a partneremhez, Charlie-hoz, mint ahogy a nagyon okos emberek beszélnek a teljesen idiótákhoz.

— Várj, van még más is. — Charlie figyelmen kívül hagyja találó iróniámat. — A többi golyó Pedro géppisztolyából lett kilőve, leginkább a falakba voltak befürödve, egy a dívány kárpitozásába egy meg egy kétkilós kenyérbe a konyhában.

— Ne fárassz a felesleges részletekkel, — rázom a fejemet. — Próbálj meg koncentrálni a fontosabbakra.

Charlie megsértődik. Mindig megsértődik, ha rámutatok, hogy intelligencia szintem mennyivel magasabb, mint az övé. Elhallgat, és úgy csinál, mintha elfoglalt lenne.

Teljesen nyilvánvaló, kezdem felismerni; valaki más is volt ott, aki nagyon fürge volt a lábán és ügyes a kezeivel. Megkaparintotta a lady pisztolyát és Pedrót is és a nőt is megölte vele. A rugóskés valószínűleg az övé volt. De miért hagyta ott? Ez teljesen összekavarja a gondolkodásom. Az ex, nem, az ex túlságosan öreg, hogy ilyen fickándozó legyen. A fiatal orosz, nonszensze, az csak ott volt tiszta véletlenül. Mindez a szuper logika azt gondoltatja velem, hogy ez egy professzionista bérgyilkos volt, aki úgy akarta beállítani, mintha valami amatőr csinálta volna. Egy professzionista kivégző, kiáltok fel és világosan felismerem, mintha egy lámpát gyújtottak volna fel a fejemben. Összeesküvés, hát természetesen, konspiráció gyilkosság elkövetésére; Lustig is benne kell, hogy legyen. Lustig Beatrice örökségének a végrendeleti végrehajtója és Lustig próbálja elsikkasztani Beatrice vagyonát. Vigyorgok, na, ez mindent megmagyaráz. Erre az elméletre építhetek. Lustigot be kell, hogy hozassam kikérdezésre. Valószínűleg nála vannak az elveszett drogok is. Van egy beépített tájékoztatónk Pedro bandájában, aki egyre valami hiányzó húszkilónyi kokainról karattyol, amit Pedrónak kellett volna kézbesítenie valahova.

Tükröm-tükröm ott a falon, ki a legélesebb eszű detektív az egész világon, ha nem én.

Huszonkettedik Fejezet

A vasútállomásról két civil-ruhás Interpol detektív vitte őket egy rendőrségi jelzés nélküli kocsiban a Trieszti Questurára. Ott levezették őket az alagsorba, egy jól kivilágított linóleum padlós szobába ahol vasszékek álltak a fal mellett és közölték velük, hogy várjanak.

Rövid időn belül egy fiatal és jóképű helybeli polgári ruhás rendőr jelent meg az ajtóban, ami egy szomszédos szobába vezetett és beintette Ildikót.

— Signora elsőnek. Kérem, jöjjön be és üljön le a székre íróasztalom mellett.

— Ildikó bement és a férfi becsukta maguk mögött az ajtót. Zoltán csak homályos hangfoszlányokat tudott kivenni. Egy barátságos férfihang udvarias kérdéseket tett fel, Ildikó válaszolt akadozó angolsággal, amit egy sebesen vert írógép gyors kattogása követett.

Az öreg fogatlan jugoszláv kihalászott nadrágzsebéből egy csomag foszlott fényképet és a legviszatasztóbb módon vigyorogva próbálta Zoltánnak megmutatni.

A fényképek egy módfelett undorító és felettébb primitív fotográfiával készített pornográfia felvételek voltak. A fiatal fiú egyetértően vihogott és Zoltán megdöbbsent. Másfele nézett és okádnia kellett. Szerencsére két olasz rendőr bejött a szobába és az öreg jugoszlávot durván megragadták a grabancánál fogva. A fényképeket nem vették észre. Mintha valami vásári cigánybűvész tette volna, a kompromittáló evidencia egy pillanat eltűnt a vén gazember kezéből. Valahol kellett, hogy legyen rongyos ruhájában egy titkos rejtekhely. Az egyenruhások morogtak valamit olaszul, intettek a fiatal fiúnak, hogy maradjon és az öreget átvitték egy szobába a folyosó másik oldalán.

Öt perccel később a detektív, aki Ildikót interjúvolta kinyitotta az ajtót, jelezte a lánynak, hogy mehet ki és beintette Zoltánt.

— Jöjjön be, — mondta.

Ildikó felismerte, hogy egyedül fog maradni a tisztátalan kinézetű fiatal jugoszlávval és kérlelő pillantást vetett a rendőrré. — Maradhatnék?

— Maguk ketten együtt vannak? — nézett rájuk a detektív érzéketlen mosollyal az arcán.

— El vagyunk jegyezve, hogy házasok leszünk. — Ildikó és Zoltán felelték egyszerre.

— Signor and signora, — a detektív bólintott elismerően.

— Si, — felelte Zoltán, — Signor and signora, — majd lassan hozzátette. — leszünk.

A detektív ismét bólintott, beengedte Zoltánt is és széket mutatott mind a kettőnek.

Majd leült a helyére és tiszta úrlapot tett írógépébe. Barátságos hangot használva és időnként

mosolyogva ismét átment a kérdéseken: neve, hogyan kerültek ide, hol születtek, szülők neve és a végén mind a kettőjükkel aláírta a kitöltött ívet.

Mialatt nevét aláírta, mintha ez máris a házassági okmány lenne Zoltán odasúgta Ildikónak. — Mostantól kezdve, ragaszkodnunk kell hozzá, hogy együtt vagyunk, és úgy kell kezelniük minket, mint egy házaspárt.

— Éppen ideje, — Ildikó megszorította Zoltán kezét. — Nem azért hagytam el Magyarországot, hogy egyedül legyek.

—

Egy órával később, mind a négyüket, Zoltánt, Ildikót és a két jugoszlávot kikísérték egy csukott furgonhoz és leültették őket két hosszú beépített padra a tehertér két oldalán. Két carabinieri karabélyáikkal felkapaszkodtak utánuk és behúzták a hátsó ajtón a tolózárát. A detektív, aki tartotta az interjút elfoglalta a vezető ülést és mellé beült egy második, akit még idáig nem láttak.

Bilincsekkel a kezén és nehéz vassal a bokáin az öreg jugoszláv az egyik carabinieri és Zoltán között kuporgott és a jármű megindult. Hátul egyetlen szó sem hangzott el, a felfegyverzett köarcú olaszok nem mutattak semmi kedvességet, de elől, a hátsóktól plexiüveg tolóablakkal elválasztva a két civil ruhás felettebb jókedvűnek látszott. Mind a ketten fennhangon beszéltek, nevettek és hadonásztak, beleértve a vezetőt is, aki nyaktörő sebességgel egyik hajtűkanyart a másik után vette és egyre magasabbra emelkedtek a Trieszt feletti dombok és hegyek sűrűjébe.

Egy rettenetesen kockázatos kanyar után, az utolsó a számtalan úti veszélyek sorában, Zoltán legnagyobb megdöbbenésére megérkeztek az Olaszország és Jugoszlávia közötti határra.

Ki fognak toloncolni az országból, gondolta rémülten, és tönkreteszik az életünket. Az ÁVO legalább hat hónapra le fog zárni minket és hosszú időre megbízhatatlannak leszünk nyilvánítva.

A piros és fehér stráfokkal megfestett sorompórúd másik oldalán kéttucatnyi állig felfegyverezett jugoszláv határőr álldogált, akik örömtelen pofával nézegették őket, mint valami dühös kivégzőosztag, akik szemrevételezik az elítéltek megérkezését.

Ismételten, semmi szöveg vagy magyarázat, az egyik carabinieri elhúzta a hátsó ajtó reteszét és bajtársa segítségével kirángatták az öreg jugoszlávot, mintha valami koszos kutya lenne, akit elkaptak a csirkeólbán. Elcipelték a sorompóig, az egyik őr felemelte a rudat és a két carabinieri megtaszította az öreget, de olyan erősen, hogy az megbotlott és orrával szántotta fel a kemény aszfaltot.

— Szemétláda gyerekmolesztáló, — az egyik carabinieri kiköpött utána a földre. — Menj vissza oda, ahonnan jöttél.

A határ másik oldalán a jugoszlávok megragadták az öreget és gumibotjaikkal és puskasugaikkal módszeresen ütögetni kezdték.

A furgon sofőrje, a jóképű civil ruhás detektív elhúzta az elválasztó tolóablakot, rákacsintott Ildikóra és Zoltánra és kedélyes hangon bejelentette.

— Sajnálom az ízléstelen jelenetet, de ennek meg kellett történnie. A fickó egy nemzetközileg körözött bűnöző. De vége a dolognak és végre indulhatunk a menekült tábor felé.

— Olaszországon belül? — Zoltán kérdezte félénken.

— Hát természetesen, — az olasz nevetett jóízűen és teljes hangerőre állította a rádiót. — Mit nem gondoltak? Maguk nem körözött gonosztevők. A mi kormányunk megadja maguknak a menedékjogot. Maguknak soha többet nem kell visszamenniük a kommunizmusba.

Ezt megmagyarázva, éles U fordulót csinált a furgonnal, a két carabinieri és az öreg bűnöző nélkül és Patty Pravo szívbemarkoló számának a *La Bambola* éneknek ésbontó ritmusára visszahajtott amerről jöttek és egy másik úton megindultak a Trieszti kikötő feletti fennsík teteje felé.

— Ez lesz a mi énekünk, — Ildikó suttogta Zoltánnak és megcsókolta háromnapos borosta borított arcát. — Ez új életünknek első pillanata, az életnek, amit együtt fogunk tölteni, ketten és mindenkitől függetlenül.

— Ígérem, — Zoltán gyengéd csókot lehelt Ildikó nyakának puha bőrére. — Halálos komolyan ígérem neked, hogy én leszek a te embered, és boldoggá foglak tenni, Isten engem úgy segítjen.

A fiatal detektív meglátta őket a hátrapillantó tükörből és hatalmasat csapott mellette ülő kollegája hátára.

— A signor és a signora fülig szerelemben vannak, — hahotázott, — értékeld a pillanatot, te ünepprontó savanyúfazék.

De a pillanat nem volt az örömteljes befejezés vagy egy áldásos kezdet; a menekülttábor kapuján túl újabb nem várt nehézség leste, hogy mikor csaphat le rájuk. Egy kétemeletes betonkocka épületben, ami közvetlen a bejárat kapu belső oldalán állt, a hatóságok ismét elválasztották őket. Egy női őr elvezette Ildikót az emeleti rész baloldalára és egy férfi őr, szembe, a lépcsőház túlsó oldalán lévő ajtóhoz. Mindkét őr kinyitotta saját ajtójukat, egy vasrudakkal védett nehéz acéllemez, egy tálca és kis tolóajtóval ellátott vízszintes hasadékkal a közepén és jelezték Ildikónak és Zoltánnak, hogy lépjenek be. Szinte rávágódva a sarkukra, a nehéz ajtó egy másodperc múlva bezáródott mögöttük, majd az örök zajosan belakatolták a zárat és elmentek.

Zoltán körülnézett; egy hatalmas hálóteremszerű helyiségben volt és legalább egy tucat emeletes ágy vette körül. Rajta kívül ketten voltak a teremben, de ágyaikban hanyatt fekve csak a mennyezetet bámulták és nem törődtek az újonnan érkezettel és nem szóltak hozzá. Zoltán az egyik üres felső ágyra dobta a bőröndjét és sajgó szívvel a mellkasában leült az alsó ágyra.

Senki sem világosította fel, hogy hol van, mennyi ideig kell itt maradnia és mi lesz Ildikóval. Rossz érzés kerítette hatalmába, úgy nézett ki, mintha börtönbe vágták volna be.

— Hol vagyok? — próbálta kérdezni angolul az egyik férfit, aki erősen igyekezett őt nem észrevenni.

— Te? — nézett fel az illető és majomszerű tudálékos pillantást vetett rá. — Te kedves barátom, a dutyiban.

— Miért? Nem csináltam semmit.

— Éppen ellenkezőleg, — a férfi, aki talán huszonkét éves lehetett és annak ellenére, hogy nem változtatott semmittevően elnyúló fekvő helyzetén, kezdetleges udvariasság és civilizáltság jeleit mutatta és leereszkedő grimasszal az arcán válaszra méltatta Zoltánt. — Te illegálisan tartózkodsz ebben az országban. Amíg ki nem kutatják, hogy ki vagy és, hogy nem jelentesz veszélyt a társadalomra, te az Olasz Köztársaság foglya vagy.

— Ez nem igazságos. — Zoltán rázta a fejét. — Nem kellene úgy bánniuk velem, mit egy bűnözővel. A menyasszonyom is itt van és vele szeretnék lenni.

— Igazságos vagy nem, ezt csinálják. — a fiatalember felült az ágyában és lenézően elbiggyesztette a száját, mintha valami tolakodó tudatlannal beszélne. — Biztonsági és egészségügyi okokból minden újonnan érkezőt huszonnégy órás karanténba zárnak. Egy van a férfiaknak és egy a nőknek. Nős vagy nem, különböző nemű párok nem tölthetik első menekülttábori éjszakájukat egy magánszobában. Egyedül tizenkét éven aluli gyerekek maradhatnak az anyjukkal.

— Honnan tudod mindezt? — ráncolta össze homlokát Zoltán.

— Most vagyok itt ötödször, — legyintett a fiatal férfi elutasítóan. — Szlovéniából való vagyok és a kihallgatási interjú után, ami körülbelül két hét múlva lesz, mindig visszadobnak oda ahonnan jöttem.

— Miért, — Zoltán megdöbbent arcot vágott. — Valami antipátiájuk van a Szlovének iránt?

— Nincs, — a fiatalember unottan kalimpálni kezdett a lábaival, olyasféle nekem aztán a világon mindenre van idő modorban. — De én egyúttal katonaszökevény is vagyok a Francia Idegenlégióból. Itt megvannak az ujjlenyomataim és szokás szerint felajánlják, hogy vagy hazamegyek, vagy hadbírószág elé állítanak Franciaországban, ahol szökésért agyonlőnek. Így inkább hazamegyek anyámhoz és nála kicsit kipihenem magamat.

— Miért jössz mindig vissza?

— Előbb utóbb összekeverik az ujjlenyomataimat és keresztülcsúszok. Akkor valami felvett név alatt kivándorlok Amerikába és új életet kezdek.

— Értem, — Zoltán nagyot nyelt idegesen, az információ megemésztése meghaladta pillanatnyi képességeit.

— Mindamellet, — a fiatal férfi sóvár grimaszt vágott és megnyalta a száját, — a kaja egyáltalán nem rossz itt.

— Valóban, — Zoltán kérdezte és megérintette gyomra táját. Eszébe jutott, hogy tegnap este óta nem evett és most már dél is jóval elmúlt.

— Valóban, — a szlovéniai bólintott és cuppantott a nyelvével. — Hallod ezt a csörömpölést? Ez az étel kocsi. Kapsz egy kanalat és egy műanyag levesestálat. Legyen eszed és töltsd meg színültig. Ha nem tudod megenni, majd én megeszem. Itt semmi nem megy kárba.

— Általában mit főznek?

— Főtt tésztát babbal vagy babot főtt tésztával. Ünnepeken főtt tészta paradicsom szósszal és itt-ott némi örölt húsfoszlányokkal. Utoljára, amikor itt voltam főtt pacal volt három

napig. Szeretted a pacalt? Én szeretem, imádom az ízét. Nem kell, hogy megrágjad, de nem is tudnád megrágni. Olyan, mint a gumi. Tisztára magától lecsúszik. Néha kitesznek zsírba sült szardínia halat. Belesütik a fejét, a szemeket és az uszonyokat a farkakkal együtt. De azért marad elég hús is a morzsabunda és zsír keverék alatt. Jobb, mint a szárított zebraszar, amit az Idegen Légiónál adtak.

Az étel megérkezett, ehetőnek bizonyult és Zoltán éhes volt. Ebéd után lefeküdt aludni és csak másnap reggel ébredt fel. A foglár rázta a vállát és valamit magyarázott olaszul.

— Andiamo, Hungarese, a madonnája már várja magát.

Zoltán összeszedte poggyászait, a bőröndöt és a műanyag ibriket és követte a foglárt. Nem volt ideje borotválkozni, huszonnégy órát aludt ruhástól egyfolytában. Nem kellett felöltöznie és háromnapos szakállát már észre sem vette.

Kint fényárban úszó istenáldotta gyönyörű nap fogadta. Sokáig bezártan és nem tudván, hogy mikor szabadul, Zoltán úgy érezte, hogy még soha nem látott ehhez hasonlóan ünnepélyes és örömteli megnyilvánulását az életnek. Ragyogó napsütés áradt alá a felhőtlen azúrkék égből és egy eksztatikusan felemelő életérzés azonnal gyógyítani kezdte depresszióba süllyedt lelkét. A kristálytisza hegyi levegő újratöltötte tüdejét oxigénnel és reménnyel és Ildikó mosolya, ahogy a leány várt rá gyengéd kedvességgel és az örök szerelem ígéretével a szemeiben, garanciát adott, hogy életének lesz értelme, szándéka és örökkévaló folytatólagossága.

Tömegnyi embernek kavargó kavalkádja vette őket körül. Színes népviseletbe öltözött albán kecskepásztor családok, nők ezer-fodros tarka-barka szoknyákban, csipkegalléros blúzokban és kivarrott vászonpruszlikokban és férfiak fekete ruhákban, rojtos ujjú ingekben és cifrán zsinórozott fekete mellényekben, sétálgattak céltalanul és a velük játékosan hullámzó harmóniában, nagyság szerint elrendezve, mint az orgonasípok, a rengeteg nyüzsgő gyerek amerre léptek.

Szerbek, románok és bulgárok csoportjai gyülekeztek itt-ott és beszéltek a saját nyelvüket és ragaszkodtak a saját fajtájukhoz. Magyarok is voltak, egy csapat fiatal férfi állt lezseren az egyik épület előtt és éhes ragadozók vérmes szemeivel mustrálgatták Ildikót. Ildikó nagy keresletté lett, a magyar menekültek között nagyon kevés nő akadt.

A férfi őr valami kurta búcsúszót morgott és elment. A női őr, aki eddig Ildikó mellett állt némán, mint egy elhagyott seprűnyél a pajtában intett nekik, hogy kövessék. Az egyik hátulra eső épülethez ment, egy háromemeletes vöröstéglás aránylag újonnan épített alkotmányhoz, amiből körülbelül egy tucat állt a táboron belül és mind egyformának látszott és ott feltrappolt a harmadik emeletre.

Egy hosszú és jól világított folyosó végén bekopogott egy szobaajtón és válaszra nem várva belépett.

— Itt, — noszogatta Ildikót és Zoltánt befele. — Az egyik emeletes ágy mindkét szintje üres. Az a maguké, amíg itt vannak.

Ildikó szemei lassan hozzászoktak a szoba homályos sötétjéhez. Három darab emeletes vaságyat látott. Az ágyakat félig behúzott függönyök választották el és a levegőt orrfacsaró lábszag és mosatlan hónaljok bűdössége hatotta át.

Piszkos ruhák dohos szaga és bomló ételek áporodott bűze növelte a mocskos hatást és szinte leütötte Ildikót a lábáról. Kettő a dupla ágyak közül foglaltnak látszott, két rendetlenül öltözött férfi sakkozott az egyiken és két nő, farmernadrágban és pólóingben ült a másikon és diskuráltak egymás között. Lábaikat lóbálva és egy pillanatra játékukból múló kíváncsisággal feltekintve a két férfi megnézte a jövevényeket majd visszatértek a sakkozáshoz.

A két nő lecsúszott az ágyról és egyetlen szót sem kiejtve körbevette Ildikót és Zoltánt. Az első egy nagyon fiatalnak kinéző gesztenyebarna hajú alacsony, de szép arcú teremtes volt, a másik valamivel idősebb, kissé kövérkés és szokatlanul széles csípővel és óriási hátsóval bíró egyén.

— Gyerünk, — a női őr biztatta a szoba lakóit, — Fogadják szobatársaikat. Ők is magyarok, mint maguk.

— Nincs matrac a harmadik emeletes ágyon. — Zoltán jártatta a szemét az őr és a két nő között. — Csak nem a sodronyokon kell, hogy aludjunk?

— Honfítársaik megmutatják, hol lehet matracot és lepedőket felvételezni. — A szoknyás silbak rendreutasítóan pillantott Zoltánra. — És megmutatják maguknak a menzát és a zuhanyozót. Minden más információért figyeljék a bulletin falat.

Ezzel sarkon fordult és elment. Zoltán és Ildikó szabadok lettek, végre, de sajnos csak a menekülttábor kerítésén belül.

Az egyik férfi, a fiatalabbik, alacsony termetű egyén átható és intelligens tekintettel, komótosan bejelentette. — Sakk matt. — és tekintetét felemelve ránézett Zoltánra és óvatos, de mégis barátságos hangon hozzászólt. — Megmutatom, hol vannak a matracok és az ágynemű. Egynek túl sok lenne cipelnie. Feri és én majd megyünk veled segíteni. A feleséged maradjon és ismerkedjen meg a mieinkkel. A nevem Jóska és olajmérnök vagyok Szegedről.

— Kovács Zoltán. — Zoltán bólintott Jóska felé. — Én meg gépészmérnök vagyok Budapestről.

Az idősebb ürge kinyújtotta a kezét és csúfondárosan mosolygott. — Én meg Feri vagyok a pancser, magyar újságíró Temesvárról.

A férfiak távoztak és Ildikó rátette a bőröndjét az üres ágy csupasz sodronyára. Körülnézett, félénk mosolyt merészelt és kijelentette.

— Otthon helyett otthon, egy darabig.

— Ki nem állhatom a férjemet. — a csinos barna nagyot sóhajtott és elbiggyesztette a száját. — Micsoda egy blöd ötlet csapat-papot otthagyni és így tengődni.

— Ildikó vagyok, — Ildikó kételkedő pillantást vetett a barnára és hozzátette. — Mi a te neved és melyik a férjed?

— Brigitta vagyok, és Jóska a férjem. — a barna felelte és a durcás méreg elrontotta, amúgy kedves vonásait.

— Mennyorszában köttetett frigy, — a másik nő kacagott szarkasztikusan. — Márta a nevem és férjem egy gentleman. Soha nem kér meg másodszor, ha első kísérletére nemet mondok.

—

Zoltán és Ildikó négy hetet húztak le a menekülttáborban, Padriciano faluban, Trieszt városának történelmi emlékü kikötője felett a hegyekben. A második hét végén az Olasz Menekültügyi Bizottság fényképes igazolványokat adott nekik és Olaszországban, mint menekülteknek átmeneti tartózkodási jogot garantált. Szobatársaikkal, Brigittával, Mártával, Jóskával és Ferivel összebarátkoztak és gyalog lesétálva a magas fennsíkról bejárták a kikötőt, Miramar kastélyát és a város többi csodálatos látványosságát.

A táborban töltött napokon a könyvtárban olvastak, végezték mindennapi dolgaikat, mint a mosogatást, ruháik kézzel való mosását, sorba álltak az étkezdében és véget nem érő történeteket meséltek egymásnak és találgatták a jövő titkait, ami egyelőre az elérhetetlen titokzatosság ködös fátyolába burkolódzott.

Éjszaka csend uralkodott a kis szobában. Egyik pár sem aludt együtt és egyikük sem szerelmeskedett. Brigitta utálta a férjét, Feri nem nyúlt Mártához és Ildikó a felső ágyon aludt egyedül. A leány nem volt hajlandó szerelmüket fizikailag is betölteni, főleg nem négy másik hallótávolságán belül, és kielégítetlen vágyaival magára hagyta Zoltánt.

Négy hét időtartamú idillikus munkától és számlák fizetésétől mentes vakáció után a menekülteket felrakták egy zöld autóbuszra és elvitték őket a vasútállomásra. Lényegesen jobb kedvvel, mint ahogy idejöttek, együtt legalább negyven más menekült sorstársukkal a forró dél irányába vonatoztak, Latina városába a meleg Tirrén-tenger pálmafás partjához.

Huszonharmadik Fejezet

Ahogy utasítottak elküldöm az emailt a megadott címre és bemutatkozom. Perceken belül jön a válasz, ami nem más, mint egy hosszú kérdőív, neve, születési helye és ideje, anyja leánykori neve, társadalombiztosítási kódja és hajtási engedélye és útleveleszáma.

Megnézem útlevelelmen a lejáratí határidőt és még további hat hónapig érvényes. Ez elégséges, gondolom, ki tudja, hogy hol leszek hat hónap múlva és kit érdekel, hogy milyen állapotban száznyolcvan nap letelte után.

A kérdőív többi része evidens esete az identitáslopásnak, de az övék lehet, ha ezt akarják. Én amúgy is le akarom vedleni azonosságomat, mint egy kígyó, aki ledobja elhasznált bőrét.

Begépelem az adatokat, még egyszer leellenőrzöm, és rákattintok a küldöm ikonra. Elmegy. Vadonatúj laptopom működik, mint valami csodabűvészet.

Fél nap elteltével, leigazolhatták a beküldött adatokat, amit adtam nekik, jön a második email. — Menjen a Swissair kioskhoz a JFK repülőtéren, — olvasom, — mutassa be az útlevelet és kap egy beszállókártyát a Zürichbe menő esti gépre. Megérkezés után szálljon taxiba és hajtasson el az Ambassador hotelba a Falkenstrasse utcában. A portás ad magának egy borítékot, amiben lesz svájci pénz. Fizesse ki a taxist, menjen fel a szobájába és ott várjon további utasításokra. Ha enni akar, vegye igénybe a szobaszolgálatot. Ne használja a telefont és ne lépjen kapcsolatba senkivel, amíg mi nem lépünk magával érintkezésbe. Csinálja, ahogy utasítottuk és vigyázzon, mert figyelni fogjuk.

—

A biztonsági-heveder kötelező bekapcsolása és a telefonálni tilos figyelmeztetés táblája kigyullad és a gép ereszkedni kezd lefelé. Szemeimet rátapasztom az ablakra és nézem a gyorsan közeledő havasi legelőket és a hóborította hegycsúcsokat, amik mint egy finom kristályváza fogazott pereme a frissen vágott virágokat, veszik körbe a zöld mezőket. Egy alak mellettem valami német újság finansziális oldalait olvassa. Drága business-man öltönyt visel és a feje, olyan, mint egy sárgarépa és masszív halántéka szélesre csinálja feje felső felét. Még soha nem láttam egy ennyire komoly és ilyen száraz és érdektelen alakot. Ez kell, hogy legyen, gondolom, a sztereotip svájci bankár, akinek a titoktartására és megbízhatóságára kell magamat bíznom, ha sikeresen akarok vitorlázni a nemzetközi pénzügyek, megállapodások és milliódolláros elektronikai átutalások viharos tengerén.

A repülő simán landol, és mivel a gép elejében ülök, az első utasok között szállok le. Nincs szükség, hogy a poggyász ringlispílhöz menjek, csak egy lazán pakolt kézitáska van nálam a minimális szükségletekkel. A terminál végén átmegyek az ajtón, ami a semmi elvámolhatóval utazók részére van fenntartva. Tehermentesen utazom, felkészülve a könnyed odébb állásra és gyakorlatiasan a gyors és nyomtalan felszívódásra.

Senki nem foghatja rám, hogy nem vagyok egy optimista hasznavehetetlen, aki ismeretlen területekre kalandozik províziók nélkül és reméli, hogy a bennszülöttek barátságosak lesznek és segítőkészek, és akiknek nincsen meg a saját terveik, hogy csapdába ejtsék, és a húsdarálóban felőröljék a gyanútlan látogatót és fűszeres vacsorát csináljanak belőle.

A hotelnél odadobok a taxisnak két tízdolláros bankót. Bólint és elfogadja, ezek a svájciak hihetetlenül alkalmazkodóak. Valami sanda érzés mocorog a gyomromban, ezeket a svájciakat még szeretni fogom. A hotellel szemben egy óriási banképület, Credit Suisse, menyire csodálatosan praktikus. *Legyünk mindannyian boldogok,* — ismételve a régi közmondást. — *És éljünk lehetőségeinknek határain belül, még ha sikkasztanunk is kell a pénzt hozzá.*

Bemutatom az útlevelemet a regisztrációs ablaknál és a portás átnyújt egy levelet. Belelesek, talán tízezer svájci frank van benne különböző címletekben. Perfekt, a részletek ügyesen klappolnak, és a szerencse kereke felfele forog. A liftes fiú felvisz a felvonón és elvezet a szobámhoz a tizenkettedik emeleten, közvetlenül a tető alatt. Csinos kis lakosztály, ragyogóan tiszta, mi mást is gondolhatnánk a svájciakról. Az ágy melletti lámpaasztalkán órásrádió és délután három órát mutat. A karóráam reggel kilencet, szokásos reggelizési időm a Bronxban.

A szobámban két negyeddollárost dobok a fiúnak. Furcsa pillantást vett rám, de nem szól semmit és távozik. Oh, máris menyire imádom ezt a svájci viselkedési etikettet.

Felveszem a telefonkagylót és három tojásból rántottát rendelek, vagdalt sonkával, olvasztott sajttal és héjastól őrölt búzából sült és pirított kenyérszeleteket és egy üveg bort hozzá. — Fehér bort, — mondom, — a Moselle régióból, lehet szürkebarát vagy rizling, életemnek jelenlegi fordulópontjánál ez már nem számít. Elfogadok bármit, ami a pincemesternek raktáron van.

Hozzák az ételemet és leülök enni. Olyan éhes vagyok, mint egy menekült három hetes éheztetés után és ízlelő mirigyeim felséges gyönyört anticipálnak. Beteszem az első villára valót a számba és akkor, abban a pillanatban megverik az ajtómat.

— Ne most, — gondolom, de leteszem a villát és kiordítok. — Ki az?

— Mi vagyunk, — hallom és felállok, hogy kinyissam az ajtót. Hadd kezdődjön a játék. Majd eszem, mialatt beszélnek.

Négy férfi nyomakodik be lakosztályomba. Sötét business öltönyökben, mind szókék, kékszeműek és rövidre vágott túskefrizurát hordanak. Háromnál aktatáska van, a negyedik fellebbenti kabátja szárnyát és odavillantja a pisztolyát.

— Kovács úr, — mondja az egyik, aki a bandavezérnek látszik. — Kevés az időnk és rögtön rá kell, hogy térjek businessünk lényegére. — Majd odabólint az egyik partnerének és folytatja. — Ügynök Béta megmutatja magának a dokumentumokat, amiket alá kell írnia, hogy bejegyeztessünk egy Ingatlan Tartási Részvénytársaságot. A céget Liechtensteinben fogjuk székhelyeztetni és az egyszerűség kedvéért Kovács Ingatlanok KFT lesz a neve. Ügynök

Gamma, — itt második cimborája felé mutat. — Segíteni fog magának, hogy megnyisson egy számozott svájci bankszámlát. Átkíséri magát az utca túloldalára és bemutatja magát a Credit Suisse Bank egyik rangidős bankárjának. Ha ez megtörtént, a továbbiakban már magának semmi része nem lesz. Mi nem várjuk el, hogy megértse és kövesse a nemzetközi pénzügyi intézmények bonyolult részleteit. Mi majd elvégezzük a sablonos munkát, hogyan mondjam, az unalmas rutin tevékenységet. Csak adja ide a kapott számlaszámot és a titkos jelszót és mi csináljuk a többit.

— Megmondaná a nevét? — kérdezem idegesen. — Maguk mindent tudnak rólam, de én...

Félbeszakítja félénk motyogásomat. — Hívjon Ügynök Alfának. — vigyorgog leereszkedően. — Ennél többet nem kell tudnia.

— De semmit nem tudok a maguk szervezetről. — próbálok tiltakozni és a nyelvem akadozik.

Megveregeti a vállamat és arca, mint egy kivésett jégszobor, ahogy tömör és a lényegre nyírbált hangon beszél hozzám.

— Igen, és mi szeretnénk azt így megtartani.

Mindez idő alatt tömöm az ételt a számba. A zsír folyik le az államon és fáradtságosan örölkö a zápfogaimmal, mit valami kérődző tehén a tejfarm istállójában.

— Befejezte? — Ügynök Alfa sietett. — Nem azért repültettük ide, hogy élvezze a helybeli konyhaművészetet.

— Aha, — bólintok és sietve töltök magamnak egy pohár bort. — Igyon maga is. — kérdezem. — Van egy egész palackkal.

— Nem kérek, — Ügynök Alfa feleli gúnyos hangon. — De ha az ital megnyugtatja az idegeit, igyon, amennyit akar.

—

Miután aláírok vagy száz papirost is, négy különböző nyelven legépelve és egyiket sem elolvasva, mi, Ügynök Gamma meg én átmegyünk a Credit Suisse bankhoz, az utca túloldalán. A félfogadási kisasszony papírmásé mosollyal üdvözl és mondja.

— Herr Kovács, kissé korábban vártuk magát, de Dr. Houser egy percen belül fogadni fogja.

— Készt a repülőgépem, — mormogom. A félfogadási szépség elfogadhatóan van öltözve, de tömött, mint egy ruca és arca egy aratási teliholdra emlékeztet. Nem a típusom, de kedves leszek hozzá és próbálom nem kimutatni, hogy egy szerelmi randevú kettőnk között kimondott lehetetlenség.

Egy perc múlva Dr. Houser kijön az irodájából és semeit jártatva köztem és kísérom között mondja. — Herr Kovács, kérem, jöjjön velem.

Mind a ketten felállunk és megindulunk feléje, de Dr. Hauser tiltakozón felemeli a kezét. — Csak Herr Kovács, kérem, a Credit Suisse bank szabályzatai szerint egy egyéni kontó esetében csak az illetékes tulajdonossal tárgyaljuk a részleteket.

Ügynök Gamma vonakodva összecsupja csontos fizikumát, leül a párnázott bársonyszékbe és arcáról felszívódik az udvarias öröm. Azonnal felnyitja mobil telefonját és nyomogatni kezdi a gombokat. Én követem Dr. Housert, egy hosszú fényesre világított folyosón haladunk keresztül, ami antiszeptikusan tisztán van tartva. A végén belépünk az irodájába, egy tágas sarokszobába, olyan szimpla bútorzattal, hogy egy New England puritánt is megszégyenítene.

— Miben lehetek a segítségére? — a svájci bankár tornyot csinál a keze fejből, és rám néz veresesen torzonborz szemöldöke alól. Ennél a pontnál felismerem, hogy ez a mellettem ülő utas a repülőről, aki a német újságot olvasta. Micsoda egy véletlen. Máris rokoni vonzalmat érzek iránta. Ő lesz az én megbízható szövetségese.

— Két számozott business kontót szeretnék megnyitni. — kezdem, és mint két farkas a konc felett, parázsló szemekkel méregetjük egymást. Egy látszólag véget nem érő másodpercig a bankár arca mozdulatlan és szenvtelen és a végén én kell, hogy megrebentsem a szemem és én kell, hogy félrenézzek.

—Kettő? — feleli a bankár és bámuló tekintetét továbbra is mereven tartva direkte az arcomba beszél. —Semmi probléma, mind a kettő ugyanaz a név alatt és egymáshoz kapcsolva?

Bólintok. — Igen, ugyanaz a név, de a számlák egymástól teljesen függetlenek kell, hogy legyenek.

A bankár ceruzabejegyzést csinál egy hulladékpapíron és beüt néhány gombot a komputeren. — Különböző kódszámok? — kérdezi.

— Feltétlenül, — válaszolok túl gyorsan és elveresedek, és remélem, hogy nem veszi észre szememben az aggodalom villanását.

— Standard eljárás mód, — mondja anélkül, hogy rám nézne. El van foglalva billentyűzetének ütögetésével és az előtte lévő képernyőre koncentrálni. — Könnyen megtehető, — folytatja, fel sem nézve, — feltéve hogy a számlaszámokat és a jelszókat pontosan használja. Legyen nagyon óvatos, a komputer befagy a harmadik sikertelen elérhetőségi kísérlet után. — Itt felnéz és üres tekintettel rám mosolyog. — Standard elővigyázatosság, klienseik identitását minden rendelkezésünkre álló módszerrel védelmezzük.

Ismét kérdezősködni kezd és én válaszolok, legalább már milliomodik alkalommal az utolsó pár napban. Neve, útleve száma, állandó lakhely és mutassak fel valami kormány kibocsátotta személyi igazolványt.

— Maga tényleg akarja tudni, hogy ki vagyok. — kockáztatok meg egy rezervált mosolyt. — Mi lett azzal a híres svájci banktitoktartás elmélettel?

— Ne féljen, — pillant felém megnyugtatóan. — Rajtam és az egyik rangidős alelnökön kívül senki sem fog hozzáférni a maga adataihoz. Svájcban a kliens és bank közötti titoktartás bizalmát legalább olyan komolyan vesszük, mint az orvos és beteg közötti diszkréció szentségét. Mi soha nem adjuk ki a maga nevét és azonosságát, hacsak büntett elkövetése nem lett bizonyítva egy helybeli bíróságon.

Minden kérdésére válaszolok. Elém csúsztat egy kis billentyűzetet és én begépelek két kombinációt, amit már régen kiválasztottam. Két ritkán használt magyar szó és valami nemzeti katasztrófának az éve. Magyarországon nincs mit ünnepelnünk, mi csak tragédiáinkat gyászoljuk.

— Mennyi lesz a kezdeti betét összege mindkét számlába? — kérdezi száraz üzletember hangon, jelezve, hogy egymillió svájci frankon alul a banknak nem számít, hogy mekkora.

Kiveszem a borítékot a kabátzsebemből. Túlságosan vastag volt, hogy nadrágzsebembe gyömöszöljem, és kiszámolok négyezer frankot. Két egyforma pakkba választom szét az összeget és a bankár elé tolom.

— Egyelőre kétezer mindegyikbe, — mondom. — De jóval több is jön. Húszmillió dollár összeget várok letétbe tenni a közeli napokban.

Alig észrevehetően bólint, mintha húszmillió dolláros betétek olyan közönségesek lennének nála, mint lovardában a lócitrom.

Megszámolja a pénzt és feláll. — Kérem, kövessen, — mondja, — az összeget átadjuk egy pénztárosnak a lobbiban és az fogja betenni a számláiba. Van még valami más ügye is, amiben segítségére lehetnék?

— Nem, — felelem és szédülés fog el. A mocsoknak a mélysége, amibe belesüllyedek, leszívja agyamból az összes velőt és lezuhan a vérnyomásom. De ha benne vagyok a grammokért, legyen benne a kilókért is. Vagy kihúdom magam ebből a pácból vagy szitává lőnek, mialatt annyit, amennyit tudok, a pokolba küldök magam előtt.

Hátrafordulok és Ügynök Gamma pontosan a sarkamban van. — Adja ide a számlaszámot és a jelszót, — suttogja a fülembe és egy pisztoly hideg csövét érzem a bordáim között.

— Na, hallja, már hogyne. — bólintok, és odaadom neki az első bankszámla számát és jelszavát. A másodiké az én titkom, amit ha kell, a sírba viszek magammal.

—

Bent a hotelben csak Ügynök Deltát, a fickót az eldugott pisztollyal, találom a szobámban. Borosüvegem üres és Delta kissé kaptos. Gamma gyilkos pillantást vet rá és kérdezi. — Te mocskos barom, mióta iszol bort? Nem csoda, hogy olyan bűdös vagy, mint egy disznó. A mi tiszta vodkánk nem elég jó neked? Hányszor kell a fejedbe rágnom, hogy a jó vodka megtisztítja a lelket és élesíti az eszet?

— Nem volt vodka idehaza, — Delta morog. — Az ember azt kell, hogy igya, ami van.

— Miért nem hívtad a szobaszolgálatot? — Ügynök Gamma nyúl a telefon után.

— Nem gondoltam rá, — Delta feleli sértődött hangon. — Az elfelejtés csak nem bűn?

— Fél gallon Smirnoff, de futólépésben. — Gamma beszél a kagylóba és felém fordulva felakasztja. — Nyissa ki az emailjeit. A húszmillió már a maga számláján kell, hogy legyen. Ahogy megkaptad az emailt a főnöktől üsd nyélbe a vételt, ahogy megegyeztünk és vedd meg a Magyar Attasé Komplexum épületeit Moszkvában.

A londoner hozza a vodkát és Gamma a pereméig tölt egy-egy vizes poharat mindannyinknak. — Igyál, — nézz rám meredten. — Józan emberek kiijesztk belőlem a hibby-jibby szart.

— Összeszorítom a számat és rázom a fejemet. — Éppen most vettem be két nitroglicerín tablettát, bármi alkohol fogyasztása segédkezett öngyilkosság lenne.

A két orosz koccint és egyetlen hosszú cuppogós kortyban lenyelik a pohár teljes három decinyi tartalmát. — Mozduljon, — Gamma a laptopom felé mutat. — Ne hagyja a pénzt sokáig ülni a kontóján.

Az Internet oldalam már betöltődött. A pozíció jelzőt a Credit Suisse ikonra csúsztatom, keresztüllavírozok a jelszavak milliárdjainak labirintusán és numero unó számlám feljön a képernyőre. Az egyenlegem húszmillió dollár és némi aprópénz, a labda az én pálya felelmen van. Meg kell, hogy lóbáljam a teniszütőmet. Az oroszok szemét üveges hályog vonja be, Gamma előrehajol és kinyújtja a kezét és újratölt. Keskenyre húzza a szemét, mint egy mérges kígyó, ami hipnotizálni akarja a máris beijedt patkányt, de nem szól semmit. Delta egy mobile telefont tart a füléhez és bólint. Lassan kiteszi az asztalra a revolverét és egy megrögzött alkoholista rekedtes hangján beszél hozzám.

— Mi késlelteti? Folyamatosítsa a vételt, különben lelövöm, mint egy kutyát.

Kinyitok egy második internet oldalt és megnézem emailjeimet. Rákattintok a hatalmas fájlra, amit két perccel ezelőtt kaptam. Rengeteg mellékletet tartalmaz, ingatlan tranzfer szerződés oldalait, jogi nyilatkozatokat, lemondásokat és megállapodásokat és kikötéseket. Rengeteg helyen alá kell, hogy írjak. Jó lenne egy, ha volna egy jó képességű ügyvédem, aki segítene megmagyarázni, hogy mibe megyek bele. Idegesnek érzem magam, egy körtenagyságú gombóc akad meg valahol a beleimben. Ha végrehajtom ezt a tranzakciót az én becsületes nevem nemzetközi csalókkal és könyörtelen gazemberekkel lesz összekapcsolva.

De innen nincs visszaút, hatalom, pénz és presztízs, gondolom fatalista hozzáállással, jövök és fogadatok.

— Nyomtatóra van szükségem és egy FAX masinára. — nézek fel és rámeredek Gammára.

— Nyugi, — feleli és vigyorog, mint egy fakutya. — Ügynök Béta elment és hoz egyet a hotel business centeréből.

Ahogy kimondta Ügynök Béta bejön az ajtón. Jókorá printert cipel a kezében és egyetlen szót sem szólva a laptopom mellé teszi. Lázasan munkálkodva a kábelekkel és a kapcsolókkal a masina zümmögni kezd és működik és a letöltődési folyamat megindul. Nem rossz, — gondolom, — legalább lesz egy kevés időm, hogy elolvassam az ügyvédi halandzsát és magamba fogadjam, mintha a sajátom lenne.

Fojtogató szemfödélként borul rám az állandósult idegesség, mint novemberben a köd, ami beborítja a tájat mielőtt a decemberi fagyok megölik a gyengéket és az öregeket. Sclafani talán már keres is a Bronxban. Rettegve roppantgatom a kézfejem büttykeit és próbálom leplezni megállíthatatlan remegésemet, ahogy emlékezem szavaira. — Még találkozunk. Nincs gyanúsítás alatt, de ha én maga volnék, nem hagynám el a környéket. Szökésével egy pocsék helyzetet csak pocsékabbra csinálna.

Na, jó. Nem maradtam szerény lakhelyemhez közel, ugye? De ez már víz, ami lefolyt a híd alatt. Ott vagyok, ahol vagyok, és vagyok ahova mentem, ezen már változtatni nem lehet.

— Kész, — Béta ordít a fülembe. — Kezdje nyomtatni.

Rákattintok az első fájlra és megindul a gép. Oldal után oldalon alakaparom a kezdőbetűimet és a dokumentum alján aláírom a nevemet. Legalább ötven van belőlük, kemény munka, meg sem említve a kockázatokat. Gamma egyre vigyorog, néha elismerően bólint mialatt Delta játszik géppisztolyának ravaszával, felhúzza závárt, rákattint, kikapcsolja a biztonsági závárt és cápaszemét megállás nélkül fixírozza rám.

Gondolja, hogy megfélemlíthet, de én ezen a fázison már korszakokkal előbb átestem. Magányos farkas vagyok a fagyott tundrán, készen állva a halálra, de szabad maradok, és korlátozások nélkül fogok vadászni, amíg élek.

Az aláírt dokumentumokat folyamatosan táplálom a FAX masinába, és ujjaimat egymásra kulcsolva tartom. A valóság álomszerű percepciója elrabolja öntudatomat és érzelmi hullámvasút utazásra ragad. Hamarosán egy ötvenmillió dollár értékű épület komplexus tulajdonosa leszek. A számok elveszítik jelentőségüket, a tranzakció semmi más, mint províziókat venni a zöldségesnél és valami sötét alak kifizeti a számládat a pénztárnál. Segít rajtad, amikor szükségben vagy, de neked követned kell. Egy sötét sikátorba, ahol lehet, hogy megöl és véres tetemedet a járda kövezetén hagyva elviszi vásárolt portékádat.

Be fogják-e tartani, ezek az oroszok és volt KGB trógerok, ortodox kommunisták, és nemzetközi bűnözők, az ígért szavukat? Ide fogják-e nekem adni a kétmillió dollár profitot egyhetes munkámért? Kétkem; meg fognak ölni és élettelen testemet itt fogják hagyni ugyanebben a hotelszobában bomladozni.

Az utolsó oldal után felnézek és kérdelem. — Készen vagyunk?

— Nem, — feleli Ügynök Alfa félelmetes hangon. — Maradjon nyugodtan. Még megvárjuk, amíg az eladó képviselője is aláírja az eladási szerződést és visszaküldi. Lesz benne némi bürokratikus huzavona és a végleges engedélyezés időbe kerül. Dőljön le egy kis alvásra, fáradtnak néz ki. Mi kimegyünk vacsorázni, de holnap reggel itt vagyunk. Addigra a pénz ki kellett, hogy menjen a számlájáról és az ingatlan sziklaszilárdan a maga cége birtokában kell, hogy legyen. De semmi ügyeskedés, ha átver minket, maga halott. Ne feledje el, minél hamarabb kezdi el a folyamatot, hogy a komplexet visszajuttassa a tulajdonunkba, annál több pénzt tarthat meg.

— A huszonkét millió még érvényes? — kérdezem aggódó, reszketeg hangon.

— Igen, — Alfa mereszti rám a szemét. — Levonva az adó költségeket, átírási járulékokat, és ügyvédi honoráriumokat, plusz a mi eredeti húszmillió befektetésünket kamatos kamattal egyetemben számolva.

Veres figyelmeztetőzászlók kezdenek lengedezni agyamban. Mennyibe fog kerülni az átírás? Heti öt százalékos kamattal az én eredeti csinos profitom gyorsan az egyenleg vonal alá süllyed. Stopjelzést csinálva a tenyeremből felemelem a kezemet. — Előre nem látható és hibámon kívüli komplikációk nem számítanak, ugye. Nem tehetnek felelőssé a hatáskörömön kívüli költségekért és késlekedésekért.

Ügynök Alfa fenyegető oldalpillantást vet felém. — Az idő pénz, — figyelmeztet. — Az óra ketyeg, és minél tovább tartja magánál az ingatlant annál magasabbak lesznek az

arányosított számlái. Ne próbálja a maga problémáját a miénké tenni. Öt százalék egy hétre standard praxis. Senki nem próbál alkudozni és senki nem marad életben, hogy beszélhessen róla. Elég világosan fejeztem ki magamat?

Egy lórúgás a tökömbbe nem ütött volna meg keményebben, mint ezek a hideg szavak. A jeges veríték kiül a homlokomra és be vagyok ijedve. Okos vagyok, mint a pokol erői, fontolgatom, de az igazság az, hogy túlságosan ostoba vagyok, hogy megmérhessem, hogy mennyire mélyen vagyok benne a pöcegödörbe.

Összeszedik a dolgaikat és elmennek. Ügynök Delta marad utoljára. Magával viszi a szobakulcsot, rám vigyorog és kívülről rám zárja az ajtót. Bámulom a pusztá levegőt, amit maga után hagy és káromkodom. — Az ördög vigyen benneteket a pokolba, ti megvetésre méltó klónok. Semmi más nem vagytok, mint izmokkal kitömött idióták. Még ki fogom találni, hogyan dobjak nektek egy csavart labdát és hogyan zavarjam össze a terveiteket.

Füstölgök magamban, fáradt vagyok, de nem tudok aludni. Kell, hogy legyen valami megoldás. Csak fenn kell tartanom a fejemet a hullámok felett, amíg a mentőcsónak megérkezik. Hova rejtették a kamerát, ami rajtam tartja a szemét. Nézzem csak, hogyan is állunk. Három embert megöltem és semmi megbánást nem érzek. Még csak nem is gondolok rájuk. Kizárólag a pénzen gondolkozom, amit nem fogok hagyni a kezemből kicsúszni. Nem fogom hagyni, hogy a kormány elkobozza, vagy odaítéljék Lustignak, a végrendeleti végrehajtónak. A pénz az én leányaimé, Ildikó gyermekeié. Térden állva kell könyörögnöm bocsánatukért, hogy újránősültem édesanyjuk halála után. Behúzó a függönyöket és leoltom a lámpákat, kivéve az egyet az éjjeli asztalka tetején. Elvégre aludnom illene. A helybeli idő este hét, Zürichben közelít az alkonyat, de a Bronxban még csak délután három.

Az ajtó be van zárva. Hívhatnám a regisztrációs pultot és megkérhetném őket, hogy engedjenek ki, de ez megkongatná a vészharangot. Az oroszok rohannának vissza és véres fasírozottá ütlelnének, hogy bizalmatlanságommal becsaptam őket. Lenne talán valami más módszer is? Hogy kikerüljek innen észrevétlenül, felfedezzem a helybeli látványosságokat és legyen egy kis időm magamra, hogy felmérjem esélyeimet?

A lepedő alá bújok és eloltom az utolsó lámpát is. Koromsötét lesz. Kétlem, hogy lenne valami infraveres kamerájuk figyelni engemet. Ehhez némi előrelátás kellene és ész, ami, feltételezem, nincs nekik. Kigurulok az ágyból és az ellentétes oldalon lehuppanok a padlóra. A hasamon mászva előre kiérek a teraszra. Vastag acélsodrony húzódik lefele a tetőre szerelt villámhárítóból. Isten küldeménye, el tudom érni, de vihar közelít. Kevés az idő, gondolom, és átlépek a terasz vaskorlátján. A tizenkét emeletnyi mélység alattam, mint maga a halálnak ásító torka vár reám odalent vérszomjas gyönyörrel.

Szédelegve és kábultan az alvás hiánya és a feszült idegesség végett, nincs elég kurázszi bennem. Nem maradt bennem semmi bátorság vagy hősi erény és visszamászok a teraszra. Egyetlen menekülési utam túlságosan veszélyes. Vastag bőrkesztyűre lenne szükségem, különben az éles drót foszlányokba szaggatja a bőrömet. És a laptopot is magammal kell vinnem. Az első villám lángra gyújtja az eget. Nagyon rossz ómen. Türelmes kell, hogy legyek és kerülöm kel a felesleges kockázatokat. Alsom egyet és majd holnap, meg fogom találni a módját, hogy utazásom ne legyen hiába.

Visszakúszom az ágyba, a szó szoros értelmében, és behunyom a szememet. Ha nincs időm vagy privát helyem, hogy írjak, legalább hadd álmodjak múltam emlékeiről.

Huszonnegyedik Fejezet

Félúton Róma és Nápoly között a Latina-i menekülttábor akkoriban afféle összedobált keveréke volt az első világháború előtti közigazgatási épületeknek, második világháború korabeli katonai barakkoknak, amit szövetséges megszállási csapatok használtak a negyvenes években, és roskadozó szolgálati és őrszobai viskóknak a szétesés különböző fázisaiban. Egy bosszantó szörnyűség a méltatlankodó helybeliek szemében, ízléstelenül befészkelődve modern városuk kellős közepébe, a városba, amit a legutolsó Római császár, Benito Mussolini épített, az imádott Il Duce, ahogy némelyek szeretettel emlékeztek akkor és talán még ma is rá.

Szóbeszéd azt tartotta, hogy a komplex különböző korszakokban váltakozó szerepeket töltött be. Egyszer fogolytáborként szolgált az Ausztria-Magyarországi hadifoglyok tartására. Máskor, mint koncentrációs tábor a zsidók internálására és legutoljára, mint átmeneti begyűjtő karám a kelet európai menekültek elszállásolására.

Háromméteres magas betonfal vette körül a létesítményt, főleg, hogy eltakarja rondaságát, mivel őrök sehol sem voltak és a falakat gyakorta megmászták a záróra utáni hazatérők. A kapu és az őrbódé után állt az adminisztrációs épület az irodákkal, egy grand plaza füves térséggel és virágágyásokkal, ami szokás szerint tele volt gazzal és gyomokkal, és meglehetősen szánalmas látvány nyújtott. A kertes rész után jött Vittorio Emánuel hadseregének régi kaszárnyája, egy kétemeletes struktúra hat méter magas mennyezetekkel és hatalmas ablakokkal a homlokzatán. Jobbra egy tucatnyi egyszintes barakk jókora hosszúságban és szobák sorozatával belül és közös vécé és mosdó kombinációval, valamint egy mosodával és mosogatókonyhával a női és a férfi rész között. A barakkokat követően feküdt egy másik plaza, teljes terjedelmében leaszfaltozva, ami körül állt az étkeзде, a központi konyha és egy szimpla kinézetű ökumenikus templom, egy fürdőépület, egy kézi-mosoda, ahol egy beton felület felett ruhákat lehetett sulykolni és öblíteni és folyóvíz és működő szennyvíz lefolyó állt a menekültek rendelkezésre.

Szabadság bősége mindenféle; senkit nem látszott érdekelni, hogy mit csinálnak a menekültek és hogyan töltik üres idejüket. Az idős férfiakból álló olasz őrök házikójukon belül maradtak és nem merészeltek volna megzavarni vagy félbeszakítani semmiféle verekedést. Kések vagy lőfegyverek használata esetén, vagy ha vér is folyhatott, vagy kormány tulajdon veszélyeztetett, két carabinieri lépkedett be kimérten, szuronyos puskájukkal a hátukon és tollas kalapjukkal és kikísérték a legveszélyesebb rendbontókat, akik ritkán, de inkább soha nem tértek vissza.

Kirakva mindenkit az autóbusból, ami a vasútállomástól a táborba vitte őket a menekülteket maguk bölcsességére hagyták. Itt is kaptak egy műszivacs matracot, amin aludhattak, kezdetleges ágyneműt és egy kispárnát és széjjelszéledtek, hogy szobát találjanak. Senki sem jelölt ki nekik egy bizonyos épületet, és ha voltak is szabályok, senki sem tartott be vagy vett figyelembe semmiféle rendelkezést.

Még mindig úti göncükbe öltözve, Zoltán és Ildikó elvesztették szobatárs barátaikat, Mártát, Brigittát, Ferit és Jóskát, talán szándékosan, mivel elégük volt állandó torzskodásaikból. A fiatal párnak rémségesen szüksége volt némi egyedüllétre és gyorsan otthagyták a hosszú barakkot, ami tele volt családokkal és látszólag ezernyi vadul rohangáló ebada gyerekekkel.

Választásuk Vittorio Emánuel régi kaszárnyája esett és mivel a front ajtót zárva találták bementek a hátsó bejáraton. Belül tátongó nagyságú hűvös terem fogadta őket, ahol csend volt és magányosság, mintha végre menedéket találtak volna és valami barlangban megpihenhettek volna egy kegyetlen és szinte elviselhetetlen vihar után. Az egyik elhagyott oldalszoba közepén két ágyat láttak, csupaszon és magányosan, egyedül a vasvázzal és a tetején a rozsdásodó rugózatból és rudakból formált fekvőhelyel.

— Otthon, a saját otthonodtól távolan. — Ildikó bekukkantott. — Építsük meg itt a fészkünket.

— Nincs semmi bútor, — Zoltán konstataulta csalódott hangon és az ajtóra tekintett. — És lakat sincs az ajtón, amit be tudnánk zárni.

— Az alapvető dolgokat holnap megvesszük. — Ildikó húzta be Zoltánt maga után. — De most nagyon mosdatlannak érzem magam. Zuhanyozni szeretnék és egyet aludni, és ebben a sorrendben, ha neked is jó lesz.

Letették a csomagjaikat és Ildikó megágyazott és a szoba mindjárt barátságosabban kezdett kinézni. Zoltán talált egy drót ruhaakasztót és rögtönzött lakatot hajtogatott belőle. — Ez egyelőre megteszi, — mosolygott. — Ez lehetővé teszi, hogy felfedező útra induljunk, és használható zuhanyt találjunk.

— Láttam egyet a folyosó végén. — Ildikó kacsintott Zoltánra. — Markold fel a szappant, amit kaptunk és csutakoljuk le magunkat. Szeretném, ha megmosnád a hátam. Valami viszketegség van rajtam, ha tudod, hogy mire akarok célozni.

— Hol? — Zoltán átölelte a leányt. — Mutass rá és csinálom.

— Minden elképzelhető helyen, — kuncogott Ildikó és a fiút elnyomva magától kihalászott két törülközőt a bőröndjéből.

Majd félárbocra emelkedett rúdjaival magára hagyva Zoltánt nyílegyenesen a zuhanyzó fele futott, aminek nem volt ajtaja, nem volt a női és férfi rész elválasztva, csak egy sor meghajlított cső látszott zuhanyrózsa nélkül és egyetlen, feltehetően hideg vizes csappal.

Zoltán még egy pillanatig vacakolt a drótzárral és miután bebiztosította az ajtót Ildikó után sietett. Mire utolérte, a leány már alsóneműjében állt és a víz hőmérsékletét próbálgatta lábának nagyujjával.

— Brr... — sikította. — Jéghideg, hogy a csudába találnak ilyen hideg vizet egy ilyen meleg országban. — Mondta majd a vízugar alá lépett és benedvesítette a haját és a testét.

Zoltán odanyújtotta neki a szappant, Ildikó mosta, dörzsölte, de az állati hulladéksiradékból főzött sárgaszínű kemény szappan nem akart habzani.

Ildikó kilesett víztől csöpögő szemhéja alól és vacogó fogakkal és kékeslilára fagyott szájjal rákiabált Zoltánra. — Ne nézegess, te pervers. Vigyázz az ajtóra és tartsd kordába alantasz vágyaidat. Meg kell, hogy mossam privát testrészeimet is.

Mint egy kancsi szemű vásári torzszülött Zoltán figyelte a korridort és egyidejűleg Ildikó felé lesett. A zubogó víz alatt a leány lehunyta a szemét, nem látta mit csinál a fiú, amivel engedélyt adott neki, hogy szabadon csodálhassa fizikai szépségét.

Nincs szükség bővebb leírásra, egy fenségesen kiformált Aphrodité, egy ideális Germán istennő az északi erdőkből, fürödve a szent folyóból alázuhanó vízesés alatt; Zoltán látott már elég mezítelen nőt, de semmi ehhez hasonlót, soha nem Ildikó angyalian felséges formájához hasonlót.

— A törülköző, — Ildikó kiáltotta egy vacogóan hosszú perc elmúltával. — Add ide a törülközőt, Zoltán. Egy pillanat még és halálra fagyok.

Zoltán engedelmeskedett és Ildikó maga köré csavarta a törülközőt. Amikor befejezte, szégyenlős pillantást vetett a fiúra és ráförmedt.

— Nem leskelődtél. Ugye?

Majd nedves lábnyomokat hagyva maga után a betonpadlón visszarohant a szobába. Kibogozta a drótot és beugrott az ajtón. Belülről visszanézett és kikiabált a fiatalembernek.

— Te is. Te gyáva. Mire vársz? Mosakodj ki és siess vissza és melegítsük meg egymást.

Amikor Zoltán bejött a szobába Ildikó a feje búbjától a lábujja hegyéig be volt bújva a takaró alá. Csak a szeme látszott ki, ahogy kérdően leste Zoltánt. Kacér fény lobogott a tekintetében, amit Zoltán még soha nem látott és egy megfoghatatlanul erős mágneses mező sugárzott feléje Ildikó lényéből. Mintha ösassoczonyok delejes illatát érezte volna, a vágytól égő nőstényét, mely megreszketette és felgyújtotta a barlangszerű szoba állott levegőjét és megsemmisítette racionális értelmét és egy villám elektromosságával korbácsolta fel férfias érzékiségét.

— Gyere, — mondta a leány és felemelte a takaró szélét. — Dobd le a nedves törülközőt és csússz be ide hozzám. Ölelj meg és szoríts, amíg sikítani nem kezdek.

Ildikón nem volt semmi ruha, és Zoltánon sem. Szorosan tartva egymást vérük zubogva tódult testük felszínére, széjjelterült mezítelen bőrük alatt és lelküket egyetlen egyéniségbe forrasztotta. Zoltán száját Ildikóéra szorította és a leány ajkai puha engedelmisséggel széjjelnyílván fogadták a csókot.

A fiatal férfi a leány derekára tette a kezét és gyengéden simogató tenyere felsiklott a vállai felé és lágyan megérintette nyakának finom vonásait. Ildikó elernyesztette lábait, és Zoltán vékonyának völgyében megtámasztva hosszú combjait, ágyékát a fiúéhoz nyomta.

Ez lenne Ildikó első szerelmi aktusa? Zoltán találgatta, de nem merte elrontani a percet a kérdéssel. Nem számított. Alázatos hálával vette magához, mint a szent ostyát gyónás után, amit a leány saját akaratából adott neki. Viszonzásul, mint egy felbecsülhetetlen értékű Stradivaris hegedű vonója játszott el neki az örök szerelem szavak nélküli szonátáját. Szóbeli ígérek váltására nem volt szükség. A vággyal teli reszkető ajkak köteteket meséltek a

hallhatatlanul örök ígéretről és az elkötelezettség biztonságáról. A bizalom egy életre szóló szentélyét találták meg egymás ígézetes karjában és gyönyör ékesítette elégedettséget játékos együttlétükben.

A tempó fokozatosan felgyorsult, a húzások egyre mélyebbek lettek; szélesre tárt lábaival és magasra emelt térdeivel Ildikó a hátára fordult és behunyta a szemét. A sivár szoba gyönyörpalotájukká vált, két tisztességesen dolgozó egyén, akik még néhány héttel ezelőtt felelősségteljes állásokat töltöttek be, de most mélyen lesüllyedtek a semmi mocsarába, minden alapvetően szükséges tárgy nélkül és ajtóval, amit nem is tudtak rendesen bezárni. Ez az átmeneti menedék nem volt a legmegfelelőbb hely ahol új életet hozhattak volna létre és családot alapíthattak. A négy hét, amit a menekülés útján üldözötten töltöttek, amióta disszidensek lettek belőlük megfizetette velük a vámot. Bátor tett sokak szemében, akik nem merészeltek volna hasonló kockázatos kalandra indulni, de a szokatlan semmittevési periódus, az érzés, hogy többé nem voltak produktív és hasznos tagjai a társadalomnak, saját végzetükké vált.

Mégis és mindenképpen, ugyanaz a szabadesési szenzáció felszabadította őket örökletes korlátozottságaik alól, a sürgető érzéstől, hogy kötelesek megtartani egy méltóságteljes arculatot. Érzékeik és társadalmi mércéjük olyan alacsonyra fokozódott, hogy szégyentelenül és hajlandóan engedelmeskedtek állatias ösztöneiknek és élvezték a nyers izgatást és hangosan kiáltottak, valami időknék ideje előtti őslényi elragadtatással hosszasan elnyúló klimaxuk alatt, a brutálisan, de csodálatra méltó módon elnyújtott első szexuális aktusuk tetőzésének fájoan gyönyörteljes folyamán.

—

Másnap Zoltán és Ildikó felfedezték a Stanzát, vagy a helybeli mindent megvehetsz szuperüzletet. Közel felét elköltve százötvenezer líra készpénzének Zoltán vett egy kis propángáz rezsót, egy összehajtható asztalkát két műanyag székkal, egy papundekli ruhásszekrényt, egy bádog mosdótálat, egy lakatot és bevásárló szekerét megtöltötte élelmiszerrel és tett melléje néhány más háztartási cikket is. Ezzel létrehoztak egy félig-meddig működő háztartást, egy kezdetleges otthont, amit magukénak mondhattak. Ildikó krumplit főzött az új tűzhelyen és hozzá rántottát kavart, amit csendes egyedüllétben kis asztalkájuknál farkasétvággal megettek.

Vacsora után, mialatt Ildikó elmosogatta az edényeket új, több mindenre használható lavórjukban, Zoltán felfedező útra merészkedett. Remélve, hogy honfitársakat talál és információt szerezhet, hogyan lehet eltengődni, mint menekülteknek, és mit várhat és tehet, hogy létezésüket elviselhetőbbé tegye, és megtalálja az utat, ami innen kivezet, bement az egyik hosszú barakkba és egyenként bekopogtatott az ajtókon.

— Beszél valaki itt magyarul? — szólta be a bezárt ajtón keresztül és várt.

A legtöbb szobában senki nem volt otthon. Néha hallott valami visszautasító morgást, valami idegen nyelven mondott érthetetlen káromkodást, aminek értelmét csak a hangsúlyból

tudta kikövetkeztetni. A tizedik szobában, a hosszú folyosó vége felé, egy kellemes férfihang válaszolt.

— Igen, Budapestről vagyok. Gyere be, az ajtó nyitva van.

Zoltán benyitott és egy korban hozzá hasonló fiatalembert látott egy ágy szélén ülni. A fiatalember ceruzát tartott a kezében és egy alacsony asztalon előtte papiros feküdt és felettébb kíváncsian méregette. Jóképű, de rendetlen és mosatlan farmerjében és gyűrött ingében, egy jól tájékozott intellektuálisra emlékeztetett, akit megzavartak mély és feltehetően lehető legtermékenyebb gondolataiban.

— Halló, honfitárs, — az ágy szélén ülő férfi mosolygott és beljebb intette. — Még nem láttalak a táborban. Újonnan érkezett lehetsz. Mi a neved és honnan való vagy?

— Kovács Zoltán a nevem és gépészmérnök vagyok Budapestről. Tegnap értünk Triesztből.

— Karcsi, Bodrogi Karcsi. Én meg vegyészmérnök vagyok a Veszprémi Műegyetemről. Te melyik egyetemre jártál?

— A Budapesti Műszaki Egyetemre, de várj, a nővérem, Luisa Veszprémben végzett 1968-ban. Talán ismered?

— Luisa? — Karcsi talpara ugrott. — Persze, hogy ismerem. Évekig ugyanabban a laboratóriumi tankörben voltunk. Luisa is itt van?

— Nincs, de akkor is. Micsoda véletlen. Milyen kicsi a világ, hogy egy ennyire közeli közös ismerőst találjunk, a legváratlanabb helyeken.

— Kis ország, mondhatnám inkább. — Karcsi legyintett lemondóan a kezével. — És ez a hely mocsokszűrő a szennycsatorna végén. Az összes fiatal és kitagadott értelmiségi keresztülmegy itt, menekülnek, mint a patkányok a süllyedő hajóról.

— Mennyi ideje vagy itt? — Zoltán körbenézett és szellemileg konstátálta a szoba szánalmas berendezését. Karcsién kívül még két ágy állt a sarkokban, mind a kettő bevetetlen és a piszkos lepedők gyűrötten heverték rajtuk. Egy ruhásszekrény gyalulatlan falécekből összeácsolva és közében egy hozzá hasonlóan összeeszkábált kecskelábú asztal és két egyszerű lóca mellette.

— Hat hónapja, — Karcsi röhögött kényszeredetten és önletevő módon. — De most már kifele áll a rudunk. Dokumentumaink készen vannak és a jövő héten végre megyünk Amerikába.

— Kik a szobatársaid, — Zoltán kérdően nézett az üres ágyakra.

— Két vidéki. Jelenleg munkában vannak a bútorgyárban. Én is ott dolgozom, kivéve ma levettem a napot. — Karcsi a maga előtt lévő iratokra mutatott. — Néhány fontos levelet kellett írnom, és mind amellet ott is akarom hagyni őket. Elegendem van a lealázó fizikai kulizásból. — Karcsi felnézett és szemügyre vette Zoltánt. — Kedved lenne átvenni a munkánkat? Az állásokat meg szeretnénk tartani a magyaroknak. Nem akarom, hogy ez az alacsonyrendű balkáni szemét vegye át a helyünket. Egy dollárt fizetnek órájára. Sokkal jobb, mint a csirkefarmon dolgozni. Térdig kell járni a csirkeszarban és látástól vakulásig lapátolni napi két dollár értékű liráért.

— Nagyon örülnék neki, — Zoltán szemei felvillantak, mintha megtalálta volna Salamon aranybányáihoz vezető út térképét. — A feleségemet is elhozhatom. Nagyon akar dolgozni. Utál otthon lenni és egész nap nem csinálni semmit.

— Feleség! — Karcsi felnézett busa szemöldökei alól.

Zoltán bólintott és a szeme kikerekedett. Valami volt Karcsi hangnemében, ami féltékennyé tette. — Igen, — felelte óvatosan.

— Csinos?

— Nagyon.

— Kolosszális tévedés, vigyáznod kell rá, mintha a föld legnagyobb kincse lenne. Minden semmirekellő gazember, helybeli vagy emigráns koslatni fog utána. Hiszel nekem, vagy sem, de több házasságot láttam itt a táborban felbomlani, mint egy gyorstalpaló kommunista válási törvényszéken.

— A feleségem jó lány. — Zoltán felelte bátortalanul. Nem akarta kinyilvánítani, hogy Ildikóval még nem voltak házasságok és hivatalosan egy másik nőnek a férje volt. Ez olyan lett volna, mintha egy baltás gyilkost biztatott volna, hogy élesítse szerszámját.

— Hogyne lenne az, — Karcsi felelte kétértelmű hangon. — Mindegyik az, amíg meg nem látják a forróvérű olasz bikákat. Beszélük, hogy a Latínai rendőrségen minden szobára egy másik menekült nőt alkalmaznak takarítani.

Nem az én Ildikóm. Nem az én anyagi szerelmem, vagy valami más hasonlóan elcsépeklisét akart Zoltán morogni Ildikó becsületének védelmében, de lenyelte a szavait. Karcsi kissé kiegyenesítette a szivacsmatrac szélébe besüllyedt görbe pozitúráját, feléje nyújtotta a kezét és elbocsátó tónussal a hangjában beszélt hozzá.

— Akkor várlak mind a kettőtöket holnap reggel. Legyetek a főkapunál hét óra harminckor pontosan. A gyár huszonöt perc gyaloglásra van. Nem szükséges ebédet hozni. Délben kölcsönzünk egy biciklit az olaszoktól és visszakarikázunk a táborba. Eszünk az étkezdében. Így sokkal olcsóbban jövünk ki.

—

A gyárnál az olasz menedzser röpké pillantást vetett rájuk, bólintott és fel lettek véve. Ildikónak egy paksaméta smirglipapírt adtak és két kuncogó olasz tinédzserrel kellett dolgoznia, hogy lecsiszoljanak és befejezzenek több tonnára való durván faragott fadarabot.

Egy másik olasz, egy vékonydongájú és alacsony brigádvezető, kopasz és negyven év körüli, ujjait billegtetve Zoltán felé és magához hívta.

— Jöjjen velem, Hungarese profugo.

Zoltán a főcsarnok oldalán kialakított jókora szobába követte az olaszt. Belül lakkozó gép állt és egy csapat erős vasállvány és jókora halom festetlen szekrényajtó. A brigádvezető megmutatta Zoltánnak, hogy hová álljon és eltűnt a hatalmas gép mögött, amely jócskán csöpögött a ragadós lakkfestéktől.

A levegő nehéz volt és édeskés illatú. Zoltán kereste, hogy van-e nyitott ablak, de nem látott egyet sem és gépesített szellőztetés sem volt. A szoba teljes atmoszférája mozdulatlanul

állt ebben a speciális helyiségben, nehogy bármi könnyű szellő vagy fuvallat megszilárdítsa a lakkot, mielőtt az összes csapdába esett légbuborék semmivé válik felszíne alatt.

Zoltán tetemes mennyiséget lélegzett be az oldószerből és tíz percen belül totálisan részeg lett. Bedrogozva és boldogan egyik ajtót a másik után kapta le a masináról és finoman ráhelyezte az állvány vaskarjaira.

Ezzel megindult az élet, egy diplomás magyar mérnöknek Olaszországban és menyasszonyának, egy okleveles földmérőnek, a korlátlan lehetőségek és szabadságjogok, de nagyon alacsony munkabérek földjén.

Kifele jöve a Stanzából, körülbelül egyhónapi bútorgyári munka után, Ildikó belefutott Brigittába és Mártába, Trieszti szobatársaikba.

— Hogy megy a dolgot, leányzó? — Márta megállította színültig rakott bevásárló szekerét, megölelte Ildikót és dupla levegő pusztit cuppantott arca mellé.

— A bútorgyárban dolgozom, — Ildikó felelte büszkén és hátralépett, mivel Márta alkohol telítette lehelete szinte kiugrasztotta harisnyanadrágjából.

— Egy gyárban? — Márta és Brigitta egyszerre robbantak ki fékezhetetlen nevetésbe. — Te viccelsz velünk. Miért? Nem találsz ezt túlságosan lealacsonyítónak? Egy ilyen vonzókülsőjű fiatal nő töri össze magát és a körmeit, hogy morzsákat keressen és könyöradományt?

— Nem viccelek, — Ildikó nemet intett. — De hol dolgoztok ti? Ha nincs ellenetekre, hogy megkérdem?

— A rendőrségen dolgozunk. — a két nő huncut pillantást váltott és kacsintottak. — Állítólag takarítónők vagyunk, de még nem láttunk egy seprűt vagy egy porszívót, amióta, alkalmazásban vagyunk.

— Már hallottam az effajta munkaviszonyról. — Ildikó válaszolta és próbált eltűnni a két vihogó nő közeléből.

— Miért nem állsz be közénk? — Brigitta megragadta Ildikó könyökét. — A fizetség jó és a pozíció felettébb örömteljes.

— Köszönöm, nem. — Ildikó lerázta Brigitta kezét. — Soha nem kedveltem az íróasztal pozíciót és semmi szándékomban nincs szexet csinálni a seprűkamrában. Nem erre az életre vagyok teremtve, soha nem is voltam és nem is leszek.

— Ahogy óhajtod. — a két takarító lady válaszolta sértődött hangon és hagyták Ildikót tovább menni. — Az életnek a jobb oldala nem az ilyen frigid jégcsapoknak való, mint te.

Huszonötödik Fejezet

Dóra egy teljes hónapot töltött a bolondok házában. A végén, miután jelentős időt zsugorgott kényszerzubbonyokban és eltúrta a gyakori elektrosokkokat a pszichiáter orvos igazolta, hogy teljesen helyrejött és visszatérhet dolgozni. Az orvos azzal a feltétellel adta ki rekomendálását, hogy Dóra nem tér vissza ugyanahhoz a munkatársakhoz, és ha ragaszkodik, hogy ugyanakkor a cégnek akar dolgozni, egy másik részlegen kell kezdenie, egy másik osztályon és egy másik épületben. Volt betegét napi 200 mg chlorpromazine gyógyszerelésre fogta és a felszínen Dóra teljesen normálisnak látszott, a régi számító és manipuláló énének egy javított és érettebb verziójának. A felszínen az elhagyott ifjú feleség arcát viselte, terhessége már mutatkozni kezdett, és kinézete egy szerencsétlen és szegény lelket mutatott, aki a perifériák leromlott kerületéből jött, és kevés keresetéből kell, hogy fenntartsa magát, és egy túlszűfolt lakásban él, egy lakótelepen, ami hírhedt módon tele van, csavargókkal, munkakerülőkkal és alkoholistákkal és más nagyvárosi szeméttel.

Megcsendesült modorával és gyakori könnyeivel könnyen és gyorsan biztosította magának munkatársai és főnökei szimpátiáját, megnyerte a bizalmukat és megértésüket, és hamarosan panaszkodni kezdett egy bizonyos szörnyűséges személyről, aki mint az ördög maga, felvette magára elidegenült férjének fizimiskáját, aki itt hagyta őt és elárulta hazáját, ami díjmentes felsőfokú tanulást biztosított neki és minden alkalmat megadott, hogy sikerre menjen.

Csonka belügyminisztériumi alezredes feladata lett, hogy felbecsülje Dóra bűnrészességét férje disszidálásában és megállapítsa, hogy Dóra tulajdonképpen kinek az oldalán is áll. Dórát berendelte irodájába és felkészült a szemtől szembeni szóbeli tűzpárbajra.

Dóra pontosan a megadott időben jelent meg és azonnal elnyerte Csonka alezredes rokonszenvét. Dóra egy bizonyos pedáns önelégültséget hordozott szájalomra méltó áldozati szerepében, a laza kalikóruhában, amit egyre terjedelmesebb hasán hordozott, mintha nemrégiben nyelt volna le egyben egy egész görögdinnyét, mintha ő lenne maga az oly brutálisan megsértett várandós anyaság megtestesítője. Ah, a látogató olyan fiatal volt és máris mennyire rettenetesen kihasználta.

Mind ezen megérthető érzelmek mellett, Csonka alezredes, egy nemrégiben házasodott fiatalember maga is, aki éppen most élte át feleségének első terhességét, és a velejáró komplikációkat és örömeit, valamiféle megmagyarázhatatlanul furcsa vonzalmat érzett a felpuffadt hasak, ahogy a sima bőr megfeszült és kinyúlt a végtelenség határáig, és a kidudorodó és felettebb megnagyobbodott köldökök iránt.

Kézfogásra tartva a kezét, széket mutatott Dórának és szemeit a fiatal nő bájos arcán nyugtatta. Olyan szép volt szenvedő anyaságában, a szépség mindig a megfigyelő nézőpontjában rejlik és Csonka alezredes joggal feltételezhette volna Dóra ártatlanságát férje dolgában, és így gyorsan elintézhette volna az ügyet, de kellett, hogy végezze munkáját és be kellett, hogy tartsa a kormány előírta protokollt.

— Tartja a kapcsolatot a férjével? — kérdezte szigorúan. — Volt vele valami kontaktusa az utóbbi időben?

— Nem, — Dóra rázta a fejét és zokogni kezdett. — Soha fel nem hívott telefonon és egyetlen levelet sem, de még egy képeslapot sem kaptam tőle.

Csonka elgondolkozva dobolt ujjával a nehéz tölgyfából faragott íróasztala tetején, amit hatalmas méltó szimbólumának tartott és bizalmatlan hangon krákokott.

— Hm, érdekes, ez valami titkos kód kettőjük között? Együtt tervezték férjének a disszidálását? Maga azért maradt hátra, mert áldott állapotban volt? Úgy volt, hogy férje egyszer megalapozza magát, állást szerez és lakást. És elegendő pénzt takarít meg és akkor maga utána megy. Miután a vizsgálatot lezártuk és maga nincs többé hazaárulással és a kommunista mozgalmunk sárba taposásával gyanúsítva, hogy maga segített egy diplomás mérnöknek kiszökni az országból?

Dóra mindegyik kérdés után megrázta a fejét, váltakozva szipogott és húzta orrából a váladékot, és törölgette a szemét és szétmázolta szemfestékét, majd táskájából kivett egy zsebkendőt és hangosan belefújta az orrát.

— Ismeri a férjének jelenlegi tartózkodási helyét? — Csonka alezredes egy pakli Munkás cigarettát húzott elő a mellényzsebéből, egyet lazára ütögetett és odatartotta Dórának.

— Rágyújt? — kérdezte és szemérmesen pislogott. Nem volt szándékában, hogy ráhajtson a nőre, de érezte, hogy nagyon közel áll hozzá.

— Köszönöm, nem. — felelte Dóra és abbahagyta a sírást. — Soha nem dohányoztam és nem fogom terhességem alatt elkezdni.

— Természetesen, — vörösödött el az alezredes. — Nem is tudom, hogyan gondoltam? — folytatta önkorbácsoló hangon és meggyújtott magának egyet. A füstöt egyenesen belefújta Dóra arcába és szemét keskenyre húzva szigorúan nézett a fiatalasszonyra.

— Tehát, mi a válasz? Tudja, vagy nem tudja, hogy a férje jelenleg hol van?

A váratlanul élesre fordult hangnem meglepte Dórát. Felmérgesedett ellenségeség árnya futott át az arcán és ő is összehúzta a szemeit. A pörlekedés igazi lételeme volt. Mutass neki szimpátiát, sírni fog, de próbáld meg rendreutasítani vagy megfedni, rád szisszen, mint egy vadmacska és kikaparja a szemedet.

— Nem, — csattant fel élesen. — Nem tudom, hogy hol a férjem. A maga feladata, hogy megtalálja, és ha nem tudja megtalálni, majd átlépek magán és kapok valaki feljebbvalót, aki tudja, hogy mi a munkája. Nővérem a Honvédelmi Minisztériumban dolgozik és meg tud mozgatni néhány kereket, ha erre van szüksége, hogy eredményeket lássunk. A nővérem barátai...

Az alezredes békítően felemelte a tenyerét és megállította Dórát. — Várjon, semmi szükség kiásni a csatabárdot. Tudjuk, hogy hol a férje. A nyugati kémügynökségek már kapcsolatba léptek vele. Jegyzőkönyvileg kihallgatták és mindent elmondott nekik, amit tudott.

Államtitkokat tárt fel és köpött, ami belefért. Befektetette kommunista vezetőinket és lepocskondiázta szövetségünket, a Dicsőséges Szovjet Hadsereget. Müncheni ügynökeink elegendő bizonyítékot gyűjtöttek össze ellene, hogy bezárjuk és megfosszuk állampolgári jogaitól.

— Helyes, — Dóra kifakadt. — Pontosan ez az, amit megérdemel.

Az alezredes mosolygott és a füstöt a mennyezet felé fújta. Őszinte lelki örömmel képzelte maga elé a szemétláda rohadt vétkes előállítását és megbüntetését. Láta a siettében összeállított statáriális bíróságot, néhány káprázatos ütlegetési epizódos után, és önkompromittáló vallomásának kikényszerítése után, hogy aláírja, hogy amerikai kém lett, és hogyan szolgálják fel neki utolsó vacsoráját a börtönben és hogyan törik el a nyakát az akasztófán, mialatt tomporának súlya ránehezedik nyakcsigolyájára.

— Visszahozzuk, — mondta ábrándosan. — Mi tudjuk, hogyan kell megsemmisíteni a nép megvetendő ellenségeit. — Itt szónoki szünetet tartott, még egy hatalmas slukkot szívott a cigarettájából, rámeredt Dórára és kijelentette. — Akarjuk, hogy váljon el tőle. Minél hamarabb, annál jobb.

Dóra az ölébe vette hatalmas szatyrát és kényelmesen kutatni kezdett benne. Egyszer kivett egy lapos doboz púderes dobozt. Kinyitotta és a benne lévő kicsiny kerek tükörben megvizsgálta szemsminkjét. Majd kihalszott egy üvegcsse körömlakkot, egy üveg éjszakai arckrém, egy rúd szájrúzt és végül egy csomag kibontatlan óvszergumit. Az utolsó cikket sietve visszasüllyesztette a tásába, szégyenlős pillantást vetett az alezredesre és bocsánatkérő hangon közölte.

— Elnézését kérem egy pillanatra, alezredes elvtárs, de itt van. Mielőtt eljöttem a munkahelyemről tettem bele.

— Mire referál, elvtársnő? — Csonka alezredes előrehajolt, hogy jobban lásson.

— Az idézés, — nézett fel Dóra. — Két nap múlva meg kell jelennem a bíróságon.

Az alezredes lassú, szándékosan enervált mozdulattal hátradőlt a székében és lemondóan kifordította két megemelt tenyerét. — Idézés, lenne szíves felvilágosítani, hogy még milyen más bünteteket követett el.

— A gazember, — Dóra végre előhúzott egy négyrét hajtogatott papírlapot és kinyitotta. Olcsó sárguló papirosra gépelve egy írógéppel, aminek a szalagját már régen ki kellett volna cserélni, a papír hivatalos értesítés volt, hogy Dóra személyesen jelenjen meg az Ötödik Kerületi Családbíróságon, máskülönben férjének válási kérelme meg lesz adva és véglegesnek lesz tekintve és az alperes nem használhatja volt férjének a családi nevét.

— Nézze, — Dóra túlságosan veszélyes közelségben lebegtette az ediktumot az alezredes orrához. — Nem kell, hogy beadjam a válást. A férjem máris válik tőlem. Két héttel Magyarországról való kiszökése után elindította az eljárást, mialatt a kórházban voltam és nem tudtam magam megvédelmezni. Még egy ügyvédet sem tudtam fogadni. Anyám ment el az első tárgyalásra és egy szót sem volt képes megérteni az egészről. Anyám lengyel családból származik és amellet, hogy írni-olvasni nem tud, nagyon nehezen érti és beszél a magyart. Egy héttel ezelőtt kézbesítették ezt a fertelmességet az ajtóhoz és közölték velem, hogy megadják neki a válást, ha nem jelenek meg.

— Hát adják meg, — az alezredes újabb cigarettára gyújtott és elgondolkozva bólintott. — Ez az áruló nem érdemel meg, egy ilyen jó proletárfeleséget, mint maga. Hadd süljön meg a saját zsírjában. Felejtkezzen el róla és forduljon arccal a jövő felé. Gondolkozzon pozitívan és az élet megszépül.

— Akkor is akarom, hogy fizessen asszony és gyerektartást. — Dóra kivette az alezredes kezéből az idézést és visszasüllyesztette zabtarisznya nagyságú táskájának megmérhetetlen mélységébe. — Majd én megtanítom neki az emberséget és rákényszerítem, hogy betartsa kötelezettségeit.

— Nem lesz könnyű, — Csonka felállt és elbocsájtó gesztussal kezét nyújtott Annának. — Jelenlegi viszonyunk a kapitalista országokkal nem teszik könnyűvé a gyerektartás vagy feleségtámogatás behajtását. Teljesen önkéntes alapon mennek az ilyen dolgok.

Dóra is felállt és a véglegesség aurájával maga körül kijelentette. — Ha nem, akkor úgy, de fizetni fog.

— Nem szükséges, — az alezredes megérintette Dóra könyökét és az ajtó felé noszogatta. — Kommunista pártunk elfogja magát is, meg gyermekét is látni. Állami csecsemőotthonaink és óvodáink vannak. Ingyenes orvosi ellátás és babaételek, tej és más gyerekgondozási termékek teljesen lehozott áron. A mi felszabadított női társadalmunknak nincs szüksége többé a férfire, hogy a családját ellássa. Mi történelmi példa nélkül álló szabadságot juttatunk női elvtársainknak, idáig soha nem látott munkaalkalmakkal és kereseti lehetőségekkel, egyenlő jogokkal, szavazati jogosultsággal és sok minden mással, amiről a nyugaton még csak álmodoznak. És mit kérünk cserébe? Semmit a mi női elvtársainktól, csak mondjanak egy kicsit könnyebben igent. Igent, több férfinak is, ha megengedi, hogy így fejezzem ki magamat. A szexuális kedvezmények juttatása egyenértékű a társadalom más termékeinek újraosztásával. Mindenki számára lehetővé kell tennünk, és meg kell adatni mindenkinek a szükségletek szerint és szabadon.

Dórának elállt a szava. Erre az értelmezésére a mindenki képességei szerint és mindenki a szükségletei szerint társadalomnak még nem gondolt. Készen állt az alezredest pofon vágni és kirohanni az irodájából, amikor az alezredes észrevette, hogy a lábát betette a szájába és dagályos beszédének megvadult lovain behúzta a gyeplőt. — Természetesen elméletileg fontolva a dolgokat, — motyogta. — Egyelőre még mindig szocialista társadalmunk alapjain dolgozunk. A kommunista szex csak egy távolabbi jövőben lesz lehetséges.

— Igen, — válaszolta Dóra és rávágta az alezredesre az ajtót. — A nagyon messzi jövőbe, rögtön a felfújható szex baba tökéletesítése után.

Majd értesítjük, — a meglepődött alezredes kiáltott Dóra után, — és tudatni fogjuk magával, hogy hol van a férje és hogy visszahozattatjuk-e, hogy viselje bűneinek következményeit.

—

A második interjún Csonka alezredes nem köntörfalazott és azonnal rátért a tárgyra és közölte Dórával, amit a kormányhatalom elvár tőle.

— Olaszországba akarjuk, hogy utazzon és akarjuk, hogy segítsen nekünk a férjét, Kovács Zoltán diplomás mérnököt és dezertőrt visszahozni.

— Nem vagyok olyan állapotban, hogy utazzak. — Dóra lesimította a szoknyáját iszonyatos méretű hasa felett. — Úgy érődik, hogy ez a baba bármelyik pillanatban kipottyanhat belőlem.

— Éppen azért, — az alezredes a falon függő kalendáriumra pillantott. — Bár alaposan benne vagyunk októberben, de azért van még némi időnk. Az amerikai kormány hírhedten lassú a bevándorlók részére kibocsátott vízumok intézésében. Úgy látom, hogy a maga volt férje, egyelőre nem megy semerre és oda is lassan. Ha elvállalja a feladatot, beutaltatjuk a legjobb szülészeti osztályra, ami létezik a mi népköztársaságunkban. Ott lebabázik, mondjuk egy hónapig a lábadozó osztályon helyrejön és akkor, a babával a karján elrepül Rómába és követségünk képviselője felveszi magát a repülőtéren.

Dóra hitetlenkedve pislogtatta a szemeit. Egy minden költség fizette gyerekszülés, ingyen utazás Rómába, és újraegyesülés Zoltánnal? Ez a hűtlenül való elhagyás kalamajka még a legjobb dolog lesz, ami valaha történt vele. Lehet, hogy soha nem fog visszajönni; új életet kezd Zoltánnal; a pokolba ezekkel a kommunistákkal és átok az ateistákra, az én anyám, áldott legyen a keze, nem hiába gyújt szent gyertyát esténként.

Az alezredes csobogva gurgulázó hangja, ahogy a rendőrtiszt álszent szimpátiában szélesre tárta karjait, kizökkentette Dórát örömteljes ábrándozásából.

— A maga feladata nem lesz könnyű. Volt férje a Szabad Európa Rádiónak, a CIA propaganda részlegének dolgozik. Egyszer egy héten felkísér interjúra egy-egy menekültet a rádió Római kirendeltségére és nagyon is félrevezetett doktrínájuk befolyása alatt áll. Továbbá... — az alezredes itt éles oldalpillantást vetett Dórára. — És ezt én nagyon nem szeretem magának elsőként elmondani, de kétszer is leellenőriztük információink hitelességét. A maga régebbi férje, már el is vett feleségül egy másik nőt.

Fojtogató sűrű kód ereszkedett alá Dóra öntudatára. Állát leejtette, arcát előredugta és a szemei kigúvadtak, mintha ki akarnának gurulni üregükből és készen állnának leesni a padlóra.

— Egy másik nőt, — sikította tele torokból. — Ki az a trampli? Megölöm.

— Jelen pillanatban nem tudjuk, — Csonka rázta a fejét. — És máskülönben is. Nincs költségvetésünk semmiféle személyes vérbosszúra. Cirkuszt csinálni teljesen felesleges és csak az ellenkező hatást érnénk el. Magának használnia kell ügyességét és női fineszt. Hegedüljön az érzéseivel, dobja neki oda az apaság csavart labdáját, üsse ki lelki egyensúlyából és zavarja össze a józan értelmét, de ne menjen neki szemtől szembe. — Az alezredes szünetet tartott és kérdően nézett Dórára. — Gondolja, hogy meg tudja csinálni?

— Miért ne? Semmi az egész. — Dóra csúfondárosan forgatta a szemét és hangjában jó adag sértődött méltatlankodás keveredett. — Csonka elvtárs, gondolom, maga nem forgott még elegendő okos nő társaságában. Maga ugye csak nemrégiben költözött fel vidéktől Budapestre?

Csonka elengedte a füle mellett a rosszul leplezett sértegetést. Elvégre a fiatal nőnek igaza volt. Csonka elvtárs tanyán született, ahol nem volt elektromos áram, nem volt folyóvíz

csak egy kerek kút és egy pottyantós vécé a szemétdomb mellett. A párt léptette elő, mint a legígéretebb és legostobább rendőrszolgát, akit találhattak, és aki legjobban utálta a ravaszkodó városiakat.

— Hagyjon békét a feleségnek, — mondta mialatt az íróasztalán felhalmozott irattömeg között keresgélte a szerződéseket, amiket Dórának alá kellett írnia. Majd felnézett, és arcát enyhén veresre festette az elfojtott düh. — Csak vegye rá a volt férjét, hogy menjen el magával a magyar követségre. Találkozzon vele valahol Rómában. Ahogy már említettem, a férje egyszer egy héten felmegy oda. Követségi munkatársaink ismertetik magával férje rutinját és szolgáltatni fogják magának a szükséges támogatást és védelmet.

—

Ungvári Erzsébet, a Szabad Európa Rádió Magyar osztályának Római képviselője letelefonált a Latinai menekülttáborba és megkérte az ügyeletes őrt, hogy keresse meg Kovács Zoltán menekültet. A hangosbeszélő több napon keresztül harsogta a nevet, mire Zoltán végre meghallotta az üzenet és bement az őrbódéba ebéйдő alatt, ami Dél-Olaszországban általában déli tizenkettőtől délután négyig tart. A bútorgyári munkások nem éltek ezzel a lezszer életbeosztással, de a finom házilag főzött otthoni ebéd, és asszonnyal megejtett alkalmankénti szerelemtevés után, senkitől sem várták el, hogy rohanjon vissza a munkapadhoz és hajtsa magát a nap legforróbb óráiban.

— Zoltán, — a pap kövérkés barátnője kezdte kenetteljes hangon, — Szokás szerint mi alkalmazunk egy önkéntest, aki képvisel minket a táborban. Hetente egyszer az illető talál nekünk egy arra érdemes személyt, és felhossa nekem ide Rómába, az irodámba, hogy beszélgessünk vele. Keretünk nincs, hogy fizessünk neki, és nem is lenne ez helyes, mert fizetett információ forrásként tüntetné fel. De utazási költségeit ki tudjuk fizetni. Ötezer lírát tudunk neki adni, és egy másik ötezret annak, akit idehoz. Volt egy fiatalemberem, aki végezte ezt a munkát, de sajnos ő már nem áll rendelkezésünkre. Érdekelne magát, hogy átvegye a helyét?

— Igen, — Zoltán felelte sietve. Gyors számvetést csinált, 5,000 líra kétnapi keresetét jelentette a gyárban, és a feladat nem látszott túl nehéznek és nem volt olyan ártalmas egészségére, mint naponta beszívni a mérges gőzöket a lakkozó szobában. Autó stoppolni fog és az egész összeget zsebre fogja tenni, ami máskülönben sem lett volna több mint ezer líra az összes költségeket beleértve. — Természetesen elvállalom, — tette hozzá meggyőződéssel. — Mikor kezdhetek?

— Holnap, jöjjön be az irodámba tizenegyre. Holnap még nem kell hoznia senkit. Mr. Szabó fog lejönni Müncheni központunkból, tájékoztatni fogja magát, elmagyarázza, hogy mit várunk magától és, hogyan vigyázzon magára, és hogyan előzze meg a bajba kerülést. Szabó úr mottója, az ember legnagyobb ellensége a saját szája. Soha ne mondjon el senkinek semmi többet, mint amennyit feltétlenül tudniuk kell.

— Rendben van, értem. — Zoltán felelte és vidám öröm és büszkeség keveredett naiv hangjába. — Holnap tizenegykor, de ha szabad megkérdeznem. Mi lett az elődömmel? Valahová máshová elfogadták bevándorlási kérelmét és elhagyta az országot?

— Nem, — Erzsébet felelte és bánatosan sóhajtott. — Elődje meghalt. Váratlanul. Egy szörnyen tragikus balesetben. A Római földalatti vonat kerekei alá esett.

Zoltán még szeretett volna kérdezni. Hogyan történt, mennyi idővel ezelőtt és valójában baleset volt, vagy elődje kommunista bérgyilkosoknak esett áldozatul? De Erzsébet már letette a kagylót és Zoltának sietnie kellett, hogy kapdossa a szekrényajtókat az oldószertől csöpögő masináról és gyorsan elfelejtkezett kétségeiről, ha volt is neki bármi, és a veszélyekről, amiket magára vállalt.

Jelenleg, aminek lassan már harminchat éve Zoltán kilépett az épületből, ahol a Szabad Európa Római fiókjának irodája helyezkedett el, zajos Telefax gépükkel, stencil másolóikkal, kézi írógépekkel és végtelenül csinos olasz irattáros és kefelenyomat olvasó titkárnőikkel. Néhány rövidke mondatot váltva kezét fogott és elvált megbízatásának alanyától, a Magyar Néphadsereg tartalékos tisztjétől és radar specialistájától, aki elhatározta, hogy megugrik az országból és a szabadság irányában átússza az Adriai tenger öblét Fiume kikötőjéhez közel, és akinek feltehetően elegendő információ volt a birtokában, hogy megérdemelje az ötezer lírát szószátyárkodásáért.

A fiatal tiszt, ahogy mondta meg szeretne volna tekinteni Róma örök szépségeit, egyedül természetesen, de valójában, csak egy utcalányt keresett és boldogan elkeveredett a járdán tolongó emberforgatagban. Zoltán az ellenkező irányba igyekezett. A legközelebbi földalatti vasútállomáshoz, hogy kivigye az EUR negyedbe, ahol, mint mindig, az út szélén állva fog várni, hogy autó stoppolhasson vissza Latinára.

Egy fiatal nő lépett eléje és elállta az útját. Fehér blúz rajta és egy szűk fekete nadrág, egy számmal kisebb, mint a mérete, és egy apró csecsemőt ringatott a karjaiban. A fiatal anya szégyenlős, de ellenállhatatlanul édes mosolyt vetett Zoltánra és kellemesen csilingelő dallamos hangon üdvözölte.

— Helló, Zoltán, régóta nem láttalak, szeretnék megismerni a fiadat?

Meglepetten, de nem megijedve Zoltán kapásból visszavágott. — Megegyeztünk, hogy nem tartod meg.

Dóra csodálattal szemlélte a babát és szeretetteljes pusztit cuppantott rózsaszínű ajkaira. A kicsike kinyitotta a szemét, picit böffentett és habos nyál jelent meg a szája szélén.

— Nem volt szívem, hogy megöljem, — Dóra felelte lágy hangon. — Nézz rá, kérlek, érintsd meg a bőrét és hallgasd gügyögését. A te véred és génjeid, a te saját fiad, Zoltán. A kiköpött képmásod.

Zoltán körbenézett, ösztönös védekezés, vagy emlékezett Herr Szabónak, a Münchenből való szuperkémnek jó tanácsára. Csapdát sejtett, ez a sansztalálkozás nem lehet véletlen, gondolta. Dóra nincs egyedül; egy leparkolt kocsni ellen támaszkodva egy férfi az Il Progresso újság példányát olvasta. Mélyen belemerülve az újságcikkekbe, időnként ránézett a lap teteje felett, és a lapot fejfelé tartotta.

— Hogyan kerültél ide? — Zoltán kérdezte gyanakodva. — Honnan van pénzed egy ilyen drága utazásra?

— Megmondom hogyan, — Dóra keblei alá nyúlt és kicsit megemelve a bal cicijét megigazította a melltartóját. — de egyszer meg kell, hogy etessem. Ülünk le valahol és mindent megmagyarázok.

— Hol? — szemeivel egy ülépad után kutatva, vagy egy kőpárkányra Zoltán idegesen sunyított ide-oda. Tudta, ha Dóra rossz oldalára kerül és a nő jelenetet kezdeményez, a babával a karjaiban és tejtől megduzzadt keblei premier plán látványban, nem lenne semmi esélye. Az anyaság a legnemesebb szentség Olaszországban. Az utca tömege Dóra pártját fogná és miszlikbe vernék, csak mert rákiabált. Hogyan meneküljön? Hogyan kerülje ki Dóra dühét? És ez az ÁVÓS pribék az újsággal. A feje akkora, mint egy káposztáshordó és magas pofacsontja világosan tanúsítja, hogy egy magyar kormánytróger.

A fenyőbe, jobb lenne, ha futna? Amilyen gyorsan csak tud, de belsejében egy megmagyarázhatatlan érzés ütötte fel a fejét és ott tartotta. Egy érzés, amit még nem ismert idáig és nem tudott szavakba önteni. Az apaság, az öröklét érzése, az őseimbergi továbbadása a géneknek.

— Ott látok egy kávéházat. — Dóra fejével a széles bulvár napos oldala felé biccentett, ami melengetően sütkezett a novemberi nap dicsőséges fényében. — Menjünk át a másik oldalra és ülünk le egy asztalhoz a járda menti teraszon.

Mielőtt helyet foglaltak Dóra odanyújtotta a babát Zoltánnak. — Megfognád egy másodpercre, — mondta, — amíg kigombolom a blúzomat és megtalálom egyik mellbimbómat.

— Egy nyilvános köztéren? — Zoltán tiltakozott, de elvette a gyereket és tartotta, mint a világ legértékesebb és legtörekenyebb porcelánját. Csiklandós reszketés futott végig a gerincén, saját húsát és vérét tartotta a kezében, akár szerette vagy nem, egy elszakíthatatlan kötelék formálódott apa és fia között. Egy életre szóló kötelezettség, amit minél jobban akart tagadni, az annál jobban és annál megváltozhatatlanabbul fonta gúzsba.

— Gyere velem, Zoltán, — Dóra visszavette a gyereket és bal mellbimbóját, duzzadt, mint egy érett eperszem, beleillesztette a babának szopásra csücsörített szájába. — És neveljük fel ezt a gyermeket együtt. Én tudom, hogy jó férj és áldozatkész apa leszel. Boldog életünk lenne egymás oldalán.

— Nem tehetem. — Zoltán rázta a fejét. — Halálosan szerelmes vagyok valaki másba. Ha elhagynám őt és gyengeségemben összeroskadnék a pillanat súlya alatt szörnyű férj lenne belőlem. Mindent megbánnék és dühös lennék és goromba és ellenséges, éppen olyan, amilyen azelőtt. Dóra, kérlek, engedj mennem és ígérem, hogy támogatni fogom ezt a fiúcskát. Nem fogok elfelejtkezni róla, de nincs a földön olyan erő, ami kényszerítene, hogy még egyszer együtt háljak veled.

— Hát így! — Dóra dühe kitört és odavillantotta a szemét a férfinak, aki egy középkorú és jól öltözött nő társaságában rövid távolságra ült egy asztalnál. — Olyan ronda vagyok és olyan visszataszító vagy a vaginám látványa ijeszt? Zoltán, te homokos vagy, aki utálkozva néz egy szerelemtől égő nőre.

Zoltán felállt, de nem tudott mozdulni. Egy erős kéz visszanyomta a székébe. — Micsoda kivételes öröm, — harsogta felé egy mély hang hátulról, — fiatal magyarokkal találkozni a Via Veneto úton. A feleségem és én, most jöttünk le Svédből és hallottuk magukat magyarul beszélni.

Zoltán megfordult, és ahogy gyanította, a férfi volt, aki az újságot fordítva tartotta. — Villát bérelünk a tengerparton, — folytatta a felette tornyosodó alak széles és barátságos mosollyal csontos arcán. — Volna kedvük egy gyertyafényes vacsorát élvezni tengerre néző teraszunkon? A kilátás mesés és a tenger mormolása elringató és a borospincében elképesztő a választék.

Zoltán lerázta magáról a férfi kezét és átugrott az alacsony mellvéden, ami elválasztotta őket az étterem belső részétől. Szinte fellökte a pincért, aki sietett, hogy csillapítsa a torzsalkodókat és felvegye a megrendelést, mielőtt ököltre megy a dolog és fizetés nélkül távoznak. Átrohant az éttermen, át a konyhán és ki a hátsó ajtón, be egy sikátorba és ki egy mellékutcába, messze, a lehető legtávolabbra, ahogy tudott Dórától és veszélyes támogató csapatától.

Élete már el volt határozva Ildikóval. Dórától való válása végleges volt. Asztalos atya már két hónappal ezelőtt összeadta Ildikóval és Ungvári Erzsébet közbejárására szponzorirataik két héttel ezelőtt megérkeztek és bevándorlási papírjaikat már elfogadta az Amerikai Bevándorlási és Honosítási hivatal. Jövő hétre már be voltak sorozva, hogy felszálljanak a repülőtérré menő külön autóbuszra, hogy repüljenek Amerikába és új életet kezdenek a saját erejükből. Elhatározását már szinte elérte, nem bukhat fel és nem eshet össze a célvonal előtt. Dóra ismét bebizonyította igazi énjét, egy perlekedős nő, aki erőszakkal vagy csellel, de tulajdonába akarja venni. Nagyon jól kellett, hogy tudja, hogy Zoltánt börtönbe zárják, ha visszatér Magyarországra és nem törődött vele. A kisbabát használta, hogy megvalósítsa szándékát, a gyermeket, aki csak részben volt az övé. A gyermek egyenlő mértékben Zoltáné is, és amikor a fiúcskából férfi lesz, tudni fogja az igazságot, hogy édesapja úgy szerette, ahogy egy apa valaha is szerethetett egy gyermeket.

Huszonhatodik Fejezet

Megmozdulok az ágyon és megnézem az ébresztőóra kivilágított számlapját. Reggel hat óra. Négyórányi eszméletlen alvás után az agyam még kábult, de egyetlen dolog világos. Le kell, hogy rázzam ezeket az oroszokat. Miért adnék el nekik egy ingatlan huszonkét millióért, ami ötvenet is megér? Valami névre és egy email címre van szükségem, hogy elérjem a kulcsembert a Moszkvai Városfejlesztési Tanácsnál, a hajlandó és készen álló vevőt az ötven millióval.

Elmosolyodok a saját naivitásomon. A felelős személy nem fog velem beszélni; valamelyik tisztességtelen kapcsolatától vár egy telefont, aki a Magyar Kereskedelmi Követség épületcsoportjának tehermentes tulajdonjogát ígéri kézbesíteni. A különbséget, amit a Magyar Külügyminisztérium kapott, és amit a Moszkvai Városfejlesztési Tanács fizetni hajlandó ezek a külföldön tevékenykedő maffiózók előre megállapodott arányban fogják elosztani a korrupt kormányhivatalnokok és a nemzetközi gengszterhálózat vezetői között. Ez egy titkos megállapodás, ami vérre megy, és aminek szerencsére nem vagyok részese.

Bárkinek, akinek a Városfejlesztési Tanácsnál hatalma van tárgyalni erről a vételről, én egy piaci légy vagyok, egy kellemetlen senki az én behamisított ismeretlen céggemmel. Át kell, hogy nyúljak a fejük felett és legálissá kell változnom. A közmondásbeli becsületes beruházóvá kell válnom, egy független emberré, akinek szerencséje volt és kiárusítási potom áron megvett egy értékes ingatlant. Úgyszintén, szükségem van nevekre, egy egész listára, akik benne vannak ebbe a kolosszális csalásba. Egyrészt, hogy elkerüljem őket, másrészt, ha akadékoskodnak és fenyegetnek, jelentsem fel őket az Interpolnál vagy a helybeli rendőrségen. Zsarolás és erőszak nem szép dolog. Nonszensz, kérem, ahogy már előzőleg kijelentettem, nincs időm, hogy pillanatnyi helyzetemben nevetséges etikai viselkedéskódok miatt aggódjak.

Felajánlhatom a magyaroknak is, ezúttal egy másik hivatalnok csoportnak. Olyanoknak, akik nincsenek benne az eredeti svindlibe és nincsenek megvesztegetve és szeretnék visszaszerezni a pénzt, amit kormányuk elvesztett. Harmincmilliót fogok kérni; tisztességes profit nekem is jár a kockázatokért, amit vállalok. A magyarok el tudják adni ötvenért, most már, hogy tudjuk a rendes árát. Ha nem érdekli őket, széjjel tudom választani az ingatlant, el tudom adni részenként, vagy hosszú távra ki tudom adni bérleménybe, vagy kapcsolatba léphetek az amerikaiakkal, vagy valami német üzletemberekkel. Mindig akad majd valaki, aki első osztályú tulajdont hajkurász Moszkvában.

Mit fogok csinálni a pénzzel, ábrándozom mialatt kelek ki az ágyból. Visszaadjam a húszmilliót Ügynök Alfának, vagy valamelyik hasonlóan titulált cinkosának? Valószínűleg nem. El fogom lopni, ami egy becsstelen dolog és lehet, hogy egyszer rosszul is fogom magam

érezni miatta. De nem lovagolhatok ezen a kérdésen most. Majd engedem, hogy az etika zavarjon, amikor időm van rá és hangulatom. Legfontosabb és azonnali problémám jelenleg, hogyan csináljam, hogy ne kapjanak el.

A fiam, a fiam lesz a kulcsembere, hogy nyélbe üssem az énfajta variációját ennek a mega svindlinek. A fiú, akit egyszer a karjaimban tartottam, csak egyszer, igaz és akkor is csak harminc másodpercre. Az a gyermek, aki csak fényképeket látott rólam, és akit arra tanítottak, hogy gyűlölje a nevemet. Fogalmam sincs, hogy Dóra életben van-e és mekkora gyűlöletet hordoz még bosszúszomjas szívében, de szükségem van a segítségükre és meg kell találnom őket. Tizennyolc évig fizettem a gyerektartást és utána alapítványt hoztam létre, hogy fizessek egyetemi éveikért. Ne akarják elhitéteni velem, hogy erőfeszitésem hiába volt. A fiam vagy könyvelő lett vagy ügyvéd és tudnia kell, hogyan képviseljen a tranzakcióknál, ahogy én minden bizonnyal a háttérben óhajtok maradni, hogy ne találjanak meg az őrjöngő oroszok vagy valami csalódott kormányburokraták. Nem tartottam a kapcsolatot a legénnyel, de most őszintén meg szeretném tanítani, hogyan keressen pénzt. Ez az én atyai kötelezettségem, hogy kárpótoljam az elszállt éveikért, amikor mi egyetlen levelet sem váltottunk, soha nem telefonáltunk egymásnak és soha nem küldtem neki egy karácsonyi üdvözetet vagy bármi ünnepi ajándékot. Messze távol akartam lenni az anyjától és sokáig nem mondhattam meg Ildikónak, hogy Dóra megtartotta a gyermeket és én anyagilag támogatom. A hazugság életét éltem, egyetlen vigaszom volt, istenadta tehetségem, hogy kikeressem és megtaláljam a jól jövedelmező befektetést és végtelen órákat dolgozzak felvirágoztatásukon.

Nincs szükségem öltözködésre, ruhástól aludtam. Zajtalanul becsúsztatam a laptopomat a táskájába és megyek ki a teraszra. Bórszíjam csatos végét a villámhárító drótja köré fonom, a másik végét meg a csuklómra tekerem, és mint egy lefele ereszkedő hegymászó, kétemeletnyi mélységet alásüllyedek. Ott találok egy szorítókapcsot és ráhelyezem a lábfejemet. Balkezemmel belefogódzva a vastag drótba a kikapcsolom a csatot és újrakötöm az első állandó rögzítő vas alatt, ami ezt a fonott gezemicét a falhoz erősíti és készen állok, hogy alácsússzak a következő tartóig.

Senki nem lát meg és két percen belül a járdán állok és sietve gyalogolok a Zürichi vasútállomás felé. Az állomásóra hetet mutat és a platform tele van jól öltözött emberekkel, és könnyen elkeveredek közöttük. A fiatal hölgy, aki a jegypénztár ablaka mögött ül, az arca fehér, mint egy korahajnali nárciszvirág szirma és illatos, mint egy parfümgyár, közli velem, hogy a következő kelet felé haladó nemzetközi expressz harminc perc múlva indul, és direkt kocsí van rajta Budapestig.

— Mesés, — mondom, — legyen szíves és adjon egy jegyet egészen odáig.

Egy darabig ütögeti komputere billentyűit és csendes őszinteséggel az arcán nézi a képernyőt.

— A vonat forró? — kérdezem és közelebb hajolva szinte arcára akasztom a szemeimet.

A hölgy kikerekíti alpesi rét zöld szemeit és az ujjai megállnak a levegőben.

— Forró? — kérdezi.

— Már úgy értem, — vigyorgok rá. — Van a vonaton internet?

Fagyos mosollyal válaszol. — Van, de csak az első osztályon.

— Pontosan, — mondom, — akkor adjon első osztályú jegyet, — és odacsúsztatom neki a pénzt és a hölgy idenyújtja a kinyomtatott elismervényt.

—

Miután az étkezőkocsiban angol reggelivel, sültszalonnával, rántottával és narancslével megjutalmaztam magam, visszatérek kényelmes első osztályú kupémba és beindítom a laptopot. A követségi épületcsoport eladására szóló szerződés megjött, két magas beosztású rangidős igazgató a Magyar Külügyminisztérium Ingatlanügyi Osztályáról írta alá. Legális, nincs rajta semmi záradék vagy kitétel, a tulajdonjog kétségtelen és nincs semmi kontingens, amit még ki kellene elégíteni. A cégem a törvényszerinti birtokos. Az oroszok, találgatom, még mindig próbálják kialudni tegnap éjjeli részeges idiotizmusoknak a következményeit. Nagyon meg lennék lepődve, ha déli tizenkettő előtt visszatérnének a józanok világába. A pénz már elhagyta számozott svájci bankszámlámat, minden meg van tervezve, a helyes vágányon haladok. Éppen úgy, mint vonatom, ami fúrja magát keresztül az alagutakon, dübörög át a viaduktokon és átszeli a völgyeket, az én ezer kilométeres rohanásomban vissza Budapestre, szülőföldem védett biztonságába.

Mi lehet a fiam neve? Gondolkoznom kell rajta. Mi a fészkes pokolnak hívhatják? Nem az én családi nevem, Dóráé, kétlem. Dóra ravaszabb volt annál, feltehetően rákente az apaságot valaki más balekra, megszerezte a nevét és tőle is szedte a gyerektartást és tőlem is.

Eszembe jut, rövid időre egy szerencsétlen szerencsevadász katona adoptálta a fiamat, lehet, hogy tizedes vagy generális, vagy valami a kettő között. Oh, igen, emlékszem, a pofa az Államvédelmi Hatóságnak dolgozott, de Cionizmus gyanúja végett kirúgták.

Dórával kell kezdenem. A családi neve Gáspár. Bekapcsolom a Facebook kontómat és begépelem Gáspár Dóra nevét a keresőbe.

Megvan. A barátai; vagy egy tucat van belőlük. Van közöttük egy fiatalember. A neve Dobó Krisztián. A fenyőbe, tisztára úgy néz ki, mint én az ő korában, harmincöt évesen. Nézzük csak, Mr. Dobó, ki vagy? Rákattintok és elolvasom a profilját. Istennek hála ezért a magas információ technikáért.

Dobó Krisztián, doktor Dobó Krisztián, doktorátusa van a gazdasági tudományokban és valamiféle Új Század Orákuluma nevű politikai alapítványnak az ügyvezető igazgatója. Más több nincs róla, csak közli az internetes világgal, hogy nős és önmaga deklarálta munkamániás.

Nézzem már, küldjek csak neki át magamról egy eszes bemutatkozót és lássam, hogy mi lesz.

— Hello Krisztián, — kezdem, — az apád vagyok és én fizettem a taníttatásodért és szükségem van a segítségedre. — Itt megállok és rázom a fejemet. — A fenyőbe, — káromkodom. — Ez igazán ostobán hangzik. — És kitörlöm az egész sort.

— Mr. Dobó, — próbálom másodszor. — Bocsásson meg, hogy néhány percet ellopok értékes idejéből, de egy fáradt öregember vagyok, akinek nincs országa, nincs családja és nincs senkije, akit szeressen. Egykoron szerelemben voltam a maga drága édesanyjával. — *Oh, ti összes drága szentek a fényes mennyországban, — gondolom, — most kezdjek sírni,*

ennél a pontnál vagy később? Útálom a térdemen állva bárkinek is könyörögni, de kényszerülve vagyok. A velem született aljasság súlyos tehetetlensége nem engedi, hogy vágányt változtassak. Haladnom kell előre, és teljesen meg kell aláznom magamat.

— És a mi fiatal szerelmünk, — folytatom, — kivirágzott, és kérem, bocsásson meg nekem, méltatlan féregnek, mi akarata ellenére világra hoztuk magát. — Itt ismét megállok, és lelki megjegyzést teszek, csak úgy magamnak, *de főleg az én akaratom ellenére.* — A maga édesanyja és én elváltunk egymástól és általam nem befolyásolható körülmények okából idegen partokra sodródtam és a sors rettenetes viharai arra kényszerítettek, hogy életemet édesanyja szerelme nélkül és a maga drága társasága nélkül kellett élnem. Oh, sok-sok éven át mennyire szerettem volna kis gyermekemet, magát, a karjaimban tartani és kicsiny arcát elborítani csókjaimmal. — Itt ismét megállok és egy második szellemi megjegyzést teszek magamban. — *És hány alkalommal, mialatt jelentős összegű gyermektartási csekkeket állítottam ki, a pokolra átkoztam balszerencsémeket, hogy találkoztam a maga anyjával és elővigyázatlan szexet csináltunk.*

— Kérem, ne törölje ki ezt a levelet túlságosan gyorsan. — folytatom. — Vegye figyelembe őszinte megbánásomat és engedje meg, hogy korrigálásokat tegyek. Kivételes alkalomra bukkantam, ami mind a kettőnket végtelenül gazdaggá tudna tenni. Kérem, ma este hatkor találkozzon velem édesanyja leánykori címénél.

Biztonsági okokból, amennyire paranoiás vagyok, nem írom alá az igazi nevemet. Úgysem ismerné fel. Ő nem, de az oroszok igen.

—

Taxit fogadok a pályaudvaron és odaadom a taxisnak Dóra régi címét, ami körülbelül másfél kilométerre van. Gyanakodó pillantást vet rám, messzibb fuvarra várt és hosszasan olyan kicirkalmazott cifrát káromkodik, hogy figyelmeztetnem kell.

— Nézze, ember, — mondom neki. — Én értek magyarul és máskülönben is, ezen a lakóhelyen csak felveszünk egy fiatalembert és elvisszük egy belvárosi étterembe. Tisztességes borravalót adok magának, ha türtőzteti szennyes nyelvezetét.

Az odafelé taxizás olyan, mint egy időutazás a múltba. Semmi nem változott meg az utolsó harmincöt év alatt. Kommunizmus vagy kapitalizmus, az izmusok jönnek és mennek, de a szegénység makacsul marad. Szürke és koszos, a hatalmas gáztartály még mindig ott áll és a betondobozszerű öregedő kockaépületekről terjedelmes foltokban hull a vakolat.

A koszos pincelebuj a sarkon még mindig megvan és tele van emberekkel. Szinte várom, hogy Dóra apja és bátyja kitérjenek az ajtón és négykézláb hazamásznak.

Az első épület középső lépcsőházának ajtaja előtt áll Dóra és a fiam, Krisztián. Dóra alacsony és tömzsi, mint egy színültig rakott zsírosbödön és a fiú magas és sovány és kopasz, mint egy borotvált ananász. Tisztességesen szabott ruha rajta és egy Mercedes terepjárónak a kilincsén a keze. A taxis, enyhén szólva, beizgul. Kitépi a kezemből a pénzt, amit feléje tartok, átnyúl az ölem felett és kilök az ajtón. Én kizuhanok, elesek és felkavarom a port. Próbálok felállni és a taxis ordít és száraz kutyaürlék és kavicsesőt zúdítva rám teljes sebességgel elhajt.

Micsoda káprázatos belépő egy egymástól különváltan leélt élet után.

Dóra rám néz, megvetően elneveti magát és Krisztián felé fordul. — Most már láthatod, — mondja. — Hogy mit magyaráztam neked.

Felállok és rámeredek Dórára. — Drágám, — morgom. — Olyan istenátka boldog vagyok, hogy itt lehetek az utcádban és hús és elevenben láthatlak. Egy cseppet sem változtál, csak háromszor akkora lettél, ami elismerésre méltó eredmény önmagában is. Megállás nélkül ettél az utolsó harminc év alatt?

— Mit akarsz a fiamtól? — feleli csípős hangon.

— A kettőnk fia, — mondom és barátságosan bólintok Krisztián felé.

— Nem, — Dóra feleli, — az én fiam. Neked nincs fiad.

— Beszélhetnék vele? — kérdezem udvariasan. Nincs értelme vitatkozni Dórával.

Soha nem fogja megváltoztatni a véleményét. Inkább kikaparja a szemed, mint meghátráljon.

— Beszélj, — Dóra feleli jeges hangon. — Valaki akadályoz?

— Nem itt, — most már csak Krisztiánhoz beszélek. — Elmehetnénk valami előkelő étterembe. Csak mi ketten, és akkor elmondom, hogy miről lenne szó.

— Ne félj, anyám. — Krisztián a Mercedes utas oldalához lép és kinyitja az ajtót. — Lehet, hogy Mister Kovács jelentős mennyiségű pénzt akar adományozni az Új Század Orákuluma újságnak. El is fogom fogadni, ha a pénz legális és nincs feltételekhez kötve.

—

— Nagyon gonoszul bánt el anyámmal, — Krisztián mondja, mialatt forgatja a kormányt és belépünk a Hungária körút dübörgő forgalmába. — És rajtam töltötte ki a mérget. Gyermeki éveimtől fogva szerettem volna megszabadulni befolyásától. Szorgalmasan tanultam és külön szobát béreltem, amint kerestem hozzá elegendő pénzt.

— Dunán lefolyt víz, — kerülöm a szemeit. — De látom, hogy beörökölted a génjeimet. Az izzó akaratot, hogy sikerre menj, és minden erőfeszítésedet beleadd abba, amit elhatároztál.

— Anyám milliószor elmondta, hogy maga meg akart ölni engem, amíg anyai méhében hordott. — Krisztián mondja és hangjában remegést hallok. Könnyek fátyla nedvesíti meg szemét és könnycseppek szaladnak le arcán.

— Igaz, — sóhajtok, — de ez mind megváltozott, amikor Rómában megláttalak és karomban tartottalak. Akartam volna szerető apád lenni, de anyád nem engedte. Hallottad, ahogy mondta. — Neked nincs fiad, — amikor közvetlen mellettem álltál.

— Apám, — Krisztián most nevez apjának először és észrevételen átsiklottunk a tegeződésbe, ahogy megtörli könnyes szemét. — Anyu soha nem említette, hogy találkoztunk, amikor kisbaba voltam és karjaidban tartottál.

— De igen, — felelem és megérintem a kezét. — A becsületesemre és nem hazudok, tartottalak és soha nem felejttem el a varázslatos érzést, amit abban a pillanatban éreztem.

— Rendben, apa, — Krisztián visszazökken józanságába és elhúzza a kezét. — Legyen elég a szentimentalizmusból. Mi az igazi oka, hogy ennyi erőfeszítést beletettél, hogy megtalálj?

Időközben kiérünk a Dunához és egy híd alatt leparkolja a kocsiját. Karomnál fogva az étterem felé irányít és bemegyünk.

— Mátyáspince, — mosolyog rám. — Száz kilométeres körzetben a legjobb éttermek gyöngye.

— Ismerem a helyet, — bólintok és követjük a pincért, aki egy magánszeparéhoz vezet egy távoli sarokban.

— Kicsit később, — intem el a pincért és laptopomat az asztalra helyezem. — Egyszer fontos üzleti dolgot kell tárgyalnom a fiammal.

A pincér visszahúzódik és a háttérben a cigányzenekar lágyan hullámozó halk hangon muzsikálni kezd.

— Ingatlan beruházó vagyok, — kezdem egy távolról jött utazó magabiztosságával, aki azt állít magáról, amit akar. — A közelmúltban vettem harmincmillió dollárért egy épületcsoportot Moszkvában. A korábbi Magyar Kulturális Attasé épületeit, aminek értéke közel ötvenmillió dollárra becsülhető.

— Ügyes, gratulálok, — Krisztián mosolyog és pattint a pincérnek. — A borlistát, lenne szíves.

— A probléma, — folytatom sietve, hogy el ne veszítsem figyelmét. — A vételár legnagyobb részét kölcsönöztem néhány nagyon kapzsi embertől, akik veszettül csaholnak a nyomomban és nyomnak, hogy fizessek minél hamarabb.

— Hallgatlak, apám. — Krisztián odainti a pincért. — Egy üveg egri bikavér és mondja a bandának, hogy játsszák el a *Nótás kedvű volt az apám* nótát.

— Hogy rövidre fogjak egy hosszú történetet. — veszem fel a poharamat és ujjaimmal végigsimítom a peremét. — Gyorsan túl kell tennem az ingatlanon, gyakorlatilag veszteséggel. Vissza kell fizetnem a jelzálogkölcsönt és tovább kell állnom. Ismernél valakit, akit érdekelne egy ilyen jól jövedelmező üzlet, és akinek van elegendő pénzügyi kapacitása hozzá?

— Talán tudok, — Krisztián mondja, — de a kérdés, nekem mi hasznom lesz belőle?

— Tíz százalék becsületes megtaláló jutalom, — arcom száraz üzletember vonásaira komolyodik. — Ami, ha eladom harmincötért, három és fél millió dollár amerikai pénzben.

A bor megérkezik és az idős pincér, őszülő pofaszakáll és kopott fekete szmoking, tölt mind a kettőnknek. Krisztián és én koccintunk, és én elgondolkozva szemlélem a sötét folyadék játékát. Az élet olyan, mint egy póker játszma, gondolom, blöffölnöm kell, és az ellenféllel el kell hitetnem a kezemben lévő kártyák ellenkezőjét. Olyan ellenállhatatlannak kell beállítanom az ajánlatot, mintha egyedül csak neki lenne haszna belőle, mintha atyai kötelességem lenne, hogy a fiamat szuper gazdaggá tegyem, amikor csak engem ment ki a csapdából és nagyon rossz emberek társaságába keverem bele. De a pokol ördögeire, a pénz soha nem jött ingyen. Ki hallott kockázat nélküli befektetésről?

— Feleségem testvére. — Krisztián kortyol a borából. — Egy ismert beruházó-befektető. Érdekelni fogja a dolog, ha elegendő hasznot lát benne.

— Hogyan léphetnék vele kapcsolatba? — kérdezem az alkalom után kapva, mint egy fuldokló a felé dobott mentőöv után.

— Egyszer hadd beszéljek vele. — Krisztián feleli és előhúzza mobil telefonját. Kinyitja és tárcsázik. Valaki felveszi és beszélnek. De Krisztián nem bízik bennem. Nem hallok semmit a kezdeti, — Halló Péter, — üdvözlés után, ahogy Krisztián feláll, és hallótávolságomon kívül kerül.

Hosszú idő után Krisztián visszajön és arca csupa mosoly és egy cinkos fény csillan a szemében. — Businessben vagyunk, — mondja és odainti a maître d'-t.

— Hozza a menüt, barátom, — mondja neki. — Ma ünnepelünk. Ma ünnepeljük az apa és fiú újratálalkozását.

— Belegyezett a sógorod, hogy megveszi a komplexumot? — kérdezem idegesen.

— Még nem, de holnap reggel tízkor hajlandó találkozni velünk.

— Ideadnád a nevét, címét és telefonszámát?

— Apa, ne aggódj minden miatt, — a fiam elmélyülten tanulmányozza a menüt. — Vacsora után elmegyünk hozzánk. Megismerkedsz a feleségemmel és gyerekeimmal. A vendégszobában elalhatsz és holnap reggel a feleségem reggelit készít és utána elmegyünk Péter irodájába.

— Gyerekek? — torkomat összeszorítja a sajgó meglepetés. — Hány?

— Egy fiú és egy lány, öt éves és három, a te unokáid, — régen elveszett fiam feleli és csendesen szemléli arcomat.

Lehajtom a fejemet és zokogni kezdek. Miért olyan jó hozzám? Összezúzva érzem magam, de Krisztián kinyújtja a kezét és felemeli államot.

— Édesapám, — mondja és mélyen a szemembe néz. — Ne sírj, ma este fényesen vacsorázunk, énekelünk, és jól érezzük magunkat. Az élet rövid és kettőnknek rengeteg behoznivalója van.

—

Másnap reggel a Steiner és Ludwig KFT luxus módon berendezett konferencia szobájában ülünk. Valahol a Budai hegyek gyorsan emelkedői lejtőin vagyunk és az ablakon keresztül a Várhegy tetején fészkelő Királyi Palota fenséges panorámája tárul elénk. Jobbra pillantva egy széles völgy túloldalán a Gellérthegy sziklás kiugrásait látom, egy kecsesen ívelő hidat és a Duna vizének rövid szakaszát.

Bármerre nézek olasz márvány, brazil mahagóni és sötétbarna bőr díványok és fotelek ezüst szegekkel. Egy kivételesen sikeres ember irodájában vagyok, a fiam sógorának, Steiner Péternek a cégénél. Herr Steiner egy hatalmas konferencia asztal fejénél ül; Steiner fiatalember, kispotolt és tökéletes alakja izmosan sovány. Várakozóan nézek rá, de csak egyetlen dologban lehetek biztos, Steiner Péter kopasz, mint egy villanykörte, éppen úgy, mint Krisztián. Egyformán néznek ki, kivéve Steiner, a fiammal ellenkezőleg szűkszavú. Keveset beszél és akkor is rövid, humortalan és határozott mondatokban és egyenesen a tárgyra térően.

— Mi is meg akartuk venni azt az ingatlant, — Péter mondja és egyetlen arcizom sem rándul nap barnította arcán. — De a külügyminisztérium képviselője nem volt hajlandó versenycitálásra kiadni és kéz alatt eladták egy ismeretlen cégnek Liechtensteinből. Gyorsított

módon bonyolították le az üzletkötést és nem adtak ki semmi részletet az eladási árról és a mellékelt feltételekről.

Felemelem a kezemet és félszegen félbeszakítom Péter monológját. — Én voltam, az én cégem, Kovács Ingatlanok KFT vette meg a moszkvai komplexumot harmincmillió amerikai dollárért.

Péter gyilkos pillantást vet rám, nyilvánvalóan gondolja, hogy vagy el tud szédíteni halandzsájával vagy meg tud félemlíteni szingulárisan kopasz fejével, merev pofájával és szűkszavú kifejezésmódjával. Állom a sarat és farkasszemet nézek vele, éppen olyan agresszívan, ahogy ő játssza meg magát.

— És harmincötért akarja eladni? — kérdezi néhány másodperc múlva és kihívóan barátságtalan hangon.

Szégyenlősen bólintok, fejem úgy mozog, mintha gyenge rugókon járna, és minden irányban tudnám mozgatni, egy határozott igen és egy végleges nem között.

— Harmincmilliónál nem tudunk többet fizetni, — Péter kijelenti, és egyre meredtebben néz azokkal a mozdulatlan és kegyetlen üzletember szemeivel.

Az ajánlat, magamban mérlegelem az előnyöket és a hátrányokat, sokkal jobb, mint a huszonkettő, amit az oroszoktól kapnék a kamatok és költségek levonása előtt. Még ha ki is kell fizetnem a hárommillió dolláros közvetítő díjat, ígéret az ígéret, különösen a fiamnak, akinek a respektálását még mindig el kell, hogy nyerjem; az én hasznom egy elképesztő hét millió, ötmillióval több, mit a kétséges megállapodás, amit az oroszokkal csináltam, fontolgatom és megajtszom, mintha erősen gondolkoznék az ajánlaton. Péter hátradől székében, karjait összefonja és összeráncolja a szemöldökét. Egy kollega jön be a szobába. Megáll az ajtóban és tekintete találkozik Péterével és szóban ki nem fejezett megértés érződik a kettő között.

Oldalpillantást kockáztatok Krisztián fele. Arca megszilárdult magma kő, a felajzottság hideg pírjával, mintha most érkezett volna az északi sark jeges poklából, de mégis, gondolom, messze alulmarad ezeknek az embereknek könyörtelen klasszisztól.

— Rendben, — mondom, miután államot öklöm bütykeivel másodpercekig dörzsölöm. — Elfogadom. Meg vagyok szorulva és nincs más választásom.

Péter mutatoujját az ajtóban álló férfi felé böki és utasítja. — Indíts el a legális papírmunkát és dolgozd ki a részleteket Kovács úrral.

A kolléga, aki úgy néz ki, mint valami korcs kutya, egy ügyvéd és egy könyvelő közötti keverék, hozzám lép és kezet nyújt. — Ludwig, — mondja előzékeny hangon, kezet rázunk és követem irodájába.

Átolvassa Megállapodások és Kikötések dokumentumomat a laptopomon, amit rendelkezésére bocsájtottam. Olvas, néha bólint, szemei fel és alá járnak, ahogy az oldalakat forgatja és egyenként a nyomtatóhoz küldi.

— Kitűnő, — összegezi miután végeztünk és mind a ketten aláírunk több tucat helyen és felém fordul.

—Milyen formában akarja a pénzt?

Leirom neki a Suisse Credit kódját és első számra szóló kontóm számlaszámát és felnézek. — Húszmillió dollár ebbe, — és nézem, ahogy bólint és begépeli az adatokat. Amikor

befejezi, folytatom utasításaimat. — És hét millió ebbe. — És odaadom neki a második svájci számlaszámomat, a titkosat, amiről az oroszok nem tudnak.

— A többi? — kérdezi és értetlenül néz rám.

— Hívjuk be Krisztiánt, — felelem büszke mosollyal. — Krisztián a fiam, és a többi az övé.

—

Az államokba visszafele első osztályon utazom. A csinos légikisasszony karcsú pohárban pezsgőt hoz, és udvarias mosollyal kérdezi.

— Lenne még valami más, amiben szolgálatára lehetnék?

— *Hogyne, galambom, ábrándozok, leguggolhatnál ide elém és lehúzhatnád a cipzáramat.* — Persze nem mondok neki semmi ilyesmit, csak bámulok utána, ahogy riszálja széles fenekét a keskeny folyosó mentén, ami a másodosztály felé vezet.

Kinyitom a laptopot. Néhány keresetlen szóban búcsút kell vennem Oroszország édesanyánkból származó és olyan ostobán kriminális, de szerencsére átmeneti barátaimtól.

— Feltételezem, — kezdem, — hogy mostanra már bizonyára észrevették jelenlétem hiányát. Sajnálom de, és ezt ne vegyék személyeskedésnek, ki akarok lépni. Ez a keresforgató szerencsejáték nem az én levesem. Én csak egy jelentéktelen szürke veréb vagyok. Nincs semmi okom, hogy a magas üzleti dolgokba belekeveredjek és magukkal zsonglőrözzek az osztályon felüli ligában. A pénz, amit kölcsönöztek vissza lett küldve a maguk számlájára. Kérem, tekintsek úgy, mintha soha nem is léteztem volna.

Ennél a mondatnál szünetet tartok. Kortyolok egyet a buborékosból, elnyomok egy csúfondáros mosolyt és folytatom a gépelést.

— Kérem, bocsássák meg nekem a jelentéktelenül semmi aberrációt, hogy a szóban forgó ingatlant nem adhattam el maguknak, ahogy megegyeztünk, bár meg kell jegyeznem, hogy szükségtelen fenyegetések és felesleges nyomás alatt. Mivel nem óhajtottam magukat kitenni a felettebb kellemetlen és nyugtalanító kormányvizsgálatoknak a birtokot egy legális jogi entitásnak sütöttem el, talán valamelyik versenytársuknak, azon szigorú kikötések mellett, hogy bármi is balszerencsémek okozná, vagy korai pusztulásomat eredményezné, a maguk ingatlan svindlijének összes részvevői nyilvánosságra lesznek hozva, le lesznek tartóztatva és feltehetőleg Szibériába lesznek deportálva. Tehát, kérem, ahogy mi mind a ketten szeretnénk elkerülni a rendőrbrutalitás ízléstelen jeleneteit, ne is gondoljanak arra, hogy keresni fognak. Vladimir egy teljesen más bődön faggyú, vele csinálhatnak azt, amit akarnak. Éppen annyira, mint maguk, én is utálom Vladimirt és joggal teszem felelőssé ezért az egész kerek kosár ocsmány kalamajkáért.

Rákattintok az elküldöm ikonra és már megy is. Remélem, tudnak elég jól angolul, hogy értékeljék a humorom.

Hoppá, szinte elfelejtettem, a húszmillió dollárt vissza illene küldenem az elindító forráshoz. Felhívom bankár barátomat a Credit Suisse banknál és utasítom, hogy küldje vissza a pénzt ahonnan jött és zárja be numero unó számozott kontómat.

A megmaradt összeg, hétmillió dollár kerek számokban biztosan és nyugodtan ül a második, titkosabbnál is titkosabb számozott svájci bankszámlámban. Minden jó, ha a vége jó, tűnődök, nagy kár, hogy Beatricének meg kellett halnia, hogy nekem megszerezze ezt az alkalmat. De Beatrice borzalmas egy személy volt, valaki ki kellett, hogy csinálja. Nem engedhettük meg, hogy tizenegy férje legyen, mint Gábor Zsazsának.

Huszonhetedik Fejezet

Az Atlanti óceán feletti repülőút olyan volt, mint maga a csurgatott méz. Végre a menekülttábor mögöttük volt és minden baj nélkül landoltak a John F. Kennedy repülőtér betonján, Queens, New Yorkban.

A szervezet, ami New Yorkba hozatta őket egy sárga autóbust bérelt és a buszon utaztak tovább az ígéret földje felé. A magas épületek tömött kontúrja felé, ami északról délre húzódó fűrészfogszerű vonalban tűnt elébük a horizonton, ahogy előbukkantak a hatsávós út kanyarulatából, amit először Van Wyck, később Long Island Expressway-nek láttak kiírva.

— Nézd ezt a látványt, — Zoltám megszorította Ildikó kezét. — A világ hetedik csodája és arrafele tartunk.

— Igen, valóban, — Ildikó kilesett a terjedelmes fekete női sofőr széles válla mögül. — De kérdés az, hogy milyen szobában fogunk aludni, ma éjszaka.

A busz megállt a pénzbeszedő bódésornál és bementek egy alagútba, ahol gyorsan ereszkedtek alá egy fényesre világított, de ijesztően keskeny úttesten, elhagyva teherautókat és személykocsikat, túlságosan veszélyes néhány centiméter távolságra oldaluk és a csempézett alagúttal között.

Ah, de sikerült és előbukkantak az alagútból és egy sötét és nyomasztóan szürke városkép közepén találták magukat. Késő péntek este egy szürkülő novemberi alkonyatban, ahol a haldokló nap sugarait elnyelte a felhőkarcolók fala formálta keskeny kanyonok tornyosodó magassága és a hirtelen változás végzetesen lehűtötte lelkesedésüket.

— Ne félj, — Zoltán gyengéden megcsókolta Ildikó arcát. — Minden rendben lesz.

Az autóbusz néhányat fordult az utcasarkoknál, szédült szemeik nem tudták követni az utca és sugárútneveket, és végül megálltak egy kopott kinézetű hotel előtt egy keskeny utcában.

— Hotel Wolcott, — a fekete női buszvezető hátrafordította terjedelmes felsőtestét, megigazította kibuggyanó óriási kebleit és rekedtes basszushangon felkiáltott. — Az összes katolikusok, akiket a Karitás szponzorált szálljanak le itt. A többi át kell vinnem New Jersey-be, és ne jöjjenek velünk, hacsak nem protestánsnak akarják magukat kiadni.

Zoltán és Ildikó, és még tíz-tizenkét mások felszedték a bőröndjeiket, leszálltak a buszról és ráléptek a New Yorki járdára, életükben először.

Áporodott vizeletbűz és magas koncentrációban jelenlévő karbon-monoxid és a dízelmotorok levegőt szennyező mérges nitrogén-oxidokkal telt kipufogógőze ütötte meg arcukat és alig hagyott helyet az életadó oxigénnek. A szag megcsavarta orrukát, mélyen befészkelte magát tüdejükbe és fejük zúgni kezdett.

Jobb sorsot vagy rosszabbat remélve, követniük kellett a csoportkísérőt, aki barátságtalan és siettetős modorban fogadta és betelerelte őket az öreg garniszálló lobbijába.

A csoportkísérő utasítására, aki egy unottan közismert alak volt itt és hetente hozott bevándorlókat erre a helyre, a portás szobát jelölt ki Zoltánnak és Ildikónak harmadik emeleten, kulcsot adott a kezükbe és egy keskeny és elhanyagolt alköv felé irányította őket.

— Ott a felvonó, menjenek fel a harmadikra, forduljanak jobbra és a szobájuk a folyosó végében lesz.

Fent a szobában Zoltán Ildikó bőröndjét a komód tetejére tette, az egyetlen bútordarabra a kétszemélyes ágyon egy kicsiny asztalkán és két széken kívül, és magáét a padlóra. Az éles fény megzavart egy magányos egeret és az állatka sietve igyekezett a sarokban álló mosdó alatt lévő lyukába. Az ablakdeszkán és a falakon féltucatnyi túlméretezett svábbogár lézengett, olyan nyugodtan, mint ahogy állandó lakosok végzik a dolgukat saját otthonukban.

Ildikó ledobta magát az ágyra és sírni kezdett. Zoltán leült mellé és karjaival átfonta Ildikó rázkódó vállait.

— Ez szörnyű, — Ildikó zokogta, — Mennyi ideig kell itt maradnunk? Rettenetesen nem érzem magam biztonságban.

— Ne félj, — Zoltán ismételte az elcsépett és minden jelentőség nélküli kifejezést, amikor tudta, hogy jövőjük foszladozó cérnaszálakon lógott és nincs fegyverük, hogy megvédjék magukat egy betörő vagy egy örült támadása ellen. — Előlegezz még egy hét bizalmat és állásom lesz és tisztességes lakást fogunk bérelni.

— Senkit nem ismerünk ebben a városban és nem tudjuk, kihez kellene fordulni, és hogy hogyan oldjuk meg problémáinkat.

— Én tudok és ismerek eleget, — Zoltán oldalról megcsókolta a fiatal nő nyakát és fülcimpáját a szájába vette. — Ma éjszaka pihenünk, a hétvégén városnéző túra és hétfőn felfedezem az ismeretlent és kettőnk számára kikanyarintom a saját életterünket.

— Háromnak, — Ildikó felnézett, szégyenlős mosoly ragyogott át könnyein és három ujját tartotta Zoltán felé. — Terhes vagyok. Már a második vérzésem maradt ki.

Zoltán ölébe vette Ildikót és a fiatal nő rugalmas fenéke megpihent szenvedélytől duzzadó ágyékán. Semmi nem számított többé, Ildikó a véglegesen az övé volt, és gyermeket fog neki szülni. A pokolba Dórával és hozzáállásával, hogy megtiltotta neki apai jogainak és szeretetének gyakorlását. Megcsókolta Ildikó remegő ajkait, hátranyomta és az ágy közepe felé gurultak. — Csodálatos, — suttogta, — ez a legjobb hír, amit valaha is hallottam.

— Valóban úgy gondolod? — Ildikó igazított testhelyzetén Zoltán alatt. A matrac közepén óriási süppedés volt és valami biztosabb alapra akarta fektetni fenekét, hogy olyan szélesre tárhassa lábait Zoltánnak, ahogy csak tudja. — Gondolod, hogy a körülmények között egy gyerek okos ötlet?

— Igen, gondolom, — Zoltán válaszolta és férfias büszkeség és kakaskodó magabiztosság volt bársonyos baritonjában. — Hét hónap múlva, mire kisbabánkat a karjainkban tartjuk, én már gazdag ember leszek.

Másnap, szombaton kellemetlen esős nap érkezett. Felhőkkel megrakott eget és hideg dara szitált megállás nélkül. Nem tudták tiszteletüket tenni a Szabadságszobornál és nem tudtak csavarogni és felfedezni a Central Park sétautjait. A Metropolitan Szépművészeti múzeumban kötöttek ki és néhány órát töltöttek a legújabb autó modellek nézegetésével, a General Motors épület földszintjén, az 59th Street és a Fifth Avenue sarkán.

Vasárnap reggel Zoltán megvette a New York Times újság aznapi példányát és mialatt Ildikó a divat és ékszerhirdetéseket nézegette beletemetkezett az álláshirdetésekre és a kiadó lakások tanulmányozásába.

Hétfő reggel elmentek a legközelebbi Social Security, avagy társadalombiztosítási irodába, kiváltották igazolvány kártyájukat és megálltak a Karitásztól a Park Avenue South központjánál. A látogatás időpazarlásnak bizonyult, miután ott töltötték az egész délutánt, nem tudtak a felvonó 23-ik emeleti lobbijánál, a szervezet munkaelhelyező irodájának bejárata előtti térségen túl továbbjutni. Véget nem érően álldogáltak az előszobában, ahol nem volt légkondicionálás vagy szellőztetés, hogy hűtsék és elviselhetőbbé tegyék a több tucatra menő emigránsok tömegének állapotát, akik kiabálva és kulturálatlan módon követelték, hogy munkát vagy segélyt adjanak nekik és leginkább egy csapat harci ösvényen hadonászó neanderthali őseimre emlékeztettek.

— Ebből elég, — Zoltán kijelentette, — holnap kezdek telefonálni és saját magam erejéből fogok munkát találni.

—

Ahogy ígérte Zoltán, úgy cselekedett. A harmadik telefonhívásnál kapása lett. — Mennyi idős? — kérdezte egy férfihang a vonal másik végéből, a bemutatkozás és egy rövid kezdeti magyarázat után.

— Huszonhét.

— Ismeri a kazánokat és a hozzávaló gépészeti berendezéseket?

— Igen, uram, bensőségesen. — Zoltán válaszolta, képtelen lévén megállni az éppenséggel oda nem illő kedélyes hangot.

A hang eleresztette a kedélyeskedést a füle mellett. — Jöjjön be, — felelte. — Egy gyakorlott szerkesztőre van szükségünk és szeretnénk beszélni magával.

Zoltán elgyalogolt az IRT földalatti Pelham Bay vonaláig és kivonatozott a Bronxba. Ahogy elmagyarázták neki sétált két utca hosszat és elment a címig, amit a telefonon kapott. A hely, egy földszintes sárga téglából épített épület, mellette egy raktár és egy műhely a balján, a jobbján pedig egy négysávos út futott bele egy másikba és a forgalom sietve dübörgött tova a Triborough híd vámszedő bódésorának bejáratához.

Csöngetett és nézte a hatalmas utasszállító gépet, ami előbukkant a sűrű fekete felhők közül és éles szögben emelkedve mennydörgött felfele a magasba. *Egy repülőtéren kell a közelben lennie*, gondolta és az ajtó felé fordította tekintetét, amit egy középkorú, zömöktermetű és szeplősarcú férfi kinyitott és barátságosan mosolygott felé.

— Mr. Kovács, feltételezem, — mondta a férfi, — már vártuk magát. Kérem, jöjjön be.

Bent egy terjedelmes asztalcsoporthoz irányította és egy bonyolult kinézetű rajz fénymásolatára mutatott.

— Meg tudná nekem mutatni a kazánt és a szivattyúkat ezen a rajzon? — kérdezte a köpcös és érdeklődő kíváncsisággal szemlélgette látogatóját.

— Itt, — Zoltán ujját három vékony vonalakkal kirajzolt négyszögre tette a fénymásolaton. — Három kazán és mellette vannak a szivattyúk, szintén három.

— Jó, — bólintott a férfi elismerően. — Akkor lássuk az alkalmassági vizsgát.

Egy tiszta papirosra leírt egy aritmetikai problémát, három összetett törtszámnak az összeadását, láb és inch mértékben kifejezve. Elgondolkozva dolgozott rajta, és amikor befejezte ránézett Zoltánra és kételkedő vizsgálódás látszott szeplőkkel teli arcán.

Zoltán rögtön látta, mindössze néhány másodpercre került, de háromszor is átszámolta fejben, az összeadás rossz volt, a férfi tévedett. Hogyan mondja meg neki, hogy nem tudja a törték és egész számok összeadásának elméletét és a közös nevezőre hozást, mielőtt összead? Vajon meg fogja e sérteni az interjúadó önérzetét és magára haragítja?

Megfontolva és újrafontolva a következményeket, Zoltán áthúzta az eredményt és leírta a helyes választ. Csendben, egy szót sem ejtett csak egy lépéssel a bejárat ajtó felé mozdult, ahol öt perccel ezelőtt bejött.

— Ügyes, úgy látom, hogy értesz hozzá, — a szeplős felnevetett és barátságosan hátba verte Zoltánt. — Hívom a főnököt és beszélsz vele. Majd kiderül, hogy tényleg komolyan gondolja, hogy felvesz valakit, aki a segítségemre lesz.

Egy magas termetű idős úriember lépet be a szobába. Kissé előre görnyedve, mintha a dereka fájna, kezét nyújtott Zoltánnak. — Epstein Murray. — mondta. — Azt mondják, hogy maga egy Európából való mérnök és állást keres.

— Igen, Mr. Epstein, — Zoltán elfogadta a barátságos jobbot, — magyar gépészmérnöki diplomám van és hozzá hároméves kazánház és központi fűtés gépezetszerelési és tervezési gyakorlat.

Ez természetesen valótlan volt, legalábbis az igazságnak alapos eltúlzása, de egy jóindulatú hazugság volt körülményeinek és terhes felesége sorsának jobbra fordítására. Zoltán látott elegendő acélt, csövet és szelepeket és elméletben mindent tudott, amit egy működő hő erő telepről tudnia kellett, legyen az kazánok és olajtankok beszerelése a helyükre és a hozzájuk kapcsolódó csövek labirintusa.

Mr. Epstein elgondolkozva simogatta az állát és megvakarta kopaszodó koponyáját. — Nem tudom, — mondta és Zoltánra nézett, — száz dollár egy héten. Többet nem tudok fizetni az állásra, amit be akarunk tölteni.

— Kétszáz, — Zoltán felelt és arca a becsület nimbuszfényben fürdött és kedvesen mosolygott hozzá. Nős vagyok és feleségem várandós. Higgyen nekem, szorgalmasan és jól fogok dolgozni, hogy önt is és családomat is elégedetté tegyem.

— Nős? — Epstein kerekre nyitotta a szemét. — A felesége is Magyarországról való?

— Igen, uram. — Zoltán mosolya, ha lehet még barátságosabbá lett. — Együtt disszidáltunk ugyanabból a kommunista országból.

Idős úriember, Epstein Murray elmosolyodott és kinyújtotta nyitott tenyerét. — Üss bele, fiam, — kiáltotta örömteli hangon. — A pokolba azokkal a kommunista gazemberekkel, legyen akkor kétszáz.

Pénteken érkezett Amerikába és a következő szerda reggel Zoltánnak tisztességes állása volt és jó fizetése. Rövid földalatti utazásra a Wolcott hoteltől, azokban az időkben csak húsz cent volt egy utazási érme, a *token*, és önbizalma és libidója teljesen helyreállt.

A szeplősképű férfi Irving névre hallgatott. Irving Zoltán elé tett egy elkezdett rajzot, amit tervezőmérnöki jóváhagyásra kellett befejezni és felterjeszteni. — Ez egy műhelyrajz, vagy shopdrawing, magyarázta. — Használd a mérnöki tervrajzot útmutatásnak és rajzold újra a részleteket, amire szereléseid szerződésünk van. Ugyanezeket a vázlatokat használjuk a műhelyben a darabok előregyártására, annyira előkészítve amennyire ésszerűen lehet és a többi szerelőbrigádjaink végzik el a helyszínen.

Zoltánnak fogalma sem volt, milyen darabok voltak belefoglalva Epstein Murray szerződésének keretébe és milyen módszereket használt egy amerikai előregyártó műhely és mennyi munkát kellett hagynia a helyszíni brigádnak, de bólintott. — Semmi probléma. Mikorra legyen kész?

— Tegnapra, — Irving vigyorgott és Zoltánt a maga ügyességére hagyva odábsétált.

Természetesen Zoltán nem volt üresfejű ostoba, Zoltán egy ravasz világjáró volt, aki soha nem tévőázott kiollózni, amire szüksége volt. Kihúzta a rajzasztal fiókját, ahol talált egy a jelen feladathoz közelálló kész rajzot, amit saját erejéből a nulláról kellett volna alkotnia.

Ebédidőre már egy tisztességes műhelyrajzot készített a három kazánról és három szivattyúról és közöttük a megfelelő karbantartási és csövezési távolságokról. Irving visszatért, rátekintett a rajzra és elismerően bólintott.

— Gyerünk ebédelni, Zoltán. Elhajtok veled egy közeli szendvics étterembe és beszélgethetünk, mialatt ebédelünk.

A szendvics ízletes volt és néhány harapás és egy korty sör után Irving elkezdte a beszélgetést.

— Hol laktok, Zoltán? — kérdezte.

— Egy olcsó belvárosi hotelben, a feleségem nagyon elégedetlen.

— Miért nem bérelsz egy lakást?

— Hogyan tudnék találni egyet megengedhető áron? Amiket hirdetnek a Times-ban túl drágák az én költségvetésemnek.

— Tudok egy megengedhető. Két hálószobás lakás egy lakbérszabályozott házban, a Bronxban. Munkába bejöhetsz a Third Avenue El vonaton és itt vagy húsz perc alatt. Van mindenfajta üzlet a szomszédságban és még kocsit sem kell tartanod. Anyám él ugyanabban a kerületben és ismer egy hölgyet, aki éppen most költözött ki. Ha akarod, felhívom. Lehet, hogy tudja a lakáskiadó ügynökség vagy a házmester telefonszámát.

— Ez nagyszerű lenne, — Zoltán hálás tekintetet vetett Irvingre. — Add ide a címet és munka után megnézem.

— A cím Parkside Place 3235. Vidd magaddal a feleségedet és a csekk könyvedet vagy elegendő készpénzt. De menj most rögtön, a lakást estére már lehet, hogy ki is adták. Ezek a bérszabályozott lakások nagy keresletben vannak. A kerület még mindig jó szomszédságnak tartott. Hidd el nekem, ez egy ritka jó alkalom. Majd én szólok Murray-nak, hogy hova mentél és holnap vagy holnapután lecsúsztathatod elveszett óráidat.

— Köszönöm, Irving. — Zoltán megrázta munkatársa kezét. — Pontosan ezért jöttem ki Magyarországról. Az emberek mások itt; segítenek és szívük jóságából őszinte kedvességgel csinálják. Nagyon, de nagyon köszönöm a segítséget neked.

— Sose hálálkodj, — Irving legyintett elbocsátóan. — Menj és gondoskodj a családodról.

— Még egy kérdés, — Zoltán felállt és rámosolygott Irvingre. — Mit értesz azalatt, hogy bérszabályozott?

— Fél ára, vagy egy harmada a szabadpiaci árnak. — Irving keskenyre húzta a száját és kétkedő módon csóválta a fejét. — New York City törvény, még a háború utáni időkből. Mindenki utálja, kivéve azok, akik remek lakásokat bérelnek olcsón egy jó épületben.

—

Elkeseredetten akarván kikerülni a nyomasztóan szörnyűséges hotelszobából; egy érzés, ami már érkezésük óta gyötörte, Ildikó lelki állapota a bezártság klinikailag megállapítható szorongási szindrómája és magát reménytelenül csapdába esettnek való tekintése között lebegett. Így nem volt meglepetés, amint meghallotta a jó hírt a lakásról készen állt és minél hamarabb menni akart. Öt perc alatt elkészült, csinosan felöltözött és bárhol megjelenhetett.

A D jelzésű földalattin utaztak egészen a végállomásig és követték az útirányt, amit Zoltán nézett ki az utcaterképen.

Az épület, egy hatemeletes háború előtt épült építmény az East 207th utca és a Parkside Place faszorompján állt. Odafele menet láttak három szupermarketet, több utcahosszra nyúló bevásárló sort, ígéretesen változatos portékát áruló üzletekkel, egy játszóteret, egy könyvtárat, egy modern kinézetű katolikus templomot és egy New York City népiskolát.

— Jól néz ki, — Ildikó bólintott és megengedte, hogy Zoltán megfogja a kezét.

— Perfekt, — Zoltán nézett körbe és meglátta a magasvasutat, ami egy meredek támfal mögött, ami a Parkside Place túlsó oldalát képezte, egy völgyben futott és utána a vasúti síneket, egy országutat és egy hatalmas zöld parkot, és hozzátette. — Itt nincsenek többet felhőkarcolók és úgy látom, hogy nem lesz probléma bevásárolni, parkokba járni, közlekedni és úgy általában kellemesen élni.

A 207th utca sarkán befordultak, elérték a főbejáratot és Zoltán megnyomta a csengőt, ami mellé ki volt írva, hogy *házmester*.

Rövidesen egy kétségesen tiszta kék pongyolába öltözött terjedelmes asszonyság jelent meg az ajtóban. Kinyitotta és gyanakodva szemlélte őket.

— Miben lehetek a szolgálatukra? — kérdezte és szemeivel többször tetőtől talpig felmérte őket.

— Egy megüresedett lakást jöttünk megnézni. — Zoltán felelte, lehető legkedvesebb és legbarátságosabb eladó ügynöki mosolyát mutatva a nőszemélynek.

— Nincs üresedésünk. — a durva és szögletes vonású nagysága felelte miközben, mint egy kíváncsi kéktollazatú papagáj ravaszul sandított rájuk és tekintete ide-oda siklott Ildikó és Zoltán között. — Soha senki nem költözik ki.

— Tudomásunkra került, — Zoltán kacsintott, — hogy Mrs. Miller az 5B lakásból szeretetotthonba költözött és a lakása megürült. A lakáskiadó ügynök, — Zoltán a kapu alatti réztáblára tekintett és gyorsan leolvasta a nevet, — az Osborne Smith Ingatlankezelő vállalatától tájékoztatott minket, hogy ha tetszik a lakás, a házmesternek odaadhatjuk a szokásos közvetítői díjat és majd a házmester értesíti a tulajdonost, hogy kivették az üresedést.

— Közvetítői díjat, azt mondta? — a házmesternő tekintete megállt Zoltánon.

— Igen, kéthavi lakbér készpénzben.

— A jótállási letéten felül, — a házmesternő szemei kikerekedtek a pénz hallatára. — Szokás szerint előre kell fizetni az első és utolsó havi lakbért.

— Természetesen, asszonyom. — Zoltán bólintott és zsebében megtapintotta a vastag tekercsbe kötött bankóköteget.

— Menjünk fel és kérdezzük meg Mrs. Millert. — A házmesternő felelte, és ahogy félrelépett és beinvitálta a fiatal párt arca kapzsi vigyorba torzult.

A felvonón felmentek az ötödikre, egyel a legmagasabb szint alatt és balra elmentek a folyosó végéig. A házmesternő megverte az ajtót és bekiabált.

— Mrs. Miller, itthon tetszik lenni?

Nem jött válasz, a házmesternő másodszor is kiáltott, de azt is csend fogadta. A harmadik kiáltás és ajtóverés után egy idősebb hölgy kinyitotta a szomszéd ajtót, és mint egy kíváncsi teknősbéke a páncéljából kidugta ezüstös-kék hajával ékesített kobakját.

— Mary, — mondta, — mit ordít itt maga? Nagyon jól tudja, hogy a mentők két hónappal ezelőtt bevitték Mrs. Millert a kórházba és Mrs. Miller nem jön vissza. A lakás kiadó. Az unokája ideadta nekem a telefonszámát. Ha az új bérlőket érdekli Mrs. Miller bútora és dolgai, hívják fel az unokáját és nagyon jó alkut fog nekik ajánlani.

Micsoda parádé, Zoltán gondolta, mindenki hajhássza a profitot, de ez nem probléma nálam, csak lássuk a lakást. Biztos vagyok benne, hogy megfelel úgy, ahogy van, és ha nem majd helyrehozzuk.

Zoltán rámosolygott Maryre és intett neki, hogy kezdheti. — Nézzük meg, — mondta, — ha tetszik nekünk, szeretnénk minél hamarabb beköltözni.

Mary kinyitotta az ajtót és bementek a lakásba. Elsőnek Mary, Zoltán másodiknak, majd Ildikó és a csapatot hátulról a szomszéd néni zárta be.

— Suzy a nevem, — mosolygott Ildikóra, — mi a magáé, aranyoskám?

— Ildikó, — a fiatalasszony gyengéden megérintette a néni karját. — Örvendek, hogy megismerkedtünk.

Egy rövid előszoba vezetett egy tágas szobába, de minden lécroletta le volt eresztve és sötét volt. Nem láttak semmit, egyedül a lakás kellemes, levendula virág illatával átitatott szaga

csiklandozta az orrukát. Mary felkattintott egy sor villanykapcsolót és meglepetésükre egy luxus módon berendezett és tisztán tartott tágas otthon tárult a szemük elé.

Ildikó nem tudott szóhoz jutni. Csak nézte a gazdagságot, egy idős lady örömét és büszkeségét, ami talán az övék lehet, ha jól forgatják a nekik osztott kártyákat.

A konyha is makulátlanul tiszta volt, edények, serpenyők és ezernyi ismeretlen konyhaalkalmazatlanság, aminek szerepét még nem ismerték, tanúsította a jenki nép leleményességét, Ildikó örvendezett és hosszú idő óta először, mióta eljött Magyarországról, kellemes érzés árasztotta el és a biztonság melege rakott fészket szíve köré.

— A lakbér százhuszonöt dollár egy hónapra. — Mary mondta és egyenként felhúzta a rolettákat.

A széles ablakon túl gyönyörű kilátás üdvözölte őket. Hatalmas park, levelük vesztette fákkal a téli szezon kezdetén, és a mélyben egy kedves kis kacskaringós patak, és véget nem érő utcák teli angolos stílusú magánházakkal és természetesen az országút, a mellékutak és a vasútvonal.

— Nem rossz, — Zoltán suttozta.

Mary kinyitotta az ajtót, ami az első hálósobához vezetett. Nagyméretű kétszemélyes ágy, királynői méret, ahogy később megtudták, fiókos szekrények, egy fehérneműs szekrény dupla tükörrel és két ajtó, ami két különálló beépített szekrénybe nyílt.

Ildikó és Zoltán nehezen tudták leplezni kellemes meglepetésüket. Igaz lenne talán, hogy végre saját otthonuk lenne és egy jól fizető állás, hogy fizessék a fenntartást?

A második hálószoba varrodának volt berendezve, egy magányos varrógéppel és vágóasztalokkal. Az öreg hölgy varrónő lehetett, aki idehaza dolgozott.

— Ez lesz a gyerekszoba, — Ildikó szemlélte a szobát. — A legtökéletesebb hely, hogy a babának kényelme legyen.

Zoltán elővette pénzköteget. — Két hónapi bér kétszázötven, — mondta és ujjaival megforgatta a bankókat, amíg el nem jutott a százasokig. — Első és utolsó hónapi lakbér egy másik kétszázötven. Idáig összesen ötszáz.

— És egy hónapi biztonsági letét, ha valamit tönkretesznek. — Mary bólintott és meredten nézte a pénzt.

— Rendben, — Zoltán kiszámolt még százhuszonötöt és szorosan tartva jobb keze ujjai között a pénzt Mary felé tartotta és ránézett. — A kulcsokat, lenne szíves. — mondta.

Mary odaadta Zoltánnak a kulcsokat, egyet a bejárat kapuhoz, egyet a lakás ajtajához és egyet a levelesládához, és ahogy a férfi Mary kezébe engedte a pénzt széles mosoly derült keményre faragott, magas pofacsontú arcán.

— Majd én elintézem a papírokat. — Mary mondta és eltette a pénzt. — Jöjjenek le este a házmesterlakásba. Ide fogom kéretni a bérleményi ügynököt és vele aláírják a kiadási szerződést.

— Ne feledjenek telefonálni az unokálynak. — Suzy mosolygott rájuk, ahogy ment kifele. — Férje van és boldogan élnek egy hatalmas házban Westchester megyében. Tele bútorokkal, három gyerekkel, egy férjjel és egy kutyával. Néhány emléktárgyon kívül semmit sem akar elvinni innen. A többit eladja maguknak a legalacsonyabb kiárusítási áron.

Miután Suzy és Mary elment Ildikó és Zoltán maradtak és végtelen örömmel egymás nyakába borultak. — El tudod ezt hinni? — Zoltán kérdezte és ott csókolta Ildikót, ahol érte. — Én nem, ez túlságosan szép, hogy igaz legyen. Valami nagyon jól kellett, hogy cselekedjünk, hogy a fent való így megjutalmazott.

— Szeretjük egymást, és ez a mi jó tettünk. — Ildikó mondta, puha selymes hangon és beleolvadt Zoltán ölelésébe. — És én hiszek benned. Ez nem pusztán szerencse, ezek a te megérzéseid, a te okosságod, a te becsületes arcod, amit mindenhova magaddal viszel bármerre mész.

— Te itt is maradhatsz, — Zoltán hanyatt nyomta Ildikót az ágyon, ami egyidejűleg rugalmasnak és puhának érződött, éppen úgy, mint Ildikó. — Semmi szüksége, hogy valaha is még egyszer betedd a lábad a Hotel Wolcott-ba. Én most visszamegyek dolgozni, mindössze húsz percre van ide. Munka után lemegyek a belvárosba, kiregisztrálok a hotelből és idehozom a csomagjainkat. Megérkeztünk Amerikába, isten segedelmével életünk innen csupa napfény lesz és boldogság.

Karolina, az asszonyunoka egy héttel később jelent meg. Nem alkudozott sokat, Zoltán nyolcszáz dollárt ajánlott a bútorokért és a dekorációkért, és Karolina összepakolta a többit. Kéttucatnyi papundekli dobozt töltött meg a nagymama személyes ingóságaival, családi képekkel és emlékekkel, ruhákkal és cipőkkel, egy nehéz lódenkabáttal, egy karakül báránybundával, ódivatú kalapokkal, több tekercs finom ruhaanyaggal és selymekkel, de nem vitte el a porcelánokat, az edényeket, a tányérokat és az evőeszközkészleteket. A feladatot Ildikóra hagyta, hogy válogassa ki, mit kell kidobni és mit érdemes megtartani.

Egyre növekedő hasával Ildikó örült, ha otthon maradhatott. Egyelőre nem keresett állást, a lakás feljavítására összpontosított, új függönyöket vett, új faltól-falig szőnyeget és teljesen a maga erejéből kifestette az egész lakást. Szilveszterre elmentek a magyar bálba, amit a Szent István templom közösségi halljában tartottak az East 82nd utcában. Beszélgettek emberekkel, amerikai magyarokkal az emigrációnak korábbi hullámaiból, a századfordulói masszív Kelet Európai bevándorlás unokáival, legalábbis azokkal, akik adtak valamit származásukra. Ügyesen és simán beleilleszkedtek a Magyar-Amerikai közösség soraiba.

Egy rettenetes januári hideghullám alatt, méteres hó és jég felhalmozódva a járdákon és csúszós korcsolyapálya az utcákon, öreg Epstein Murray váratlanul szívrohamot kapott és meghalt. Egyetlen fia, Elijah, művészneve Culpepper Henry sietve felrepült Kaliforniából New Yorkba, hogy elrendezze a temetést.

Praktikusan félúton a Bronx és Bloomfield, New Jersey között, ahol a családi birtok feküdt, mióta Murray nagyapja száz évvel ezelőtt, megvette a farmlerületet és felépítette első otthonukat, a gyászoló rokonság és a bánattal teljes alkalmazottak összegyűltek a Manhattani Upper West Side-on lévő Mount Sinai zsinagóga padjaiban.

Zoltán, saját automobilja még nem volt, a cég hatalmas kombi kocsijában együtt utazott a családdal. Elijah, annak nővére, Hanna, és a gyászoló özvegyel, Hilda helyezkedett el az első ülésen. Irving és Zoltán ültek a középső ülésoron és a leghűségesebb csőszerelő munkások közül négyen zsúfolódtak össze a hátsó ülésen.

Ünnepélyes szertartás lezárt koporsóval, lobogó fáklyákkal és a Tora méltóságteljesen hordozásával az oltár elé, a földszinten kizárólag férfiak sábesz sapkával a fejükön és az asszonyok, fejük tisztelettudóan kendőkkel takarva és száműzve a karzatra, a temetés szívszorongatóan felemelő interpretációja volt a hagyományos héber búcsúztatásnak.

A Manhattani Inwood kerületének zsidótemetőjében megtörtént rövid elhantolási szertartás után Elijah átvette az irányítást és utasította az alkalmazottakat.

— Irving, — mondta főmérnöknek ünnepélyes hangon. — Vezesd te a kombit és vidd el anyámat és Hannát a Bloomfield-i halotti torra. Én taxival megyek Williamsburg-be. Zoltánt magammal viszem és felvesszük az étel a kóser konyhánál. A többiek vegyék le a napot és holnap reggel újrakezdjük a munkát.

Útban Brooklyn felé és a taxi hátsó ülésén ülve Zoltánnal Elijah bőbeszédű hangulatba keveredett. Elmélyülten nézte az utat, amerre a taxis vitte és látszólagos analizálni kezdte a változatokat és átvizsgálta lehetőségeit.

— Utálom a gépeket, különösen nem szeretem a földet kiásni és beleejteni egy vastartályt. Olajjal töltik meg őket és megfolyósodnak és szennyezik a környezetet. Képtelen lennék vezetni ezt a céget. Nézd meg csak a helyet, ahol a cégünk van, a világnak a legocsmányabb része. A nagyváros szennyes kloakájában vagyunk, a South Bronxban. Nézz körül, mindenfelé romlás és egészségtelen kosz. Kalifornia sokkal szebb. Látnod kellene a házakat, a kerteket és a virágokat. Ott egész évben élvezheted a meleget, az örök napfényt és a Csendes Óceánról jövő harsogó hullámverést.

Zoltán bólintott. — Igaz, de a South Bronxban a közlekedés egyedülálló. Közel vagyunk Manhattan belvárosához, bármi hely a három szomszédos állam területén félórás autóúton belül van.

Mintha nem hallotta volna Zoltán ellenvéleményét Elijah folytatta. — A céget eladom a versenytársaknak. Nem arra születtem, hogy szakszervezetekkel alkudozzak és szállítmányozókkal és faragatlan épületmenedzserekkel vitatkozzak. Színész vagyok, már több első vonalbeli filmben játszottam szerepet. Összes barátom Hollywoodban él. Nem tudom magam elképzelni, mint egy koszos New Yorki vízvezeték szerelőt.

Zoltán mosolygott a bajusza alatt. Tökéletes, egy pomádés selyemgyerek, aki nem akarja apja businessét továbbvinni. De ki vitatkozna vele. Kergesse csak az álmait, én kergetem a magamét. Lassan megsimogatta állát, és mialatt fejét le és felfele mozgatta, elgondolkozva kijelentette.

— Nem hibáztatlak. Hollywood sokkal elbűvölőbb, mint a kazánok és más ócskavas. Ha csak tizedannyi tehetségem lenne, mint neked, magam is megpróbálnám. Ha jobban tudnék angolul, mozi-szövegíró lennék. Olvastam, hogy nagyszerű kereseti lehetőségek vannak az ügyes bemondások írásában.

— Sokkal több, mint a vasat verni egész nap, — Elijah előhúzott egy kicsiny flaska parfümöt és egy keveset ráspriccelt a nyakára. — Utálom az izzadságot, a piszkot és

derékzsábat okozó fizikai munkát. Inkább szeretek hősszerelmes lenni, vagy egy szuperhős vagy valami más varázslatos karakter a mozivásznon vagy a színpadon.

— Mennyit gondolsz, hogy fogsz kapni a céget?

— Másfélmilliót, több helyen érdeklődtem és ajánlatokat is kaptam Delphi-től és a Schlossberg és Cushman cégtől. Szívemből utálok őket, de pénz beszél és kutya ugat.

Zoltán tudta, hogy Elijah blöffölt. Magasabb fizetésű munkát keresve, már mind a két cégnél volt interjún és tudta, hogy a profiljuk teljesen más, mint az Epstein cégé. A tények kedvéért, arra is emlékezett, hogy gyakorlatát Epstein-nél nem tartották elégségesnek, hogy felvegyék a saját projectjeikre. Ha Epstein az ő tulajdonába kerülne, kiterjesztené a businessst és elvéve tőlük a munkát belépne a jóval több hasznot hajtó légkondicionáló és hűtőgép szerelési vonalba. Elijah-nak nem volt ambíciója, hogy agresszív vállalkozó legyen és nem volt szándéka, hogy egy ravasz gépészeti vállalkozást vezessen. Érdeklődése egyedül a színházi élet körül forgott, a rivaldák fényében, hogy kergesse az elérhetetlen hírnevet, egy nagy versenyképességet igénylő szakmában, ahol sem Epstein Elijah-nak sem Culpepper Henry-nek nem volt esélye sikerre menni.

Nem számított, hadd álmodozzon a gyerek és legyen boldog, miért állana ő, Kovács Zoltán az útjába?

Elijah felé fordult, ránézett és határozott, magabiztos hangon közölte vele.

— A cég nem ér meg többet, mint egy félmillió.

— Honnan tudnád? — hőkölt vissza Elijah.

— A kiszámlázott munkákra alapítva és a pénzekre, amivel a bedolgozóknak és a szállítóknak tartozunk, nagyon szerencsés vagy, ha annyit is kapsz érte.

— Nem vagyok benne biztos, — Elijah morogta bizonytalan hangon. — Nem követtem apám üzletét a legapróbb részletekig.

— Pontosan, — Zoltán válaszolta és hangja tele volt végtelen bölcsességgel és benső információ tudásának magabiztosságával.

— Akkor mit megyek? — Elijah pislogott, és hangja egy megijedt kecske szánalmas mekegésére emlékeztetett.

— Add el nekem. — Zoltán felelte.

— Neked?

— Igen,

— Mennyiért?

— A vételáron még gondolkozunk. Egyszer meg kell néznünk a számviteli könyveket, analizálnunk kell a várható hasznot, és leltározunk kell a raktárkészletet, de hidd el, a végén te leszel a legboldogabb ember ezen az egész pénzügyi kofapiacon.

— Ez elég indokoltnak hangzik. — Elijah felelte belegyező hangon és kimerevítette magát, mivel a taxis a megengedettnél nagyobb sebességgel hajtott fel Williamsburg hídra, mint amennyire a rámpa tervezve lett.

— Akkor csapj be a tenyerembe. — Zoltán jobbot nyújtott Elijah-nak és kezét ráztak. — Csak még egy dolog. Ne mond el ezt, amit beszéltünk senkinek. Ez a megállapodás csak közöttünk létezik.

Huszonnyolcadik Fejezet

Mire visszaérek New Yorkba, délután két óra. A bankok még nyitva vannak és taxiba vágom magam és elhajtatok a Broadway és a West 50th utca sarkáig. Van ott egy Bank of Amerika fiók, az egész országban vannak fiókjaik. Félmillió dollárt átutaltatok svájci számozott bankszámlámról. Adót kell majd, hogy fizessek a kamatokon, de miért ne fizetnék? Elvégre törvénytisztelő állampolgár vagyok. Legalább is próbálok. Régóta lejárt hajtási igazolványomat használok azonosításnak és régi Westchester megyei címemet, de csupán csak a szükségességből csinálom, és nem lenne szabad, hogy ez rossz fényt vessen máskülönben szeplőtelen integritásomra.

Örömteli gondolat, ami a tetejében jön és megerősíti jókedvemet, hogy éppen most írtam meg életem legszebb éveinek történetét. Ildikóval az Új Világba való letelepedésünk első évét, amikor lefektettem jövőbeli vagyonom alapjait.

— Ma, úgy is vehetnénk, szintén gazdag vagyok, kivéve néhány rettenetesen dühös ember üget a nyomomban, olyan kihágásokért, amiket alávaló szemetek ellen követtem el, akik nem érdemeltek mást. Nem vagyok bűnöző, ne feledd, és ne is tekintsél annak.

Bosszúálló szuperhős vagyok, mint James Bond, akinek engedélyt adtak gyilkolni. Ki legyen a következő?

A bank után bejelentkezem az egyik hotelba az Avenue de Americas sugárúton, a New York Hiltonba; az ár nem számít. A kilátást akarom és a legfelső emeleti vezérigazgatói lakosztályt kérem. Zuhanyozó, szobaszolgálat, egy felfrissítő délutáni macskaalvás, néhány óra lent a bárnál, ahol minden italfajta megvan a világon, egy fiatal és vonzókülsejű szőke szemezik velem, de jobb ruhákra lenne szükségem. Úgy nézhetek ki, mint egy rakás szerencsétlenség. Mit láthat bennem? Fontolgatom és elgondolkozva kavargatom az italomat, ahogy lezser, mesterkéletlen hangon hozzászóllok.

— Bocsásson meg, cicabogár, de elkötelezett szerelmi kapcsolatban vagyok, többen is, ha már erről beszélünk.

Közelebb lép és mosolyog. — Én is, — mondja, — de az nem jelenti azt, hogy nem találhatom aranyosnak.

— Mi tesz engem aranyossá? — kérdezem és rákacsintok. — Éppen eléggé öreg vagyok, hogy a nagyapja lehetnék.

— A legdrágább szobát bérelte. Még soha nem voltam odafenn. Azt mondják, az egész világot lehet látni, mialatt anyaszült pucéran hancúrozol az ágyban.

— Éppen most öltöztem fel, — hahotázok, — és feleségem önagysága nemsokára csatlakozni fog hozzám.

— Csinálhatnánk hármásban, — a szőke rám teszi a kezét. — nem gondolná, hogy az cuki lenne?

— Van vőlegénye? — ráncolom össze a szemöldökömet és próbálom megérteni a szőke okait. Mi oka lehetne, hogy egy ilyen becsületes kinézetű csinos nő egy belvárosi bárban szégyentelenül leszólít és felszed öreg pasikat.

— Négyesben? — kerekíti ki a nő a szemét.

— Nem, — rázom a fejemet. — Testőrré van szükségem.

— Nyélbe üthető, — mosolyog édesen, lecsúszik a bárszékről, odaáll a hátam mögé és nyakam köré fonja a karjait. Szentséges egek, még a hónalja is illatos.

— Van a vőlegényének limuzinja foncsorozott ablakokkal és lenne hajlandó nekem egy küldetést végrehajtani?

— Tud egyet szerezni, — mondja és ránéz a csaposra, aki egy lépéssel közelebb jön hozzánk. — Adja ide a hitelkártyáját és tíz percen belül itt lesz a járgánnyal.

— Hozza neki a szokásosat, — pattintok és ujjal a csapos felé mutatok. — És kopjon le. Élettérre van szükségünk és magányra.

— Ő a vőlegényem, — a szőke kuncog, — benne megbízhat.

— Még a nevét sem tudom. — mondom és felmérem az illetőt. Termetes izompacsirta disznósonka nagyságú karokkal, öklei mint a zúzókalapács, és természete egy medvebirkózó bensőséges kelleme. Valószínűleg, hogy egy kelta óriás Írországból, aki kibukott a rendőr akadémiáról. A szememet nyugtatom rajta egy percig, mint egy galamblelkű oroszlán, amikor először lát gladiátort a Római arénában és fogalma sincs, hogy mi vár rá.

— A neve János, — a parfüm áztatta szőke egyre nevetgél, és hangja karácsonyi csengőkre emlékeztet, vagy a nádírigó reszkető füttyére, a gyönyörű Pound Ridge-i erdőben, a kertvárosi mentsvárunkban, ahol három angyalomat felneveltem.

A szőke félbeszakítja álmodozásomat és tovább csacsog. — Az én nevem Gyöngyi, hogyan hívhatjuk magát?

— Bob, — bólintok és legkedvesebb atyai mosolyomat poccentem feléje.

— Hagyjuk a szentimentális gorillaürlődést, — János fölébem hajol és durván rám mordul. Az arca veres, szeplős és a himlőhelyek megbolygatott darazsaként jönnek elő a pofáján. — Miféle ajánlatot akar tenni a menyasszonyomnak és hol a hitelkártyája?

— Nincs hitelkártyám, — rettenek vissza, — de adok magának ötszáz dollárt, ha a garázsából kölcsönveszi a legszebb Cadillacet és idehozza a nagyságamat a Bronxból.

János bólint. — Rendben, annyiért megteszem, — és Gyöngyi belegyezően néz mind a kettőnkre.

— Jó, — mondom és farkasszemet nézek vele, — de most azonnal kellene csinálni.

— Semmi gáz, — állja a tekintetemet szemrebbenés nélkül és ravasz vigyorral hozzátesszi. — Lássam a pénzt és máris megyek.

— Menjen a Bronx River Parkway úton a Mosholu kijáratig, — mondom a csaposnak, miközben kinyálazok öt darab ötvenest a bukszámból. — Ott forduljon nyugati irányba, majd jobbra a Hull Avenue-n. A kégli az első magánházban van a baloldalon, a Hull

Avenue után. Itt van a kapukulcsom. Menjen fel a harmadik emeletre és kopogjon a baloldali ajtón. Megjegyezte eddig?

Bólint és bezsebeli a pénzt. — Azt hittem ötszázat mondott, — mondja és bámul rám azokkal a komisz, jeges-kék szemeivel.

— A jövődöbeli menyasszonyom ott van. — mellőzöm a közbevágását és tovább beszélek. — Finoman kopogjon, mint egy úriember és mondja a hölgy nevét, Natasa. Mondja meg neki, hogy a vőlegénye küldte, és szeretné, hogy elvihesse hozzá.

János, ha ez az igazi neve, dörzsöli az ujjait, — a pénz, brúder, add ide a többit is.

— Ha visszajössz vele, és Natasának semmi baja. — meredek rá merészen. — Akkor odaadom a többit. Lehet, hogy öregnek nézek ki és gyengének, de azért analfabéta nem vagyok.

János nem válaszol, egyenesen az ajtó felé tart és én utána szólok. — Remélem, hogy van pisztolya.

János feltehetően nem hallotta az utolsó mondatot. Eltűnik és Gyöngyi lázas sietséggel a pult mögé balettozik. — Úgy nézem, az italokat a tulajdonos fizeti, — mondja. — Lenne kedve elázni, mialatt várunk?

—

Két óra és egy fél butélia Johnny Walker Black viszki után János visszajön. Feldúlnak látszik, ideges és gyorsan, izgatott hangtöredékekben beszél.

— Adjon még egy ezrest, — mondja nekem bevezetőnek.

— Miért? És hol van Natasa? — kérdezem és felforr az agyvizem. Miért nem lehet megbízni az emberekben és miért viselkedik mindenki úgy, mint holmi disznómocsok?

— Ebben a küldetésben jóval több foglaltatott, — mondja és idézőjelet csinál az ujjaiából. — Mint amennyit maga elhittetett velem.

— Mit ért ez alatt és hol van Natasa? — kérdezem most már másodszor és öklömmel rácsapok a pultra, nem törődve a többi vendéggel, akik már nyúlnak a mobiljuk után.

János megnyalja a szája szélét és látom, hogy a sarkából szivárog a vér. — Nem mondtad, — mondja tegezve. — Hogy mások is lesznek ott, felfegyverkezettek és kötekedő magaviseletűek.

— Remélem, nem okoztak magának nehézséget. — mondom gúnyolódó hangon. — Nem gondoltam, hogy ilyen hamar ott lesznek.

— Akárhogyan is, — János dörzsöli a bütykeit, mind tiszta kék és zöld és le vannak horzsolva. — Betörtem a koponyájukat és jelenleg édesdeden alszanak törött nyakukkal és elrepedt csigolyáikkal.

— Hagyjuk a véres részleteket, — szegezem mutatóujjamat Jánosra, mialatt Gyöngyi tökrészeg érthetlenséggel bámul ránk. — Hol van Natasa? Most már harmadszor kérdezem.

— Ide az ezressel, vén gazember, — John megragadja a torkomat. — És megmondom, hogy melyik kocsi csomagtartójába van bezárva.

— Miért tette a csomagtartóba? — kapkodok a levegőért és masszírozom szinte összetört ádámcsutkámat.

— Mire odaértem már gúzsba volt kötözve és a szája be volt ragasztva. — János fenyegetően rázza az ujjait és észreveszem rajtuk a bokszer kiveresedett zúzódásait. — Nem akartam időt vesztegetni, hogy kioldozzam, lehet, hogy többen is voltak. Az ember soha nem tudhatja, mikor fordul a helyzet tényleg komolyra.

— Bölcs gondolkodás, — felelem és kiszámolom neki a tíz ropogós százast Benjamin Franklin arcképével. Ashley eredeti tizenöt ezre még mindig nálam van, de újonnan beszerzett forgótőkém egyelőre tranzitban utazik és elérhetetlen.

John egy köteg kulcsot dob a pultra és rám néz. — Parkoló szint C, 36-os zóna. A kocsit egy új kiadású Cadillac STS csukott sportautó. Fehér, hirtelen nem tudtam semmi jobb színt találni.

— Kösz, — felmarkolom a kulcsokat és lehuppanok a bárszékről, mialatt Gyöngyi vihog és bepancsol az ágyékomba.

— Úgy látom, — mondja, — hogy szex ma este már nem lesz a műsoron, te vén kujon, te.

— Holnap. — felelem, mialatt pucolok kifelé az ajtón, amire a *Parkoló Felé* cégér van írva. — Holnap, az egy teljesen másik fejezet.

— Ez egy moziból lopott szöveg. — esik le Gyöngyi álla.

— Ez biztosan az. Ilyen biztosat a lutrin is megtehetsz, — mondom és eltűnök.

—

A kocsit egy pillanat alatt megtalálom. Megnyomom a *kinyit* gombot a kulcson és a Cadillac lámpái villogni kezdenek. Vad dörömbölés és nyögések hallatszanak a csomagtartóból és megkönnyebbülök. Natasa él. Kipattintom a fedőt és bekukkantok. Ott van, a száján ragasztószalag, lábai és kezei hátul összekötözve. Olyan, mint egy petrencerúdra kötött malac, ami készen áll, hogy vigyék a vágóhidra.

Benyúlok és lehúszom szájáról a ragasztót és Natasa könnyekkel a szemében könnyörög.

— Kérlek, ne ölj meg. Nem mondom el soha senkinek.

— Nem akarlak bántani, — lehajolok és gyengéden megcsókolom feldagadt száját. — Maradj nyugodtan és engedd, hogy kibogozzalak.

Akárki kötötte össze biztosra ment, hogy nem rángatja magát szabadra. Egy egész csomag 5/8 colos nylon kötelet használt fel, duplára kötötte a csomókat és háromszor is körbetekerte. Szegény törékeny drágaságom, drága ex-balerinám, semmi esélye nem volt, hogy megmeneküljön. Keményen dolgozom, néhány körmöm is beletörik a munkába, halkan szitkozódok itt és ott, de a végén kiszabadítom és gyengéden kiemelem a csomagtartóból és ölemben viszem a felvonóig. Hosszú lábai zsibbadtan lógnak, nem tud megállni a saját lábán; és mint egy fenséges hattyú törött szárnyai lógnak a karjai.

Natasa szépséges és szerelmes vagyok bele. Natasa lesz életem végső nője, akivel szerelembe esek. Befejeztem a nőzést, a flörtöléseket és az egy éjszakáig tartó kalandokat. Feleségül fogom venni.

— Hol vagyunk? — suttogja a fülembbe, — és hová viszel?

— A New York Hiltonban, — mondom megnyugtatóan és gyengéden elfújom szőke hajszálait szemeim elől. — Szobát vettem ki a 47-ik emeleten. Ott fogunk megpihenni és isten áldott boldogságos szerelemben egyesülni.

Az utcai szinten a liftajtó zajtalanul kinyílik és egy előkelő pár lép be. Bocsánatkérően bólintok feléjük. — Egyel több tequila italt ivott a szentem. — mondom könnyedén, és hamis kacscintás villan meg szememben. — És karomban kell felvinnem menyegzői lakosztályunkba.

Fent a szobában óvatosan a dupla ágyra fektetem. Testhezálló fekete elasztikus nadrágba van öltözve és fehér blúzba, és kétségbeesetten szorítja kebleihez kezitáskáját. Blúza rongyos cafat, és ahogy látom nincs rajta melltartó. Piciny mellei emelkednek és süllyednek, cicijeinek udvara terjedelmes, mint egy barna csészealj és bimbói, mint két érett eper állnak fel mereven, semmi hús nincs rajta, mint egy fiatal leánynak, akinek felső teste még mindig nincs kifejlődve. De elég a szennyes gondolatokból, figyelmeztetem magamat, elsősorban kondíciójának helyreállításával kellene törődnöm.

— Zoltán, mi folyik itt? — ül fel és térdeit melléhez húzza és ebben az extrém védekező pózban mereven néz. — Mi a fészkes nyavalyát csináltál, hogy így felbosszantottad Vladimir ex-KGB barátait?

— Hosszú történet. — kezdem, mivel tudom, hogy a hallgatás a legnagyobb áruló és be kell, hogy adjak neki egy mesét, ami hihető, de az üres fecsegés is az, és sehol jobb hely és idő, mint itt és most, hogy tiszta vizet öntsek a pohárba. — Kiakasztottam száradni őket a vizes kötélre, — folytatom önvádlnál restelkedő fanyar vigyorral az arcomon. — Félúton, az alku közepén pánikba estem és visszaküldtem a pénzüket. Nem akarok többet részt venni semmiféle milliódolláros ingatlan ügyletekben. Nem akarok kockáztatni és várni, hogy emberek beváltsák ígéreteiket. Mindamellet megsejtettek, úgy bántak velem, mint valami falubolondjával, aki semmit nem tud a titkos záradékokról és suba alatti kézfogásokról. Használták a nevemet. Tudták, hogy dicsőségesebb napjaimban becsületes üzletember voltam, bárki kérhetett volna rólam egy Dun and Bradstreet karakter és üzletjelentést és láthatta volna az eredményt, hogy mindig megbízható voltam és az is vagyok.

— Mit csináltál az ingatlannal, Zoltán? — Natasa keresztbefonja karjait és többé nem bámulhatom étvágygerjesztő kicsiny ütközőit. — Megvetted a Magyar Kereskedelmi Konzulátus Moszkvai épületkomplexumát?

— Igen, megvettem és eladtam. — köszörülöm a torkomat, morgok, még mindig vonakodva, hogy megmondjam a teljes igazságot.

— Kinek? — Natasa kérdezi éles, vádaskodó hangon.

— Akinek joga volt hozzá. — nevetek idegesen. — A versenytársaknak és búsás haszonnal. Ne kérdezd, hogy mennyiért. Csak annyit mondok, ami megmaradt bőven elég nekünk kényelemben nyugdíjba menni.

— Nem csoda, — Natasa most már teljesen helyrejöttnek néz ki. Helyrejött a döbbenetéből, hogy két gyilkos-típus gúzsba kötötte, betapasztották a száját és egy Kelta óriás elrabolta, és egy órát kellett töltenie a csomagtartóban, legyen az bár egy luxusmodell Cadillac. Lelép az ágyról, egyik lábát szilárdan a süppedős szőnyegre teszi és a másikat a mennyezet felé kinyújtja. — Nem csoda, — folytatja és picit nyög, a testgyakorlat, mint halnak a víz az igazi eleme, — hogy ez a Vladimir behoz két tróger a szobámba, rám mutat és ordít. Ő az, ő

rekomendálta ezt az áruló patkány Kovácsot. El vannak jegyezve, hogy összeházasodnak és Kovács vissza fog jönni érte. Használjátok, mint csalétket és Kovácsot horogra akaszthatjátok és hazacipelhetitek.

— Vladimir az egyike volt azoknak, akiket János kiütött? — nyertek röhögve, annyira viccesnek tartom és életre keltőnek, bárcsak a következmények ne lennének annyira halálosan veszélyesek és megcsókolom Natasa szemét, a kezét és bárhol ahol érem, mivel most már egyenesen áll és rázza a lábait, de olyan könnyed lazasággal, mintha bármelyik pillanatban lekapcsolódnának.

— Nem, — mondja és egy csipetnyi megkönnyebbülést érzek ki a hangjából, hogy örvend, hogy Vladimir biztonságban van. — Vladimir pillanatokkal azelőtt elment, ahogy a barátod megérkezett. Valami repülőgépről motyogott, amit el kellett, hogy érjen és hogy a fiával kell találkoznia a Kennedyn.

— Minden jó, ha a vége jó. — mondom és átölelem, testi sérülést kockáztatva, mivel csak nem akarja abbahagyni karjainak kecses lengetését és lábainak magasba dobálását.

— Nem, — tart egy törtmásodperc szünetet, és lábujjhegyre áll és szőke haj koszorúzza fején rázza a loknikat. — Ez nem a vég. Ez a kezdet. Egybekelünk és ez a mi örökké tartó boldog házasságunknak a kezdete.

— Némi elővigyázatossággal, — mondom, miután végre sikerül leültetnem az egyik kényelmes fotelbe.

— Miért, — Natasa rám mered. — Zoltán, te nem akarsz engem elvenni feleségül? Hogy most már gazdag vagy nem vagyok elég jó neked? Egy fiatal csirkéről gondolkozol? Zoltán, a fiatal nő elvisz téged a közmondásbeli mosodába. Zoltán, te még nem tanultad meg a leckédet? Miből gondold, hogy egy fiatal nő nem fog téged lenyúlni egy teljes Beatrice trükk erejéig?

— Új ruhákra lenne szükséged, — próbálok témát változtatni egy javaslattal, ami még minden nőnél bevált, akiket ismertem. — Menjünk le a Macy's áruházba vásárolni, vagy a Bloomingdale-be, egyik sincs messze.

Tetőtől talpig felméri a száználmas ancugot, amit visel. — Igazad van, — mondja felmérhetetlen és titokzatos női mosollyal. — Ruhavásárlás mindig kitűnő ötlet.

Odacsúsztatok neki egy köteg százast, talán összesen háromezret és megcsókolom rózsás ajkait. — Végy magadnak egy teljesen új garnitúra ruhát, ékszereket és bármi más tartozékokat, amire szükséged van. Csomagoltasd be és küldess fel ide a szobába. Végy hozzá legalább két új bőrpöttyöt is. Holnap kiköltözünk innen és elkezdjük keresni luxus-pazar rejtekhelyünket.

— Meg kell állnunk Bronxi házuknál, — Natasa kérlel, mialatt a pénzt beteszi a táskájába. — Még ott vannak a dolgaim. Az egész életem ott van, fényképeim, plakátok rólam, amikor az egész világon mindenütt felléptem, legkedvesebb ruháim, balettcipőim, tornaruháim, illatszereim és minden sminkem és arckrémem. Nem tudok nélkülük létezni.

— Nem tudsz velük élni és nem tudsz nélkülük élni. — Mosolygok rá, mint egy jószágos szülő naiv gyermekére. — Az albérlők házába nem tudunk többet visszamenni, még csak vissza sem tudunk nézni a vállunk felett. Múltunknak ez a szakasza véget ért és hiszel-e

nekem vagy sem, én sokkal többet hagytam magam mögött, és nem is egyszer, sokszor. Többet, mint amennyit te most otthagysz, és hidd el, nem bántam meg.

— Hogyne lenne igaz, — mondja, — és éppen ezért írod emlékirataidat olyannyira fájdalmas gondossággal, azt a szívszaggató visszaemlékezést, amit egy napon és hamarosan, együtt akarok veled olvasni, összefűjva és szívünket egymáséhoz szorítva.

Ah, ezek voltak a legédesebb szavak, amiket valaha is hallottam és szeretett nőm kíváncsian reszkető ajakiról jöttek. Natasa énemnek bensőséges részese szeretne lenni. El akarja nekem feledni vétkeimet, mellélépéseimet és megtévelyedéseimet, még azokat is, amiket megismerése előtt követtem el. Hajlandó nekem feloldozást adni, mélyebben és alaposabban, mint valaha is én megbocsáthatnék magamnak. Natasa az egyetlen, aki meg tud engem szabadítani tévedéseimnek terhétől, aki fel tudja emelni rólam hiábavaló erőfeszítéseimnek halálos súlyát, enyhíteni tudja az örökkévalóságig szóló megbánást, hogy hogyan veszítettem el az egyetlen nőt, akit valaha is szerettem volna, és akihez még halálában is hűséges kellett volnom, amíg élek és még a síron túl is. Natasa lenne igaz szerelmem reinkarnált feltámadása, vagy ő lesz az angyal, aki lángpallósával majd mellettem áll a végítélet napján és fennhangon jelenti a mennyei bírónak. — Uram, ez a halandó megérdemli könyörületet szármagadat, mert ő megpróbálta és csak a körülmények akadályozták meg, hogy betöltsé életadó erődnek magasztos szándékát. Jó akart lenni, és csak a sötétség ereje kényszerítette, hogy elkövesse utálatos vétkeit.

— El fogok küldeni a dolgaidért. — ígérem neki, és őszintén gondolom szándékom, pedig tudom, hogy mennyire kockázatos és bukásunkat okozhatja. — Egyszer telepedjünk le és utána visszaszerezük magasztos dolgaid. — És nincs csúfondáros hangomban, bár valaki könnyen úgy is vehetné.

— Vitray Miska el tudná nekem hozni, — Natasa szemeit könnyek fátyolozzák be a jószág felismerése végett, ami szerinte minden tervezgető gazember bőre alatt ott rejtőzködik, felfedezhetetlenül és kihasználatlanul, mert a gonosz mindig reszket a lelkiismeretesk és a tiszták bosszújától. — A lelkem mélyéből érzem, — mondja, — hogy Vitray egy ritka példánya a jószívű egyéneknek, melyek megtalálásáért messze földeket kell bejárni. Vitray egy szó szoros értelmében vett igazi samaritánus.

— Vitrayt kihagynám ebből a dologból, — rázom a fejemet. — Minél kevesebben tudnak rólunk, annál jobban megleszünk.

—

Natasát elkísérem a Macy's Broadway-i főbejáratához. Ott dupla pusztit nyomva az arcára elválok tőle és mondom.

— Néhány óra elegendő lenne? Ha neked is jó három óra múlva ugyanitt találkozhatnánk.

Bólint, még egyszer megöleljük egymást és a forgóajtók felé fordul. Elengedem, Natasa most olyan, mint egy kerek szemű kisgyermek, aki most lát először karácsonyfát és alatta az ajándékok és játékok bőségét.

Három óra, igyekeznem kell, minden előre meg van tervezve. Nem lesz semmiféle nem várt fennakadás, soha nem is volt. Életemben mindent az írás szerint tettem, a könyvek után, amit megírtam vagy írni fogok. Potemkin Cadillac legalább húsz utcahossznyira van, beülhetnek egy taxiba, de szükségem van a testmozgásra és gyalogolok.

—

A Cadillac kereskedő kétkedő arccal fogad. Ismerem a fajtáját, azt hiszi, hogy ő találta fel a kerekeken gördülő spanyolviaszkat és annak megfelelően viselkedik.

— Miben lehetek a szolgálatára? — kérdezi és elállja az utamat. Talán szakadozott úti ruhám nem nyerte el tetszését.

— Kedves szaki, — mondom neki, — bűvészkedjen nekem elő egy új modell Cadillac Escalade kocsit, de sietve, és akkor talán elfelejtem a tiszteletlen fogadtatást.

Kikerekíti a szemeit, mintha én lennék a világ hetedik csodája, vállat von, és az autólerakat hátsó helyiségei felé kiált. — Clifford, kísérd át ezt az urat a 12th Avenue depóhoz és mutasd meg neki a sötétzöld Escalade-t, ami tegnap érkezett Detroitból megrongálódva. — És röhög hozzá, mintha valami jó tréfát mondott volna.

— Felesleges, ne erőlködjön, — tartom fel a tenyeremet tiltakozóan. — Nekem jó lesz a fehér és aranyszínű kocsit is, ami a bemutatóteremben áll és készpénzzel fizetek. Nem szükséges, hogy a finanszírozással bajlódjon.

— Ötvennyolcezer, — harsogja bele az arcomba és egy centimétert sem lép vissza. — Mutassa a bankókat és máris gurítjuk kifelé a kocsit. — majd Clifford fele fordul, aki kigúvadt szemekkel nézi a fejleményeket, mintha valami rettenetesen kacagtató viccnek a csattanóját várná.

Benyúlok a zsebembe és előhúzom a három bankjegytekerceszt, háromezer dollár mindegyik. Zsonglörözni kezdek velük, eltüntetem, előkerítem és nézem kakabarna szemeit forogni, mintha jójő diszkek lennének a madzagon, amit én rángatok fel és alá.

— Az egyik a magáé, most rögtön, ma délután, — mondom, és egyenként eltüntetem a tekerceszeket, — ha a Caddie elnyeri a tetszésemet, és ha maga javít a viselkedésén. Készítse elő a dokumentumokat, szerezzen egy átmeneti rendszámábrát, takarítsa ki a kocsit és holnap beugrom, mondjuk úgy tizenegy körül és hozok egy garantált bankcsekket.

— Igen, uram, — a nehézkes füstös-bőrű körbefordul a sarkán, mind a kétszáz kiló belőle és feleli. — Kérem, jöjjön be az irodámba és engedje meg, hogy előkészítsem az eladási szerződést és holnap reggel első dologként szalasztom Cliffordot a közlekedési rendőrségre, hogy hozza a rendszámábráit.

— Egy autókereskedői rendszámábra is elégséges lesz, — felelem, — a szokásos harmincnapi időtartamra. Még nem döntöttük el, hogy melyik államban regisztráltatjuk be állandóra a kocsit.

— Ahogy parancsolja, uram, — a természetes kereskedő hátrafele mozog, mint holmi gurulószerű rák és alázatosan meghajtja a fejét, mintha meg akarná csókolni a kezeimet meg a cipőmet. — A nevem Joe, Palermói Joe, rendkívül örvendek, hogy üzletet köthetek önnel.

Natasa késésben van, nincs a bejáratnál, amikor visszamegyek a Macy's áruházhoz. Veszek egy zacskó sült gesztenyét és várok. A legszörnyűbb dolog lenne, ha valami rettenetet történt volna vele. Fel kellett volna ugornunk egy repülőgépre és el kellett volna tűnnünk, amíg lehetett. De nem lett volna könnyű, a tömegközlekedés az első hely, amit leellenőriznek. Szerencsém volt, hogy nem kapcsoltak le idefele jöttömben. Jobb lesz, ha nem incselkedem tovább a szerencsémrel.

A harmadik gesztenyét rágom, amikor megjelenik. Két túlméretezett veres papírszatyor van nála, mind a kettő színültig rakva.

— Ez az egész? — kérdezem, — vagy a többit felküldtetted a szobánkba.

— Igen, ez az egész, — feleli. — Olyan nehéz választani és minden pénztárnál hosszú sor. Meg nem is akartam gyanút kelteni; volt egy érzésem, hogy követnek.

— Igazad van, — gyengéden megérintem a könyökét és mozdulásra noszogatom. — Mindenütt ott lehetnek. El kell, hogy kerüljünk a nyilvános helyeket, főleg a repülőtereket és autóbusz megállókat és a vasútállomásokat.

Összerázkódik, a legyőzöttek mosolytalan tekintete telepedik arcára. — Vajon tényleg megérte. — mondja. — Üldözöttek lettünk, bujkálnunk kell magándeaktívek, a rendőrség és az orosz maffia elől. Zoltán, nem gondolod, hogy a szegénység biztonságosabb volt?

— Biztonságosabb? — nevetek tetetett könnyedséggel, — Lehet, hogy biztonságosabb. Egy fillér nélküli koldus élete biztonságosabb és egyszerűbb, de unalmas és nem éri meg, hogy éljük. Járj velem egy kicsit az élet ösvényén és minden rendbe fog jönni. Éppen most vettem egy vadonatúj kocsit, átmeneti rendszámmal és elhalasztott regisztrációval. Holnap reggel kisuhanunk a nyitott utakra és többé senki nem fogja tudni követni a nyomunkat.

Egy szorosra csomagolt köteget nyom a markomba, az én bankjegyekercsem, még megvan, bár jóval vékonyabb. — Mindössze kilencszázat költöttem és aprópénzt, — suttogja, — vedd vissza a többit és vegyél magadnak is néhány dolgot. Egyelőre nem lenne szabad feltűnően szórni a pénzt.

Natasa nem tudja, tűnődöm, ahogy a pénzt belesüllyesztem a nadrágzsebembe. Fogalma sincs, hogy milyen sok pénzem van, és milyen ügyesen fogom tudni elrejteni és mennyire nyomtalanul fogunk eltűnni a semmibe. Amerika hatalmas ország és új személyazonosságot venni könnyen megengedhető.

A túlméretezett márványkádban töltött buborékfürdő után, hatalmas vacsora és egy üveg francia pezsgő a szobánkban, együtt alszunk királyok számára méretezett ágyunkban. Együtt és először életünkben, Natasa szűz és melyen lenn a szívem legsötétebb mélyén szeretném, ha nem volna az. De Natasa meglepően rafinált hajlamot mutat a büntudat és gátlás nélküli öreg kori játékosagra, hogy adjon és fogadjon, inkább szellemi alapokon, mint hormonok révén. Talán a

Dom Perignone teszi vele, de a végén mind a ketten elégedettek vagyunk, egészen le a lábujjunk hegyéig.

Összesen három darab nyolcas nagyságú ruhát vett a vékony alakjára, egy hosszú cigányszoknyát, két testhez tapadó farmernadrágot, néhány blúzt és inget és egy síelőknak való rövidkabátot, a hidegebb időkre. De főleg sok szexi alsóneműt látok, selymes kombinéket és magas sarkú cipőket, amiben órák hosszat sétál anyaszült meztelenen szerelem sújtotta szemeim előtt.

Későig alszunk és pazarul pompás reggelit eszünk, szintén a szobaszolgálat hozza fel, majd taxiba vágjuk magunkat és elhajtatunk a Potemkin Cadillac autókereskedéshez. Vadonatúj Escalade kocsim, fényesre csiszolva és tisztára pucolva csillog, mint Salamon aranya. Joe átnyújtja a kulcsokat, odaadom neki a bank igazolta csekket a vételár teljes kiegyenlítésért és Clifford kivezeti a kocsit a bemutatóteremből és utasítom, hogy parkolja le a járda mellé az 11th Avenue sugárúton.

Natasa piros zacskóit odaadom Cliffordnak, — tegye ezeket a csomagtartóba, — mondom neki, és amikor visszajön elveszem a kulcsot tőle és, mivel a bosszú édes és meg kell, hogy alázzam, két egydolláros papírpénzt nyomok a markába. Kimegyünk a kocsihoz és Natasa felé fordítva a figyelmemet kinyitom neki az ajtót a front utas-oldalon.

— Készen vagy, drágám? — kérdezem, és csókok özönét cuppantom a szájára. — Induljunk és tapasztaljuk meg, hogy milyen nagy is ez a mi országunk.

A Lincoln kocsialagút felé egy eldugott Muzulmán üzletet veszek észre. Váratlan ötlettől sarkalva félrehúzó és néhány pénzermét dobok a járdaszéli parkoló órába. Az üzletben egy turbánt viselő szakállas barna-bőrű ember üdvözlő, mialatt tekintete szándékosan kerüli Natasát.

Rámosolygok, mintha engedelmet kérném ezerszer és ezerszer ismét, vallásos ereklyéket árul és én megsértettem hitében, hogy a fátyollal le nem takart nőt hoztam az üzletébe. Szégyenkező bajtársiasság van bennem, ahogy kérdezem akadozó zsargonomban, az angol nyelv és egy ismeretlen közel-keleti dialektus megjátszott keverékében.

— Allah növecsze szakálladat nagyra, drága hittestvérem. — mondom neki. — Lenne egy abaya kaftánod, hogy ruhát adjak feleségemre? Most érkezünk Kurdisztánból és ártatlan nők olyannyira meztelenül érzi magát, a hagyományos ruha nélkül sétálni a hitetlenek között.

Bólint és az üzlet belső részébe siet. Egy perc múlva hozza az öltözetet, ami inkább egy gúlaformájú lepedő és segíték Natasának, hogy belebújjon. Natasa nem lát. Meg kell igazítanom a fejrészt, hogy a keskeny vágás, amit egyik szemének hagytak a pontos helyre kerüljön.

Mialatt szerelmem megszokja álruháját, én folytatom beszédemet a turbánoshoz.

— Semmi szándékom, hogy méltatlan jelenlétemmel zavarjam nyugalmadat, testvérem, de azok az átkozott vallástalan törökök leborotváltatták velem a szakállamat. Lenne egy arcra ragasztható modelled, és ha már itt tartunk, tudnál nekem szerezni egy buggyos gatyát, egy turbánt, egy fehér-piroskockás sálát és egy széles övkendőt.

Kiteszi a kért portékát a pultra és örömteljes arccal vigyorog rám. — Kérnél még valami mást is, egytestvérem? — mondja. — Talán egy ÚZI, vagy AK-47 géppisztolyt, egy

láda kézigránátot, magas kapacitású robbanószereket vagy tányéraknákat? Bármit be tudok szerezni, amire szükséged lehet.

Csábító ajánlat, mérlegelem egy múltó pillanatig az ajánlott műszereknek önvédelmi potenciálját, mialatt egy percre sem hagyom arcomról eltűnni a félkegyelmű mosolyt. A szemem sarkából meglátom, hogy a feje tetejétől a lába sarkáig érő fehér lepedőbe burkolt Natasa a fejét rázza.

— Talán máskor, — mondom és pénztárcámért nyúlok. — Mennyivel tartozok mindezért?

Az üzletes felemeli tenyerét és lassan jobbról balra mozgatja és vissza. — Semmivel, szívbeli lélektestvérem. Ez az én ajándékom meg a többi iszlámi fundamentális követőé. A legjobbkat kívánom, bármi is a szándékom és bármilyen okból jöttél ebbe az országba.

Jóval később lehúzzunk az országútról, valahol a Pennsylvania és Maryland határon és bemegyünk egy útszéli gyorsétkezdébe. A sarokban ülünk, a magunk dolgával törődünk; nyilvánvalóan nem akarjuk, hogy a helybeli fajüldöző párt tagjai kikezdjenek velünk.

Két grillezett szendvicset veszek, szalmaburgonyával és kólával, a szokásos dolgokat beleértve, elegendőt mind a kettőnknek. Beleharapok az enyémbé, zamatos és a zsír csurog le az államom, de Natasa csak nézi a magáét. Az abaya betakarja a száját és nem tud enni. Joggal feltételezhető, gondolom, hogy az iszlám női nem szoktak nyilvános éttermekben enni.

— Talán közelebb húzhatnánk a hasítékot a szádhoz, — javaslom, ahogy zápfogaim egyre rágnak és nyelek. — Kellene, hogy valami táplálékot vegyél magadhoz.

— Hallgass, — suttogja felém. — Azok ott ketten a szomszéd asztalnál oroszok és rólunk beszélnek.

— Tényleg? — elhallgatok. Szeretném, ha megvettem volna a Kalasnyikovot elég munícióval, hogy háborút viseljek a vörös maffia ellen.

— Tényleg? — bólint. — Fényképeinkkel telerakták az internetet. Félmillió dollár, ha élve elfognak és százezer, ha csak halottan tudnak beszállítmányozni. Értem mindössze tízezer, akár élek akár halott vagyok.

— Nyugi, — felelem, de a következő másodpercben megbánom. Az egyik komcsi tróger mereven néz minket, egy pofára való bagólevet kiköp a padlóra és oldalba böki cimboráját.

— Nézd, — mondja, ahogy Natasa fordítja. — Az ördög vigyen el a tüzes pokolba, ha azok ketten nem Csecseinából valók.

— Miből gondolod? — a másik összehúzza a szemét, krákog egy nagyot és a padlóra köp. Ez lehet az igazi orosz módi, gondolom, ha valaki meg akarja mutatni férfiasságát.

— A nőnek kék szemei vannak. — Az első feleli, feláll és megindul felénk, miközben egyenesre húzza kétméteres tagbaszakadt alakját.

Felkapok egy műanyag kést és védekezően magam elé tartom. — Kotródj vissza, pöcegödör arc, — morgom, — vagy kivágom a torokütőeredet.

Az orosz mosolyt vet felém, bólint és továbbmegy. Elhalad Natasa mellett és bemegy a férfitáncosba. — Legyek átkozott, — füttyentek megkönnyebbülten. — Ha ez egy bűdös szót is ért angolul.

— Tűnjünk el innen, — fordulok jövődöbeli menyasszonyomhoz, miután az orosz óriás kimegy a látószögünkből. — Amíg még csak terroristáknak tartanak minket.

Felmarkoljuk az ételünket, a szalvétatartó és a sószóró befoglalva és futólépésben igyekszünk a legközelebbi kijárat felé. Végre kint a kocsiban az országúton, Natasa fején keresztül felhúzza az abaya köpenyt, kitekerekedik belőle és rémisztő sebességgel kezdi befalni a szendvicset.

— Merre van az arra? — kérdezi miután három pofára valót nagy hirtelen lenyelt. — Van valami fogalmad, hogy hol fogunk kikötni?

— Las Vegas, — szegezem szemeimet az útra előttünk. — Középső lányomat, Fionát fogjuk ott meglátogatni.

Huszonkilencedik Fejezet

A megközelíthetlenség képét sugározva magáról, az elrettentően komolyarcú pénzkölcsönzési bürokrata a Chase Manhattan Bank fiókjában végigfutatta ujjait tuskére vágott őszülő hajján, megmasszírozta a nyakát és megkérdezte, mintha nem hallott volna jól.

— Mekkora összeget akar kölcsönözni?

— Egy millió dollárt, — Zoltán felelte és farkasszemet nézett az idős WASP-al, az angolszász protestáns fehér faj tipikus képviselőjével, keresve tekintetében a gyarló gyengeség jeleit, ha lehetett ilyen, és amit meglovagolhatott, hogy elérje célját.

A vénséges uzsorás keskenyre húzta a szemét. — És mennyi ideje van ebben az országban?

Zoltán jól tudta, a hatalmas íróasztal másik oldalán ülő férfi pusztán okot keres, hogy megtagadja kérését. De ezúttal felkészülten jött ide. Irattáskáját térdére tette és gondterhelten összecsucsosította száját, mialatt orcátlanul eleresztette füle mellett a kérdést, és előhúzott egy degeszre rakott vastag iratrendezőt és óvatosan a hajthatatlan fősvény asztalára tette. Zoltán azzal is tisztában volt, hogy mekkora szerencséje volt, hogy bármennyi tapasztalattal és mélyen szántó ellenséges érzelmekkel is rendelkezett az öreg bankár, mégis hiányt szenvedett a kakaskodó arrogancia területén. Amit egy fiatal Ivy League business college végzett bőségben birtokolt, és aki egy barátságos kézfogással már régen útjára küldte volna, és udvariasan tanácsolta volna, hogy lényegesen alacsonyabb színvonalon kezdje üzleti kalandjait. Esetleg csak néhány ezer dollár erejéig, és fapofával közölte volna, hogy bankja nem azért létezik, hogy könyöradományokat adjon tapasztalatlan idegeneknek.

Lehet, hogy nem ilyen hosszadalmasan fejtették volna ki okaikat és oktatták volna ki a kérelmezőt, általában csak egy kurta nem szóval intézték el. Akárhogyan is, de minden egyes közülük ugyanabból a formából látszott kiöntve. Ez a bank volt az ötödik, amit megpróbált és még mindig egy hosszú lista állt előtte a pénzkölcsönző intézmények sorából, amiket le akart ellenőrizni, mielőtt elhatározza, hogy ötlete nem kivihető és az égből pottyant lehetőséget nem fogja tudni kihasználni. Egy ékre volt szüksége, méregette, hogy betegye lábát a résnyire kinyitott ajtóba, az alkalom hasadékanak ebbe a rövid felvillanásába. Talán egyszer az életben adódik csak egy ilyen eshetőség, mielőtt korrigálja magát és bezáródik.

Tehát az utolsó és teljesen megszégyenítő visszautasítás után későig ottmaradt munka után az Epstein Gépészeti Vállalkozó cégnél és lemásolta a számlázásokat, a bevételeket, a raktárkészletet, a jelenlegit és múltbelieket, a Xerox gépen, egy újdonsült találmányon, ami akkoriban kezdett országszerte elterjedni az irodákban.

A csillagok és más mennyei alakzatok kedvező állásba kezdtek formálódni, és a baba rugdalózni kezdett Ildikó hasában, ez a WASP legalább lehetőséget adott neki, hogy kifejtse és részletezze magyarázatait.

— Íme, ahogy itt ki van mutatva, — mintha egy kínai legyező nyitná ki a lapjait Zoltán kiterítette a papírjait. — Az évi profit nagyságára támaszkodva, beleértve az összes költségeket, juttatásokat és a családtagok járadékait, kiszámoltam a cég jelenlegi értékét. A céget, amit ezen a pénzen meg szeretnék venni, és hozzáadtam a fellelhető leltárt, a gépek és szerszámok értékét, — Zoltán itt az iratköteg aljára mutatott, — és ezzel az összeggel jöttem ki. Egy millió és hatszázhetvenötezer dollár.

A bankár végighúzta mutatóujját a számoszlopon, elméletileg felmérve az odairt számok súlyát, mintha ezzel megbizonyosodhatott volna, hogy mennyit ér a cég és megrázta a fejét.

— A cég bebizonyított értékének felénél semmi esetre sem tudunk önnek nagyobb összeget folyósítani.

— Ez elfogadható lenne, — Zoltán bólintott. — A különbséget kifizetem a saját forrásaimból.

Testhelyzetén igazítva és kezéből háztetőt csinálva, ujjakat ujjakhoz illesztve és állát megérintve és a fiatalemberre egy sötét és parancsolóan kényszerítő tekintetet vetve, mintha becstelen szándékok és félrevezető előterjesztés ellen figyelmeztetne, a bankár súlyos határozottsággal beszélt és minden egyes kiejtett szótagot megnyomott.

— Igazoltassa le ezeket az adatbázis táblázatokat és írassa alá egy államilag bejegyzett és vizsgázott könyvelővel. Mellékeljen hozzá egy jótálló vagyonebecsüsi felmérést is és akkor, ha mindez megvan, jöjjön vissza és meglátom, mit tudok az ön érdekében csinálni.

— Köszönöm, uram. — Zoltán szedte össze az iratait. — Néhány napon belül visszajövök.

— Örvendek, — a bankár felállt és kinyújtotta jobbját Zoltánnak. — Hozza az aláírásokat és megnyitunk magának egy hétszázötvenezer dolláros forgótőke nagyságú hitelkontót, a jelenlegi kedvezményes nyolc százalékos kamattal, ami a mindenkor kölcsönvett és nem kifizetett összeg után lesz számolandó.

—

Fél utcahosszra bent az East 204th utcától a Decatur Avenue-en állt egy leromlott üzlethelyiség, beékelődve a sarki likőrüzlet és egy özőnvízelőtti rozoga épület piszkos lépcsőháza között. Bárki könnyen átsiklathatott volna szerényen kiállított foncsorozott-üveg cégtábláján, *Van Der Weer, hiteles könyvelő, adóbevallások és vagykezelés.*

Gerulf Van Der Weer, CPA, hiteles könyvelő és számlázó, a városi népfőiskola levelezési kurzusának végzettje szerény jövedelmet keresett a helybeli nyugdíjasok, munkanélküliek és más egyetlen jövedelemforrással rendelkezők szövetségi, állami és városi adóformáinak kitöltésével.

Zoltán meglátta a cégért és megállt. Keskeny résre nyitotta az ajtót, belesett a nyomasztóan kivilágított helyiségbe és beszólt.

— Tapasztalt könyvelőre lenne szükségem, hogy vagyonyjelentést állítson össze egy cégről, amit megvásárolni tervezek, — és kételkedő hangon hozzátette, — jó helyen járok?

Gerulf Van Der Weer felállt, arca ragyogott az örömteli önbizalomtól és szemei becsületes megbízhatóságot sugalltak és kijelentette. — Határozottan jó helyen. — és Zoltán befele intve hozzátette. — Kérem, jöjjön be és foglaljon helyet.

Zoltán ledobta az Epstein Gépészeti Vállalkozás üzleti adatainak súlyos irattömegét Van Der Weer íróasztalára. — Ezek a dokumentumok, amiket el akarnak velem hitetni. Tudná igazolni a hitelességüket? Biztosra akarok menni, hogy nem költök becsületesen keresett pénzt valami kétséges vállalkozásra, ami speciálisan preparált hamis könyvelésen alapszik. Fektessem bele, annyi időt, amennyi szükséges és tegye rá a pecsétjét és aláírását a végösszegre és kezdőbetűit minden egyes oldalra és szokásos honoráriumának másfélszeresét fizetem.

— Mi a szándéka ennek a könyvvizsgálatnak? — fiatal, kövérkés és szőke Van Der Weer átlapozta az első tucatnyi oldalt és felnézett. Szemében a dollárjelek és adóságának részleges lefizetése csillogott, és kavargott és köpülődött széles homloka mögött. Az adóságnak a könnyítése, amivel a szomszédos likőrüzletnek már régóta tartozott.

Zoltán kacsintott és elvigyorodott. — Hogy megszerezzek egy vételkölcönt.

— Értem, — Van Der Weer köhögött okosan, felvette a vastag papírköteget és hüvelyk és mutatóujjai között egyenként, mint a kártyalapokat megpörgette. — Egy világosan egyértelmű és időben történő analízálásért és engedélyezésért duplát kell fizetnie.

Tartva, hogy netalán Van Der Weer indokolatlanul okvetetlenkedni fog, és talán keresztülhúzza számításait és cselt vett, Zoltán kissé előrehajolt és elfojtott hangon mormogta.

— Ami mennyi?

— Ötszáz, — a könyvelő kijelentette és karját előretartotta egy szíves kézrázásra. — És holnap késő délutánra meglesz.

—

És ennyi volt az egész. Chase Manhattan elfogadta Van Der Weer szakértői véleményét és aláírását és Zoltánnak háromnegyed millió dollár állt rendelkezésére. Bekopogtatott Epstein Elijah ajtaján, ahogy apjának irodájában ülve a fiatalember válogatta a korábbi tulajdonos mementóit és személyes dolgait.

— Feltételezem, — Zoltán kezdte. — A család több tagja a cég által hozott jövedelemből él.

Elijah felnézett egyenesre vágott szemöldöke alól. — Igaz, — bólintott. — Muti és Szisz egy hatalmas kastélyban laknak és mind a kettőjüknek felettébb drága az ízlése, és mind a ketten hozzá vannak szokva, hogy jól élnek és nem csinálnak semmit.

— Ebből a szempontból tehát a legfontosabb lenne, — Zoltán mosolygott egyetértően a fiatal színészre, — hogy a vállalat jó kezekben maradjon és továbbra is hasznot hajtó legyen. Egy eladásért bejött készpénz gyorsan apadna és mielőtt jelenléte észrevehetővé válna, könnyen el is lenne költve. A legjobb megoldás az összes érdekelték részére egy évjáradék, amit én, vagy

bárki jövőbeli tulajdonosa a cégnek fizetne a hármatoknak, mondjuk, — itt Zoltán egy pillanat színészi szünetet tartott, — a következő tíz évig.

— Mennyit? — Elijah abbahagyta a bekeretezett üveges cserkészképekkel való bajlódást és Zoltánra nézett, aki mostanra már teljesen kezdte elveszíteni akcentusát és a New Yorki affektáló sznobok speciális kiejtésével kezdett beszélni.

— Háromezer dollár egy hónapra hármatoknak, — Zoltán felelt és szigorú szemekkel szemlélte Elijáht.

Elijah tudta, hogy háromezer háromfele osztva nem nagy összeg, és többre volt szüksége, de esélyei vajmi soványak voltak, hogy sikeresen alkudozzon többért. Egyetlen rokona sem tudta, hogyan menedzseljen egy gépészeti szerelőcéget.

De azért megpróbálta. — Hatezer, — jelentette ki határozottan és várt, mialatt gondolkozott, ha kitartana álláspontja mellett, mennyiért tudná eladni a konkurenciának.

Zoltán lefirkált néhány számot egy üres papírra, tanulmányozta egy darabig és kijelentette. — Ez összesen hétszázhuszezer dollár, jóval több, mint amennyit a vállalat megér.

— Egy fillérrel sem kevesebb, — Elijah megmerevítette pozitúráját, és ha volt is valami mosoly az arcán, mióta Zoltán bejött a szobájába, az teljesen odafagyott. — És kétszázezer dollár készpénzt akarok a szerződés aláírásakor.

— Akkor, — Zoltán ujját Elijah felé szegezte. — ha ennyi azonnali készpénzre van szükséged, akkor elvárom, hogy alkunkat nem adod rokonaid tudtára, mielőtt a tulajdonjog jogilag teljesen az enyém.

— Hatezer havonta, — Elijah ismételte, — és kétszázezer előre.

— Ok, legyen hatezer havi apanázs és kétszázezer a te személyes használatodra. — Zoltán bólintott. — Tegyük tiszteletünket egy ügyvédnél. Állítsa össze az eladási szerződést, hogy mind a ketten aláírhassuk és folytathassuk életünket.

—

A reggelen, ami a tulajdonjog átírását követte, miután minden le lett rendezve és aláírva, és a befejező kézfogások megráztak, és mivel Murray a céget kizárólag egyetlen fiára hagyta, és nem volt szükséges várni a hagyatéki bíróság döntésére, Zoltán az új és egyedüli tulajdonos, mint minden más napon, most is bement dolgozni. Elijah kulcsát használva, ami nemrégiben még Murray tulajdona volt, kizárta a néhai öregember irodájának ajtaját és beengedte magát.

Irving néhány perccel később elhaladt az ajtó előtt és a látvány megállította. Egy lépést hátralépett és belesett a kissé nyitott ajtón. — Zoltán, te mit csinálsz Murray irodájában? — mondta éles, rosszálló hangon. — A fájlok ebben a szobában szigorúan bizalmasok és senki más nem láthatja őket, csak a tulajdonos.

— Gyere be, Irving, — a fiatalember válaszolta széles, boldog mosollyal az arcán, — és csukd be magad mögött az ajtót.

Irving bejött és gyanakodóan nézett körül. Murray fényképei mind eltűntek, kivéve a bekeretezett kazánképeket és más gépészeti acélcikkek fotóit, amikből legtöbbje több mint ötven évvel ezelőtti relikvia lehetett.

Leült, és óvatosan kuporogva a vendégszék szélén, rámeredt Zoltánra és harcias hangon kérdezte. — Mi folyik itt? Tájékoztatnál?

— Nyugi, — Zoltán vigyorgott. — Megteszlek főmérnöknek.

— Te? — Irving állta leesett. — Neked ez nincs hatalmadban. Valami rossz tréfa lenne ez?

— Nem, — Zoltán hátradőlt Murray antik irodaszékében. — Semmi tréfa. Megvettem a céget Elijahtól és én vagyok a tulajdonos. Ha hajlandó vagy nekem dolgozni, főmérnököt csinálok belőled és esélyt adok, hogy részt vegyél cégünk profitmegosztási programjában.

— Nyakatekert európai, — Irving arcán látszott a döbbenet. — Miért nem gondoltam én arra, hogy nyélbe üssek egy ilyen trükköt? Hogy merted ezt megcsinálni. Akkorra tökeid lehetnek, mint egy ötgallonos cowboykalap.

— Erre fogadhatsz, — Zoltán mindkét kezét rátette az íróasztalra és siettetően dobolni kezdett az ujjával. — Jelentsd be mindenkinek, hogy legyenek tíz órára a konferencia teremben. Ott hivatalosan is bejelentem a cég átírását. Utána te meg én mindenkit egyenként meghallgatunk és meglátjuk, hogy akarnak-e velünk dolgozni. Egy dolgot előre is megmondhatok, mostantól kezdve remekül fognak menni a dolgok. Tervezem kiterjeszteni a businesst, új gépeket veszek, több embert fogok alkalmazni és lényegesen nagyobb munkákra fogok licitálni.

—

Ezekkel a szavakkal Zoltán megindult azon az úton, ami felvitte a tetőre, legalább is átkozottul közel hozzá, az úton, ami a gazdagsághoz vezetett és mire Ashley megszületett, ahogy meg lett ígérve Ildikónak, cégének értéke kétmillió dollárra növekedett és az évi tiszta bevétel négyszázezer dollár körül mozgott.

A felén, plusz az ötvenezren, amit bélyeggyűjteményéért kapott jól jövedelmező, blue-chip részvényeket vett. IBM, Exxon és a szárnyait bontogató telekommunikációs vetélytárs, MCI, Electric Boat, különféle japán elektronikus cégek és évekkel később a Microsoft cég értékpapírjait, mindenből mindig a legjobbat, amelyeknek a növekedési és jövedelemhozási potenciálját a legjobbnak tartotta.

Fióna, Zoltán középső leánya 1976-ban érkezett meg. A leány már kora gyermekkorától, a legvonzóbb külsejű és a legjobban fotogén lett a három leányka közül. Melanie 1981-ben követte két nővérét, és mint a legfiatalabb ő látszott a legkomolyabbnak és a legjobban magába vonultnak.

Ildikó beiratkozott a Manhattan College Bronxi egyetemvárosának levelezési tagozatára és szorgalmasan dolgozott, hogy elnyerje környezetvédelmi-mérnök diplomáját. Boldogan és büszkén elért eredményeire, tervezte, ha a gyerekek felnőttek visszamegy dolgozni és állást vállal valami nevesebb mérnöki cégnél.

Az amerikai vágyálom elérhető közelben, egy fényességesen szép sikertörténet, hogy feltegyék rá a koronát terjedelmes kúriát vettek Pound Ridge elővárosban, Westchester megyében, hat hálószobával és négy teljes fürdőszobával egy öt hold nagyságú telekterületen.

Túlságosan szép, hogy igaz legyen, ráteheted a vagyonod, és úgy is lett. Sikerük árpa lett a szerencsétlenségek gonosz istenének szemében.

Hogyan és mikor, hamarosan meglátjuk, de egyelőre nincs erőm folytatni életem e legszomorúbb fejezetének papírra vetését, sorsom letragikusabb és legszerencsétlenebb katasztrófájának elmondását, ami valaha is lesújtott rám. Elmém józanságát poklok gyötrelmével próbára tevő büntetésem és szörnyű tetemrehívásom leírását, hogy lesz-e akaratom életben maradni és folytatni a keserves létet.

Harmincadik Fejezet

Las Vegas a legalkalmasabb hely, ha valaki bele akar olvadni a tömegbe. Bejelentkezőnk a Flamingó hotelnél és a dagadt regisztrációs majom, veres fezésben és lila szmokingjában, Aladdin a neve, ahogy azonosító kártyája informálja nevéről a hotelbe tartó népszerűséget, szájától a füléig érő vigyorral köszönt minket.

— Salem Alejkum, — mondja, és szinte megcsókolja a lábamat.

— Úgyszintén, neked is. — veszem el tőle a kulcsot és a felvonók ajtószora felé masírozunk. Natasa engedelmesen lépeget két lépéssel mögöttem, mint valami jól nevelt muzulmán feleség, és mint az igaz hit követője lehajtja fejét és elkerüli mindenki tekintetét. Uszályunkban fél tucat hordár cipeli csomagjaink és bőröndjeink sokaságát és a klienskapcsolatok izgatott menedzsere zárja be a sort.

A kép magától értetődően evidens, gazdag Saudarábiai házaspár a bűnök városában és az elismerésre méltó kollekció utazásunk során utunkban talált bevásárlóközpontoknál tett megállásaink eredménye. Idefele tartó utunkban, ötnapos élvezetes kocsikázás a széles országon keresztül, egy kocsira való ruhát vásároltunk, cipőket tucatszám és ládikákat tele ékszerekkel, Natasának, szépséges menyasszonyomnak.

A szobában bent letépi magáról az abaya lepedőt, ledobja a padlóra és az egészet egy halomba gyűrt rendetlenségbe tapossa.

— Képtelen vagyok ezt a ronda liszteszsákot tovább viselni, — sikítja, — bármit, csak nem ezt.

— Mit szeretnél viselni? — kérdezem félénken, és szeretném, ha nem viselne semmit.

— Ezt, — mondja és felvesz egy brosúrárt a lámpaasztalkáról. — Szólót akarok táncolni, a lábukat magasba rugdosó kóruslányok vonalának közepén.

Odanézek; egy egész oldalnagyságú képe egy fiatal nőnek, strucctollakkal a feje tetején, rózsaszínű paradicsommadár tollakkal a dereka körül, és semmi más nincs rajta, csak egy húszcentis magas sarkú cipő. Megrázom a fejemet, hunyorítok és közelebb hajolok, szinte megérintem a képet az orrommal, mint egy rövidlátó a ritka könyvek tárában és elolvasom a feliratot.

Xavier Fióna és a Las Vegas Galambok táncsoportja ma estével kezdődően két héten keresztül fellép auditórium maximumunk színpadán.

Megdöbbenek, hátratántorodok és hörögve szívom be a levegőt és a pulzusom csillagászati méretekké ver; a táncosnő az én engedetlen drágaságom. Az, aki megszökött otthonról, ahogy elvettem Beatricét feleségül. Kilenc év óta nem láttam, és mikor beszélünk

utoljára a telefonon? Drága istenem, nem is emlékszem, talán egyszer, amikor beszélni szerettem volna vele legutolsó válasom lelki bánata alatt.

— Idefigyelj, — mondom és kiveszem a kezéből a képeslapot és reszkető kezeimbe fogom, — Ez az én legdrágább Fiónám, akinek a tehetségét soha nem tudtam eléggé méltányolni. Fióna most egy Las Vegas-i csillag. Be fog venni a műsorba; te leszel a kaszkadőr hasonmása.

— Oh, Zoltán. — Natasa a karomba omlik. — Igaz lenne ez talán? Ha még egyszer táncolhatnék egy örülden tomló tömeg előtt. Nem érdekelne, hogyha a hetedik pokorra is hurcolnának le utána az ördögök.

— Véleményem szerint, — kezdem és a selyem zsebkendővel, amit vacsorazakómhoz vettem gyengéden letörölöm a könnyeit. — van elég smink, arcfesték, ruha és paróka a csomagjainkban, hogy bárkire kimaszkírozhatjuk magunkat. Egy alkalmas álruha kötelező, — folytatom. — Én leszek Einstein professzor és te meg Szonja Heni, a műkorcsolyázás királynője.

— Úgy van, — bólint, — kezdünk el készülni.

Három órával később, talán egy órával a revü kezdete előtt készen vagyunk. Lemegyünk a színészbejáráthoz és bekopogunk Fióna öltözőjének az ajtaján. Az ajtó kinyílik és esküdni mernék, egy nehézsúlyú professzionista díjbirkózó áll előttem és elzárja az utamat.

— Mit akar? — mér fel tetőtől talpig.

— Fióna művésznő édesapja vagyok, — felelem és próbálom félretolni az utamból.

Próbáltál valaha egy szárazra került bálnát megmozdítani? Nem, feltételezem, hogy nem, de a helyzetet joggal megértheted, a gigantikus kidobó ember nem engedett egy jöttányit sem. Hátranéz és beordít az öltöző belsejébe.

— Ms. Xavier, — Albert van itt és azt állítja, hogy a maga édesapja és van vele egy sovány nő. — Az óriás megvető pillantást vet Natasára és folytatja. — Egy szöke csontkollekció, aki, bocsásson meg, hogy ilyet feltételezek, de a maga elveszett anyukája lehet.

— Nincs apám, — Fióna kikiabál belülről, — édesanyám meg már régen halott.

— Én az igazi apa vagyok, — próbálom még egyszer és bilgeri csizmámat az ajtórésbe szorítom. — Engedjék meg, hogy beszéljek vele és megmagyarázzam. Félreértés volt közöttünk, kérem, nagyon kérem.

— Igen, félreértés volt, és még mindig van. — A bálna hahotázik és mellbe lök. — Félreértette a címet és a rossz ajtónál van. Ha úgy vesszük, a rossz épületben, sőt valószínűleg a rossz városban.

Nem tudok szóhoz jutni, a fájdalom szinte elviselhetetlen. A leányom még mindig gyűlöl. A hátam meggörbül és mellkasom beesik, ha farkam lenne, mint egy kóbor kutyának, most a lábam közé húznám. Hátralépek és belebotlok Natasába. Natasa is bekiált az öltözőbe, könyörögve és állhatatosan.

— Tudok táncolni. Voltam és még mindig a világ egyik legjobb balerinája vagyok. Oroszországból jöttem, kérem, adjanak lehetőséget.

Fióna megjelenik. A kisujja rándításával a kétszáz kilós gorillát kiüti az egyensúlyából és az támaszért kezd tántorogni. — Mi a neve? — méri fel Natasát, miközben abszolúte és gyűlöletes módon engem levegőnek néz.

— Natasa Orlova, — jövődöbéli menyasszonyom mondja, miközben piruettet csinál és lábujjhegyre emelkedik. — Natasa Lizaveta Orlova vagyok a Bolshoi Ballett együttesből, Moszkvából.

— Legendás hősöm és példaképem, — Fióna megrázza Natasa kezét és szeme csupa mosoly és bálványozó imádat. — Lehetséges lenne, hogy ma este fellépne velünk? Milyen hamar tudna készen lenni? Mennyi idő kell, hogy bemelegítsen?

— Félóra, — Natasa feleli és most már ő is semminek néz.

— Leroy, — Fióna odavillantja szemét a kidobó emberhez, aki most legjobban egy muraközi tenyészlóra emlékeztet csontos pofájával és befont sörényével. — Kísérd át Miss. Orlovát a stúdióhoz, az Isten küldte hozzánk. Keress egy koreográfust, aki megmutatja neki a lépéseket. Ha készen vannak, kísérd át a színpadra. Ha néhány perccel el kell halasztanunk az előadás kezdetét, akkor elhalasztjuk. Főtáncosom, Kirsten beteget jelentett és egy világklasszisra van szükségem, aki velem együtt táncol.

— És én? — kérdezem félénken, nem adva fel a reményt, hogy ebből még lehet egy örömteljes viszontlátás.

— Te, — Fióna lesújtó pillantást vet rám, egy pillantást, ami bármely szülőt, jót vagy rosszat, szeretőt, vagy kitagadót, élettelen, apró szemcsékre zúzna össze. — Veled még beszédem lesz az előadás után.

Előadás alatt az egyik első asztalnál ülök. Leroy, a kidobó legény terjedelmes tömegét mellém helyezi és vigyázz rá, hogy viselkedjek. — Ha egyetlen rossz szót köhögsz fel Miss. Xavierről, — közli velem az elején. — Összetöröm a koponyádat és agyvelődöt a szennycsatorna patkányoknak táplálom.

Natasa előadása kiemelkedően első osztályú. Észbontóan szépnek látszik a rózsaszín tollakban. Több alkalommal is megérinti orra hegyét kigyújtott nagylábujjával, mialatt testszínű bugyijának keskeny selyme biztosítja, hogy nem vét a szemérem ellen. Szeretnék elfelejtkezni Vitray Miskáról, az életbiztosítási csalásról, az orosz ingatlanmaffiáról és az egész véres mocskosságról, amibe benne vagyok, hogy ne említsem Beatricét és a három gyilkosságot, amit elkövettem. De mindenkinek joga van az örvendezéshez, biztatom magamat, és meg kell engedni, hogy valaki élvezze a siker oly rövid és ritka örömét.

Az előadás véget ér és Leroy merev mutatóujjával mellbe bök. — Gyere, — mondja recsegős baritonján. — A limuzinnal megyünk. A főnöknő a Stratosphere Hotel tetején, a kacsalábon forgó világ csodája étteremben akar vacsorázni.

A felsőváros felé vezető úton a front utas-ülésem utazom, közvetlen Leroy mellett. Fióna és Natasa hátul ülnek és az elválasztó üveg be van húzva. Fogalmam sincs, hogy a két nő miről beszél, és Leroy nem szól egy szót sem. Feltételezem, hogy nem erős oldala a léha locsogás, és nem akarom dühét kiprovokálni, hogy akaratlanul is célzást teszek elsődleges aggodalmamra, hogy remélem közte és a leányom között nincs semmiféle szexuális vonzalom.

—

Később, miután megérkeztünk a Stratosphere Hotel legfelső emeletére a kilátás hihetetlen, a holdfényben a fürdő hegyek ezüstös kontúrja elállítja a lélegzetet, megmérhetetlen és örökkévaló és az étterem pazarul bőséges méretei fiatalító optimizmust palántáz belénk. Egy ablakmelletti asztalt kapunk és a Maitre D' ismeri Fionát, és fejét mélyen meghajtva megcsókolja elernyedten odatartott kezét.

— Gratulálok, — kezdem esetlenül, Fióna felé fordulva. — Sikeredet földi méreteiben fel sem lehet becsülni.

— Igen, hogyne, — feleli könnyedén. — Mintha lett volna valaha valami szereped benne.

Jó, gondolom, legalább megindult a párbeszéd közöttünk. Az evidens, hogy pénzre nincs szüksége. Nem vásárolhatom vissza a barátságát egy pár tetves millióval, vagy kétmillióval. Talán, ha elmondanám neki Beatrice váratlan balsorsát, talán kaphatnék tőle egy elismerő mosolyt. Fióna minden racionális okon túl gyűlölte Beatricét. Ahogy Beatrice beköltözött a házamba, Fióna kiköltözött. Húsz éves volt és nem volt semmi jogom, hogy visszatartsam. Bepakolta a dolgait az öreg mustang kocsiba és elhajtott nyugat felé és többet soha nem hallottunk róla. Nem addig, amíg Beatrice el nem vált tőlem és egy magándetektívvá lenyomoztattam Fióna hollétét és szobatársa a Naked City-ben, a meztelenek városában közölte vele, hogy Fióna nem akar beszélni velem.

— Fióna, drágám, — próbálom, lágy, puha hangon és keze után nyúlok. — Beatrice halott.

— Meghalt a büneidért? — Fióna felém fordul és a szemeiben, először sok-sok évvel régebb óta, mint elválásunk, ravasz fény csillan, egy kihívó villanás, a remény, hogy a sokáig tartó vihar után ismét megjelenik a szívérvány.

Fióna folytatja és kacag hozzá. — Biztosan keresztre feszítették vagy megégették a máglyán és te adtad hozzá a gyújtófát.

— Egy lakásbetörési-rablás incidensben lett megölve, — mondom vigyázva. Gyengeségemnek e pillanata nem válhat könnyes beismerő vallomássá, hogy megbánjam egyetlen cselekedetemet, amiért soha nem kellene bocsánatot kérnem.

Fióna ujjjaival pattint a Maitre D' felé. — Egy palack behűtött Dom Perignone pezsgőt, — mondja, és ujjával rám mutatva felém fordul. — Apa, ma ünnepelnünk kell. Még akkor is, ha nem tudom, hogy volt elég merészséged, hogy te tedd, de feltételezhetjük, hogy volt, és értem tettetted, és anyám emlékének megdicsőítésére.

Bólintok, szinte úgy érzem, mintha egy szent gyónás lenne ez a beszélgetés. De akadozom és egy értelmes hang sem jön ki a számon. Még mindig egy aljas gyáva vagyok, amikor tudom, hogy az én drága lányom a nyakamba borulna és csókokkal borítaná arcomat, ha megmondanám neki az igazságot. De nem tehetem, nem Natasa előtt. Natasa soha nem szabad, hogy megtudja. Érzem és rettegek, soha nem fogom magam kiszabadítani hazugságaim hálójából, amit öröké szövök, akár hazudok, akár igazságot beszélek.

— Fióna, — mondom, — hagyjuk az alvó vadászkopókat pihenni.

Fióna belevág a mondatomba. — Vagy hagyjuk a hullaházban feküdni gazdátlanul. Remélem, hogy nem szándékozol fizetni egy fényes temetésért.

— Fióna, kérlek, — rázom a fejemet. — Hadd fejezzem be.

Fióna felcsattan, élesen és mutatoujja, mint egy kés forog a levegőben és rám mutat.

— Ha pénzt jöttél ide kölcsönözni a temetésre, rossz helyen jársz. — kiabálja dühödten és bosszúállóan és halálos gyűlölet lobog két szép szemében. — Amennyire engem érdekel, tőlem ott rohadhat az országúti vizesárokban.

— Fióna, — könyörgöm és esdekelek, — rengeteg pénzem van. Mindamellet, Kalifornia állam fogja eltemettetni a nincstelének temetőjében. Az utolsó fillérig vissza fogom kapni pénzemet a hagyatékából. Minden pénz, ami valaha is a mienk volt vissza fog térülni hozzám.

Megjön a pezsgő és a főpincér tölt mindenkinek és Fióna felemeli a poharát. — Erre iszunk, — mondja, és Natasa felé fordul. — ha férjhez akarsz menni hozzá, áldásom rátok. De azt hiszem, hogy nagy tévedést csinálnál. Meg fog ölni és nem fog fizetni a temetésedért.

Natasa mosolyog, aranyosan és ártatlanul, kevéssel korábban valóban a szíve vágya teljesedett. *Ha még egyszer táncolhatnék egy örülten tomboló tömeg előtt. Nem érdekelné, hogyha a hetedik pokolra is hurcolnának le utána az ördögök.*

— Drága Fióna, — jelenti ki most. — Férjhez fogok menni édesapádhoz. Most és itt Las Vegasban. Ha meghalok, dupla kártérítés lesz, ha balesetből történik és életbiztosításomon Zoltánt jelöltem ki egyedüli kedvezményezettnek. Édesapád ötmillió dollárt fog kapni, ha meghalok. De nem fogok meghalni. Veled akarok táncolni a színpadi rivaldafényben és a barátnőd szeretnék lenni.

Fióna mereven bámul engem, megrázza a fejét és kijelenti. — Apa, te soha nem szűnsz meg engem csodálatba ejteni. Te ugrattad Natasát bele ebbe?

— Nem, — csóválom a fejemet. — Vitray volt. Becsületszavamra mondom, hogy nem az én ötletem volt.

— Ki ez a Vitray? — Fióna kerekre nyitja a szemét. — Gyújts világot elmémbe.

— Megállj! — Leroy megmoccan és gorombán félbeszakítja eszes beszélgetésünket. Egészen idáig elfoglalta magát egyik tányérra való étvágycsináló bekebelezésével a másik után, és csendben maradt, kivéve egy alkalmankénti böfögést és fogai folyamatosan őrlő kérérdzését. — Beszédem van azzal a mosogatólegénnyel, — a fejével a konyha felé int. — Fényképeket csinál és telefonál a mobilján.

Leroy feláll és a konyha irányába dühörög. Ott néhány szót vált valakivel és eltűnnek a látókörünkől. Időközben remekül illatozó ételünk megérkezik és nekihasalunk. Két percen belül Leroy visszajön és egyetlen szó nélkül ledobja magát a székére.

— Mi volt ez az egész? — Fióna mered rá kérdően.

— Próbáltam vele érvelni, — Leroy tömi a szájába az ételt és beszélni kezd. — De a balek és a barátja, akik éppen akkor jöttek fel a szolgálati felvonón pofázni kezdtek valami pénzről, amit elloptak a főnököktől, és amit jöttek behajtani. Kissé mellbe löktem őket és beestek a nyitott elevátoraknába.

— Hol volt a felvonó kabinja és hogyan volt a liftajtó nyitva? — Fióna kérdezi, és bűbájosan módon forgatja a szemét.

— Egy félemelettel feljebb küldtem a kabint és a lábamat betettem a záródó ajtóba. — Leroy feleli, könnyed, nemtörődöm hangon. — De ne tessék aggódni, nálam van a mobil telefonja. Könnyen ki tudjuk találni, hogy kinek dolgoztak.

Fióna rám néz. — Apa, te tudod, hogy kinek a pénzéről van itt szó?

Gyors oldalpillantást vetek Natasa felé, *könyörgöm, egy szót sem*, próbálom megértetni vele és vállat vonok. — Nagyon rossz a hitelképességem. — mondom. — Senki a világon nem kölcsönözne nekem pénzt.

— Lopott pénz, — a lányom kijavít, — Leroy szerint az ember azt mondta, hogy lopott.

— Soha nem loptam életemben. — tiltakozom. — Minden fillérért megdolgoztam, amim van.

— Ne vitakozzatok, — Natasa mondja, aranyos, békítő hangon. — Nézzétek meg a hívószám azonosítást és keressétek ki, hogy ki akar velünk kapcsolatba kerülni.

Leroy leteszi a villáját és egy tucat gombot megnyom a mobilon. Valakivel beszél a vonal túloldalán.

— Hogy megcsináltam? — kérdezi és bólint. — Mind a kettőt. — A beszélgetésnek csak a foszlányait halljuk, ahogy Leroy, kedves, belegyező hangon folytatja. — Hogy hova? Egy hetvenemeletes épület liftaknájának az aljába. Nem, semmi esély, hogy életben maradtak. A pénz? Miféle pénz? Senki nem szólt nekem egy szót sem semmiféle pénzről. Én csak végeztem a munkámat. Hogy ki vagyok én? — Itt Leroy felemeli a hangját. — Ki a fészkes pokol vagy te? Hagy nekünk békét, mert letépek a töködet, keresztülhajtom a mángorlón és rálépek.

— Mit? — Leroy folytatja, és még mindig nyugodt és kiegyensúlyozott. — Szentől szembe akarsz engem látni? És mimet akarsz kieszni, a tojásaimat? Rendben, találkozhatunk, kívül a városon, néhány mértföldre északnyugati irányban az I-95 úton. Igen, közel az atomfegyver tesztterülethez. Még mindig van néhány betöltetlen rádió-aktív gödrünk ott. Hogy mit? Egyedül? Szó sem lehet róla. Néhány barátomat magammal kell hoznom. Igen, fegyveresen, mert lelövünk téged, mint egy veszett kutyát, te koszos idegen.

— Leroy, — Fióna megérinti Leroy kezét. — Ebből elég. Csillapodj. Különben is, kivel beszélsz?

— Valami gyepes fejű külföldivel és rettenetes pocsek a kiejtése. — Fióna korholó tekintete alatt Leroy összehúzza magát és szinte láthatatlan lesz. — A felét nem értem, amit mond.

Itt az ideje, hogy témát változtassunk, gondolom és a pezsgőspalack után nyúlok. — Natasa, — bámulok bele égszínké szemeibe. — Miért ne házasodhatnánk össze ma este? Láttam egy esküvői termet a Walgreen és az Akciós Fenekek Kirakata szuperüzlet között, két utcahosszra a Szahara kaszinótól. Kérlek, légy a feleségem, minél hamarabb ismét az országúton hajthatunk annál jobb. Ezek a furcsa telefonhívások és idegen akcentusok izgulásra csinálnak és kényelmetlenül érzem magam egyhelyben.

Natasa bólint és könnyek ülnék ki a szemében. — A feleséged leszek, Kovács Zoltán. A szívem legmélyéből őszintén szeretlek.

Natasa romantikussága bizonyára egy cinikus húrt pendíthetett Fióna belső tamburinján. Közelebb hajol hozzám és gúnyos hangon megjegyzi. — Miért nem változtatod meg egyúttal a nevedet is, és veszel ki egy új Social Security számot, ha már benne vagy. Az a békebíró az esküvői kápolnában elad neked mindent, amire szükséged van. Dobj egy csavart labdát azoknak, akik olyan rettenetesen kergetnek. Én már évekkkel ezelőtt feladtam a magyar nevemet.

A zsenialitás villanása, okos arckifejezésem kellett, hogy tudtára juttassa, mivel Fióna oly elégedettnek látszik, mint egy önimádó nárciszvirág, ahogy alaplényemből kiinduló belegyezéssel felelem. — Úgy legyen. Ma estétől Smith Zakariás a nevem és Natasából Smith Natalié lesz, az én szeretett párom és öreg korom vigasztalója. Fióna, lennél az első koszorúsleány és Leroy elvállalná a vőfély szerepét?

Mind a ketten bólintanak, kissé becsicscentve mostanra. — Gyerünk, — mondjuk egyszerre és felállunk. — Semmi értelme, hogy lézengjünk itt, amíg kihozzák a süteményt. — javaslom. — Veszünk egy esküvői tortát és megesszük a hotelszobában.

—

Anem egészen terjedelmes esküvői kápolna, kérdésen felüli módomban magán viseli egy 1950.-es évekbeli Tennessee rock and roll zenegödör jellegét. A békebíró ki van öltözve, mint Elvis a neve napján és egy cégértábla a bejáratnál informál minket, hogy kétszer egy héten fellép a helybeli Karaoke klubban, és ő a legjobb Elvis Presley megszemélyesítő, akit a Rock and Roll király valaha is bírt.

Betessékel minket és kérdezi. — Két tanúra van szükségünk. A koszorúsleány és a vőfély nem lehetnek tanúk. Állami törvény nem engedi.

— Lehetne, hogy ön... — kérdezem és ösztönszerűen nyúlok a pénztárcámért.

— Természetesen, — bólint és hátrakiabál, egy hátsó folyosó felé, ahonnan két ajtó nyílik, az egyikben egy nadrágos a másikon egy szoknyás figura. — Hulió, Marija, futólépésben, hagyjátok abba a vécésikálást egy percre.

Adok neki két darab ötvenest. Begyömöszöli a nadrágzsebébe és rám mered. — Ki házasodik össze kivel? — kérdezi.

— Én, — kezdem mekegő hangon, és félbeszakít.

— Tölts ki ott azokat az úrlapokat, — mondja. — Neve, kora, neme és állandó lakhelye. És álljon oda középre a menyasszonyával együtt. A többi maradjon a szélen.

— A nevünket is meg akarjuk változtatni, — mekegek tovább, mint egy elveszett bakkecske a tüzes sziklán. — És új személyazonosságit.

— A mellette lévő halom, — feleli türelmetlenül. Gondolom, hogy a következő show hamarosan jön és erősen rühelli, ha késik, — és mondja, hogy milyen személyit akar. Hajtási jogosítványt, melyik államból. Nálunk kapható Arizona, Kalifornia, Kolorádó és Wyoming, de nincs Nevada. Állami törvény nem engedi. Akarnak új Social Security számot is? Csak halottakról lenyúlt számaink vannak. De abból sok, az elhunytak nem házasodnak, nem élnek szexet, és mégis, napról napra több van belőlük.

Elvis rövid ideig tanulmányozza a laptopját, majd felkiált. — Telitalálat, — mondja. — Ez a fickó a múlt héten adta be a kulcsot és pontosan úgy néz ki, mint maga. Arizona hajtási jogosítványa van és valami idegen, spanyolos neve. De azt mindig megváltoztathatjuk, amire akarja.

— Jónak látszik, — bólintok és kezembe veszem Natasa kezét. — Mi lesz az arámmal? Neki is új személyire van szüksége.

Elvis tovább ütögeti a billentyűket és hirtelen felderül az arca. — Megvan, — mondja, — egy fiatal otthonról elszökött. Drog túladagolás, elfogadnának valaki ilyet?

— Milyen idős? — kérdezem.

— Tizenkilenc.

— Jöhét, — csücsörítem az ajkamat és le és fel alá bólogatok a fejemmel. — Mindig egy nálamnál jóval fiatalabb nőt szerettem volna elvenni feleségül.

—

Az esküvői szertartás után, egy egyhangú, színtelen és gyorsított esemény, hazafele a Flamingó hotel fele megállunk egy huszonnégy órás cukrászdánál. Kiválasztunk egy menyegzői tortát és mialatt a főcukrász olvasztott cukor és liszt keverékkel kikacsaringózza nevünket a sütemény csokoládés tetején, eltűnődöm legutóbbi kalandjaim komplikációin. A nevekkkel nincs baj, mindenkinek joga van, hogy kibújjon régi titulúsának hámjából. Némi papírmunka a Suisse credit banknál majd szükségeltetik, természetesen a titoktartás megőrzésével. Utána el kell majd magyaráznom a helyzetet egy ügyvédnek, akit felfogadok, hogy kezelje a Beatricével kapcsolatos hagyatéki ügyeket. Sajnos az új Social Security számmal megrekedtem, a régit oda kellett adnom az oroszoknak. Új énem tíz évvel fiatalabb, mint én, tehát jobb, ha a közeljövőben állami nyugdíjra egyelőre nem számítok. Natasa esete még rosszabb, új testi hasonmása harminc évvel a juniorja, kétségtelenül egy jelentős eltérés, de a nagyfokú heroin használat miatt az eltávozott leányzó jóval öregebbnek néz ki, és a nekrológ képen leginkább valamiféle szárított zebraürülékre emlékeztet.

Flamingói luxuslakosztályunkban felvágom a tortát és mindegyikönk elvesz egy szeletet. Harapdálva az édes gyönyörűséget megkérdezem a leányomat.

— Kapcsolatban vagy Melanie-vel? Tudod, hogy jelenleg hol él?

— Floridában lakik. — Fióna feleli, miközben elfogad egy második tortaszeletet Natasától. — Melanie beiratkozott az USF egyetemre Floridában és nemrégiben szerezte meg diplomáját a tengerkutatói és természetvédelmi tudományokban. Tudomásom szerint parkőr valahol Florida mangrove erdővel benőtt nyugati tengerpartján, Clearwater várostól északra. Melanie egy magányos remetenő, csak a delfineket kedveli, tengeri teheneket, pelikánokat, némely fajta gázlómadarat és talán egy-két kígyót.

— Férfijnél van? — kérdezem. Kérdésem nem ésszerűtlen. Elvégre találhatott egy szívbeli szeretőt a rengeteg Floridai fiatalember között.

— Melanie? — Fióna rázza a fejét. — Azzal a pszichológiai sérülésekkel, amit a közted és Beatrice között lefolyt állandó veszekedés okozott neki, Melanie soha nem fog tudni senkihez sem férjhez menni.

Bólintok. Fiónának nem kell többet érvelnie. Az ötlet egy másodperc tört része alatt jön létre a fejemben. Lakást bérelünk, Smith Zakariás és feleségének a nevében és letelepszünk Las Vegasban. Hadd táncolja le Natasa, pardon, Natalié a bokáját, egy darabig és mielőtt megmagyarázhatatlan váratlansággal meghívást kap a Dél Floridai Egyetemtől, hogy balletet tanítson, mint az előadó művészetnek kinevezett professzora.

Az oroszok? Bíznom kell Leroyban. Kell, hogy legyenek kapcsolatai a helybeli cowboyokkal, akik tudják, hogyan kell elbánni patkányokkal és dúvadakkal.

Harmincegyedik Fejezet

Pound Ridge, a terjedelmes teleknagyságon alapuló exkluzivitás koronaékszere, pöffeszkedően terpeszkedik Új Anglia nyugati határainak kitüremkedő függeléke felett. Az elővárosok elővárosa, a hely egy romantikus kollázs a jégkorszakból itt maradt szikláknak, sűrű őserdőknek, rejtett tavaknak és eldugott hegytetők gyűjteményének. Helyreállított farmházakkal és az újjgazdagok palota nagyságú otthonaival elszórtan megrakva, Pound Ridge a legalkalmasabb hely ahol a szuper gazdag biztonságban és kényelemben érezheti magát, és ahonnan mindenki mást távol tud tartani.

Bronxi lakbér szabályozott kicsiny lakásukból kiindulva Zoltán és Ildikó és a három kislány imádtak kihajtani a Ward Pound Ridge rezerváció végtelennek tűnő rengetegébe, sétálni a Mianus River szurdoknak kanyargós ösvényein és egy kávéra és süteményre megállni a festői külsejű szomszédos Bedford Village község közepén.

Még a városi park is, olimpiai méretű úszómedencéjével, toronymagas ugródeszka emelvényével, sekély gyermekmedencéjével és színes játszóterével, hívogatónak tűnt, bár szigorúan és kizárólagosan a helybeli adófizetők családok részére fent tartva és bezárva minden városi jött-ment előtt.

Kivéve a hintákat, a csúszdát és a majomketrec rudait, a fákkal ékesített játszótér bárki rendelkezésére állt, ahol Zoltán és Ildikó nyugodtan üldögélhettek és nézhették gyermekeiket játszani és zavartalanul és lazítottan beszélgethettek.

— Szép lenne egy ilyen helyen élni, — Ildikó kezdte ábrándos hangon. — Pound Ridge tökéletes város lenne a lányok nevelésére. Értékes barátokat szerezhetnének és később jó férjeket találhatnának a város partiképes fiatalembereiből és szofisztikált, társaságbeli hölgyekké válhatnának.

— Elméletileg keresztülvihető, — Zoltán bólintott és felsegítette a kis Melaniet a csúszda tetejére. — Nézzünk be egy ingatlan ügynökhöz és mutassa meg, hogy mi van eladó.

Scotts Corners, az egyetlen helybeli városközpont szupermarkettel, egy benzinállomással, egy antik és régiség üzlettel, egy pizza sütődével és igen, egy ingatlan céggel, Higgins and Clark Ingatlanok KFT Ügynökséggel, rövid autóútra volt hazafelé mentükben és a Kovács család behúzott az iroda parkolójába.

Zoltán elsőnek lépett be a helyiségbe és a többiek követték. Egy magas és csontos nőt láttak az első íróasztal mögött állni. Meg sem moccanva helyzetéből a nő mesterkélt mosollyal az arcán méregette őket.

— Halló, — jártak a szemei Zoltánról Ildikóra és vissza. — Miben lehetek a szolgálatukra?

— Házat szeretnénk venni, — Zoltán felelte és viszonzta a nő fababamosolyát. A hölgynek nagy mellei voltak, mint egy tömött pulykának karácsonykor, hozzá széles csípője és lapos fenéke. Feltűnően jól volt öltözve és kilószámra volt rákenve a smink. Egy érdekes egyénnek látszott, aki határozottan megérdemelte, hogy jobban megnézzék.

Leült és elővett egy vastag spirálfüzetet, ami tele volt eladó házak képeivel és leírásával. Egy darabig forgatta az oldalakat, majd felnézett. — Meg tudna jelölni néhány adatot, mekkora házat akarnak, hány hálószobával és milyen árnagyságban.

— Valamit három és ötszázezer között, — Zoltán felelte, gondolván a szám még Pound Ridge-n is elegendően nagy és hozzátette. — Öt hálószoba, három fürdő és legalább egy hold terület.

— Pound Ridge legnagyobb része ötholdas zónában van, — az ingatlanos hölgy lenézően elbiggyesztette a száját. — Semmi nincs két hold alatt, talán a megye délibb részeiben, közel a Bronxhoz, nézzenek inkább körül New Rochelle vagy Mt. Vernon városokban.

Visszamenőleg gondolkozva, sokkal jobb lett volna, ha megfogadják a tanácsot. A történelem másképpen alakult volna, de Zoltán nem olyan fából faragták, hogy könnyen meghátráljon egy fellengzős trampli hepciáskodása előtt.

A tényeknek megfelelően és balszerencsére, a kihívás inkább inspirálta, szellemileg feldobta, még talán szexuális óhajt is intrikált bele.

— Legyen akkor öt hold, — Zoltán kijelentette és, hogy aláhúzza ajánlatát merészen előredugta állát és beharapta alsó ajkát.

— Rendben, — a nő abbahagyta az oldalak lapozását, felállt és előrejött, közelebb Zoltánhoz. Mint egy illatos buborékot terjedelmes kölni felhőt húzott maga után és pislogtatta kifestett szemeit. — Van két házam, ami megfelelne kívánalmaiknak, — itt futó pillantást vetett a három gyerek felé és bólintott Ildikó felé és sajnálkozó hangon hozzátette, — de mind a kettő a felső hatszázezres kategóriában van árazva.

— Semmi probléma, — Zoltán éles pillantást vetett a nőre és próbálta nem mutatni, hogy fogy a türelme. — Egy sikeres vállalkozásnak vagyok a tulajdonosa, anyagiakkal nem lesz semmi gond. Csak mutassa meg a házakat és mi kiválasztjuk, amelyik megfelel nekünk.

— Akkor tehát, — az ingatlanos nő kissé meglepettnek látszott, talán kellemesen is, de egyelőre bizalmat és elismerést nem előlegezően. — Kitöltenék ezt az űrlapot és máris úton vagyunk. Az említett házak üresek és a saját listámon vannak.

Ahogy Zoltán befejezte az írást, felvette az űrlapot és átfutott rajta. A családi jövedelem rubrikánál megállt, ötszázezer és egymillió dollár évi jövedelem nagysággrátára volt kipipálva és szemei csészealj nagyságúra kerekedtek.

— Mr. Kovács Zoltán, ugye helyesen ejtem ki a nevét. — kezdte, majd megállt és kevés szünet után folytatta, és arca csupa mosoly lett és szavai megteltek kedvességgel. — Biztos vagyok benne, hogy megtaláljuk önnek és csodálatos családjának a tökéletes otthont a mi kedves kis városunkban. Clark Beatrice a nevem, államilag igazolt ingatlan ügynök vagyok és végtelenül örvendek, hogy megismerhettem magukat.

— Részemről az öröm, — Zoltán elfogadta a kinyújtott kezét és Beatrice ujjait egy másodperccel tovább tartotta kezében, mint azt egy illendő business bemutatkozás engedte volna, és mialatt némi féltékenységgel a szemében Ildikó árgus szemekkel nézte őket. — Itt lakik ebben a városban? — tette hozzá Zoltán, — és ismeri jól a környéket?

— Igen, itt lakom és ismerem. — Beatrice mosolygott titokzatosan, és kezébe vette táskáját, hóna alá vágta kötegre való könyveit és borítékjait és begömbített kisujjáról lógatva kulcsait hozzátette.

— A házak bemutatása után, szeretnék túravezetőnek fellépni és megmutatni maguknak a várost. Mindannyian kényelmesen beleférünk a Cadillacembe.

—

A házbemutató ideje alatt, ami nem kevesebb, mint négy héten keresztül elhúzódott. Zoltán Ildikóra bízta a család szempontjából legmegfelelőbb otthon kiválasztását. Ildikó, és három leánya uszályként követve szoknyáját, kitartóan cammogtak keresztül egyik ház után a másikon, palotáktól kezdve düledező régiségeken, mialatt udvariasan hallgatták Beatrice eladói vartogását és alkalmat soha nem kihagyó visszatérő kérdését. — Hogy van Mr. Kovács? Ah, micsoda egy tisztességes és szimpatikus ember. Mikor fog a ház ura csatlakozni a házkereséshez és mikor fogja meghozni a végleges döntést?

A választás egy háznélküli háromszög alakú telekre esett a White Birch Road végében, közel a Connecticuti határhoz. Az erdős és sziklás telken, egy kies zsákutca végében, mélyen bent egy reneteg őserdő mélyében, százéves bürök és ezüsfenyők és magasztos öreg tölgyek álltak tucatszám. Egy csobogó patak futott végig a porta végében és kis tavacsát formált, ahogy lelassult. Ez volt a csodahely, ahol Ildikó és Zoltán elhatározták felépíteni családi fellegetvárukat.

Építési szerződést írtak alá egy vállalkozó-fejlesztővel és a következő év tavaszának vége felé, alkalmasan összeegyeztetve az iskolaév befejeztével, a ház készen állt a beköltözésre. Beatrice nem messze lakott és készségesen vállalkozott, hogy ellenőrizze az építkezés haladását és, ha dolgainak lebonyolításával Ildikó elfoglalt volt elvitte a leányokat a Mount Kisco-i mozi ház matinéjára és fagyaltot vett nekik a közeli Katonah faluban.

Egy bársonyosan kellemes lanya délutánon a vasútállomás melletti nyitott filagóriában üldögélve és nyalogatva az ízletes finomságot Beatrice kedvesen csevegett a lányokkal, és ahogy megbeszélték a Hamupipőke és Csipkerózsika mozikat, és a Csillagok Háborúja trilógiát elnyerte a bizalmukat. Később engedte, hogy a két nagyobbik leány maguktól felfedezzék a falut és kíváncsiságát a legkisebbre, Melanie-re összpontosította.

— Mami és papi jó barátok? — kérdezte, mialatt kedvesen simogatta a leányka aranyszőke haját.

— Aha, — Melanie felelt és vidáman lóbálta lábait és rugdosta a faszerkezet gerendáit ülése alatt. — Nagyon jók.

— Kiabálnak néha egymással?

— Nem, — Melanie rázta a fejét. — soha.

A frászt, Beatrice gondolta, még egy boldog házaspár. Halálosan gyűlölöm, amikor embereknek ilyen tökéletes élete van. Önelégedett lelkiismeretességüktől okádni tudnék. Az a rengeteg pénz, amit keres és nem tart egy szeretőt sem úgy mellékesen. Talán a tőkei rigótozás nagyságúak. Ráadásul kékek is, mert döglöttek. És mégis, azokkal a kéjvágyó, kiéhezett szemeivel örökké bámul engemet. Hogyan tudnám neki megmutatni a melleimet vagy a combomat? Talán kezdjek el lassan futkorászni a házuk előtt? De még jobb, magammal viszem a feleségét, hogy hasonlítsa össze a portékát. Kell, hogy legyen valami rés, amit ki tudjak használni és elvessem közöttük a veszekedés magvait. Már négy férj van a trófeagyűjteményemben. Nem fogok megállni, mielőtt össze nem szedek egy respektálnivaló pékmester tucatot.

— Ki vigyáz rád, — Beatrice egy kiéhezett csörgőkígyó intenzivitásával szemlélgette Melaniet, — Ha a mama el van foglalva?

— Ashley, — a kislány lóbálta a fejét fel és alá.

— Ashley legtöbbször nem az iskolában van vagy kint a fiúbarátjával?

— Ashleynek nincs fiúbarátja. — a kislány furcsálló pillantást vetett az idősebb nőre.

— Ashley velem szeret játszani.

— Oh, az isten szerelmére, Melanie, — Beatrice elvesztette a türelmét. — Nincs nektek valami dadátok vagy háztartásbelitek?

— Hogyne lenne. — Melanie nyelvével hatalmas adagot kanyarintott le a fagyalt tetejéből. — Ott van Vanessza néne és ő mind a kettő.

— Ki ez a Vanessza néni? — Beatrice szemei kikerekedtek. — Még soha nem láttam.

— Persze, hogy nem. — Melanie lábai vad dobszólót ütöttek a deszkákon a fenéke alatt. — Vanessza néne egy fekete mágiás voodoo boszorkány. Nem szereti és kerüli az embereket, kivéve minket. Élő csirkéket öl meg és éjszaka egy kör közepén táncol a homokban. Papa szerint jobban tesszük, ha nem haragítjuk magunkra.

—

Vacsoránál Melanie újramesélte a család többi részének az egész történetet. A hatás kedvéért és kimutatva zsenge korban kibontakozó írói tehetségét, megspékelte néhány komikus részlettel, például hogyan esett ki Beatrice kezéből a fagyaltos tölcser, amikor meghallotta az élő csirkék torkának átvágását és a vértől csöpögő éjszakai szeánszokat az erdei tisztáson. Mindezt olyan élethű módon színezte ki, hogy Vanessza néne odacsapta a csirkecombokkal teli tepsit a konyhapult tetejére és csípőre tette a kezét.

— Miket mondasz te rólam, te nyelvész leánya? Hogy én boszorkány vagyok? Ha abba nem hagyod, hogy rémhíreket terjesztesz rólam idegeneknek, majd én megmutatom neked, hogy hogyan néz ki egy igazi voodoo boszorkány Floridából.

— Melanie, — Ildikó figyelmeztette a kislányt. — Légy tisztelettudó. Vanessza egy istenfélő becsületes asszony. Vanessza nem voodoo boszorkány csak azért mert a bőre fekete és Floridából való. Szégyellj magad és hagyd abba, ezt lehetetlenséget.

Évek múltak felhőtlen boldogságban. Egy ezerkötetes könyvtárat lehetett volna megtölteni a gyerekeknevelés édeskeserű történeteivel, az új környezethez való alkalmazkodás nehézségeivel, és a szokásbeli különbségekből eredő összezőrrenések és megpróbáltatások anekdotáival. Az egymáshoz ragaszkodó kis család szívtépő balladájával a helyben születettek között, akik nehezményezték rájuk a pénzük és fiatalos kinézetük miatt, és irigyelték liberális gondolkodásukat. A környékbeliek utálták felsőbbrendű intelligenciájukat, gyors felfogásukat és a kötelező patriotizmusnak látszólagos hiányát, mint ahogyan nem állott zászlórúd a házuk előtt, és ahogy rendszeresen elfelejtették kitenni a csillagsávost lobogót a nemzeti ünnepeken.

Először szüneteltették a velük való érintkezést. Másodjára senki nem beszélt hozzájuk, kivéve Beatricét, aki megmaradt jó barátnak és gyakran meglátogatta őket. Eredetileg Beatrice volt az, aki javasolta Ildikónak.

— Testgyakorlatnak és a jó egészség fenntartása okából szeretek kocogni többször is egy héten. Miért ne csatlakoznál hozzám? Az ösvények a házatok mögött biztonságosak. A folyó mellett lekanyarognak egészen Connecticutig és vissza. Néhány mértföld egy-egy alkalommal és mindjárt megérzed a különbséget. Egy félórás szabadlevegői mozgás a legegészségesebb dolog a világon.

— Remek ötlet, — felelte Ildikó tele bizalommal. — Magam is gondolkodtam már, hogy mi lenne a legjobb tréningrutin. Te csak megadtad a kezdeti lökést, hogy elkezdjem.

Ildikó imádta a mezei futást. Kezdetől fogva módszeres volt és szigorúan betartotta, amit előírt magának. Ugyanazon az ösvényeket használta, le egy mély szakadékba és fel a másik oldalon, a százéves tölgyek és bürokfák alatt, előre és tempósan az erdei talaj puha agyagán. Beatrice nem volt hasonlóan szorgalmas, sok napot kihagyott és Ildikó gyakran egyedül futotta le az ötmérföldes távolságot.

Édesapjának sürgetésére Ashley 1996-ban feleségül ment Schwartz Caleb úrhoz. Fióna professzionális balettiskolába járt egy White Plains városban lévő táncstúdiónál. Melanie pedig második gimnazista évét végezte a Fox Lane középiskolában, a Route 172 úton, Bedford városban.

Miután legfiatalabb gyermekét elvitte kocsival az iskolába, Ildikó szokása szerint kiment futni az erdőbe mialatt Vanessza süttött főzött, takarított, és ha szükséges volt elintézett apróbb ügyeket. Szolgálati már nem voltak nagyon szükségesek, de Zoltánnak nem volt szíve menesztenie Vanesszát. Az idős színes bőrű háztartásbelinek nem volt pénze és nem volt hová mennie. Összes keresetét elküldte hat gyermekének és számtalan unokájának, akiknek szükségletei mindig fontosabbak voltak, mint az övé.

— Kovács úr, kérem. — A titkárnő röviddel reggel tizenegy után felcsöngette Zoltán mellékállomását. — Egy motoros járőr a New York State rendőrségtől van a vonalban. Azt mondja, hogy fontos és Kovács úr feleségéről van szó.

— Sir, — a járőr kezdte, miután Zoltán felvette a kagylót. — Sajnálom, de haza kell jönnie. Felesége megsérült és a háztartásbeli kikérdezés alatt van.

— Ugye nincs komolyabb baja a feleségemnek? — kérdezte Zoltán és érezte, hogy a lábaiból kiment minden erő és nem kap lélegzetet. — Hogy van? Beszélhetnék vele?

— Félek, hogy nincs jól és borzasztóan sajnálom. — a rendőr őszinte megértéssel a hangjában válaszolt és nagyon restellte, hogy a szabályzat szerint nem mondhatta el, hogy az asszony a halálán volt, amikor a háztartásbeli megtalálta. Látszólag valaki átvágta a torkát és túl sok vért veszített. — A mentők hamarosan itt lesznek, — mondta helyette hivatalos hangon. — Egyelőre sokkal többet nem tudunk, de ahogy a mentők megérkeznek, kórházba fogják vinni és a lehető legjobb orvosi ellátásban fog részesülni.

— Vigyék a legjobb kórházba, pénz nem számít. — Zoltán szinte könyörgött. — Lent vagyok a Bronx déli csücskében, de egy félórán belül otthon leszek. A kezét akarom fogni és arcát szeretném csókolni. Ez nem lehet igaz. Három gyermekünk van és elválaszthatatlanok vagyunk. Nem halhat meg a feleségem. Ki okozta a sérülést?

— Nem áll módomban kinyilvánítani. — a járőr ragaszkodott az előírásokhoz és ijesztő nyugodtság érződött ki a hangjából. — De egy bizonyos, egy beszámíthatatlan mániákus tette, aki nagyon jól ismerte a feleségét, és akiben a felesége minden kétséget kizáróan megbízott.

Zoltán beugrott BMW kocsijába és, mint egy örült hajtott Westchester fele. A Hutchinson Parkway úton egy közlekedési járőr leállította, de amikor a kétségbeesett férj elmondta neki a bajt motoros kíséretet adott mellé és szirénázva és villogó vészlámpával hajtott előtte.

Odahaza, saját házának ajtajában két más járőr és egy detektív fogadta Zoltánt.

— Végtelenül sajnáljuk, uram, de a felesége meghalt. — A tömzsi növésű és középkorú detektív kezdte magyarázni sztoikus hangon és az előírásokra való minden tekintet nélkül. — A háztartásbelije tagadja, de teljesen nyilvánvaló, hogy ő ölte meg a feleségét valamiféle ördögimádó gyilkossági véráldozat okáért. Tollak voltak a helyszínen és levágott csirkefejek, ahol mondja, hogy megtalálta a feleségét. Tiszta vér a ruhája és a keze és veres csíkok vannak az arcára festve. Hisztérikusán ordít és veszélyes, semmi ok, hogy maga beszéljen vele. Mindenféle fajúldozó vadállatoknak hív minket, KKK trógereknek, egy lincselő tömegnek és ültetvényes rabszolgahajcsároknak. Mindennek, amit csak a könyvekben lehet olvasni. Teljesen megőrült. A közveszélyes bolondok házában van a helye.

— Nem ő tette. — Zoltán rázta a fejét. — ismerem Vanesszát. Vanessza a legodaadóbb és legkiegyensúlyozottabb és legnormálisabb személy, akit valaha is ismertem. Tizenöt éve dolgozik és lakik nálunk. Kezeshetitek érte. Hadd hallgassam meg tőle, hogy szerinte mi történt.

— Rendben, — a detektív vállat vont. — Kikérdezheti, de csak hazugságokat és mocskos zagyvaságokat fog mondani magának.

Ildikót addigra rátették a hordágyra. Karjai élettelenül lógtak lefele kétoldalt és bőre szürkés-kék színre hidegült. Torkán hosszú keresztvágás látszott, ami mostanra már megállt vérezni. Zoltán térdre hullott a hordágy mellett, kezébe vette Ildikó merevedő kezét, egyenként megcsókolta ujjait és kékes, szörnyűsége kékes halott ajkait. Ildikó hidegnek érződött és

vádaskodónak. Miért, kérdezte, miért érdemeltem meg ezt a rettenetes véget? Zoltán zokogott és szeretett volna rettenetes fájdalmában siratóéneket jajongani, de a fél tucat idegen férfi jelenléte torkába fojtotta bánatát. Egy grandiózus álom, amit kemény munkával és kitartással megvalósítottak, utána hosszú láncolata a kedvező szerencsének és sikereknek, és mindez lerombolva egy szörnyű tragédia egyetlen pillanatában, egy bosszúálló ördögi démon cselekedetével, aki halálosan gyűlölhette boldogságukat. Mit cselekedhetett Zoltán rosszul? Rendesen fizette a gyerektartást Dórának. Ildikó hallgatólagosan elfogadta ezt a kellemetlen kötelezettséget, és nem veszekedett, ha túl sokat nem beszéltek róla. Dóra és gyermeke távol voltak tőlük, mélyen elrejtve valahol a múltban, egy másik világban, egy távoli kontinensen.

Dórának nem lehetett a keze benne ebben. Ki tette akkor? Zoltán felállt és megfordult. A rendőrök már letartóztatták Vanesszát és a mentős adott neki egy csillapító injekciót. De az idős nő szeme tele volt bánattal és fájdalommal és esdekelve nézett Zoltánra. — Kérem, Zoltán úr, hallgasson meg. Ne törjön pálcát felettem túlságosan korán, csak a bőröm színe és afrikai vérörökségem miatt. A családjának tizenöt évig voltam a tagja. Valóban gondolja, hogy bánthattam volna a feleségét?

Zoltán Vanessza mellé lépett. Széket húzott és leült, hogy szemeik egy szinten voltak és egyenlőként beszélhettek. Nem mutatott vele szemben ellenséges érzületet, inkább békítő és hangjának tónusa előlegezte a feltételezett büntelenség jogát.

— Mi történt Vanessza? Mondja el, amit tud?

— Ms. Ildikó, ahogyan szokása, — kezdte Vanessza, — kiment futni, ahogy hazajött. Mondta, hogy kilenc harmincra visszajön és utána lemegyünk a Stamford Town Center bevásárló központba, nézegetjük a kirakatokat és az étkezési udvar valamelyik éttermében ebédelünk. Kevéssel később, ahogy söpörtem le a leveleket a hátsó terasztól vérfagyasztó sikoltást hallottam, és utána néma csend, mintha valaki elvágta volna a hangszálait.

A detektív rázta a fejét. — Honnan tudná ezt az információt, ha nem volt ott?

— Ms. Ildikó hangja volt, — Vanessza folytatta. — Megragadtam a seprűt és befutottam az erdőbe. Öt perccel később megtaláltam a nagyságos asszonyt az ösvényen. A földön feküdt összezsugorodva, két kézzel fogta a torkát és patakokban zubogott belőle a vér. Felvettem és kérdeztem. Mi a baj? Ki tette ezt magával? Nem tudott felelni. Rettenetesen vérzett, de én nem félek a vértől és felemeltem. Karjaimban tartva hazafutottam vele. Ahogy hazaértünk lefektettem a díványra és hívtam a 911 sürgősségi számot.

— Ez csirkevér magán? — a detektív ismét közbevágott. — Hol szerzett élő csirkéket? Beszéljen, miféle örült isten mondta magának, hogy vágja el Mrs. Kovács torkát?

Vanessza az egek felé forgatta a szemét. — Nem bántottam a nagyságát, isten engem úgy segéljen. — Mondta és szemének fehérje éles kontrasztot képzett bőrének sötét színével és legjobban egy véráztatta afrikai varázslónőre emlékeztetett. — Égjek az örök kárhozat poklában, — sikította vérfagyasztó rettenettel, — ha bármi közöm volt a Missus halálához. A Missus volt az egyetlen személy, aki szeretett engem, az öreg negro nőt a délvidékről.

— Vigyék el! — üvöltötte a detektív. — Látni sem bírom a szemetet.

Ahogy a szanitécek csúszatták be Ildikó holttestét a mentőautóba Beatrice érkezett meg. A konyhaajtón keresztül jött be és egy fiatal rendőr elállta az útját.

— Nem lehet belépni. — Figyelmeztette a látogatót. — Büntett színhely.

Kíváncsiskodók nem jöhetnek be.

— Fiam, te nem tudod, hogy én ki vagyok? — Beatrice próbálta a fiatalembert félretolni az útjából. — Clark Beatrice vagyok. Mindenki ismer engem a városban csak te nem. De nincs semmi baj. Elnézem neked, ha megmondod, hogy mi történt itt.

— Sajnálom, — a kisrendőr elveresedett. — De nem ereszthetem be és nem mondhatok magának semmit. Menjen a ház elejébe és keresse Murray detektívet. Detektív Murray a parancsnok és őt kell, hogy kérdezze.

Beatrice körbeszaladta a házat. A front ajtónál egyenesen belefutott Zoltánba és karjait a nyaka köré fonta. — Oh, Istenem, — kiáltotta, — Ildikó halott. Ez a vén mocsárüledék tényleg bebolondult. Hányszor mondtam, hogy ne bízzatok benne. Már régen ki kellett volna, hogy rúgjátok.

Zoltán ledobta magáról Beatrice ölelő karjait és Murray megvillantotta neki detektív igazolványát.

— Ki halt meg? — kérdezte, mialatt Zoltánnak csendet intett. — Honnan veszi, hogy bárki is megsérült és honnan tudja, hogy ki tette?

— A mentőautó, — Beatrice rámutatott a piros járműre. — Az nem Kovács Ildikó ott a hordágyon? És sehol nem látom a házvezetőnőt. Azt hiszi, hogy én csináltam, mert jó megfigyelő vagyok és észreveszem a nyilvánvalót.

— Senki nem vádolja semmivel. — A detektív businesskártyát halászott elő és odanyújtotta Beatricének, mialatt szeme követte Zoltánt, aki kocsijával beállt a mentőautó mögé. — Mrs. Clark, — mondta és furcsállóan szemlélte az ingatlanos hölgyet. — Hívjon fel, ha bármi is eszébe jut, bármi, egy szokatlan zaj, vagy valami, ami nem stimmel, vagy ami megzavarta a kertvárosi élet rendjét.

A kórház fele Zoltán megállt a Fox Lane középiskolában és megkérte az iskolaigazgatót, hogy vegye ki Melanie-t az osztályból. Ahogy Melanie megjelent a leány szemei kitágultak érthetetlen meglepetésében és a legrosszabbtól való rettegésében. Az apa tudta, hogy a tinédzser érzi, hogy komoly baj van és megsejtette egy rémségesen fontos esemény történt, hogy édesapja idejött és megzavarta a tanulás békés rutinját.

— Mi történt, apa? — lépett a leány előre és szinte összecsuklott, bele apja karjába és szemeit máris elborította a könnyek fátyola.

— Drágám, — Zoltán felelte sírással küszködve és hangja remegett, hogy szavait alig lehetett érteni. — Édesanyád, rettenetesen sajnálom. Nincsenek szavak, amivel leírhatnám fájdalmamat...

— Apa, — Melanie sikoltott. — Mond, hogy nincs semmi baj. Mond, hogy anyu jól van. Hol van anyu? Mama, hagy abba a bújócskát és gyere elő. Ez még viccnek is rossz. —

Melanie ütni kezdte apja hátát és zokogott. — Oh, nem. Nem akarom elhinni. Mama nagyon megsérült?

— Igen, — az apa lehajtotta a fejét. — Súlyosan megsérült és meghalt, mielőtt megérkeztek a mentők.

— Baleset? — Melanie eltolta magát apjától és leírhatatlan fájdalmas kinnal a szemében meredt rá.

— Nem, — Zoltán csóválta a fejét. — Gyilkosság. Az erdei ösvényen futás közben megölték.

— Ki tette? — Melanie hangja megkeményedett és szemében fellobbant a bosszú lángja. — Megölöm az aljas gazembert.

— Lehet, hogy soha nem fogjuk megtudni, — az apa felelte. — Úgy néz ki valami szörnyű voodoo véráldozatnak esett prédául.

— Az én hibám, — zokogott a fiatal lány iszonyú, önvádaskodó fájdalommal. — Amikor kisleány voltam ostoba meséimmal én ültettem a fejébe az ötletet.

— Kinek a fejébe? — Zoltán nézett meglepetten és kartávolságra tartotta magától a leányát.

— Beatrice fejébe, — Melanie válaszolt és gyűlölet és határozott meggyőződés vibrált a hangjában. — Nyilvánvaló, hogy az a szemét trampli tette. Nem?

Harminckettedik Fejezet

Frissen frigyre lépett feleségemmel, Natasa-Nataliével tanyát verünk a Las Vegas Hiltonban, a gigantikus nagyságú útvesztőben, ami mint valami méhkaptár sejtjei timeshare lakásokból van összeragasztva. A szinte kötelező boldogságban dúskáló napok szállnak, mint a percek és máris a nyakunkon van március eleje. Semmi nem történik, mintha új személyazonosságinkkal a föld nyelt volna el minket.

Natasa minden este fellép a színpadon és táncol az elbűvölt nézőközönség előtt. Az ő álma valóra vált. De mi lett az enyémmel. Maradt-e nekem álmom egyáltalán?

Napjaimat dologtalan lustasággal töltöm, unatkozom, és hagyom, hogy kínozzon a bűnnek és csábításnak ördögi forrása, a semmittevés.

A huszonnegyedik emeleti kéglinkből látom a Sierra Nevada hegyvonulat hófödte gerincét, a név maga jeges rettegést szalajt le a gerincemen.

Mi lesz, ha utolérnek? Ha egy is megtalál, a rengeteg közül, ki vagyok csinálva és végem van. Védtelen csalikacsa vagyok, akinek egyetlen kamuflázs a vékony nádréteg és a bűzösen rothadó békanyál.

Gondolkodj optimistán, bátorítom magamat. Amerika nagy ország és el lehet benne bújni, ha ügyesen dekkolsz egy elegendően lapos gödörben.

De nem heverhetek az ágyban huszonnégy órát a hét minden napján. Natasa hat éjszaka kint van egy héten. Este hétkor kimegy, és reggel négykor jön haza és késő délutánig alszik.

Ez bőségesen ad nekem időt, hogy gondolkozzam a miértéken és a hogyanokon, és félrecsúszott életemnek akkor mi van eshetőségein. Ki a felelős bukásaimért? Ki rombolta le a boldogságomat? Ki ölte meg Ildikót?

A pénz nem gyógyítja sebeimet. A vagyon nem életfenntartó bűvös elixír, ha csalással szerezted vagy sikkasztottad, vagy öltél érte, még akkor is, ha tetteid igazságosnak vehetők. Igazságosnak? Kinek a szempontjából. Az én jól megalapozott okaim nem lesznek elégségesek. Kivéve, ha az én szempontomból vesszük a dolgot. Legtöbbször pálcát törnének felettem és nem hiszem, hogy bárkinek is lenne elegendő hatalma vagy jóakarata, hogy feloldozzon. Egyedül a halál, a csontváz a kaszával, a végső magisztrátus, egyedül ő tudná tisztára törölni a fekete táblát és nekünk, bűnösöknek új kezdetet adni.

Tudna? Ha meghalnék, a lányaim után mennének, és ezt nem engedhetem. Szembe kell állnom az ellenségeimmel, amíg életben vagyok és labdába tudok rúgni és erőm van lerombolni az ellenzéket.

Lent a földszinten szürke kőlapokkal kirakott terület fekszik. Egy melegített vizű medence trópusi növényzettel az oldalán, egy degeszig rakott ivászi hely fiatal és csinos bártündérekkel, akik rendelkezésre állnak és ugnak, ha intesz nekik. A bár előtt gőzölgő Jacuzzi, egy nyolcszemélyes süllyesztett fürdőkád, ahol emberekkel lehet ismerkedni és beszélgetni.

Kedvenc helyem, ott szeretek lézengeni este nyolc és éjfél között és áztatom köszvény gyötörte ízületeimet.

Közel éjfélhez, ahogy egy furcsa köd gomolyog felém a forró vízfelületről és akadályozza látásom egy test csúszik bele a kádba és nyugalom és egyéni védőterületem tiszteletben tartásának szempontjából túlságosan közel telepszik le hozzám.

Egy homokos, gondolom, rengeteg van belőlük itt Vegasban. Idejönnek, hogy úri módon paráználkodhassanak. Nem az én féle bablevesem, tiltakozom aggódva és lábaim behúzom magam alá és odább mozdulok, a betolakodótól kissé távolabb.

— Zoltán, — mondja egy ismerős hang. — Ne félj. Nem temetni jöttem ide téged, gazdaggá akarlak tenni.

— A nevem Zakariás, — felelem. Reszkető retorikám szájalmas és rémült rettegéssel teli. — Valakivel összetéveszt.

— Nem, — kezdi, és azonnal felismerem, ahogy visszataszítóan röhög hozzá, Vitray Miska, személyesen. — Igaz, hat hónapomba került, hogy megtaláljalak, — mondja, — de én soha nem tévedek. Te vagy, az én drága barátom a Bronxból és rengeteg beszélőnivalónk van egymással. Itt az ideje, hogy végrehajtsuk tervünket. Natasát jöttem megölni, hogy megkaphassuk érte az életbiztosítást.

— Hagy neki békén. — nyögöm. — Kifizetem a részedet. Egymillió dollár nekem aprópénz.

— Igen, hallottam, — Vitray hahotázik, mint egy szőrös mellű krampusz, aki éppen most akar egy bűnöst a bugyborékoló lúgban megfőzni. — Az a szóbeszéd, hogy lenyúltad az orosz maffiát. Harmadik feleségedet egy titokzatos támadó megölte és a pénze visszamegy hozzád. Tényleg úgy gondolod, hogy egy millió dollár elegendő, hogy kiségi a szükségből egy régi businesscímborát? Te be akartál engem csapni, Zoltán. Sokkal többet kell, hogy fizess, hogy orvosoljuk a lelki csalódást, amit okoztál.

— Nonszensz, — nyögöm. — Ki plántált az agyadban ilyen számár ötleteket. A lányom adott némi pénzmagot és megütöttem a főnyereményt a százdolláros pénzbedobó automatán.

— Még az is, — Vitray rám mered, mint egy okos majom. — Először azt hittem, hogy egy jó kinézetű ötös kielégítene, de ezek után tízet kell, hogy követeljek. Úgy látom, hogy fürdesz a pénzben. És te aztán tényleg nem vagy az, aki megérdemli. Az ötlettel én jöttem elő. Az én zsenialitásom indított meg a gazdagsághoz vezető úton. Nélkülem még mindig számolgatnád a filléreidet és tengődnél az odavetett morzsákon egy Bronxi albérlős házban.

— Ha dicsekedni akarsz, — köszörülöm a torkomat és szilárdítom meg a hangomat, — és el akarod nyerni a trófeát a legördögibb elméért, miért nem mondd el a történet reád eső oldalát és döntsem el én, ki a gonoszabb közülünk. — A bár felé pillantok. Eszembe jutott, hogy árulnak üveges pezsgőt és jeges vödörben idehosszák a medencéhez. Kellene, hogy egyet

rendeljek és az üres palackkal vágjam fejbe Vitrayt és utána fullasszam a vízbe. Bánatosan vállat vonok, nem praktikus. Túl kockázatos és túl sok az elkerülhetetlen evidencia.

— Kérdezzem meg még egyszer, — folytatom monológomat, — miből gondolod, hogy bármi közöm lenne a szervezett bűnözéshez, legyen az belföldi vagy importált.

Vitray egy gondolatolvasó. — Hozass egy palack Dom Perignone márkát és olajozd meg emlékezetem fogaskerekeit. — mondja. — Folyószámlád van a bárnál és az éjszaka még fiatal. Érezzük magunkat vidáman, mialatt alkudozunk.

Ismét a bár felé pillantok. Sissy, a húszegynéhány éves csajocska, az egyik kedvencem lassan zárja be a boltot. Rövidlátó és nem hajlandó szemüveget viselni. Jobb lesz, ha békét hagyok neki, egyelőre nem tudja, hogy itt vagyok. Pezsgőt rendelni tőle egyelő lenne nevemnek a falra való kiírásával és szó sem lehet róla.

— Talán később, fent a szobámban. — fordulok Vitrayhoz. — A bártündér már zár és nekünk is menni kellene.

Vitray belegyezően vigyorog és tovább nyomja a szöveget. — Elsőnek egy kövér ember keresett. Sclafani a neve, tudod ugye, hogy kiről beszélek?

Bólintok. — Magándetektív, klinikailag igazolt gyengeelméjű.

— Talán, — Vitray reagál öntelten és magabiztos hangon. — Lehet, hogy úgy van, de elmondta nekem a fabulát a harmadik feleségednek a megöléséről és felhívta figyelmemet megmagyarázhatatlan távollétedre, ami téged elsőszámú gyanúsítottá tesz. És akarta tudni, hogy tudom-e, hogy hol voltál ilyen és ilyen dátumok között.

— Mit mondtál neki? — kérdezem és az elkerülhetetlen végzett süllýedő érzése teszi mázsásra a gyomromat. Vitray, ez az aljas szemétláda lenne az alibim, vagy ő lesz, aki megássa a síromat és feljelen.

— Azt mondtam neki, — Vitray deklamálja fennhéjázóan, — hogy minden este együtt vacsoráztunk azon a bizonyos héten. Ami erősen meglepte, mivel azt hitte, hogy kint voltál a leányod házában a Hamptoni óceánparton.

— Az igazságszolgáltatás gáncsolása, — csücsörítem a számat és bólintok, — és a nyomozóknak való hazudozás, a helyes viselkedés bármelyik törvénykönyvében súlyos büntettnak számít.

— Azt mondtam neki, — Vitray türelmetlenül legyint víztől csöpögő kezével. — Minden reggel felszálltál a korai vonatra és késő este tértél haza. Valószínűleg nem engedték, hogy ott aludj.

Rábámulok Vitrayra és csodálkozom. Egy értelmes hazug, ezzel egyet kell értenem. De hogyan mérhetném meg aljasságát? Hogyan mér meg valaki egy eleven mérges kígyót? Egyszer meg kell ölnie és utána kinyújtania a mércéhez. De ezt halasszuk későbbre, egyelőre hadd beszéljen.

Vitray nem törődik belső rágódásaimmal és folytatja a csűrés-csavarást. — Miután Sclafani elment mások is jöttek keresni. Egy orosz ember, Vladimir a neve, azt mondták, adta nekik a nevedet és a címedet. Hárman voltak, mind szőke, tüskére vágott frizura és széles vállak. Nem tudtam velük fizikailag szembeszállni. Az eszemet kellett használnom.

— Teljesen megértem, — bólintok.

Vitray rázza felém a mutatóujját. — Azt állították, hogy harmincmillió dollárt elloptál tőlük. — mondja, majd elhallgat és vizsgálódóan szemlélget. — Ez igaz, Zoltán? Ez aztán elismerésre méltó. Hadd vegyem le a kalapom előtted és rázzam meg a kezedet. Ember, neked aztán van kurázsid és gyomrod hozzá. Ugyan máris halottnak veheted magadat, de nem ez a lényeg. Harminc millió, szentséges szüzanya a mennyekben, hogyan tudtad ezt véghezvinni?

Restelkedve rázom a fejemet. — Lehet, hogy elvesztettek harminc milliót, de nem én loptam el. — Itt önlebecsülő hangon hahotázni kezdek. — Csak beleköptem a levesükbe és nem sikerült nekik ingatlan svindlijüket kivitelezni. Az eredeti húszmilliót visszaküldtem. Az utolsó fillérig. Becsületszavamra mondom, hazudnak, ha azt állítják, hogy nem küldtem vissza.

— Nem jelent semmi különbséget. — Vitray csücsöríti a száját és becsmérlő pillantást vet rám. — A percepció, ami számít. A lényeges rész az egészben, amit a fejükbe vetek és mi mit fogunk csinálni, hogy változtassunk rajta.

Képtelen vagyok megállni, hogy ne használjam a régi vadnyugati mozi kliséit és kérdezem. — Mit értesz alatta, sápadtbőrű, hogy *mi*?

— A mi esetünkben a *mi* azt jelenti. — Vitray feleli és szélesre tárja a karjait. — Hogy én egyedül visszakísérlek az oroszokhoz, és te engedelmesen jössz velem.

— És ha nem vagyok hajlandó menni? — kérdezem gúnyos aláfestéssel a hangomban. Vitray fegyvertelen és pucér, kivéve egy kis fürdőruhát. Viccelődik ez az ember? Miért ijednék be ettől a hepciáskodó szövegtől?

— Csinálhatjuk lazítva vagy nehezen, — Vitray mondja és a sporttáskája után nyúl, ami a medence szélén ül, mint egy tömött béka. — Jöhetsz velem a saját akaratodból, vagy erőszakkal viszlek magammal. A táskámban van egy hangtompító tranquilizer pisztoly. Lelőlek és beteszlek a bérelt kocsimnak a csomagtartójába és várok, amíg Natasa hazajön. Aztán vele is ugyanazt csinálom, és már megyünk is. Az oroszok San Franciscóban vannak. Élve vagy halva fizetnek érted öt milliót és fizetnek egy másik ötöst Natasáért. Sok pénznek hangzik, nem? De valóságban nem is olyan sok. Valószínűleg Natasát is megölik és begyűjtik rajta az ötmillió életbiztosítást, ami javítja a fizetési mérlegüket.

— De ha én máris halottnak vehetem magamat, — vágok közbe. — Miért ne ölnének meg engemet is?

— Valószínűleg, hogy megölnének. — Vitray röhög és az összes foga látszik. — De, ha te viselkedsz, és nem okozol nekem nehézségeket, én biztosítom, hogy örököseid, a lányaid, akik miatt annyira aggódsz, megkapják a hagyatékokat, együtt a vagyonnal, ami nemrégiben elhalálozott harmadik feleségedtől fogsz kapni. Hárommilliót kapnának egyenként, szép összeg, mondhatom. Ilyenfajta örökségért tényleg köszönettel és hálával kell, hogy tartozzanak és emlékedet a szívébe kell, hogy zárják, amíg élnek.

— Nem engedhetem, hogy bántsod a feleségemet. — egyenesedek ki az ülésen, mintha el akarnék szaladni, segítséget hívni és letartóztatni ezt a zsarolót.

— Ebben az esetben, — Vitray arca megmerevedik. — ha Natasát életben akarod, a feleséged nekem köszönhetően, fizetsz nekem öt milliót az életéért és azt mondom az oroszoknak, hogy te megölted és tetemét elástad a sivatagban. Persze ebben az esetben nem kapnád meg az életbiztosítási pénzt, de akkor is ide kell adnod a nekem járó húsz százalékot,

ami összesen hatmillió dollárra jön ki. És nagyon nagylelkű vagyok. Még csak nem is kérem a teljes tíz milliót.

— Nemcsak kivételesen nagylelkű vagy, de a számokhoz is nagyon értesz. — vigyorgok Vitrayra, mialatt direkte elé helyezkedem. Guggolva és óvatosan balanszírozva a vízben hátrahintáztatom a felső testemet, majd még egyszer előre hátra, és készen állok az akcióra.

— Igen, az vagyok, — mondja büszkén és forgatja a szemeit. Akkor, nem engedve az alkalmat ki a kezemből, a fejemmel fejbe öklelem. Tarkóját beüti a Jacuzzi medence betonszélébe és lecsúszik a víz alá. Vállainál fogva nyomom lefele a felszín alá és keményen tartom. Kapálódzik, de erős vagyok, az igazság dühe emberfeletti erőt ad. Vitray kényszerített rá. Miért volt annyira kapzsi és nem elégedett meg az egymillióval, amit ajánlottam neki? Három perc elmúlik és érzem, hogy gyengül. A buborékok nem jönnek többé a szájából, most már csak a lábamat kell a nyakán tartanom, hogy ne bukdácsoljon fel a felszínre.

Odapillantok a bárhoz. A biztonsági rácsot már lehúzták és a villanyok nem égnek. Senki nem látta, amit csináltam. Még egy gyilkosság, amit sikeresen végrehajtottam; mindet egy nemes ügynek az okáért, ami az én lelkiismeretemben engem ártatlannak bizonyít minden vád ellen.

Egy perccel később, mintha mi sem történt volna, kikászálódok a forró fürdőből, felveszem Vitray sporttáskáját, megtörülközöm és megyek a felvonó felé. Fent a lakásban belenézek a csomagba. Valóban volt nála pisztoly, plusz személyi iratok, hitelkártyák és egy kevés pénz. Mindössze párszáz dollár, nem több. Ez a szánalmas, legalsó ligás bűnöző, a nagyokkal akart játszani az első osztályban és veszített. Nincs semmi lelkiismeret furdalásom, és ahogy belezúdítom a dolgait a szemétegető aknába elégedetten morgok utána. — Nem egy nagy veszteség a társadalomnak.

—

Másnap hétfő, Natasa szabadnapja. Amikor hazajön, a konyhai óra reggel négyet mutat, és odakint koromsötét. Natasa jókedvű, nyugodt és várja a napot, amit végre együtt tölthetünk. Megcsókolom az arcát, Natasa leveszi a kabátját, és ahogy ellépek tőle, kipillantok az ablakon, le a medencék felé.

Semmit nem látni. Helyes, gondolom, hadd élvezze utolsó dagonyázását ez a Vitray.

Keverek egy Brandy Alexander italt. Natasa kedvencét és iszunk, majd szeretkezünk. Lassan, sietség nélkül, minden pillanatát kiélvezve. A végén egymás karjaiban elszundítunk, és békésen alszunk, amíg a nap fel nem jön és napfény özönlik be a szobába.

Én kelek fel elsőnek és főzni kezdem a kávé. Mialatt a kávé csöpög a gépből az ablakhoz lépek és lenézek. Három Las Vegas fakabát áll Jacuzzi körül és a délelőtti étteremmenedzser lady beszélget velük. Rettenetesen lesújtott arcot vág, tördeli a kezét és a szája rángatódzik, mintha áramot vezettek volna bele.

Gondolom, hogy fogalma sincs, hogy mi történt, csak látott egy vízi-hullát, beijedt és hívta a szervet.

Natasa is megmoccan, a hátam mögé lép és a derekam köré fonja karjait. Hasát a fenekemhez nyomja és szeme követi nézésem vonalát.

— Nézd, — mondja, — rendőrök.

— Igen, — felelem és mozdítom a fejemet, hogy érezzem nyakán a selymes bőrt és kezét a kezembe fogom. — És még egy hulla is.

— Van valami fogalmad? — suttogja, — hogy ki lehet a halott személy?

Egy vádaskodó előérzet, gondolom, ahogy megfogalmazta a kérdést, mintha nekem tudnom kellene, hogy ki fullad a vízbe és kit ölnek meg. De Natasa olyan ártatlan és aranyos; joga van, hogy megtudja a teljes igazságot. Életem egy végtelen sorozata volt a hazugságoknak és átveréseknek. Becsapva, beugratva és manipulálva embereket, hogy szolgálják az én önző érdekemet. Hadd valljam be bűneimet most és öntsem ki a lelkemet. Natasa meg fog érteni és nekem többé nem kell egyedül hordoznom iszonyú terhemet.

Ismételten és újra, egy önszolgáló egoista elmélet, de lehetne másképp? Egy skorpióból soha nem lesz galamb.

— A férfi ott lent, — mondom és kerülöm Natasa szemeit, és mintha erkölcsi támogatást keresnék nála, megszorítom a kezét és ujjait egyenként megsimogatom. — A halott egyén odalenn, senki más, mint Vitray Miska. Én öltem meg tegnap éjszaka.

Ijedt csend, a levegő sziszegve menekül záródó ajkai között és egy néma világ újrarendezi sorait, hogy felkészüljön a legszörnyűsebb hírekre. Natasa iszonytatót sóhajt és kérdezi.

— Ki? Vitray. Zoltán mit mondtál? Jól hallottalak volna? Te megöltél egy embert? Akárki is legyen az és akármit is csinált.

Megfordulok, arcom egy centiméterre van arcától és felelem. — Követett minket és zsarolni próbált.

— Zsarolni? — Natasa porcelán kék szemei kitágulnak.

— Hadd magyarázzam meg. — könyörgöm.

— Kérlek, magyarázd, — feleli, — erre tényleg kíváncsi vagyok.

Odavezetem az asztalhoz, ami a konyhapult szobai oldalán áll és leülünk. Egymással szembe, teljesen felébredve és józanon. Tudom, hogy Natasa egy lágy szívű, finom lélek és sebezhető, de ezúttal meg kell mondanom neki az igazságot. Többet nem óvhatom meg a fájdalomtól.

Néz rám, várakozóan és vádaskodóan, ítéletet mondvá felettem előtt engem is meghallgatna. A lábaim idegesen rángatóznak az asztal alatt, mintha görcsökben rángatódzó epilepsziás volnék, de higgadtnak kell látszanom és hidegnek, és a tényekhez kell, hogy ragaszkodjam az érzelmek helyett.

Lassan kezdek beszélni és felgyorsulok, ahogy haladok előre a történetemben.

— Vitray ötlete volt. Ő ugrott bele saját, jobb megítélésem ellenére. Vitray javasolta, hogy vegyelek el feleségül. Te kiveszel magadra egy életbiztosítást és engem nevezel meg az egyedüli kedvezményezettnek. Vitray a megölésedet tervezte, hogy én megkaphassam a pénzt és adjak neki belőle jelentős százalékot. Ha nem ölöm meg, soha nem hagyta volna abba követésünket.

— Aljas gazember, — Natasa suttogja enervált hangon. — És te elhitetted velem, hogy szeretsz.

— Szeretlek, — mondom, — de, hogy igazság legyen szólván, nem a kezdettől fogva. A játék folyamán jóval később szerettem beléd.

Natasa letörli a könnyeit és szemében a szomorúság késeket dőf a szívembe, ahogy folytatom. — Vitray azért jött ide, hogy téged meggyilkoljon vagy kézbesítsen az oroszoknak, akik azon helyben kivégeztek volna. Vitray az egész öt milliót magának akarta, csak magának, mind a két esetben. Felajánlottam neki egy milliót, az eredetileg megállapodott összeget, ha neked békét hagy, de Vitray nem fogadta el ajánlatomat. Ötmilliót akart a te életedért és egy másik ötmilliót az enyémért.

— És te nem voltál hajlandó fizetni? — Natasa szemei megkeményednek és mereven néz rám.

— Természetes, — válaszolok gyorsan, csípőből tüzelve, célzás és gondolkodás nélkül. — Ha fizetsz egy zsarolónak, még többet fog kérni. Ennek nem lett volna vége, amíg valamelyikünk meg nem hal.

— Követelem, hogy távozz, — Natasa hangja jegesre fordul. — Most azonnal. Nem keveredhetek bele semmiféle gyilkosságba. Előadóművész vagyok, egy Las Vegas szupersztár. Semmi szükségem rád többet és a te halálos bűnök terhelte mentalitásodra. Nem akarom, hogy a rendőrök partnerednek vegyenek és bűnrészességgel vádoljanak.

— Senki nem látta, — hajolok előre, próbálok érvelni, békíteni és megváltoztatni gondolkodását. — Úgy csináltam, hogy balesetnek látszódjon. Megcsúszott és beütötte a fejét és vízbefulladt. Senki sem fog itt büntettet gyanítani.

— Takarodj innen kifelé, — Natasa feláll, és az ajtóra mutat. — Mint mindig, most is találsz egy módszert, hogy Isten cselekedetének állítsd be gonoszságaidat. De te nem vagy isten. Semmi más nem vagy, mint egy csúszómászó, aljas gyilkos. Hányat öltél már meg idáig? Engem is meg fogsz ölni, ha feleslegesnek és unalmasnak találsz? Mi lesz az okod, hogy engem is a hidegre tegyél?

— Soha nem bántanálak. — dadogom kétségbeesetten.

— Ugye te ölted meg a második és harmadik feleségedet is? — Natasa toporzékol. — Te vágta át Ildikó torkát és te eresztettél golyót Beatricébe?

— Soha, — ugrok fel egy széket fellökve és ökölbe szorítva a kezemet. — Nem öltem meg Ildikót. Semmi részem nem volt a halálában.

Natasa a faliórára pillant, — öt perc, — mondja, — öt perced van innen elmenni. Kezdj pakolni.

— Te javasoltad, hogy csináljuk ki Beatricét. — tétovázok, hangom elmélyül és vádakkal teli. — Jobb lesz, ha nem mész semmiféle hatóságokhoz, mert lerángatlak magammal a pokolba.

— Az üres beszéd volt, — mondja, de tudom, hogy szavaim lerombolták erkölcsös felháborodását és Natasa védekezésre szorul. — Soha nem vettem el a pénzt a feladatért. Vladimir fiának ártatlansága minden kétségen felül bizonyítva lett.

— Akkor ki ölte meg Beatricét? — üvöltöm és düh festi lángveresre az arcom.

— Egy drog tranzakció, ami rosszra fordult, az ölte meg. — Natasa siktja éles szopránhangon és egy újságot dob az asztalra. — Olvasd el a reggeli lap vezércikkét. Megtalálták a Sacramento Street luxus komplex hármasság gyilkosság tetteseit.

Felveszem az újságot és olvasom. Hosszú, több oldalra kiterjedő a cikk és így kezdődik:

Egy vizsgálat, ami tavaly Magyarországon kezdődött egy nemzetközi ingatlan csaló banda harminc tagjának letartóztatásához vezetett. A banda fiókokat tartott fent Luxemburgban, Liechtensteinben, Moszkvában és San Franciscóban. Működésük főleg Columbiái drog pénz finanszírozta. Egy korábbi orosz diplomatát, aki együttműködött az Interpollal, az Orosz Állambiztonsági szervekkel, a magyar Belügyminisztériummal és az FBI rendőrséggel, kitüntettek az Orosz Köztársaság Hőse emlékéremmel. Munkássága nélkülözhetetlen volt az illegális ingatlan tranzakciók és a Columbiából Amerikába irányuló drokkereskedés közötti kapcsolat felderítéséhez. A három idáig megfejtethetetlen Sacramento Street gyilkosságért egy rivális drokkereskedő kartell egyik tagját letartóztatták és halálra ítélték Cartagena városban, Columbiában.

A többit gyorsan átfutom. Ez a barom Vitray, gondolom ironikusan. Egy nappal elkésik és egy dollárral kevesebbje van, és minden ok nélkül meghal. Majd győzedelmesen mosolygok, és Natasa felé fordulok, hites feleségemhez és szerelmem jelenlegi tárgyához.

— Lekerültünk a horogról, — mondom. — Most már boldogan élhetünk örökké. Ne veszekedj velem, cukorfalatkám, hiszen tudod, hogy jobban szeretlek az életemnél.

— Engem ne cukorfalatkázz, — Natasa feleli hidegen. — Befejeztem veled. Megkeresem a magam kenyerét. A revü jól fizet engem is és a lányodat is. Fióna nagyon jó barátnőm lett. Egyikünk sem akar többet hallani rólad. Nem akarjuk a pénzedet, nem akarjuk veled ugyanazt a levegőt szívni. Ha három percen belül ki nem takarodsz a házamból, hívom a szervet és megmondom nekik, hogy ki ölte meg azt a tetemet a Jacuzzi-ban.

Nem találok szavakat, hogy mit feleljek, hogy ellensúlyozzam dühét. Gyorsan befejezem a csomagolást és két perc alatt már kint is vagyok.

A Cadillac a garázsban áll. Sokat ígérő egyetlen vigasz ebben az egész szerencsétlen kalamajkában. A kocsik kulcsai a zsebemben vannak.

Harmincharmadik Fejezet

Másodszor vagyok San Franciscóban, az örök tavasz és zabolázatlan erkölcsök városában. Ezúttal egy olcsó hotelben bérelek szobát, az Andrews-ban a Post Street utcában. A szobám kicsi, nincs kilátás, de a földszinti bisztróban remek svédasztal reggelit szolgálnak, ingyen kávéval, süteményekkel, kaláccsal és narancslével, amit felettébb szeretek felkelés után.

Beatrice nem hagyott végrendeletet vagy testamentumot; feltételezem nem tervezett ilyen hamar meghalni. Hosszú ideig szándékozott élni, robosztus egészségben és két kezében tartva életének gyeplőjét. Éppen úgy, ahogy Ildikó halála után beleerőszakolta magát az én életembe. Tudnék még egy fejezetet írni, ráadásnak összegyűjtött memoárjaimhoz, ami magába foglalná, hogyan győzött meg, hogy a saját jól felfogott érdekem ellenére, hogy összeházasodjunk. De ez az egy fejezet elrepült életemben, amit fertelmesen utálok és nem vagyok hajlandó papírra vetni és az örökkévalóság oltárára helyezni.

Ashley soha nem látogatott meg minket, Fióna kiköltözött új címe megadása nélkül. Egyedül Melanie maradt, egy évig, amíg befejezte a középiskolát és felvették a South Florida University egyetemre, ahol megkezdte óceánmérnöki tanulmányait. Mialatt mind a ketten a házamban laktak, Melanie és Beatrice soha nem társalogtak egymással. Talán váltottak egy két haragos felkiáltó szót, de soha egy épkezláb mondatot, vagy tisztességes állítmányt. Melanie a szobájába rejtőzködött, gyorskiszolgáló éttermekben evett és az iskola menzáján fogadott el egy állást, hogy eltartsa magát.

A bizalmatlanságnak keserű levegője úgy lézengett a házban, mint egy beteg kísértet, vagy mint az orrfacsaró bűz mely sokáig kering a szobákban egy hatalmas szellentés után. Beatrice Melanie gyerekes makacsságát okolta a feszült állapotért, hogy nem volt hajlandó elfogadni édesanyja halálát.

— Nagyon fogy a türelmem, — Beatrice suttogta a fülembe minden éjszaka. — Én vagy Melanie. Zoltán, válassz.

Miért hittem neki valaha is? Hogyan tudott meggyőzni, hogy ő volt a legnagyobb dolog, ami valaha is történt velem? Talán Beatrice volt az első amerikai nőm, az első és az egyedüli. Nem beszélt akcentussal, de kilószám kente magára a sminket, és benzineskannával használta a parfümöt és a fürdőolajokat. Egy itt született jenki dáma szerelme minden bevándorló elérhetetlen álma. Meg kell, hogy elégedjenek a saját nemzetbeli fajtájukkal, és az olyannyira óhajtott befogadás, oly szűkösen osztogatva alamizsnaként a helybeli női nem szofisztikált tagjai által, a legnehezebben áthágható akadály a teljes asszimiláció felé vezető úton. Mi bevándorló férfiak másnak nézhetünk ki. Az ő szemükben mi faragatlan barbároknak

látszhatunk, és nem tudjuk csiszoltan prezentálni magunkat az alkalmas pár keresésének kiélezett versenyében és szegényesen lejtjük a paradicsommadarak bonyolult násztáncát, ami még a mai napon is oly nagyon szükséges a sikerhez.

Tehát, amikor Beatrice rám hajtott, talán egy hónappal Ildikó halála után, gyorsan áttörte védelmi páncélokat a nyelvével, amit tövig bedugott a számba.

Bérelt Cadillacjával elvitt a Woodlawn temető irodájához, a Bronxba. Ott kiválasztottam a sírhelyet és szerződést kötöttem egy neves kőművesmesterrel, hogy emeljen egy csodálatos mauzóleumot a legszentebb nőnek, aki valaha is ezen a földön járt, az én néhai feleségemnek és szerelmemnek, Ildikónak.

Miután mindent elintéztünk, Beatrice visszahajtott a temetőbe és egy ágait búsan lelógató óriási szomorúfűz alá félrehúztunk. Ott, ahogy vigasztalóan megvallotta nekem, hogy ő mindig ott lesz, ahol nekem szükségem van rá, és osztozik velem gyászomban és keservemben, ott csókolódtunk először. Botulinum toxin duzzasztotta sikamlós ajkaival letörölte patakokban csorgó könnyemet és kezemet a mellére tette.

Most már látom, hogy mennyire elvakított a bujaság. Hogy hogyan nézhetett ki a gyors frigy köztem és az ingatlan ügynök, a család közeli barátja között, egy elfogulatlan megfigyelő, bármilyen megfigyelő, különösen a legdrágább és legfiatalabb leányom, Melanie szemében. Joggal gondolhatta, bár soha nem adtam neki alkalmat, hogy részleteiben elmagyarázhassa, mert az elmélet annyira borzalmas volt és olyan lehetetlen a maga szörnyűségében, hogy én összejátszottam Beatricével, hogy Ildikót elmozdítsuk az útból.

Beatrice rögeszmésen szerette a legalkalmatlanabb pillanatokban benyújtani követeléseit. Egy alkalommal, amikor már készen álltunk, és fontos barátok vártak ránk ajtónk előtt a kocsiban, és egy ritkán adódó alkalom volt, hogy megjelenjünk és bemutatkozzunk a Darieni Úri Klub műlovar bálján. Az esemény a szuper gazdag sznobok legfelsőbb rétegeibe való elfogadásunkat jelentette és Beatrice nem volt hajlandó addig megindulni, amíg meg nem ígértem, hogy cégemnek ötvenegyszázalékát ráíratom, és teljes partneremmé teszem. A végén egyetlen kitétel alatt beadtam a derekam, hogy jelzálogkölcst írást alá részvényeinek teljes értékében. Aláírta, gondolván, hogy soha nem merészelek egyetlen részletet sem behajtani és a végén amúgy is beörökölné saját jelzálog kötelezettségét, ami addigra sztratoszféra nagyságúra növekedne, mivel soha nem szándékozott egyetlen penny kamatot sem fizetni.

Hasonló egyességre léptünk a házam szempontjából, amit bevezetett válási megállapodásunkba, és mind a két esetben elfelejtkezve arról, hogy több pénzzel tartozott nekem, mint teljes vagyonának értéke.

Mind a két jelzálog megállapodást bemutattam a New Yorkbeli White Plains városban lévő illetékes hagyatéki bíróságon. Hat hónapon keresztül tűkön ülve, és a bírósági titkárnőt számtalanszor feltelefonálva és kérvényeket és kérelmezéseket tucatszám beadva, a bíró nemrégiben engem jelölt ki a Beatrice hagyaték pénzügyi bizalmijának. Ami kedves egy lépés volt a bíró részéről, és amiről Beatrice ravasz fiskálisa, Lustig feltehetően semmit nem tud.

De a probléma, és ezt még kell, hogy lássuk, hogy ezek a dokumentumok érvényesnek bizonyulnak e Kaliforniában. Válasunk után Beatrice sietve likvidálta és átvitte összes vagyonunkat, legtöbbje eredetileg az enyém, az aranyásó államban. Apró hanyagság, hogy nem rendezte le Ildikó hagyatékát tökéletesen. Kiderült, hogy Ildikó vagyonunk ráeső felét

leányainkra hagyta, egyenlő arányban mind a háromnak. Ez minden hihetőségen felül agyonkomplikálta az ügyet és kétségbe vonta Beatrice tulajdonjogát, amit egy rejtelmes ingatlan akcióbiztosító cég írt alul eredetileg is. A cég azonnal beszüntette működését, ahogy megtudták, hogy téves igazolásukért több millió dollárt kell, hogy fizessenek.

A több államra kiterjedő bürokrácia gordiuszi csomóját átvágva végül is Beatrice összes vagyona, amit tőlem elbitorolt visszaszállt, azzal a feltétellel, hogy lerendezem Ildikó hagyatékát és leányaink örökségét kifizetem. Beatricének nem voltak gyerekei, volt férjei és távoli rokonai csak azt kapták, amit a házasságba hozott.

Semmi probléma, három drága angyalkánknak amúgy is akartam fejenként néhány milliót adni. A különbség csak az, hogy most már kötelezve vagyok rá. Beatrice személyes dolgainak elrendezése, és a ruháin és emléktárgyain, beleértve bérelt San Franciscói lakásban lévő bútorzaton való túladás teljesen az én belátásomra lett hagyva. A bérleményi ügynökség megkért, olyan hamar, amilyen hamar lehet, adjam át nekik a lakást üresen és tisztán, hogy a helybeli bűnügyi rendőrség levegye a bűncselekményszínhely listáról és ismét ki tudják adni.

Meg kell néznem a helyet, hogy mit érdemes megtartani, mit kell kidobni, vagy mit lehet eladni Beatrice személyes dolgai közül. A törvényszék végzése szerint a North Beach kerületi rendőrkapitányság mellém ad egy rangidős detektívet, Hamburger Harvey urat, akit már korábban említettünk ebben a könyvben, mint a híres detektív regényíró, Grósz Jonathan történeteinek hiteles forrását. Hamburger detektív, akire a Market Street egyik oldalutcájában jelenleg várok egy apró kávéház asztalánál fog megismertetni engem a törvényszerinti lakáskiürítés szabályai betartásának részleteivel.

—

Hamburger megérkezik, és azzal kezdi, hogy nem hajlandó velem kezet fogni. A szék szélén szorongok aggódva és Hamburger pattint a pincérnek.

— Kávét, feketén és cukor nélkül, de azonnal.

Én még nem rendeltem, de az nem érdekli. Az udvariasság, gondolom, nem lehet az erős oldala.

— Kovács Zoltán vagyok, — mondom, remélve, hogy a pincér engem is megkérdez, hogy akarok-e valamit.

— Tudom, hogy ki maga. — Hamburger felsőbbbé pillantást vet rám. — Egy vastag dossziénk van magáról.

— Jó vagy rossz? — kérdezem, próbálva tréfával kivenni a helyzet élét.

— Nem számít, — feleli. — Tudomásom szerint a bűnöst már elkapták, de sokáig azt hittem, hogy maga volt a tettes.

— Én? — kerekítem nagyra a szememet. — Ez a legnagyobb badarság.

A kávét meghozzák és Hamburger a csészén melegíti a kezét. — Miért hozatott maga ellen közeledéskorlátozási határozatot az áldozat? — kérdezi jeges hangon, és szemei mozdulatlanok, mint az óriási fehércepáé mielőtt húsodba mélyesztí a fogát.

— Hangosan beszéltem hozzá, egyszer. — vigyorgok, és kezdem élvezni ezt a fogj meg, ha tudsz játékot.

— Próbálja őszintébben, — Hamburger gyorsan visszavág. — Senkit nem lehet törvényileg féken tartatni egy kis hangoskodásért.

— Ennek a mércéje relatív, — simogatom az államot elgondolkozva. Hová akar kilukadni ezzel a későn futott neki semmi nem jutott kérdezősködéssel? — Igazság legyen szólván, — mondom, — Üvöltöttem és kezemet a nyaka köré tettem.

— Miért? — kérdezi és nézeget, ezúttal egy kövér fülesbagolyra emlékeztet, ami szemléletű a bokor alatt rejtőzködő mozgékony egeret.

— Beatrice azt mondta, — felelem könnyed hangon, — hogy lúdtalpam van, és többet nem szeret. El akar válni tőlem és, hogy költözzek ki a saját házamból.

— Ezt előtte vagy utána mondta, hogy meg akarta fojtani? — a detektív egyre rágódik ezen az idejétmúlt kérdésen.

— Utána, — mondom nyugodtan.

— Akkor miért kiabált vele?

— Megtudtam, hogy kétféle millió dollárt átutaltatott a cégem csekkszámájáról a saját takarékkontójára.

— Ez nem egy megalapozott ok. — Detektív Hamburger feláll és kiszürcsöli kávéja fenekéről a zaccot, — de megérthető. Gyerünk. Összeszedhet néhány apróságot vagy emléktárgyakat, könyveket, fényképeket, de semmi értékeset. A bútorokat és a többi értéktárgyat rendőrségi raktárba vesszük és elárvereztetjük, hogy kifizessük a törvényszéki költségeket.

— Legyen úgy, — bólintok és elveszem a forró kakaóitalt, amit a pincér éppen kihozott. — Semmi szükségem az ócskaságaira. Ugyanaz a szaguk, mint neki és ki nem állhatom a bűzét.

— Ez felettébb tiszteletlen. — Hamburger morogja, ahogy megyünk ki a kávéházból és van egy megmagyarázhatatlan érzésem, hogy Hamburger küszködik valamiféle szimpátiaérzéssel, amit minden felett, ő a legjobban utál.

—

Hamburger kinyitja Beatrice lakásának az ajtaját és belépünk. A kégli pontosan úgy néz ki, amikor utoljára és egyetlenegyszer itt voltam és a hideg kiráz. Krétakörvonalak a padlón, a három testet rajzolják ki, ahol utoljára feküdtek. A bútorzat össze-vissza hanyva és a lövedékhelyek a falban olyan élethűek, mint svájci sajtban a luk.

A detektív letelepedik az ebédlőasztalnál és kijelenti. — Néhány telefonhívást kell elintéznem. Csinálhatja a dolgát egyedül.

Óvatosan körbekerülök a testek körvonalait, oldalvást elcsúszok, néha rátérdelek egy szófára vagy egy karosszékre, benézek a faliképek és a keretezett fotográfiák mögé, semmit nem hagyok háborítatlanul. Semmi, reméltem valami rejtett széfet, valami rejtett helyet, ahonnan Beatrice titkos kincsei, mint egy zubogó forrás kiömlenének. Egy hozzá hasonló nőnek

kell, hogy legyen egy halhatatlan bizalmasa, egy sárguló levélgyűjtemény, egy rakás jegyzet, ami elárulná a múltját és gondolatait.

A hálósobában, Beatrice hálójában, az ágy még mindig nincs bevetve és méregdrága ruhái szanaszét dobálva hevernek a földön. Nem a házkutatók hányták össze. Beatrice mindig rendkívülien rendetlen személy hírében állt. Lompos, figyelmetlen és lusta, mintha övé volna a világ és egy egész hadseregnyi cseléd lány, szolga és férj kötelessége lenne, hogy szedegessenek utána. Több fiókot kihúzok, mindegyiket, ha úgy vesszük. Mindegyik tele van gyűrött alsóneművel, bugyikkal, melltartókkal, kombinékkal és drága ékszerek dobozaival. A legmélyebb fiók legalján látok egy műanyag tasakot. Sárga, lapos mintha egy könyv lenne. Benyúlok, kihúzom és hallom a detektív hangját.

— Hogyan haladnak a dolgok odabenn? Igyekezzünk pakolászni, mert mennünk kell. Hívjon bútorszállítókat, és vitesse raktárba a többi.

Kibontom a csomagot. Egy vastag könyv és belelapozok. Beatrice kézzel írt naplója, több száz oldal, világos, olvashatóan körmölt folyóírással. — Micsoda kincs, hála a fent valónak, — mormogom köszönetemet a gondviselésnek, ami látszólag még mindig hajlandó segíteni, és sietve nézek egy rejtkehely után, ahol eldughatom a könyvet a detektív szeme elől. Látok egy fekete zsáktáskát egy kampóról lógni a beépített szekrényben. Leveszem, a könyvet belesüllyesztem a zsák aljába és teletömöm szoknyákkal, blúzokkal, nadrágokkal és Beatrice ékszereivel, amik eredetileg Ildikóé voltak és a többi én vettem neki. Sietve dolgozom, hogy a rövid idő alatt minél többet markolhassak fel.

— Készen van? — Hamburger bedugja káposztáshordó formájú fejét az ajtón és sürgető pillantást vet rám. — Gyerünk, — mondja, — még van egy másik esetem is, ahol jelen kell lennem.

—

A hotelsobában kinyitom Beatrice naplóját és olvasni kezdem. Átugrok volt férjei felett és megállok az oldalnál, ahol kezdeti kapcsolatunkat írja le.

A férj egy negyven körüli, sikeres üzletember. Figyelmen kívül hagyva otthonias külsejű feleségét és három rettenetesen ronda ebadta kölkét, le sem tudta venni a szemeit rólam. Könnyen az ujjam köré csavarhatnám, ha ügyesen játszom a nekem osztott kártyákat. Kell, hogy legyen pénze, mert nagyon drága házat akar venni, de a Dun & Bradstreet információ szolgálattal ki kell, hogy kutassam, hogy mennyire jól megy a businessse. Mennyi pénzzel tartoznak és mennyi az évi hasznuk. Biztosra kell mennem, hogy megéri-e az erőfeszítéseimet.

Ebből elég, gondolom és átugrok néhány oldalt. Majd Melanie neve ragadja meg a szememet. Miféle dolga lehetett Beatricének egy kisgyerekekkel, amilyen korú legfiatalabb leányom akkor volt?

A legkisebb, Melanie egy igazi szószátyár. Azt meséli nekem, hogy a család háztartásbelije egy voodoo boszorkány. Érdekes információ, ki kell vizsgálnom a kapcsolatos lehetőségeket. Gondom lesz rá, hogy vegyek egy könyvet afrikai többistenű vallásokról és halott elődök imádasáról. Következő vakációmát Hispaniola szigetén fogom tölteni.

Ez érdekes, gondolom, és érzem, hogy kezd kiszáradni a szám. Az anticipáció hatása kell, hogy legyen, a misztérium fátylának fellebbentése, az igazság várása, ami végre mutatkozni fog. Úgyszintén, össze kell szednem a gondolataimat és élesíteni kell percepciómat. Kimegyek a sarki likőrüzletbe, veszek egy palack Irish kávélikőrt, mint ahogyan egy selyemgyerek csinálná, és visszamegyek a szobámba. Megiszok egy pohárral és olvasok tovább.

A sietősség égető érzete legyőzi okfejtésem. Tíz év halandzsázásán ugrom át és megállok a 1998. május 26 dátumnál, a napnál, amikor az én drága eltávozott szerelmem, Ildikó meg lett gyilkolva.

Végre elvégeztetett. A nagy Nibelungian Walkyrie halott. Ahogy megterveztem. Egyszer ráveztettem, hogy rendszeresen mezei futást csináljon. Egyedül az erdőbe, közel a helyhez ahol elrejtettem a szükséges teátrumi kellékeket, a csirkevért, a tollakat, a csontokat és egy emberi koponyát. Úgyszintén egy éles konyhakést, amit Ildikó saját konyhájából loptam el, egy hatos készletből. Átvágtam a torkát egyetlen hosszú vágással, balról jobbra, egy gyors mozdulattal, amit nem gyakoroltam be eléggé és szinte elrontottam. Ildikó vérfagyasztót sikított és ott kellett hagynom, mielőtt teljesen bizonyos voltam benne, hogy meghalt. De áldozati bemutatásom elnyerte az ókori istenek tetszését és Ildikó elvérzett, mielőtt orvosi segítség érkezett. Ott voltam, amikor bezipzárazták a hullaszákba. Nagyon szívmengető látvány volt, hogy az a bugyuta férje mennyire össze volt törve. Hat hónapon belül be fog érni, hogy leszedhessem, mint egy érett gyümölcsöt és a pénze az enyém legyen. És az a megtévelyodött negro nő. Vanessza a neve, teljesen megvadult, és azzal a bűnnel lesz vádolva, amit egyedül én követtem el.

Itt van. Az igazság, a megcáfolhatatlan és megingathatatlan igazság, köbe vésve és szemeim előtt ragyogva, a maga fényeskedő legyőzhetetlen dicsőségében. Rohanjak a rendőrségre és lengessem, mint a megszabadítás veres lobogóját? Hogy tetteim igazolva lettek. Önvédelem és erkölcsös bosszú, voltak az én megérthető indítókaim.

Előre látom Hamburger Harveyt, ahogy vállamra teszi a kezét és bemutat a San Franciscói rendőrfőnököknek. — Ez az ember tette és a saját jószántából jött hozzánk és vallotta be. — mondaná. — Ez az ember egy hős, egy igazságszolgáltató polgárőr, aki egy gonosz némben áldozatul esett, és aki mindenét elvette. Egy életet töltött szorgalmas munkában, sikerre ment minden nehézségek ellenére és a végén a boszorkány kegyetlenül közbelépett és brutálisan lemészárolta az egyetlen nőt, akit szeretett.

Olyan ideges vagyok, hogy a gyomrom görcsös csomóba csavarodik. Okádnék, ha ettem volna valamit. Hányingerem van, de csak epe jön fel a torkomon. Szeretném, ha lenne valami jóféle skót viszki, amivel lemoshatnám, de nincs más csak ez a zavaros barna folyadék, amit nemrégiben vettem. Ismét férfi lettem, négy gyilkosságnak a terhe gördült le a vállamról és fejemet magasra tartva ismét járhatok az utcán, az emberek között és fűrészthetem az arcomat a napfény melengető sugaraiban.

Összerázkódom, nem tehetem. Nem mehetek a rendőrségre, nem vennék a dolgot az én szempontom szerint. Az újságok címlapjai óriási betűkkel hoznák. *A tömeggyilkost végre elfogták. San Francisco népe ismét biztonságba érezheti magát.*

Hőhullámok jönnek rám, lázas vagyok, és hőmérsékletem gyorsan emelkedik. A fanyar szmog frigre lép a lucskos nedvességgel és fojtogat. Örült lennék talán és irtóztatóan szükségem lenne egy erős csillapító injekcióra?

Nincs megoldás és nem lesz feloldozás. Kárhozott vagyok és örökös gyehennán való égetés az ítéletem.

Szeretném, ha Isten leküldené megmentő angyalát. Puhán landolna oldalam mellett, összecsukná szárnyait és megértő és szerető vigasszal simogatná vadul lüktető halántékomat.

Melanie, a legkisebbem egy ilyen angyal. Ha meg tudnám győzni ártatlanságomról az egész világ megbocsájtana nekem. Kezébe fogná fejemet és a fülembe súgná. — Apa, örülök, hogy megtetted.

Meg kell keresnem. Mennyi az idő? Este hat óra. Gyorsan hívjak egy Limuzint és rohanjak a repülőtérre. Ott felülök a következő Tampa felé tartó gépre és meg fogom találni. Beszélnem kell vele, akárhol is van, bármit is csinál.

Harmincnegyedik Fejezet

Honeymoon Island Állami Park a legszebb titok egész Észak Amerikában. Mérföldre és mérföldre elnyúló fehér homok, kristálytisza tengervíz, tiszta fürdőépületek, két étkező, az egyik modern a másik rusztikus és régies. A hosszú keskeny félsziget felmérhetetlen kincs mind az emberek, mind a romlatlan természet és a veszélyeztetett állatfajtak számára.

Hosszú odavezető töltésút, mind a két oldalon fürdőzők és horgászok, egy luxus apartmant komplex és jön a bejárat. Nyolc dollár a belépő, egy fiatal nő zöld parkőr egyenruhában a jegykioszknál. A szívem megdobbban, talán az én Melaniem?

De nem ő, a leányzó egyike azoknak az időtlenül szépséges déli vadvirágoknak, karcsú, szőke és csokoládéra barnított bőr és barátságos, könnyeden kezelő viselkedés. Kifizetem a díjat, egy mérföldnyit még beljebb hajtok és a legtávolabbi parkolóba állítom be a kocsimat. Innen gyalog megyek, botorkálok a szétmállott mészkő törött darabjain, átnyomom magamat a törpe bozót sűrűjén és megérkezem. Véget nem érő perspektívája a finomszemcsés homoknak és az azúrkék színű víz terjed a végtelenségbe és amerre a szem ellát. Egy igazi békés mennyországa a fáradt lelkeknek, ahol a gördülő hullámok halk mormolása helyettesíti a szférák zenéjét.

Fél kilométerenként padok, idő marta faülés, kalligrafikusan cirkalmazott betűk a fatámlán, mintha százéves sütővasakkal égették volna bele egy elhunyt drága édesanya nevét, vagy mementót állítanának egy szeretettel emlékből tartott néhai édesapának.

Tökéletes hely a magába való mélyedésre, és démonjainkkal és bajainkkal való számot vetésre. Itt nyugodtan elábrándozhatok múltó életünk olyannyira átmeneti és rövid természetén.

Ülök a padon és várok. Nem messze tőlem erős drótketrec gubbaszt egy alacsony homokkupac tetején. Tengeri teknősbéka fészkek, a hatalmas teremtmények éjszaka úsznak ki a partra és lerakják százával a tojásaikat. A tojásokat betemetik a homokba és utána visszamásznak a vízbe. Többet nem törődnek utódaikkal, élnek-e vagy halnak, a hatalmas számbeli mennyiség biztosítja ősrégi fajuk folyamatos fennmaradását.

Nem olyanok, mint én. Utódaimnak gondját kell viselnem, ameddig élek és még utána is. A nap magasra hág az ég zenitjén és könnyörtelenül égeti kopaszodó tarkómat. Senkit nem látni sehol. Motoros homokbricska keréknyomai látszanak a homokban, egy parkőr járhat erre néha, talán később, talán már itt is volt korábban. Egy halászsas rikolt, sirályok verekednek a hulladékért és barna pelikánok gyakorolják a csoportos műrepülést.

Másnap jóval korábban jövök ki. Piknik kosarat hozok, és jóval későbbig maradok. Semmi, senki sem nézi meg a teknősbéka fészket és a nap hosszú és lángolva égeti a bőrt.

A délután estébe hanyatlik és a haldokló nap tüzes csóvát vet az ég alá. Az alacsonyán álldogáló felhők lángra gyúlnak, szélfúttá felületei a piros bársony függőnyeinek. ahogy forognak és terjednek. Maradnék még és csodálnám az alkonyi színek játékát, amíg az összes bíbort feketére nem festi az éj, amely ott ólálkodik az ég és a tenger határvonalán, de mennem kell. A park sötétedéskor zár. Egy furcsa járgány közelít és visszafojtom a lélegzetemet. Ő kell, hogy legyen, az én mentőangyalom és természetvédelmi tudós utódom.

Megállítja dzsipjét és kiszáll. Alacsonyra guggolva megérinti a fészek tetején a homokot. Bólint, bizonyára megérezte a kicsiny moccanásokat, a tojáshéjak hasadását és az új életet, ahogy ássák ki magukat a felszínre.

— Melanie, — mondom, és a parkőr felnéz.

— Apa? — csodálkozik rám, a meglepetés csalódással keveredik az arcán. — Mit csinálsz itt? — kérdezi és fél térdre átbillenve könnyít a helyzetén.

— Reád várok. — felelem és áhítattal szemlélem. — Szeretnék veled beszélni és Fióna mondta, hogy itt dolgozol.

— Fióna, — mondja ábrándosan. — Mit tud Fióna. Azt hittem, hogy azt hiszi, hogy meghaltál.

— Életben vagyok, — hajtom le a fejemet, —ha nincs ellene kifogásod?

Vállat von. — Nálam se nem oszt se nem szoroz. — mondja. — De, mond meg, apám. Hogy van Beatrice, öreg korod undorító bujaságának a tárgya?

— Halott. — mondom. — Beatrice többet nem jár az élők között?

— És neked hiányzik. — Melanie testtartása megmerevedik, hangja éles, ellenséges és belém mar. — Ugye ez az, apa? És azért jöttél ide, hogy a vállamra borulva sirathasd?

— Nem, — felelem könnyörgő hangon. — Megöltem. Golyót eresztettem a fejébe a saját pisztolyából.

— Szerelmesek perlekedése? — Melanie szavai csupa méreg, csupa ellenségesség. — te voltál féltékeny rá vagy ő terád? És nem tudsz tovább éli bűbájossága nélkül.

— Melanie, drágám. — mondom akadozva és képtelen vagyok könnyeimet visszatartani. — Egy Bronxi albérlős házban laktam hat évig. Beatrice minden pénzem elvette. Rákényszerített, hogy eladjam a céget és közeledéselleni határozatott fogatosított ellenem.

— Bosszúból elkövetett gyilkosság, — leányom feleli csúfondáros hangon. — Nem ad neked feloldozást. Összeszövetkeztél vele, hogy öljétek meg az édesanyámat. Ezt soha nem fogom neked elfelejteni.

Térdeimre zuhanok és kezeimet imára kulcsolva emelem a sötétedő égre. — Beatrice egyedül tette. — zokogom. — Az élő Istenre és Szűz Máriára az égből esküszöm. Égjek az örök pokolban, ha nem az igazságot mondom neked.

Melanie feláll és tokjából kihúzott machete késével rám mutat. Torka legmagasabb hangszálait használva sikít, úgy néz ki, mint az ítéletet hirdető arkangyal, aki az ördögöt taszítja le a pokolba. — Te megvetésre méltó ateista, hogyan mered az Úr nevét a szádra venni. Takarodj oda vissza, ahonnan jöttél. Soha többé nem akarlak látni.

— Bizonyítékot találtam, — esdekelve és könnyörgve, kifordított tenyeremet feléje tartom és elkeseredett szájalmas sírással nyögöm. — Kérlek, olvasd el magad, és ha még

mindig gondolod, hogy bűnös vagyok, ölj meg. Vágd le a fejemet és testemet etesd meg a sirályokkal.

— Nem, — rázza a fejét dühödten, — nem vagyok olyan, mint te. Nem kell, hogy megöljelek és nem is foglak. Bekapcsolom a rádiómat és a parkrendészeti járőrök tíz perc alatt itt lesznek. Azok majd tudják, hogyan kezeljék a fajtádat.

Csomagom mélyébe nyúlva előveszem Beatrice naplóját. Kezeimben úrbéres adományként tartva odamutatom Melanienek és kérlelem. — Melanie, legdrágábbam, kérlek, vess egy pillantást erre. Ez Beatrice naplója. Könyvjelzőket tettem a fontosabb részekhez, de ha akarod, minden szavát elolvashatod.

— Az éjszaka még fiatal, — Fióna bólint és elveszi a naplót. — Itt kell maradnom, hogy az összes kikelt kis teknős hajnal előtt elérje a vizet, de máskülönben is szeretek olvasni. Magam is egy szárnyait bontogató író vagyok. Talán még egy öndicsérő testamentumból is tanulhatok valamit.

Leszáll a sötétség, a felhők eltűnnek és megjelenik a telehold. Ezüstsugarak táncolnak a vízen, és ahogy az első apró teknőc kibújik a homok alól, az esti szél egy mandolin melankolikus dallamát hozza felénk. Felnézek, sárga fény vibrál a távolban, egy halászhajó vetett horgonyt a horizonthoz közel és egy görög osztrigahalász énekel elveszett hazájáról és könnyörög a tengerek ősrégi istenéhez, hogy kegyelmezzen magányos lelkének.

Melanie petróleumlámpát gyújt és maga alá húzva lábait letelepedik mellém a padra.

— Miről írsz? — kérdezem, remélve, hogy el tudom érni, mielőtt elsüllyed Beatrice világába és elveszti kapcsolatát a jelennel.

— Lányos történeteket, — mosolyog restelkedve. — Fiatal nőkről írok, akik keresik a legalkalmasabb vőlegényt.

— Magadról? — kérdezem és apró unoka képe lebben át lelkem előtt, de Melanie gyorsan lehüti reményeimet.

— Nem. Nem magamról. — mondja, — én egyedül szeretek lenni. A regényem tiszta fantázia, egy tündérmese egy ideális világból.

— Én is írtam egy regényt, — közlöm merészen, váratlan bátorsággal. — Írtam egy regényt magamról, egyetlen szerelmemről és a családomról, elmondva az igazságot és semmit sem kihagyva. Egy megalázott bűnöző fájdalmas vallomást vetettem papírra, aki megpróbálta, és akinek nem sikerült.

Nem válaszol. Forgatja a lapokat és megáll az elő könyvjelzőnél. Szemét keskenyre húzza és olvas; az ugráló lámpaláng sötét, szaggatott árnyékokat vetít édesbús arcára.

Hideg fuvallat csap le a magasabb régiókból és felszívja a párát, amit a tenger adott ki magából a nappali hőség alatt. Előjönnek a csillagok, millió és millió belőlük, távoli naprendszerek, galaxisok és kiömlött tejszerű csillagködök csipkézik át a végtelen mélységet. A térdeimen vagyok, apró teknősöket segítek átmászni korábbi védőkelyhük omladozó falain. A kicsiny lények versenyt futnak a hívogatóan csillogó víz fele és a sötétből zöld szempárok, opportunistá vadászok, mosómedvék és csörgőkígyók éhes, türelmetlen szemei lesnek feléjük. Hatalmas fülesbagoly jön a terített asztalhoz, szárnyait kitarja, mint egy parázna démon, az éjszaka ragadozó madara hangtalanul kering a fejünk felett. Vár az alkalomra, hogy lecsapjon és

karmaiba ragadjon egy ízletes újszülöttet, mielőtt az eléri a víz mélységének életmentő biztonságát.

Melanie egyre olvas, forgatja az oldalakat előre és vissza, újraolvassa és magába abszorbeálja, kétkedően vagy elfogadva és órák telnek le aggodalmas szorongásban. Felfüggesztve érzem magam a mennyek csillagai és az alvilág árnyékai között. Hosszú idő után Melanie felnéz, keresi a szemeimet és alig hallható hangon suttogja.

— Rettenetesen sajnálom, apa, hogy a legfertelmesebb dologgal vádoltalak. Te éppen úgy hiányoltad és gyászoltad anyut, mint ahogy csináltam én és még most is.

— Ne gyötörd magad, kislányom, — állok fel és Melanie is feláll és átöleljük egymást. — Nem a te hibád volt. Soha nem kellett volna feleségül vennem ezt a szörnyeteget. Az én tévedésem volt és emiatt esett széjjel a családunk.

— Soha, — Melanie feleli finoman, — a mi családunk soha nem esett széjjel. Érzelmileg mi még mindig együtt vagyunk. Egy vér, ugyanazok a gének és a közös emlékek összetartanak minket.

— Még sok más is van. — felelem és bensőm forrong a feltörő érzelmektől. A kényszer, hogy kiöntsem lelkemet, megkocsonyásítja agyamat. Melanie az én vezekelésem, ő az én könyörületes jóvátétele, aki szemének egyetlen rebbentésével eltörli összes bűnömöt.

— Beszélj, — mondja, — hallgatlak. Szolgálatom vége órák távolságára van. Időnk van és mindent szeretnék tudni.

A csillagokkal kivert égboltozat alatt, ami úgy borul ránk, mint mindent befedő hatalmas kalapja a bánatos gyásznak és beszélni kezdek. Eleinte akadozva, később egyre jobban erőre kapva. Egy bátor önvallomás, következményekkel nem törődő lavinája a felgyülemlett tévedéseknek, gonoszságoknak és bűnöknek elárasztja érzékeit, kitörli józan okfejtését, és mint egy rossz állomban a szorongás, többé semmi nem történik értelmi alapon. Véget nem érő áradatban ömleszttem rá életem szörnyűségeit. Mindent elmondok neki, minden gyilkosságot, amit elkövettem, ne feledd a legtöbbet önvédelemből, és soha nem szakít félbe. Soha nem próbál gátat vetni szellemi purgálásom árjának. Szája kissé kinyílik a csodálkozásban, homloka összeráncolódik a figyelemtől és a fejét rázza ismételten, de engem többet nem érdekelnek a következmények, többet semmi nem fog megállítani.

— Tehát, — órákkal később sóhajtok a végén. — Ahogy láthattad, egykoron a bűnösök is ártatlanok voltak. Az eredendő bűn koncepciója tisztára bibliai.

— Nem arról van szó, apa. — mondja és felnéz, ahogy a felettünk a magasban egy kis repülő motorja zúg. — A parti őrség. — jegyezi meg és ismét rám néz. — Csempészeket keresnek, bűnözőket és éjszakai futárjait az illegális portékáknak.

— Nem engemet, — próbálom elütni az óment egy rosszul időzített tréfával. — Amit tettem indokolva volt és ennél fogva nincs hibám és ártatlan vagyok.

— Más a törvény és más az igazság. — Melanie feleli. — Két teljesen különböző koncepció. Apa, el kell, hogy menj a hatósághoz és nekik is el kell, hogy mondj mindent. Ugyanúgy, ahogy nekem bevallottad.

— Nem akarok börtönbe menni. — mondom és könyörgök, mint egy nyafogó gyerek. — Nem vagyok odavaló. Nem tartozom a gyilkosok, beteges hajlamúak és drog kényszerhasználók közé.

— A legjobb ügyvédet fogadjuk. — Melanie karját a vállamra teszi, és hangja ellágyul. — A tárgyalás idejére pénzbiztosítékon kiváltunk a börtönből és utána letöltöd a büntetésedet. Majd gyakorta meglátogatlak, és a barátod fogok maradni.

— Behoznád az írásaidat is? — nézek fel rá és szégyenkezően kérlelő mosolyt vetek feléje. — Olvasnál belőle részleteket és kommentálhatnék rajta.

Melanie bólint. — Igen, olvasnék, és meghallgatnám, amit te írsz. Feltételezem, hogy te is el akarod nekem olvasni a könyvedet.

SZÁMVETÉS

Gondolom, hogy a történetemet abbahagyhattam volna, ahol véget ért, ott a tengerparton, azon az éjszakán, amikor újra találkoztam legkisebb leányommal. Tehettem volna, vagy inkább azt kellett volna tennem, hogy hagyjam a tisztelt olvasót, hogy fejezze be a regényt, ahogy ő látja jónak. Nem tudva meg, hogy feladtam magamat vagy nem, mennyire jó ügyvédet sikerült szereznünk, ejtették-e a vádakat, ártatlannak találtak-e vagy bűnösnek, és mennyi ült vétkeimből. Az üres rubrikákat kitölthették volna a saját belátásuk szerint.

De a másik szempontból ennyivel tartozom azoknak, akik átrágták magukat a százezernyi szó terjedelmű szövegen. Igen tartozom nekik, az igazsággal vagyok nekik adós.

—

Egy rendkívüli képességű ügyvéd szolgálatait fogadtuk meg ügyemnek, Melaniének gondja volt erre. Demetrious volt a neve és ezzel mutatkozott be. — Apám ortodox pap volt és isten félelmében az emberek respektálására és a törvény és a vallásos tanítások tiszteletére lettem nevelve.

Fiatal Demetrious valóban becsületes és egyenes jellemű ember volt, aki tudta, hogyan kell a törvényt alkalmazni, és kissé elferdíteni, ha lehetőség adódik.

Számos törvény végrehajtási kerülettel alkudozott, több államban és a szövetségi szintvonalon. A végén megegyeztünk, hogy letartóztatásom és ügyem tárgyalása a Tampa városi szövetségi bíróságon lesz, Floridában. Biztosíték pénzem, ahogy bután ragaszkodtak, hogy szökésveszélyes vagyok, két millió dollárban lett megállapítva, ami összeget mellényzsebemből azonnal kifizettem.

Az esküdtek kiválasztása, többszörös elhalasztás után, vagy a vádlóügyvéd vagy a védelem képviselője nem ért rá, tanúk és karakter referenciák az ország négy távoli sarkából és külföldről összegyűjtve, keresztkérdések és visszavágások, egy háromsátras cirkusz összerakva az állításokból és a tanútételekből. A végén minden vád ellen igazolva lettem, a kihágásaimról és vétségeimről szóló többoldalnyi hosszú lista ellenére. Amiket valaha is tettem, kivéve egyet. Beatrice gyilkosságában bűnösnek találtak. Nem kellett volna meghúznom a ravaszt és nem kellett volna fejbe lőnöm. Nálamnál jóval kisebb és gyengébb volt. Féken tudtam volna tartani, amíg a rendőrség megérkezik.

A bíró, egy fehér nő, fáradt az élettől és bosszúálló, és előítéletekkel teli minden középkorú fehér férfi ellen, a maximális büntetést mérte rám, tizenöt évtől életfogytiglanra szólót. Az ítéletet elfogadtam és soha meg nem fellebbeztem.

A tárgyalás hónapjai alatt, mialatt biztosíték pénzen szabadlábra helyeztek, vásároltam egy hárommillió dolláros otthont, a Gulf of Mexikó tengeröblre való kilátással, közel a Port Richey kikötői dokkokhoz. A kégli egy valóságos óceán menti palota és Melanie-t rávettem, hogy hagyja ott rozsdásodó lakókocsiját és költözzön be hozzám. Viszonzásul megígértem neki, hogy csatlakozom íróklubjához a New Port Richey könyvtárnál. Ott Smith Zakariás álnév alatt ügyvédem előzetes hozzájárulásával felolvasom regényem apróbb részleteit. Itt a könyvtárban ismerkedtem össze Grósz Jonathannal, egy krimi történetek szerzővel, aki véletlenül ugyanarról a bűnesetről ír, mint én, csak másféle szempontból. Micsoda különbség, nevetek a markomba, ha belegondolok. A jóisten szerelmére. Kinek a könyvét fogják kiadni először?

Szüükségtelen mondanom, hogy az övét. Én egyelőre még mindig dolgozom az enyémen. De négy éves rácsmögötti kuksolás után, közel vagyok a befejezéshez és Melanie megígérte, hogy bemutat egy első vonalbeli kiadónak dolgozó szerzerzési főszerkesztőnek.

Egy éven belül feltételes szabadlábon helyezésem vizsgálata esedékes, és biztos vagyok benne, pozitív, hogy jó magaviseletért és tisztelet tudásért ki fognak engedni. Ugyan feltételesen és próbaidőre, de elegendően ahhoz, hogy ott legyek, amikor a könyvem megjelenik és szerzői könyvaláírásokra és ismertetési alkalmakra meg kell jelennem.

Két évvel később, jelenkori időben, már régen szabadlábon vagyok, ha feltételesen is, és kényelmesen élek Melanievel óceánparti palotánkban. Próbaidő ellenőrlöm, Suzy gyakori vendég a házunknál és soha nem mulasztja el megkérdezni, hogy milyen pénzből élek és van e rendes munkám.

Ilyenkor megmutatom neki a honorárium csekkeket, amiket rendszeresen kapok és második emeleti lakosztályom tengerre néző teraszán iszunk egy vagy két margarita kevertet. Suzy negyvennél fiatalabb kistermetű nő, csinos arcocskával és napbarnított bőrű, kisportolt testalkattal. Ahogy hallom férjnél van, de a fickó egy nem törődöm tróger, aki egyáltalán nem érdemli meg Suzyt. Történeteit hallgatva minden szimpátiámmal vele érzek, mialatt jegyzeteket körmölök következő, rövidesen megjelenő kötetemhez.

Ha nem tudnám jobban, azt hinném, hogy erősen rám hajt. Bizonyára szereti az intelligens és gyengéd természetű idősebb férfiakat.

VÉGE